

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Τὰ σωζόμενα τῶν παλαιότα-
των Ποιητῶν

ΓΕΩΡΓΙΚΑ,
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ, καὶ
ΓΝΩΜΙΚΑ.

*Vetustissimorum Authorum
Georgica, Bucolica, & Gno-
mica p̄emata quæ super-
sunt.*

Accessit hanc editioni

*Is. Horriboni Theocriticarum
Lectionum libellus
Cætera sequentes paginae indi-
cant.*

*Sumptibus Ioannis de Tournes
Reip. & Academię Typographi.*

M. DC. XXXIX.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΤΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΤΗΣ
ΡΩΜΗΣ

TYPOGRAPHVS LECTORI
beneduculo S.

Ne sis nescius, lector, quod in hac nostra editione, praeter
ea quae in prioribus habuisti, sit praestitum, paucis rem habe:

Primum Graeca ut quam emendatissime ederentur o-
peram studiose dedimus:

Deinde in Latina interpretatione multa fecimus me-
liora.

Tertio, quadam adiunximus carmina partim Theocri-
ti, partim aliorum poetarum, quae in prioribus deerant: qua-
dam etiam quae in nullis reperias.

Musae quoque poema & propter elegantiam, & quia
non videbatur argumentum alienum, edere visum est.

Postremo, Isaaci Hortiboni Lectionum Theocriticarum
libellum addidimus, in quo tum Theocriti tum aliorum
poetarum loci non pauci quam emendantur, quam expli-
cantur.

I. CRISPINI de sua editione
dixit.

Si decus est paucis quam plurima dicere, & apte:
Quidni etiam exiguo claudere multa libro?

OECONOMICA TOTIVS
OPERIS PRÆFA-
TIO.

IOANNIS CRISPINI.

RAVIOREBUS defectum labo-
ribus quid vetat in amœnos non-
nunquam Poetarum hortos re-
quiescendi gratia excurrere? Sanè
fuit ea mihi iam dudum in promo-
uendis (quoad potui) literarum stu-
diis voluntas, ut quum à grauioribus illis, imò pri-
mariis Autoribus edendis orij quid superesset, se-
cundariis quoad humanitatem pertinent, impende-
rem. Maximè verò iis qui viciniore origini, ut Pla-
to monet in Philebo, minus attractatum sordium
habent: qui verbis lectis, aptis & illustribus idem ef-
ficiunt, quod pictores præstant suis pigmentis can-
doris ac ruboris, & aliis cuiusque generis coloribus
scitè omnino adhibitis & eleganter. Ac quum supe-
rioribus annis ab Homero Poetarum principe ce-
ptum esset, nunc alterum ab illo, Hesiodum, & illi
ὁμῶς γεγῶς, Theognidem quoque & Phocylidem:
Theocritum aliòsque primarios Poetas, quos ex-
cellentis & exquisitæ scripturæ dotes vetustatem
ferre potuerunt, prosequi non iniucundum duximus
ea forma quæ & domi & foris oblectet nec impedi-
at circumgestantem. Distinximus quidem eos veluti in

OECONOMIA

tres operibus τοῖς σωζομένοις : secundam Theocrito, ac reliquis Εἰδυλλιογροῖς : tertiam ipsi Theognidi ceterisque Γνωμολογοῖς hac exiguitate dedimus, ut in unum volumen coire omnes possint, quorum seriem subiecta huic Epistolæ tabula demonstra-
bit.

Quid potius præstitum sit hac editione non est pluitibus recensendum : ipsa se cognoscent candidi Lectores : ne aut prolixiori præfatione periucun-
dam horum Poëtarum lectionem remoret, aut vere-
cundiz terminos nimia commendatione transi-
liam. Spero equidem susceptum hunc laborem in-
que eo doctorum virorum præstitam operam atque
industriam studiosis nec inutilem nec ingratis fut-
uram, cum & Latina versio, quæ de Græcis fideliter
expressa est, omnibus è regione coniuncta deure-
um etiam breuibz ea annotationibus indicata sint
quæ necessaria erant, huiusque enthridioli modulo
possimum conveniebant.

Atque ut ingenue semper agnouimus à quibus
profecimus præter eos quorum elucubrata studia in
hos Poëtas citata extant, pleraque nobis benignè
communicavit D. Portus Cretensis, vir Græcè at-
que Latinè doctissimus : multa etiam apud B. Mar-
quardum contulit C. Auberius Triumcurianus, præ-
sertim in iis quæ Simmii Rhodio attribuuntur quæ
præterquam quod sunt αἰνίσματα arbitratu veteris
Auctoris efficta corruptissima erant. Ioannes Pediafi-
mus Theocriti Εὐεργετα declaratoris, quantis dif-
ficultatibus afficeretur, antè testificatus est his ver-
bis : *ἡμεῖς οὖν οὐκ ἐκείνῳ ἀνίσταμεν ἀλλὰ ὁμοίῳ δια-
τιπύμεθα, καὶ διὰ τὸ ἀνεύθυνος τῆ
μεταγενέστερῃ ἰσορροπία ἔχοντες, καὶ τὸ ἐν εἰρηίᾳ τῶν σωζο-
μένων, καὶ ταῦτα μὴ καὶ τῶν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ὁμῶς πιν-
κτικῶν πολλὰ ὑποκρίσεις ἀπορρίψαντες.* Quæ sanè præfa-
tio æquas de Quo, Aliis, ac Securi, augmat. cis Sim-

TOTIVS OPERIS.

maie commentis prædici vsurparique merito possent. Hæc verò breuibus iicirco non abs te præfatur, vt intelligant studiosi adulescentes, perexiguos quidem dari hos libellos, sed repletos tanta Poetarum veterum gaxa, tum multiplici rerum sententiarumque grauitate ac varietate plenos, vt materia volumina non solum operatum ex operis difficultate superent, verum etiam utilitatem grato compendio (his præsertim temporibus alioqui perturbatissimis) coniunctam habeant.

POETARVM QVI TRIBVS
distinctis libris, vno tamen eodemque com-
prehenduntur, cata-
logus.

I.

GEORGICA HESIODI ASCRAE, OPERA & DIES.

Apud veteres ediscebant pueri Hesiodum, cuius auctoritas tanta erat vt ipsius carmina tanquam oracula & *ἀέμματα* quædam communi sermone vsurparentur.

SEVTVM HERCVLIS.

Dionysius Longinus Rhetor, in libro *de Criticis* quem hoc ipso anno edidimus, videtur ambigere an Aspis sit Hesiodi genuinum opus.

OECONOMIA

Annotationes in *Ερμα καὶ Ημέραι*, Philippo Mel. politissimum, Frisio & Garbitio debentur.

THEOGONIA eiusdem Poet. Cui addita genealogiarum compendiaria descriptio nobis à D. Porto Cretensi communicata, plurimum lucis adfert.

I I.

BUCOLICA.

THEOCRITI SYRACUSII
Eidyllia, apta ad Poëtices principia excolenda, quæ à primis pastorum quietis meditationibus profecta dicuntur. Virgilius à *Pastoribus* exorsus ad *Aratores* se transtulit: & ab Aratoribus ad *Herodes*: qui etiam Pastorum requiem in ipso Eclogæ principio ob oculos posuit,

Tigres tu parula recubans sub tegmine fagi, &c.

V. Vrinsemius alique hæc Eidyllia exposuerunt.

SIMMIAE RHODII.

OUVUM. ALIAS. SECVRIUM

Restituit suis metris, enodatæque exposuit Aubertius.

MOSCHI Syracusij.

BIONIS Smyrnæi Eidyllia, ex A. Mekerchi, tum ex Ful. Vrsini scriptis aucta,

ANSONII elegans Eidyllium, Græcis versibus à Fed. Iamotio redditum.

I I I.

GNOMICA.

THEOGNIDIS Megarensis vetustissimi Poëtæ sententiæ elegiacæ annotationibus selectis E. Vineti, I. Hertelii, I. Schegkij, aliorumque lucubrationibus expolitæ.

TOTIVS OPERIS.

PHOCLIDIS poema admonitorium.

PTHAGORÆ carmina aurea scholiis V. A-
merpachij aliorumq. obseruationibus illustrata.

SOLOONIS sententiæ quæ supersunt,

TYRTÆI varia.

SIMONIDIS pleraque,

THIANI,

NAVMACHII,

PANTASIDIS,

ORPHEI,

MIMNERMI,

LINI,

CALLIMACHII,

EVENIPARII,

ERATOSTHENIS,

MENECRATIS,

THOSIDIPPI,

METRODORI.

TIMOLIS. Quorum sententias plerasque
multi magni scriptores veluti axiomata & oracu-
la non sine honoris præfatione citarunt, Plato
(inquam) Aristoteles, Xenophon, Plutarchus, A-
thenæus, Dion, Chrysostomus, Philo Iudæus: ac
de Patribus Græcis Clemens Alexandrinus, ac
Basilius cognomento Magnus.

NOS POETAS INSEQUI TVR
eadem tertia Enchiridij parte,

SENARIO RV M Libellus, continens aliorum
quoque Poëtarum sententias: quemadmodum ex
Indice ad calcem illius tertiæ partis appositæ con-
stabit.

ADDITA sunt eiusdem cum superioribus ar-
gumenti nonnulla ex veterum Comicorum fra-
gmentis: quorum nomina idem Index common-
strat.

Fructe his, ô Philomuse, & nostris studiis hæc.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣ-

κράϊου Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

*Hesiodi Ascrei Poëta ut vetustissimi, ita
purissimi, opera quæ supersunt omnia:
Latina versione & breuibus annota-
tionibus iisque selectiss. exposita.*

A D

Pag.

lat

lat

cod

pla

pag

Pa

dia

m:

stan

ver

tan

Brenn

per

stern

Per

asse

horta

pta d

dam

do an

mun

ruan

V. I. M.

Muc

faire

ANNOTATIONES IN
Opera Hesiodi ex doctis virorum
scriptis collectæ.

Pag. 1. Η ΣΙΩΔΟΤ. Super Homeri atque Hesiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non consentitur uter natus prior: dubium tamen non est quin aliquo tempore eodem vixerint. Α ΣΚΡΑΙΟΥΤ. Sacerdos fuit temple Musarum in Helicone monte Bæotia, in Asera pago ad radicem eius montis. Inde Virgilius, quia huius Poëtam et tot Georgicorum scriptoribus imitatus est, dixit, Asciteūque cano Romanus per oppida carmen. ΕΡΡΑΙΑ ΗΡΑΕΩΝ. Non dubium est quin idem Virg. initio Georgicorum hanc inscriptionem expresserit hoc versu, Quid faciat lætas segetes: quo fidere terram, &c.

Breviser autem summam rei complectitur hic titulus: nam per Opera significat agriculturam esse artem qua non inerti otio, aut alieno sumptu sed ipsa actione peragatur. Per Dies autem innuit suo tempore singula faciunda esse. In priori igitur Operum libro ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiit etiam alia præcepta de moribus tradit, ad iustitiam & pietatem colendam iniustitiam verò & ignaviam vitandam. In secundo autem artem agricultura tradit. Duo ergo agit, primum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde ut peritum.

v. 1. ΜΟΥΣΑΙ. Duplicem invocationem ponit: prior hac ad Musas posterior [v. 8.] ad Iovem dirigitur, ut in Persa fœdera docendo sit auxiliator.

A N N O T. I N

- V. 3. *Οὐ τε δὴ.*] Enumerat pias quasdam sententias de Deo. Porro in *ὅ* potest intelligi *ὅ*τιον, more Attico, ut sit *δὴ ὅ* *ὅ*τιον, quomodo. cur : quod nonnulli interrogant, alij verò absque interrogatione intelligunt. Alij non minus commodè exponunt, *δὴ ὅ*ν, vel *ἡ* *δὴ ὅ*ν *ὅ*ν, secundum quem Iovem gubernantur homines. *φᾶτὸς* & *ῖντὸς* differunt ut apud Latinos loquor & dico : est enim *φᾶτὸς*, de quo magna fama est : *ῖντὸς* autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem assumptus.
- V. 5. *Πεῖρα μὲν*] Contradio est in voce *πείρα*, ut Iliad. p. Vergil quisque dixit aluaria pro aluearia. Aesopus (teste Laërtio) quum rogaretur quid ageres Deus, respondit, *τεῖ μὲν ἰψὴν ἀταπεινὸν, τὸ δὲ ταπεινὸν ἰψήϊ*.
- V. 9. *Καὶ δὴ*] Inuocatio ad Iovem. Depositas vocat precepta de moribus.
- V. 11. *Οὐκ ἄρα.*] Duplicem narrat contentionem augenda rei familiaris, alteram vituperandam, quum per iniuriam & scelus cumulantur opes : alteram dignam laude.
- V. 15. *Οὐτὶς τὴν γὰρ φησὶ.*] Ostendit non fieri per se, ut hac contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen sit noxia : sed per accidens, quia scilicet non possint discernere à verè expetenda ea qua fides boni speciem praefertunt : idque natura quodam falo. V. 20. *ἀπὸ λαμπρῶν, μιντεν, qui manum nulli operi admonet, πάλαιον enim & manum & ipsum opus significat.*
- V. 24. *ἀγαθὴ*] Probat artificum inter se amulationes. Hos duos versus Plato in Lyfide, & Aristot. 4. Politic. & 3. Rhet. & Galenus, ad priorem nominam contentionem referunt. Plutarchus autem bona illi & saluari cum Poeta nostro attribuit.
- Pag. 3. v. 3. *ἡ δὲ ἵσπον.*] Alloquitur fratrem, & iam traditam doctrinam ad eius emendationem accommodat : cumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versetur cui singulis temporibus sui prouentus

O P E R A H E S.

proventus non adferant. *ἐπιθήκων* & *ἐπιθήκων* epitheton aptissi-
mum inhonestæ contentioni, quia malu gaudet, vel
quò mal' ea gaudeant. v. 6. *Ἄπην*] absque aspiratione,
pro *ἄπην* alij legunt *ἄπην*, i. tempus. v. 9. *Τὴν κακο-
ποιᾶν*] Concessio ironica: Quando dicatues, & abundas
iam te familiari, nec animus à malo revocari potest, age
per me licebis litiges quandiu volis.

v. 14. *Ἀρχαῖον*] *Ἀρχαῖον* vocat praefectos singularum
urbium, quemadmodum & Homerus.

v. 16. *Νῆμοι*] Mediocritatem commendat, & redarguit
iudices & gubernatores qui indulgens suis cupiditati-
bus, & a vita fragilitate digrediantur ad *πλεονεξίαν*
iniustam: & offendit primum ipsos ignorare vim & u-
tilitatem iustitia longe potius quam iniustitia &
πλεονεξίας: deinde etiam non considerare quanta sit
commoditas tenon & fugalis vitæ. Intelligi ergo,
per *ἡμῶν*, mediam inter lucram & dampnum, quod est
iustitia, & honestum atque utile *παντός*, i. totis, quo &
sua pars redimatur, & alterius ad se pertrahitur. *Πλάτ.*
5. *Πολύ* & 3. Legum intelligis de mediocritate in statibus
civilibus amplectenda.

v. 18. *Καὶ ἄλλοι δὲ ἔχοντες ἰσορροπία, οὐκ ἔχοντες.*
Causam huius ignorantia ostendit esse voluntatem Dei,
qui voluerit abscondi ab intelligentia communi homi-
num hanc faciliorem vitam rationem.

v. 19. *Παιδείας*] Illius prima & melioris vita rationem
commendat, ita ut ostendat in ea servata posse facile
quemque non admodum industrium vel unius diei la-
bore efficere quod sufficiat in integrum annum.

v. 21. *πυλῶν*] Quidam non pro navi gubernaculo, sed
pro flum. flum. quoque pro aratro accipiunt. Solent autem
rustici instrumenta lignea super funosa laquearia col-
locare, ut flum. ea corroboret & induret.

v. 22. *Ἀλλὰ Ζῆς*] Longam fabulam recenset de Pandora,
qua docet Iovem iratum abdidisse ignem, i. verita-
tem, quæ penitus abstrusa est in natura. Sed cum *Προ-*

A N N O T. I N

metheum ostendisset hominibus recta & honesta, misit Iupiter Pandoram, id est, voluptatem, qua multum rebus opus habet, augereque quotidie sumptus, & quantum multis modis abbladiantur, malorum tamen omnium, maiorumque causa est. Prometheus autem, id est, sapiens aliqui monitor vel ratio, ut ait recipere voluptatem; at Epimetheus, id est, sensus, non sicut ratio, noxiam voluptatem incautus recipit, sed serò recepisse paenitet. Nonnulli paulò aliter exponunt, ut mox patebit. *Ἰσχυρὸς δὲ ὁ γ. τοῦ ἀνδρὸς* prospiciens, solers, industrius, eoque nomine secundum quosdam intelligitur vii humani ingenij

V. 26. *Ἐπίθετος*] Iupiter abscondit ignem, cuius beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id est, mentis vim solertem, ut simplicius viverent homines.

V. 28. *Ἐν κείνῳ*] Ignem feruicem optime seruati auctor est Plinius lib. 13 cap. 12.

V. 31. *Ἐκείνη*] Est quedam perpetua approbatio. Pulchre hic notatur ingeniosum, sed liquidum, & inconsiderata in successu suorum conatuum latitia.

V. 34. *ἡ δὲ γένεσις*] Haec fere est humanarum rerum conditio, ut illa ipsa cupiditates quae omnigena mala secum trahunt, nec desinant.

V. 36. *Ἡμετέριον*] Recenset iam quomodo Pandora condita sit. M. Garbinius sensum huius fabulae sic explicat: Hominem prius habuisse sincerioris & purioris naturam simpliciusque vixisse. Postquam verò lasciuia mentis ipsius contra voluntatem Dei, si iuncta ingenij & cognitionis vim exaltatorem, inde quasi transformatus in aliam naturam & ueritatem corpoream, & illam quidem excellentem virtutibus caelestium sed quibus corporea facie contaminatus, mens humana & ipsa ex consuetudine contaminata, varie abutatur ad lasciuiam & luxuriam variarum artium & inuentuum: & hac suo spe & specie boni & uitae melioris, sed quam omnem indignitatem suam posteriore conspiciat, & exornat

OPERA HES.

*Auliorum magistro, experiatur contrariam esse sui ef-
fectus solâque spe reiqua sustentetur in perpetua anxie-
tate animi. Ceterum si de voluptate hac potius libeat
intelligere, dicemus Poetam hic significare non unum
esse genus voluptatum.*

Pag. 5. v. 6. 8 αἱ πεισθ.] Indefessam cupiditatem superandi
 alios: vel (secundum quosdam) desiderium vehemens, ut
 vehementer ametur. αἱ κόγῃ, vox apia meditationibus
 & curis, qua ad satietatem usque adducunt & absumunt
 membra: sicut ferè videre est ingeniosos, validos
 & extenuatos esse. v. 7. εἰς δὲ πεισθ.] Impudentiam in-
 telligit, qua utrique interpretationi quam attulimus
 commodè applicari potest. Solent enim homines veupta-
 tibus dediti nullam prorsus honestatū rationem habere:
 itémque negotiatores, & πλεονέκται varis artibus &
 dolo lucrum captare.

¶.12. Ζῶον.] Hoc potest de Felice dicitur intelligi.

V. 13. 140.] Ich zu den eioque. 114. 158

V. 21. [1a. 2a. 3a. 4a.] Quidam [ut ante monuimus] voluptatem exponunt, Alij variam quandam ingenij & mentis industriam propositam, quam admirentur homines tanquam magnum suum bonum, cum n. si ipsorum malum. Quod mirum est, cum mens humana tam diuini dotibus sit exornata. sed hoc fit per accidens, vitio natura. a. l. d. n. a. intelligit fortiter, qui discedunt a simplicitatis rectitudine. & qui curiosi sunt.

Sed Epimetheus doli] Mutatur donum ad Epimethen: & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum quæ est sic Epimethus, id est. in animi humani inconsiderata & præceps, non sequitur per unamque partem superioris meliorisq[ue] mentis & rationis quæ est deum rex animi hominis. Iacoeque specie huius boni decipitur, postea noxium comperens, sed è corpore periret. Redit ergo Horatius, ———— non enim pra dolore voluptas.

¶.31. Νόσφι αὐτοῦ τε. *He duo particula quatuor idem*

A N N O T A T I O N E S

decedunt, intendunt tamen hic significationem.

v. 33. ἡ ψα.] κακότης hic pro malo externo accipitur.

v. 34. Ἀλλὰ γυνή.] Proverb. γυναῖκων ἔλδρσι. Mulier, id est, appetitiva & faminea affectio, & publicè indulgentia ἀναχαρισμὸν & ψυχαγωγίαν, atque οὐ φερώδης, unde laxatur disciplina severior. Hinc deinde sublata disciplina tanquam operculo Pandora, i. corporis & animi humani statim quasi ex antro Eoli venti & impetuum affectuum, Quà data porta ruunt, & terras turbine perficiant, & nusquam non pervadunt & nihil non molantur. Quòd tamen spes remansit significat remanere tam desperatis rebus esse quin aliquando speret Ovid. Viute spe vidi qui motiturus erat.

Par. 7. v. 2. ἀεὶ δὲν δό.] Ratio solius spei in pyxide relicta. Magnam certè Dei donum spes, quo solo affectu homines inter tot arumnas sustentantur & aluntur, & sine cuius condimento omnia non solum satia, sed etiam insuavisissima sunt.

v. 10. Εἰ δ' ἰδέλῃς.] Quinque aetates eam fingit: quo commento significat naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem aetatum omnes fere Latini Poetae imitati sunt, ἐκκερυφώσω. significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

v. 12. Χρυσόν.] Aureum (ut inquit Plato) propter præstantiam naturæ, morum & vitæ v. 16. ἀτὲ.] cognovimus fortasse Poeta aliquem de vita primorum parentum in paradiso: & idcirco respiciens eo, hac dicit.

v. 16. ἐν θαλίῃσι.] ἰσοτεῖ· sacra epula. v. 25. δαίμονες.] Hac omnia non multum discrepant ab illa qua sacra scriptura tradit de bonis Angelis.

v. 30. Ἀστὲρ ἄργυρος.] Alterum ficulum describit per suas circumstantias, quod Argenteum vocat, & ex aeternius priore fuisse ostendit, quia argentum est vilius auro.

v. 42. ἡ μέση, vocat mediam aetatem, quæ Græcis ἀνδρῶν

O P E R A H E S.

ubi dicitur.

Pag. 9. v. 5. Ζῆς Κροῦδης.] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos esse: dicitur quod ibi id fuerit ut non converterentur quidem in animos spiritus, ut illi priores sed tamen essent beati. & sub terra degerent.

v. 10. Ζῆς ὅ.] Tertium genus hominum ari comparat, immane, feroc. & omnino Martium fortasse Gigantes intelligit v. 11. ἐκ γένους.] Fingit natos ex arboribus. ut significet duritiam & feritatem animorum, vipere qui toto impetu ad armorum & bellicorum instrumentorum usum ferebantur.

v. 13. οὐκ ἐν σίτῳ.] Non frumentum ederant: sed primi pecudes laniant, & carne vesci ceperunt, quod antea magnum nefas est crederetur.

v. 16. Ἀργεῖν.] Quartam aetatem Heroicam appellat, quando Hercules, Iason & alij Argonauta vixerunt, qui Heroes vocati sunt, quod virtute communi hominum natura praestarent: & semides, vel quod altero tantum parente deo nati essent, vel quia in natura humana, virtute divina praediti essent.

v. 29. Ἰταλὶς ὄρε.] Ad differentiam Thebarum Aegyptiarum qua dicebantur Ἰκατό ποταμός, & illarum qua dicta sunt Ἰσθμὸς ἀπὸ τοῦ ὄρους sub quo sita sunt in Sicilia.

v. 30. μῦθον.] i. propter regnum ac potentiam, nam prius reges pecoribus divitias suas metiebantur. Et coles & Polynices si quod Oedipi, monomachia de regno decedentes ambo mutui vulneribus conciderunt.

Pag. 11. v. 1. τὸν περὶ ἀργύρου.] De fortunatis insulis vide Plin lib. 6 cap. 12. & Homerum Odys. 9.

v. 4. Μυκέρ.] Descriptio postrema & ferrea aetatis, qua moribus est pessima, impiis & depravatissimis, vita qua cursu calamitosissimi vox ἀφελος usurpatur ad proverbialiter significatione optandi, & tamen forma ut videtur verbum tribus personis. v. 13. οὐδὲ ξείνῳ.] Eleganter hunc locum expressit Ovid nec hospes ab hospite tutus, Non focer à genere, fratrum quoque

A N N O T. I N

gratia rara est. v. 17. *Deiv miv.*] *Emv* Poeta usurpans pro intuitu, & precipue Dei & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione dicitur: ex hoc pro metu, reverentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nulla reverentia nec erga Deum, nec parentes praediti sint. v. 18. *Enexv miv*] Athenae capitale fuit, *Enexv* n-
exa non persolvere parentibus.

v. 19. *Xepvdvngv.*] i. violenti, quibus ius est in manibus, qui neque ius neque leges norunt. v. 21. *Ecov*] pro *Ecov* substanti pro adiect. ut Latinus scelus pro scellus.

v. 25. *Enxv.*] Iam redit ad primam propositionem de libris. Posteaquam verò praclare affectum invidia epitheta suis descripsit, sequit Pudem & Nemesis deas, reliquisse terras, i. nec pudor e bonos atterere amplius à turpitudine, neque improbos metu vindicta, Nemesis enim hic significat iustitiam qua ultiscitur malefacta flagitiosorum. Locus hic verè philosophicus etiam à Platone in Protagora tractatus fuit

v. 31. *Nv d' Eiv.*] Narrat apologum quo notat pten-
tiorum mores adversus inferiores, & fabulam eius-
modi significat quae figuratè & rectè continet admoni-
tionem seriā & gravem & ex vita r'su petitam

v. 33. *Enxv*] per Lusciniam intelligi doctos homines & sapientes, vocat hanc auculam *Enxv*, propter soni & vocis varietatem.

Pag. 13. v. 2. *Enxv*] Tyrannica vox planè proverbialis de alterius vita pro libidine statuentis

v. 4. *Enxv.*] Epiphenema seu *Enxv* huius fabula, quod monet non esse reluctandum p tentioribus

v. 1. 2. *Enxv*] Primum praeceptum, quo fratrem ad iustitiam colendam, & iniustitiam vitandam adhortatur. *Enxv* opponit iustitiam, quia pro iniustitia universaliter vox usurpatur: quantum tamen sapius accipitur pro insolentia qua comitatur divitias

v. 12. *Enxv.*] Proverbialis locutio, quae significat miser-

O P E R A H E S.

vim esse prudentiam qua ex malis: oſtris perdiſcitur.
 v. 11. Αὐτίκα.] Commoratur in collatione iuſtitia & ini-
 iuſtitia, ut hominibus metum incutiat ne contra iuſtitiam
 faciant. Per ὄπρην intelligit omnem fidei violationem.
 Per δίκας οὐδίκας litis iniquas qua falſo intenduntur
 per calumnias & fraudes.

v. 14. ἰδὲ.] Iracundus violentus, quo iuſtitia dicitur coacta,
 pro fraudibus accuſantium & iudicum.

v. Hd' ἰππεύ] Subintelligendum fortassis ἡ δαῖς, i. cen-
 sus, conuentus ſtatuta, & alia qua ſunt in conſuetudine
 ciuitatis.

v. Oi ὁ δὲ.] Eradiſſimè inſignia iuſtitia premia & com-
 moda enumerat. Eadem ſerè recenſet Homerus in cly-
 peo Achillis.

v. 34. Πομπή.] Hac ſententia totidem ſerè verbis eſt in
 Eccleſiaſte ſæpe vniuerſa ciuitas mali viti pœnas
 luit. ἡμαρτίαν dicitur luere peccata.

Pag. 15. v. 4. Η ἰσχυρία.] Hac & ſimilia procul dubio ab
 Hebræis ex doctrina Moſi & Prophetarum deſumpta
 ſunt, apud quos crebra ſunt huiusmodi comminationes.

v. 9. τοῖς ἰσχυροῖς.] Emphaſis huiusmodi ſignificat cuiusmodi
 otio inter ſe mutuo exaſperari homines, ut potentior
 impotentiorum planè conterat, & ad nihilum redigat.

v. 11. Τὸ αὐτὸ.] Principes dehortatur ab iniuſtitia, 3. pe-
 culiaribus argumentis, quorum primum eſt. v. 14. Οὐ
 αὐτὸς qua ſententia mirè conuenit cum iſta, Incidit in
 foueam quam fecit. Alterum, v. 25. & prudentia ani-
 maduerſione diuina. Tertium, v. 27. ab abſurdo, & in-
 dignitate rei.

v. 32. Ἠλίκον] Denno fratrem ad iuſtitiam colendam
 adhortatur, argumento ſumpto à natura hominis.

Pag. 17. v. 3. Σοὶ δὲ.] In ſequentibus Pœna laboris & in-
 duſtria fruſtus, incommoda verò & opprobria ignorantia
 variis argumentis declarat. v. 9. ἡγεμόντι.] hic pro
 malo interno accipitur.

v. 31. Ἰὺς δὲ.] Argumentum à natura virtutis. Hac enim

labor ē proderit. ut coniūgat cum virtute & iustitia. Hic locum imitatus ē qui literam Pythagora descripsit.

V. 15. Οὐρανός] Tria hominum genera describit. Linius in Fabio & Minutius hunc locum penē ad verbum expressit: Sed. ergo audiat milites, cum primum esset virum, quē ioseph. confisus at quē in rem sit. Secundum eum qui bene monenti obediat Qui nec ioseph. consulere, nec alteri parere sinit, cum extremi ingens esse.

V. 26. ἀδύγῃς] Ἄδύγῃς, a ἀδύδω abscondo & ὑγῇ, candida, quōd aculeum non enarrant fuit, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alij aculeos habent, alij non, ut Plato docet.

V. 31. Ἐσθλὸν] Est occupatio contra fratris & multorum stultam opinionem.

V. 36. ἀδύγῃς] Occurrit obiectio de paupertate.

Pag. 12. V. 1. Αἰδώς] Occupatio item est, non esse turpe laborare praesertim igenti. Citatur hic versus proverbialiter, mendicos debere esse impudentes: verum hac ventiquam Hesiod. sententia est. Est enim duplex verecundia. Prodest in loco pudor: obest si eo ignaviam nostram pratexamus. Pudorem ergo inertiam improbat quos vocat Virg. Degeneres animos.

V. 7. Βιόδοι] Duo genera iniuria facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alij per fraudem & peruria discessera cupiunt.

V. 12. καὶ ἔργῳ] Malè partum, disperit. & De malè questis non gaudet tectius haeres

V. 13. Ἰσοί] Supplicem antiquitus nefas erat non solum laedere, sed & ope privare. Ius etiam hospitij sacrosanctum habebatur: unde Iupiter Ἰστιάς.

V. 22. Κασσιόπῃ] Praeceptum de cultu divino. Primus est, hostiarum femora pinguedine obducta cremare. Secundum libare cum vinum effunditur. Tertium, suffitum facere V. 30. Εἰδός] Hoc intelligendum de difficultatibus, insuetis & imprevisis V. 31. ἀλγος sine mora. Affines autem constantius adsunt, & non tam prompte. V. 31. πῶς.]

O P E R A N E S.

μῦθ. ἢ. *famam. bonorum. v. 35. Εὐφ.*] De gratitudine præcipit in referendo beneficio. *μῦθ. ἢ. dimensum accipere, vel mutuo.*

Pag. 21. v. 13. *ἄδονα λυαὶν*] sic vocat famem ab effecta, quod nigram aut luridum colorem inducat.

v. 18. *Ἀρχαίμω.*] extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aëri: in imo fœculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia. v. 19. *δύνη.*] Proverbium in eos qui omnia demum occasionebus incipiunt sapere.

v. 21. *καίτε*] Non temerè ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre iocans, testem adhibeas. Vel secundum quosdam, ut eidem cum fratre cautè agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per locum sine offensionis fratris, & aliqua dissidentia tua indicatione.

v. 23. *πυρρόλα.*] De meretrice intelligit, qua immoedica elegantia cultus sit deducta.

v. 31. *Σοὶ δὲ*] Conclusio generalis: vel *ἔκτατον* ad doctrinam sequentis libri.

I N I I. L I B R U M.

Pag. 23. v. *Πλῆγιδων*] Hic secundus liber continet præcepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occasum Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tam pro locis maritimis, quàm à mari remotis. Sunt autem Pleiades 7. stellæ in tergo Tauri, Latini Vergiliæ vocant. Syderum autem ortum & occasum tribus modis advertis agricola. Quod soli orienti cooritur coociditque, *κορυκῶς*: oriri vel cadere dicitur. Quod soli occidenti, *χέρι-κῶς*. Quod autem soli aduentu, abituve occultatur aut emergit, *ἠλιαζῶς*. Quando igitur Pleiades manè ante solis ortum conspiciuntur, quod fit mense Iunio, messim inchoari vult. Quando autem mane, sub terram descendunt [quod fit mense Novembre] arationis tempus adesse dicit.

ANNO. IN

v. 3. Αἰδὴ] Occurrantur 40 dies & noctes propter vicini-
tatem solis, Taurum & Geminis peragantur: quod est
à Maio usque ad Iunium v. 4. ἀεὶ πλοῦς] Epiib. an-
ni, ἀεὶ πλοῦς i. existo: vel πολὺν, uero: vel ἀεὶ πλοῦ-
μας, v. 7. ἀγὰρ] Palustrem terram significat. v. 9.
ζωὸν] uult ut hos labores perficiat mature & ante
sauiem hyemem, atque solite & festinanter, ad ex-
stantem & eius molestias uitandas.

v. 11. νόμος] Alij fortasse melius v. μ. legunt id est ora-
tio vel series uerborum ad persuadendum appositio: Non-
nulli etiam de modico & cantu mendicorum intelligunt.
v. 24. κτήνη] famulam intelligit iure acquisitam: A-
ristoteles tamen initio Oeconomici sui ad uxorem re-
fert v. 28. ἑνὸς] ab i. i. postremus dies mensis.

Pag 25. v. 5. Σείριος] Stella est in ori canis maiore ad la-
tus Austri vicina Leoni dicta quod nimio calore em-
ret & debilitet vires humanas.

v. 7. πλειόν] Vbi sol accesserit Scorpionem, Canicula manet
aliquantisper ante solem, ortu Helio, conspicitur, orto
autem sole statim labitur sub terram

v. 11. Περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς] quidam intelligunt mortarium
trium pedum quo veteres usi sunt pro mola

v. 14. δὲ χειρὸς] a δῶρον i. palmis quod munus datio
δῶρον appellatur. id autem geritur per palmam manus.

v. 18. Ἀθηνῆς] Sic vocat Cererem quod ipsa Athe-
nienses, ad eamque omnes homines de frugibus docuerit.

v. 27. ἄροτρον] aratrum quod habet dentale solidum
& adnatum non affixum: vel quod non sit planè elabo-
ratum, sed usque ad dentale. v. 30. ἐκτελέσειον.] ostio
morsum a λαμῶς. morsus, ita tamen ut unum fru-
strum habeat binos morsus. Seruum intelligit robustum,
qui integrum panem in 4. partes diuisum absumat in
cena: vel cui opus sit panem cuius quadrantes octonibus bo-
la seu partibus consistit.

v. 31. Οὐκ] Etiam quam in seruo requirit, rationes addis
admodum granos, signumque multum frugum esse in mai-
estate

O E R A H E S.

vitae atque v. 14 ὅτι πρὶν) q super seminatio, qua v-
superari solet cum prior sementia non est rite peracta.

v. 16. δοξ [ιδ]] Tempus arandi indicat per clangorem
gruum auolantium, idq; i v. Poeta fingunt in Egy-
ptum, ubi bell gerantur cum Pygmaeo.

Tag 17. v. πνιθι] Occupatione negligentiam & insec-
tiam rusticorum taxat, qui non considerant quibus opus
haeant, sed in alienam opem sunt intenti. Respondet er-
go eadem opera possi a. quem petere & regere.

v. 10. εὖτ' αἶ] Docet diligentiam qua est ad libenda in
aratione. Addit [v. 12.] signa & circumstantias qualis
terra sit aranda sicca siccet & humida i non lutosa,
& tamen mad facta v. 14. ἔπει] Modus & ratio a-
randi tractatur Pingue solum solet quater arari. Qui
verò tenuius solum habent, ter arant Prima aratio est
proscissio, secunda fit mense Iunio, qua est iteratio: ter-
tia, cum ante sementem aratur, qua est tertialis.

v. 11. Νειθρ.] Concedendum est suum interuallum terra, quo
interquiescat, ut deinde copiosorem fructum ferat. Est
autem Nouale, ager qui alterius anni seritur. νοθίζου-
σα id est, recens aratam, adhuc eleuatam. v. 16. ὀϊ-
ξίον] ioculens execrationem. Solent enim agricola ma-
ledicere quando fructus ex sementia non proueniunt.
ὀκνῶντες αἶ, libros exultantes, utpote quibus suppedi-
ret copiosum victum.

v. 19. ἄρχεις] Quomodo sit arandum ἰχίτην, flina,
quia αὐτὸς ἔχει αἶ αργύρος, quod iam manu teneat
arator. v. 21. ἔνδοξον.] Hoc loco lignum est quod est
proximum sementi v. 27. ἔνδοξον] quia scilicet omnia sepo-
storia & vasa repleta sint. v. 28. ἔνδοξον.] cum inquisi-
tione & delectu caputem. v. 31. ἔνδοξον.] Improbatur hic a-
rationem dilatatam ad solstitium hybernium.

v. 32. ἔνδοξον] Job enim rram breuitatem scilicet & pauci-
tatem Singula verba significanter hic ponuntur ad de-
clarandum tristem euentum tarda arationis.

[v. 33. ἔνδοξον] ἔνδοξον, & mitigatio precepti de tate

ANNO T. I N

de oratione, quod tempestates varia sint pro voluntate
Iouis.

Pag 29 v. 2. Ημῶν] Pulchra Verò descriptio est

v. 9 Παρ δ'].] Præteri interpretandum, non accede. Mones
enim diligentem agricolam ne vel tempus hybernium,
more vulgi ociosi & inanis consabulationibus transi-
gat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat.
Per χαλκῶν δῶκεν intelligit officinas ferrarias, in quas
antiquitus in Græcia pauperiores & ociosi solebant con-
uenire ad collationes frivolas, sicut apud Romanos in
tostorinū. Pro δὴ δῆα, ut constet versus quidam le-
gunt δὴ δῆα, neutro genere in locis calidis, ab α-
λός. Δίχα quondam dicebantur consenuicula Philoso-
phorum: deinde quia inter ipsos plerumque de rebus le-
vissimis agitabatur, factum est ut mendicorum conven-
tus etiam hoc nomine vocarentur, atque inde etiam ipsa
nuga λήχων dicta sunt.

v. 13 ἀπὸ]] Aristot. 1. sect. Probl. scribit fame diutina
laborantibus pedes intumescere Superiores autem partes
eadem ratione extenuantur & macrescunt. Huc alludit
Posta cum iubet cauere, ne pedem tumefactum tenui
manu demulcere oporteat. v. 14. Πολλὰ] Verissimum
est Columella dictum, Homines nihil agendo malè
agere discunt v. 2. Μῶν] Hyema tempus, & men-
sem Boreali frigore gravissimum copiose & eleganter
describit. Λῶα, mensis Ianuarius est. Lenæ enim
Bacchi feria & Pythia sub id tempus agebantur, cum
vini primitias libabant. Βύδε γγ. vocat frigora, quæ adu-
runt & excoriant etiam ipsos boves. v. 3. Ος τε] Na-
turam vini. Effectus Borea prolixè declarat. v. 34. Τόχα-
λόν.] inclinatum, contractum vel properantem in inces-
su, quamlibet alioqui tardum. v. 36. Η τε δόρυ.] Curam
virginum in honestioribus familiis exponit, quæ domi as-
servabantur, nec in publicum prodibant.

Pag. 11 v. 4. ἔτ' αἰόσεθ'.] Polyphi hac natura est, teste
Plin. lib. 9 cap. 19 ut fame laborant sibi pedes arrodant,

quo

OPERA HES.

- quo maxima hyemis sanities notatur: & quia vehementer frigore laditur, latet plurimum in antro suo. Vocat hanc speciem Polyporum αἰόρον, quod cartilaginem pro spina habeat. v. 7. ἀλλ' ὅτι] Solum cum est in Sanguinario diuisus versatur apud Aethiopes, qui sunt meridionales. quam apud Græcos v. 13. γλαῦρον pro γλαυροῦ τοῦ ποδὶ βροτῶ, hominū senī, tertio iam pedī, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. Bæolica ænigmata. v. 17. Κλαῦρον] ἔστω interior vestis erat supra quam utebantur pallio.
- v. 18. κέγχρα. [pro κέγχρῃ. v. 21 τοῖς καταμύχιοις.] quem suis difficultatē prosternere: vel qui suis robustus cum prosterneatur. v. 24. Τῆτό] ad pluuiam propriam sandam ut aliena sit ab ἀναισθησί. Quare exurgenda erit illa, interpretatio qua habet ἀέρος teporem. v. 29. Ἀὐρ πυροπόρ.] Vapor ex terra in nubibus reperitūsus & in aquā resolutus, decidit humectat autē aer sata & arua.
- Pag 33 v. 1. μῆνις γδ.] Reperit admonitionem de vitando hoc mense Ianuario: cuius difficultates hactenus descripsit v. 3. Τῆμῃ] Bobus dimittam partem pabuli detrahendam, viro verò aliquid addendum: in noctem scilicet. Nam Græci homines tantum cenabant, & largius quidem. v. 4. ὕπνῳ] Sic vocant Poeta noctem, ὅτι τὸ ὕπνῳ ἐν ἡμέρῃ ἐστὶν αὐτῇ: vel, διὰ τὸ ὕπνῳ τὸ πῶς μὲν διὰ τὸ ἀναπαύεσθαι.
- v. 10. Ἀπὸ τῶ εἰς] stilla est sub Zona Boota: oritur vespere initio verni. v. 13. Πανδίων.] Hircinam intelligit: respicit autem ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filia. v. 13. Εἰς τὰ] Poeta videtur in ea opinione esse ut putes hircines hyeme latere quasi mortuas in suis nidis. Alij putant eas anelare in regiones tepidiores v. 15. ἀλλ' ὅτι.] Messa tempus describit. Per πεδίοισιν intelligit testudinem, quod domum suam circumferat. Alij aliud animal culum intelligunt, quod pro vitando Solis ardorem solebat ascendere plantas & virgulas.

A N N O T. I N

V. 18. *ἡμέρας*] Prohibet tempore messu somnum ad multam lucem protrahere

V. 33 *Βιβλίου*] Biblinum vinum dicitur à Bìllia regione Thraciae. ubi nobilissima uina sunt.

V. 26 *ἰσχυρὸν*] vinum rutilum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est, & facilius penetrat.

Par. 15. v. 4. *ἡμετέρας*] Graeci nunquam merum bibere solabant. Athenaeus hanc diluendi vini consuetudinem fuisse dicit. ut ad duos vini cyathos, quinque aquae adicerent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquae. v. 6 *ἡμέρας*] Id incidit in mensem Augustum.

v. 8. *Μέτρα*] Monet mensurandas esse fruges, ut sciat agricola quantum ex agro redeat.

V. 12 *καταγόμενος*] à sono factum videtur. Sunt autem canes asperimus dentibus, & omnium firmissime tenens semel in fauces recepta.

V. 13 *ἡμετέρας*] furem intelligit. v. 14 *οὐκ ἔστιν*] Intelligit non tantum paleas sed & folia vitium, quercuum, tum verò herbas, aliisque id genus qua pecoribus in hyeme possint esse non incommodum pabulum.

V. 16. *ἡμετέρας*] Usitatum est Poetis usurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore.

v. 17. *ἡμέρας*] Tempus vindemiae describit.

V. 20 *ἡμέρας*] Hoc intelligunt nonnulli quadam certi vini preparatione, in qua rationem facienda viuas passas complexus sit. Alij generale praeceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo. v. 26. *Εἰ δὲ οὐ*] De navigatione praecepta quadam subicit. Fuit enim illi familiare, deuenire fruges & merces. v. 34. *Χειρὸν*] clauum significat quo foramen in nauis carina obstruitur, quo amoto naues in siccum tracta aquam in sentina collectam emittunt.

Par. 37 v. 1. *ὁ*] Exemplum patris sui proponit, quem dicit in patria profugisse non propter inuidiam ex opibus cognitam, sed propter paupertatem.

O P E R A M E S.

▼ 11. Νέοτατο.] Describit nunc patriam suam Poëta.

▼ 12.] Νή ολ.] Mediocritatem intorem effi dicit.

▼ 21. Οὐτέ τι.] Remouet a se reprehensionem ob imperitiam.

Hic videmus οὐτέ τι primò vsu patum fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditum pro alio.

▼ 25. Αμφιδάμας &c.] Amphidamas rex Eubœa in bello aduersus Erythraos occisus, in cuius obitum filij eius certamina edixerunt. Hic videtur sane Hesiodum Homero posteriorem se esse centum annis fuisse: proinde cum eo in hoc certamine non certauit.

▼ 35. Ηώρα.] Tempus navigationis commodissimum tradit, æstiuum scilicet.

Pag 39. v. 5. &c.] Proverbialis est hic versiculus & vnde pius, quo admonemur, quicquid nobis aduersum aut prosperum accidit, Deo ascribendum esse.

▼ 6. Αργυρία &c. vocat faciles & leues flatus, ut sunt Etesij & similes placidi. v. 14. Αλκ.] Viam navigationem describit, quam ipse quidem non probat, ut periculosa sed quæ tamen est usitata hominibus ob cupiditatem pecunie. v. 10. Μέτρεα] Epiphonemate generali concludit modum esse seruandum.

▼ 11. Ποσειδά.] Tradit tempus coniugio maturnum in mare & fœmella v. 34. τί τοι.] Pollux quatuordecim expensæ, Plat. & Arist. constituunt puella decimum octauum annum nubendi.

Pag 41 v. 4. Δειπνοόχης] quæ comestationibus clam indulget, & quæ passim adit conuiuia.

▼ 5. Ἰπερδύλο.] sine face, id est, clam, etiam si foris nihil appareat. Et crudam sententiam, tempestiuam & maturam vocat.

▼ 6. &c.] De religione praeiuvat. In Deo significat inspectionem & conseruationem rerum iustarumque indignationem contra impios. In homine autem respectum ad Dei metum & reuerentiam.

▼ 7. Μήδ.] Præceptum plenum humanitati nullam amicitiam proponendam esse sanguinis coniunctioni.

A N N O T. I N

- V. 11. Δὲς π' ὅρα] Iubet offensionem amici duplici vindicta pensare, idque eò ut agnoscat delictum: & iam si in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alij sic intelligunt, ac si in genere diceret nullum peccatum impunitum relinqui. V. 14. π' ὅ] Tu vites omnia quæ in amicus improbantur, nec proas animum tuum minus quàm conveniat. Vel, vide ne vultus tuus pra se ferat simultatem, sed ex animo eiciat omnem pristinam iniuriarum memoriam.
- V. 15. Μὴ ὅ ποτ' ὤξ.] Ut a quo extrema liberalitas fugienda monet. Est autem hic intelligenda prisca illa hospitalitas, quæ erat sacrosancta.
- V. 22. Σὺ π' ἰμφοῖα &.] merosus, id est, non sis difficilis accessioni & collationi. V. 27. Μὴ δ' αἶτ'] Non esse meendum contra solem. Vel allegorice contra magnos & honestos viros nihil protervè & irreverenter agendum.
- V. 3. Ἐξέμψθ'] Turcis etiamnum hodie religiosum est ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt si quis in publico cacaret aut mingeret. V. 33. Μὴ δ' αἰδοῖα.] A congressu uxoris ne sacra accedas.
- V. 25. Μὴ δ' ὀπὲ.] Ab hilariori convivio, non à tristioribus sacris accedendum ad uxorem docet.
- Pag 43 V. 6. Μὴ δ' ὀπὲ π' ἑντ' ὅ.] Ungues non esse praecidendos in convivio, praesertim soleuni. π' ἑντ' ὅ vocat manum, quod quinque digitis tanquam rama conficit.
- V. 8. Μὴ δ' πὸλ' οἷν·χ.] Duplex potest esse sensus. Vel, ut prohibeat parvum poculum supra craterem magnum collocare, ut ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit parvum poculum pro cratere apponere, atque ita prohibeat parsimoniam in convotationibus. Locus est sat obscurus.
- V. 10. Μὴ ὅ δ' ὅμ.] Spartam quam natus es orna. In quo-
cunque genere versari, in illud incumbere & in eo perse-
verare. V. 11. κακὸν] Fama sinistra & maligna potest in-
telligi. κακὸν, pro κακὰ ὤξα.
- V. 12. Μὴ δ' ὀπὲ.] Pium praeceptum. En illi nondum sacri-
ficium,

O P E R A H E S I O D.

secatu, & illitatu non capiendum esse cibum. Quidam per ἡδονὰς αἰσθητικὰς intelligunt obas supra focum stantes, ex quibus cibi nondum ritè patinū infusi, mensis impositi, atque consecrati sunt.

V. 14. Μὴ δὲ ὄν' ἀκύν.] Prohibet liberorum collocationem super sepulchra & morticina, (qua vocat ἀκύντα, quòd non moueantur, vel non sint mouenda (quod prisci infustum vitabatur. Vel allegoricè prohibet ignaniam, otium & delicias in prole duodecim annorum

V. 21. Μὴ δὲ ποτ'.] Hi rectè in fontes immingere dicuntur qui sacram doctrinam commaculant

V. 24. δόλω.] Boni nominis præcipuam curam habendam esse vult quia [versu 25] nulla fama prorsus evanescat tanquam inania, & non omnino de nihilo sit quod vulgò fertur, fama enim vim quandam divinam etiam inesse.

Ex hoc loco desumpsit Virgilius descriptionem fama.
4. Aeneid. Fama malum, &c.

Annotationes in Dies habes in calce huius
voluminis post Theogoniam.

In Hesiodi librum cui titulus ἔργα καὶ ἡμέραι.

Ἡσιόδῳ ποτὶ βίβλον ἱερῆς ὑπὸ χροσὶν ἐλίσσων.

Πυρρὺν ἱεράτης εἶδον ἐπὶ χερσίν.

Βίβλον δὲ ρίψας ὅππῃ γλῶσσαι καὶ τῆς ἐβήσας.

Ἔργα τι μοι παρέχεν ὡ γέρον Ἡσιόδε;

Paq. 69. v. Ἡνίοχοι.] Lege ἱμπλῶ non ἱπλῶ, ut vulgò editur.

HESIODI ASCRAEI OPERA ET DIES.

V S *Æ* ex Pieria carminibus celebran-
tes.

Agite, Ionem dicite vestrum patrem
laudantes.

Per quem mortales homines sunt pariter
obscurique clarique.

Nobiles ignobilesque, seu magni voluntate:

Facile enim extollit facile itam elatum deprimi:

Facile praeclarum murrit & obscurum adauget,

Facileque corrigit incurvum, & superbum desiccant:

Insuper altitronant. qui supremae domos incolit. [dicia

Audit tuens & auscultans, & pro iustitia tua dirige in-

Tu. Ego vero Persa fratrem vera monebo.

Non sanè unum est contentio nam genus, sed super terram
Sunt duo. alteram quidem probauerit qui nouerit:

Altera est vituperabilis: in diuersa a. animum distrahunt.

Nam hac contentio bellum exiosum. & discordiam auget.

Noxia nullus hanc amat mortalium sed necessario

Immortalium consilia litem colunt molestum.

Altera verè oriorum. i. primum genus nix obscura.

Posuit v. ipsam Saturnus altingui in aere habitans.

Terra in radicibus. i. & quidem hominibus longe meliorem.

Hac & quantum inerte. tamen ad opus exilis.

In alterum n. quispiam intrens o iofus

Diutem qui festinat arare a que plantare

Deum qui rectè gubernare amittitur v. unum vicinus.

Ad diuitias festinantem, bona. v. hac contentio hominibus.

Η ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΟΥ ΣΑΙ Πιερίνθεν αοιδῆσι κλοῦ-
σαι,
Δόυτε δὴ οἰνέπετι. σφέτερον πατέρ'
ὕμνευσαι.
Οὐτε διὰ βροτοὶ αἰδρεῖς ὁραῶς ἀφα-
τοί τε φάπτε,
Ρητοὶ τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο
ἔκκητι.

Ρεῖα μὲν γὰρ βερέει, ρεῖα δὲ βερέοντα χαλὶ πῆδ'
Ρεῖα δὲ αἰζην λυμινυδῆ, καὶ δίκην αἰετῆ'
Ρεῖα δὲ τ' ἰδυῶς σκολιῶν, καὶ ἀγνώστα κάρφει
Ζόυς ὑψιβερέμετης, ὅς ἐσθ' ἄτατα δώματα ναίει.
Κλέθ' ἰδὼν αἰὼν τε δίκη δὲ ἰδυῶς δέωσας
Τιῶν ἔγωγε καὶ Πέρσων ἐτήτυμα μυθήσασθαι μιν.

Οὐκ ἄρ' αὖ μόνον ἔγωγε εἶδον, γῆρας δὲ καὶ ὄππ' ἄλλ' αἶψα
Εἰσὶ δ' ὡς τῶν μὲν καὶ ἰππῶν ἀστερογῶσας,
Ἡ δὲ ὄππ' αἰμαυμένη, διὰ δὲ ἀνδρῶν θυμὸν ἔχεισιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆλον ὀφείλει,
Σχετλὴν, ἔστις τῶν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὥς ἀν' αἴχνης
Ἀθανάτων βελήσιν ἐρεῖ τιμῶσι βαρεῖαν.
Τῶν δὲ ἐτέρων, περτέρων μὲν ἐγείνατο νῦν ἐρεβενή,
Θῆκε δ' ἔμιν Κρονίδης ὑψιζυγὸς, ἀνδρείων αἰών,
Γαίης τ' οἰρίζησι, καὶ αἰδράσι πολλὸν ἀμείνω.
Ἡ τε καὶ ἀπῆλαμνόν περ ὅμως ὄππ' ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἑτέρον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργον χατίζων
Πλῆστον, ὅς σ' αὖ δὲ μὲν ἀνέμωσιν ἠδὲ φιλώειν, ν.
Οἶκόν τ' ἂν θέσθ' ἡλικίᾳ δὲ τι γένηται γέτων.
Εἰς ἀφροῖσι σπένδουσι, ἀγαθῇ δὲ ἔργῳ ἡδὲ βροτοῖσι σπένδουσι.

Et figulus figulo succensei, & fabro faber,
Et mendicus mendico inusidet, cantorque cantori.

O Tersa, tu vero hac tuo reponere in animo: [ducat,

Neque malis gaudēs contentis animum tuum ab opere ab-
lytes spectantem, forsque ausultatorem existentem.

Parum enim ei temporis est, quod litibus & foro impendat,
Cui non est vitium domum annum repositum.

Tempestivus, quem terra fert Ceteris munus.

Quo satiatum lites ac rixam moueat

De facultatibus a'ieni. Tibi vero non amplius licebit

Sic facere: sed in posterum discernamus litem

Rectū iudiciū, quæ ex Ioue sunt optima

Nam nuper quidem patrimonium diuisimus: alia autem

Rapiens ferebas, valde demulcens reges [mouea

Domitores, qui hanc litem voluit indicasse,

Dixisti neque sciunt, quanto plus dimidium sit toto,

Neque quam magnū in maius & asphodelo bonum.

Opuscularunt enim Dñi vitium hominibus:

Facile enim a'ioquis vel uno die tantum operatus esses

Vt in annum quoque satū haberet, etiam ociosus,

Statimque: temonem in fumo poneret,

Opera vero boni cessarent multorumque laborioforum.

Sed Iupiter abscondit, iratus animo suo,

Quia ipsum decepit Prometheus versutus.

Quocirca hominibus parauit tristia mala.

Abscondit ve & ignem: quem raptus lapetipuer

Surrepsit ad hominum usum. Ione inconsulto

In caua ferebat, fallens Iouem fulminibus gaudentem.

Huncque indignatus affatus est nubecosa Iupiter:

Lapetionide, omnium maxime versute,

Gaudes quem furatus, quodque animum meum deceperis?

Quod tibi quæ ipsi magnū erit malum, & posteris

Ipsis, namque pro igni dabo malum, quo omnes

Se oblectent animo, summū malum amplectentes.

Sic ait, tristisque pater hominumque deūque.

Vulcanum vero insignem iussit quam colerrime

Terram

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΣ.

3

Καὶ κισσάμεις κισσαμεί ποτιέει, καὶ τέκτονι τέκτων.

Καὶ πλώχος πλώχῳ φθοιέει, καὶ αἰθέρος αἰθέρῳ.

Ὡ Πέρση, σὺ ταῦτα τεῶν πικρὰ τέρει θυμῷ.

Μηδὲ σ' εἰς κρηώχας τοὺς ἀπ' ἑσθροῦ θυμὸν ἔρυσεν

Νεῖκ' ὀπιπύουσι, ἀγροῆς ἑπακύνει ἵπτα.

Ὡς γὰρ τ' ὀλέθη πύλας) νεκρῶσι τ' ὀγυρμένων τε

Ὡς πνικὺν βίῳ ἔνδον ἐπιστὰς ἑστιάει

Παῖς, ἢ γὰρ φέρει δαμνέσθης ἀκτῶν.

Τὴν κορυφαίαν, οὐκ ἐκείνην καὶ φέρει ὀφθαλμοῖς

Κτῆ γ' ὅς τ' ἀνέστησε, σὺ δ' ἐκείνην δαυτίζον ἴσας

Ὡς ἔρδ' ἔνθα αὖθις διακορυμίδα νεῖκος

Ἰδεῖται δίκαιος, ὡς τ' ἐν αἰῶσι ἔστιν ἄριστος.

Ἡδὲ μὲν γὰρ κλέβον ἰδεσθαι, ἀλλὰ τε πολλὰ

Ἀρπάζον ἰφίρεται, μὲν γὰρ κλέβον βασιλῆας

Διεφθάρη, καὶ τῶν δὲ δίκαιων ἰδέσθαι δίκαιους

Νηπιόων, ἴσασιν ὅσα πλέον ἔμμεν πατρός

Οὐδ' ὅσοι ἐν μάχῃ τε καὶ ἀσφοδελῶν μὲν ὄντας.

Κρύφαίτες γὰρ ἔχουσιν, οὐδὲν ἀνδρῶν ποιοῦσι.

Ρηιδέας γὰρ καὶ ἄλλ' ἔχουσιν ἐργασίαν,

Ὡς τε σὺ καὶ εἰς ὅσων τῶν ἔχουσιν, καὶ ἀνδρῶν ἔντα.

Αἰψὰ καὶ πρὸς αἰὶν μὲν ἴσας καὶ πρὸς καὶ δαδείο.

Εἰς βοῶν δ' ὀπλοῖτο καὶ ἡμίονον καὶ αἰγῶν

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χαλκὸν ἀνδρῶν ἑσπέρῳ.

Ὅπῃ μιν ἐξαπατήσας Περσέωνος ἀγνοήσας.

Τὴν καὶ ἄνδρῶν ποιοῦσι ἐμίσσας τοὺς καὶ δαδείο.

Κρύψε δ' ἡμῶν τὸ μὲν αὖθις ἐν πᾶσι λατρείῳ

Ἐκείνῳ αὖθις ποιοῦσι Διὸς ὄφρ' ἡμῶν ποιοῦσι

Εἰ καὶ ἡμῶν ἡμῶν καὶ Διὸς τερπικῶν αὐτοῦ.

Τὸν δ' ἡμῶν καὶ Διὸς τερπικῶν αὐτοῦ καὶ Ζεὺς.

Ἰάπερον δὲ, πᾶσι τῶν καὶ δαδείο ἐσθλῶς.

Χαίρει πῦρ καὶ φῶς, καὶ ἡμῶν φένας ἡμῶν ποιοῦσι.

Σοῦτ' ἀντὶ μάχα πᾶσι δ' ἀνδρῶν ἑσπέρῳ ποιοῦσι.

Τὴν δ' ἡμῶν αὖθις πᾶσι δ' αὖθις ἡμῶν ποιοῦσι.

Τερπικῶν καὶ Διὸς τερπικῶν αὐτοῦ καὶ Ζεὺς.

Ὡς ἴσας ἐν δ' ἡμῶν πᾶσι δ' αὖθις ἡμῶν ποιοῦσι.

Ἠμῶν δ' ἡμῶν πᾶσι δ' αὖθις ἡμῶν ποιοῦσι.

A

HESIODI

Terram aqua miscere, hominibusq; imponere vocem,
 Et robur, immortalibus vero deabus facie assimilare
 Virginibus pulchram formam peramabilem, at Minervam,
 Opera docere, ingeniosi telam texere:

Et venustatem circumfundere capiti auream Venerem,
 Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas:
 Imponere vero impudentem mentem, & fallaces mores
 Mercurium iussit, nuncium Agricidam.

Sic dixit, illi autem obtemperarunt Ioui Saturnio regi.

Moxque ex terra sinxit inclytus Ambiclaudus
 Virgini verecunda similem, Iouis consiliis

Cinxit vero & ornauit dea glaucocula Minerva:

Circum vero Charitesque dea, & veneranda Suada,

Monilia aurea impulerunt corpori ipsam porro

Horae pulchricoma coronarunt floribus vernis.

Omniem vero illius corpori ornatum adaptauit Pallas Mi-

At in pectore illi nunc ut Agricida, (nerua,

Mendacia blandosque sermones, & dolosos mores

Fecit Iouis consiliis grauistripi, sed vocem illi

Imposuit deorum praece, appellauit autem mulierem hancce

Pandoram: quia omnes caelestium domorum incolae

Donum contulerunt, detrimentum hominibus industria.

At postquam dosum perniciosum & inexcusabilem absoluit,

Ad Epimethen misit pater inclytus Agricidam

Munus ferentem, deorum celerem nuncium, neq; Epimethen

Cogitauit quod illi praecepisset Prometheus, ne quando mu-

Susciperet a Ioue Olympio s. d. remitteret (nuc

Retro, nec ubi maius quippiam mortalibus eveniret.

Verum ille recepto eo, cum iam malum haberet, sensit.

Prisus namque in terra vivebant familia hominum

Seorsim a malis & absque iu. & sine difficili labore;

Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.

Statim enim in afflictione mortales consenscunt.

Sed mulier manibus vasis magnam operculum cum dimouisset

Disperxit hominibus autem machinata est curas graves.

Sola vero illis spes infra in domo

ΒΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Γαῖδον ὅδε φῦον, ἐν δὲ ἀνδρώπῃ δέμῳ αὐδῶ
 Καὶ δὲν θ' ἀθανάται· ἢ θεῶς εἰς ὧπα εἰσκειν
 Παρδενικῆς καλὴν εἶδ' θ' ἰππεύον αὐτὰρ Ἀθῶν
 Ἔρῃα διδάσκῃται, πολυδάδαλον ἰσὺν φαίνειν
 Καὶ χάριν ἀμφιχεῖται καρδίῃ χυτῶν Ἀφροδίτῃ
 Καὶ πόδον ἀργαλέον, καὶ γυροκόρυς ὑπερδῶνας
 Ἐν δὲ δέμῳ κύον τε νόον καὶ ὀπίκλον πένθ' ἔθ' ὅ
 Ἐρμείῳ ὑπὸ γὰρ δῖον τὸν Ἀρχαόντιον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ὀπίδοντο δῖη Κρονίαν ὑπ' ἀκτὶ.
 Αὐτὶς δὲ ἐν γαίῃς πλάσσει κλυτὰς Ἀμειγυῖας
 Παρδένῳ αὐδῇ ἰκέλον, Κρονίδεα δὲ βέλῃ
 Ζῶσι δὲ καὶ κατμῆτε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθῶν
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεῶν καὶ πότνια Πειθῶ
 Οἰμοὶς χυτῆς ἔδωσαν χροὶ ἀμφὶ δὲ πῶν
 Ὡρα καλλίκολοι σῖτον ἀνδρῶν εἰσενόισι
 Πᾶσι δὲ οἱ χροὶ κόσμον ἐφῆρμεν Παλλὰς Ἀθῶν
 Ἐν δὲ ἄρ' οἳ σὴ θεῶσι δῖον τὸν Ἀρχαόντιον
 Ψῶδ' αὖθ' αἰμυλῆς τελέγης καὶ ὀπίκλον πένθ' ἔθ' ὅ
 Τόδε δὲ βελῇσι βαρυκτόν· ἐν δὲ ἔφαθ' ὀπίκλον
 Ὅπως θεῶν κήρυξ· ἰνὸς μὲν δὲ πῶν γυναικῶν
 Πανδῶν, ὅτι τὰς τε ὀνύμπα δῶματ' ἔχοντες
 Δῶρον ἔδωκεσαν, πῶν ἀνδράσι ἀλκιμῶσι.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ὀδλον αἰπῶν ἀμύχανον ἐξετέλεσεν
 Εἰς Ἐπιμηθία πέμπε πατὴρ αὐτὸν Ἀρχαόντιον
 Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺ ἔχοντα· ὅδ' Ἐπιμηθῆς
 Εφράσαθ' ὥς οἱ εἶπε Προμηθεύς, ὑπὸ τῷ δῶρον
 Δείξαδ' αὖ παρ' Ζῶντος ὀνύμπα, ἀλλ' ὀνύμπα
 Ἐξοπίσθ' ἰδὼν τι κακὸν ὀνύμπασι γυναικῶν.
 Αὐτὰρ ὁ δὲ ξάμεν θ', ἵτε δὴ κακὸν εἶχ' ὀνύμπα.
 Πρὶν ἂν γὰρ ζῶντιον ὀνύμπασι φῶν ἀνδρώπων
 Νόσφιν ἄφ' ὅτε ἔατο, καὶ ἄτερ καλῆς ποιοῦσι.
 Νόσων τ' ἀργαλέον, αἷτ' ὀνύμπασι γυναικῶν ἔδωκεν.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακίῃσι βροτοὶ ἔατο γυναικῶν.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρας πῶν μέγα πῶν ἀφῆκε
 Εὐκρίδα· ἀνδρῶσι δὲ ἵππῳ παρὸν καὶ χυτῶν
 Μένει δὲ αὐτῷ Ἐλπίς ἐν ἀνδράσι δῶν ὀνύμπα

Intus mansisti, dolūq; sub labrii, neque foras
 Euoluit. prius enim iniecit operculum dolūq;
 Agiobis confilio Iovis rubeo ga.
 Alia vero innumera mala inter homines errant.
 Plena cum terra est mala, plenumque mare.
 Morbi autem hominibus tam interdum quam noctis
 Ultro oberrant, mala mortalibus ferentes
 Tacite: nam vocem exemit prudens Iupiter.
 Sic nusquam licet Iovis mentem exutare.
 Caterum, si voles, alium tibi sermonem paucis absoluam
 Belle ac scienter: tu vero praeordium imposito tuum.
 Ut simul nati sunt dū, mortalesque homines,
 Aureum primo genus dices filioquentium hominum
 Dū fecerant, caelestium domorum incola.
 Et q̄ quidem sub Saturno erant, cum in caelo regnaret:
 Et ut dū vivebant, securo animo praediti,
 Plane absque laboribus & arumna: neque molesta
 Senectū aderat, semper vero pedibus ac manibus similes
 Delectabantur in conniviis, extra mala omnia.
 Moriebantur autem cū somno domiti: bona vero omnia
 Illi erant: fructum autem ferebat fertile arum
 Sponte sua, multumque & copiosum: ipsique ultro
 Quiesci partem fruebantur, cum bonis multum.
 Vero postquam hoc genus terra abscondit,
 Ij quidem demones facti sunt, Iovis magni consilio,
 Boni, in terris versantes, custodes mortalium hominum:
 Qui quidem observant & iusta & prava opera,
 Caligine involuti, passim oberrantes per terram.
 Opum datores, atque hoc munus regale consecuti sunt.
 Secundum inde genus, multo deterius postea
 Argenteum fecerunt caelestium domorum incolae,
 Aurco neque corporum praeeritate simile, neque intellectu.
 Sed centum annis puer apud matrem sedulam
 Nutriebatur, crescens, valde rudis, demissa:
 Cum vero adolevisset, & pubertatem terminum attingeret,
 Paucissimum vivebant ad tempus, dolores habentes

Ενδύνει μιν πίπυ ὑπὸ χεῖλεσιν, ἕξ δὲ δύραζε
 Ἐξίπην· παρῶν γὰρ ἐπέμβδης πῶμα πῶσιος,
 Λιγόνχα βυλῆσι διὸς νεφελῆς κείταο.
 Ἀλλὰ ὅ μιν εἰαλυγὰ κατ' ἀνδρώποιν ἐξείηθ'.
 Πρὶν μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλεῖν δὲ δαῖτα.
 Νῦν δὲ ἀνδρώποιν ἐφ' ἡμέρη ἡδ' ὅττι νυκτὶ
 Αὐτῶματοι φοιτῶσι, κακὰ δὲ νητοῖσι φέρουσιν
 Σιγῇ, ἵππει φανὺ ἐξείλιτο μητίετα Ζῆς.
 Οὕτως ἔτι περ ὅττι Διὸς νόον ἐξείαδαν.
 Εἰ δὲ ἐθέλει, ἔπειθ' ἐπὶ λόγον ἐκκοιθάσθαι
 Εὐχὴ ὅπως γλῶσ· σὺ δὲ εἰ φρεσὶ βδελύσῃ·
 Ως ὁ μὲν γὰρ ἀστὶ δαῖ δὲ νητοῖσι τ' ἀνδρώποι,
 Χρυσοὶ μὲν παρῶν τε γλῶσ· μὲν πᾶν αἰδραῖον
 Ἀθάνατι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Οἱ μὲν δ' ὅππ' ἐρῶν ἦσαν, ὅτ' ἐρατὴ ἐμβάπτιδαν·
 Ως τε θεοὶ δὲ ἱζαν, ἀκνεία θυμὸν ἔχοντες,
 Νόσφιν ἄτερ τε πῖνον καὶ οἷζον ἔσθ' ἐπὶ δειλὸν
 Γύρας ἐπὶ λῶν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 Τίρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἐκτροχὸν ἐπαίτων·
 Θνησκὺν δὲ ὡς ὕπνῳ δειδυρῶν· ἐσθλὰ δὲ παῖπας
 Τροῖσιν εἴλω· κατὰ δὲ ἱφίε· Ζαῖδωρος ἀνέρεα
 Αἰτομάτη πολλόν τε καὶ ἀφθονόν· εἰ δὲ ἐθέλημοι
 Ηοὺ χειρὶ ἔργα τέμοντο, σὺ δὲ ἰδολοῖσιν πολέεσσιν.
 Αὐτὰρ ἵππειν τῷτο γλῶσ· καὶ γαῖα καλυψέη,
 Τοῖ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλα διαβύας,
 Εσθλὰ δὲ ὅππ' ἐσθλῶν, ἐπὶ δὲ δὲ νητοῖσι τ' ἀνδρώπων·
 Οἱ γὰρ φυλάσσοισιν τε δίχας καὶ χεῖλια ἔργα,
 Ἡέρεα ἰστέμνοισιν παῖτα φρεσὶν ἐπ' αἶαν.
 Πλατὸς δὲ τῶν καὶ τῷτο γύρας βασιλῆον ἔχον.
 Δαῖπρον αὐτὲ γλῶσ· πολὺ χεῖρεσιν μετόπισθεν
 Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
 Χρυσέῳ ἔτι φεῶν ἐνδύζκιοι ἔτι νόημα.
 Ἀλλ' ἐκαστὸν μὲν πᾶς ἵστα φρεσὶ μητίετι κείτῃ
 Ἐπείφειτ' ἀτδῶν, μέγα τὴν πῶ· ὅττι οἴκῳ·
 Ἀλλ' ὅταν ἡδύσσει, καὶ ἡδύς μέδον ἵκοιτο
 Παυρίδιον Ζώσκειτ' ὅττι χεῖρον, ἄλλ' ἔχοντες

Ob stultitias iniuriam enim pravam non poterant
 A se mutuo abstinere, neque deos colere.
 Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
 Ut fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
 Iupiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
 Non dabant beato diu, qui olympum habitant.

At postquam & hoc genus terra occultavit,
 Hi quidem subterranei: eati mortales vocantur
 Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.
 Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
 Aeneam fecit, omnino argenteo dissimile,
 E fraxinis, vehemens & robustum, quibus Marti.
 Opera cura erant luculosa, ac iniuria: neque ullum cibum
 Edebant, sed ex adamante habebant durum animum.
 Feroces: magna vero vis & manus inuisita
 Ex humeris nascebantur in validis membris.
 His erant anea arma, aneaeque domus:
 Aere vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
 Et hi quidem manibus propriis interfecti,
 Descenderunt amplam in domum frigidi inferni,
 Ignobiles: mors vero tametsi stupendi essent,
 Inuasit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
 Rursum aliud quartum in terra multorum altrice
 Iupiter Saturnius fecit, iustus & melius,
 Virorum heroium divinum genus: qui vocantur
 Semidei, priori generatione, per immensam terram.
 Hos quoque bellumque malum & pugna graui.
 Alios quidem ad septiportem Thebas, Cadmaam terram,
 Perdidit pugnantes propter oues Oedipi:
 Alios vero in nauibus per ingentem maris vastitatem
 Ad Troiam ducens, Helena gratia pulchricoma:
 Vbi mors quoque circumdedit ipsos.
 Ius autem seorsim ab hominibus visum & sedem tribuens
 Iupiter Saturnius pater constituit eos ad terra fines.
 Et hi quidem habitant securum animum habentes

Αφραδίαις ὕβρει γὰρ ἀπαδαῖον ἐκ ἐδωκτο
 Ἀλλήλων ἀπέχην, ἡ δὲ ἀθανάτης θεραπείην
 ἠθέον, ἡ δὲ ἐδένμα χρόν ἱερός ὅτι βωμοῖς.
 Ἡ δέ τις ἀνδρ' ὅποισι κατ' ἡθεα. σὺ μὲν ἔπειτα
 Ζοὺς Κρονίδης ἐκρυψε, χαλκὸν δ' ἄνευ πύργου
 Οὐκ ἐδίδωκε μάχεσθαι θεοῖς οἱ δ' οὐ μὲν ἔχουσιν.

Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ τὸ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάχες θνητοὶ καλίων.
 Δδύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσι ὀπιδεῖ.
 Ζοὺς δ' πατὴρ τείνον δῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Χρυσὸν ποίησ', ἐκ ἀργυρῶ ἡδὲν οὐμοῖον,
 Ἐκ μεταλλῶν δ' εἰδόν τε καὶ ὁμῶς ἐῖπεν Ἀρηθ
 Ἐργ' ἔμελε σφόνδα καὶ ὁμῶς ἡδὲ πῶτον
 Ἡδίων, ἀλλ' ἀδύνατον ἔχον κρατερὸς φρονεῖ δ' οὐ μὲν
 Ἀσπασοι: μεγάλη δ' βίη καὶ χεῖρες ἀάπτοι
 Ἐξ ὧν ἐπέφυκον ὅτι σιβαροῖς μελίσσιν.
 Τοῖς δὲ ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Χρυσὸν δὲ ἐσχαζοντο μίλας δὲ ἐκ ἴσκι σίδηρ' ἡ γῆρ'
 Καὶ τοὶ μὲν χεῖρας ὑπο σφετέρῃσι δαμνύτες
 Βῆσαν ἐς δ' ὠρώεντα δόμνῃ κρουερό ἀΐδαο,
 Νώνυμοι θανάτῳ δ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Εἶλε μέλας λαμπερὸν δὲ ἔλιπον φάθ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'.

Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ τὸ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Αὐθις ἔτ' ἡ γῆρ' τῆσσι τὸν ὅτι χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζοὺς Κρονίδης ποίησεν δικαίτηρον καὶ ἀρεῖον,
 Ἀνδρῶν ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Ἡ μὲν τοι, περὶ τῇ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Καὶ σὺ μὲν πόλεμος τε καὶ ὁμῶς καὶ φύλοπις αἰνῶ,
 Τὸς μὲν ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Ὡλετε μετ' ἀμύρας μῆλων ἔντεκ' Ὀϊδίποδαι.
 Τὸς δ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἐλένης ἔντεκ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Ἐνθ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Τοῖς δ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ' ἡ γῆρ'
 Ζοὺς Κρονίδης κατένευσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης
 Καὶ τοὶ μὲν ναιόισιν ἀλλήλοισιν ἀνδράσι δ' οὐ μὲν ἔχοντες

In beatorum insula, iuxta Oceanum profundum.

Felices heroes: his dulcem fructum

Ter quot annu florentem proferit fecunda tellus.

O utinam ego quinto non interessim

[natus.

Hominum generi: sed aut mortuus essem prius, aut postea

Nunc enim genus est ferreum: neque unquam aut die

Quiescent à labore & miseria aut nocte

(Corrupti: graues vero dii dabunt curas.

Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis:

Iupiter autem perdet etiam hoc genus variis loquentium ha-

Postquam facti circa tempora cani fuerint.

[minum.

Neque pater liberis similis neque liberi patri.

Neque hospes hospiti, neque amicus amico,

Neque frater amicus erit, ut antehac:

Statim vero senescentes dehonorabunt parentes.

Incusabunt autem illos molesti alloquentes verbis

Impiis, neque deorum oculum veriti neque hi sane

Senibus parentibus educationis premia reddent,

Violenti. aliter vero alterius civitatem diripiet:

Neque vlla pietas gratia erit, neque iusti.

Neque boni, magis vero maleficum & iniurium

Virum colent. Iustitia vero in manibus, pudor autem

Non erit. Ladetque malus meliorem virum.

Verbis iniustus alloquens, peritium vero iurabit.

Liber autem homines miseros omnes

[so vultu.

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur, inus-

Tum deorum ad caelum à terra spatiose,

Candidis vestibus recta corpus pulchrum,

Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,

Pudor & Nemesis, relinquentur autem dolores graues

Mortalibus hominibus, mali vero non erit remedium.

Sed nunc fabulam regibus dico, tametsi ipsi sapiant.

Sic accipiter affatus est Iusciniam canoram,

Alie in nubibus ferens, unguibus correptam:

Illa vero misere, curvis confixa unguibus,

Mugebat: eam autem violento ille sermone allocutus est.

Infelix

Εν μακρῶν νησοῖσι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδύνῳ,
 Οὐδὲν ἔρως τοῖσιν μελινθεῖα καρπὸν
 Τρεῖς τὰ ἑτες θάλλοντα φέρει ζείδωρο ἀνέρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ἀφείλεν ἐγὼ πέμπῃσι μετέτα
 Αἰθέρα περ, αἰὲλ' ἢ περὶ θεὸν δαεῖν, ἢ ἔπειτα γῆν ἰδῆναι.
 Νυκτὶ δ' εἴ γ' ὅθι σιδήρεον ἄδ' ἐπὶ ποτ' ἤμαρ
 Πέσσειται χαμῶτος καὶ εἰζύθ' ἔδ' ἐπὶ νύκτωρ

● Σείρει μῦθον χαλεπὸν ὃ θεὸν δῶσοισι μερίωνας.

Αλλ' ἔμπερ καὶ πῦρ καμίζετο ἑσθλὰ κακίστην.

Ζεὺς δ' ἐλάσσει τὸ πῦρ μετ' ἄνθρωπων αἰθέρα πῶν,

Εὖτ' αὖ γ' ἡνέμοι περικρότα φηι τελέθωσιν.

Οὐδὲ πατὴρ παῖδας ἐμὸν, ἔδ' ἐπὶ παῖδες,

Οὐδὲ ξείν' ἔξειτο δόκω, καὶ ἰπῶρες ἐπαῖρος.

Οὐδὲ κατ' ἄγῃτος φίλ' ἔσσιται, αἶς τὸ πάρος ἔφ'

Αἰ-φα ὃ γ' ἡνέμοιεν, ἀπὸ πρῶτοις τοκῶς.

Μέμψανται δ' ἄρ' αὖ τοῦ χαλεποῦς βάζοντ' ἰπῖσιν

Σχέτλιοι, ἔδ' ἐπὶ ἐπὶ εἰδότες, ἔδ' ἐμὲ οἴγα

Γιγνέσθαι τοκῶσιν ἀπὸ θρεπῆς ἑσθλῆς,

Χαιροδίκῃ, ἔτέρῃ δ' ἐπὶ εὖ πόλιν ἐξ ἄγῃ πείξ.

Οὐδὲ περ δούρυχαίρας ἔσσιται, ἔπερ δίκην,

Εὖτ' ἀγαθὸν μάχον ὃ κακῶν ἐκτῆρα καὶ ὕβριν

Αἰερα πρῶτοις δίκῃ δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς

Οὐκ ἔσσι βλάψει δ' ὁ κακὸς τ' ἀνείοντα φάται,

Μύθοισι σεαυτοῖς εἰπὼν, ὅτι δ' ἔρκεν ὁμείπει.

Κῆρ δ' αἰθέρα ποιεῖν εἰζυροῖσιν ἅπανσιν

Δυσκίλαδ' ὁ κακὸς καρπὸς, ἐμάρτησεν, συζερόμενος.

Καὶ πῦρ δ' ἔρως ἐλὺμποι ἀπὸ χθονὸς ὀρυοδείης,

Λδοκίστη φασίεσι καλυψαμένην χεῖρα καλὴν,

Αἰθαλάτων μὲρ φύλον ἵτον φερόμενον αἰθέρα ποιεῖ

Αἰδῶς καὶ Νέμερις τὰ ὅλα φέει δῖα καὶ λυγρὰ

Θνητοῖς αἰθέρα ποιεῖ, κακοῦ δ' ἐκ ἔσσι δῖα καὶ.

Μυῦν δ' αἶνον βασιλῆος ἐοίκα φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.

Αἰ δ' ἱρὴν φασίεσι περ ἀνδρῶν ποικιλοδείην.

Τψι μὲν ἔα νεοίεσι φέρων, ὀνύχεσσι υἱμαρπῆς

Εὖ δ' ἐλόντων γαστρίσιν πεπαρομένην ἀμφ' ἐνύχεσσι.

Μυῦν τοῦ πῦρ δ' ὅ γ' ὅτι κακῶς φέρει μύθον ἱερὸν.

Infelix quid stropu? habet te multo fortior:
 Hac vado, qua te ducō, licet sis cantatrix.
 Utrum vero libet vel epulaber te, vel dimittam. (dere.
 Imprudens autem, qui nūq. velit cum potentiorib. conten-
 Quippe victoria privatur, & prater consilia dolores pati-
 Sic ait velox accipiter, alu alu pradita auu. (tur.
 O Persa, tu vero audi iustitiam, neque iniuriam fove.
 Iniuria enim pernicioſa est m' sero homini, nam nec bonus
 Facile ferre eam potest grauatūque ab ipsa.
 Quoties in damna incidis. Via vero altera perueniendi
 Melior ad iusta: Iustitia enim super iniuriam valet,
 Tandem: stultus vero cum malo suo discit.
 Continuo enim sequitur periurium iniusta iudicia.
 Iustitia vero arreptus excitatur traſta quocunq. homines
 Doruori, prauisq. iudiciis indicarint causas. [dixerint
 Hac vero sequitur deflens urbemque & meres populorum,
 Caligine inuoluta, malum hominibus adferens
 Qui ipsam expellunt, neque recte distribuunt.
 At qui iura tam hōspitibus quam popularibus dant
 Recta, neque a iusto quicquam exorbitant.
 Iu viget urbs, populi que florent in ipsa:
 Pax vero per terram alma, neque unquam ipsis
 Molestum bellum parat late cernens Iupiter,
 Nec unquam iustos inter homines fames ve satiat,
 Neque nox: fructus autem colligunt florentes. [querere
 Fert quippe iu terra multum victum: in montibus vero
 Summa quidem fert glandes, media vero apes:
 Lanigera autem oues: velleribus onusta sunt:
 Pariunt vero mulieres, similes parentibus liberos,
 Florentque boni perperno, neque nauibus
 Navigant, fructum vero profert fecundus ager.
 Quibus vero contra iniuria mala cura est, prauaq. opera,
 In pœnam Saturnius parat late cernens Iupiter:
 Sapeque uniuersa ciuitas malum ob virum punitur.
 Qui peccet, & iniqua machinatur.
 Illis autem caluit magnum adduxit malum Saturnius,
 Famem

Δαμνύνη, πῖ λήλασας, ἔχοντες πολλὸν ἀρείων.
 Τῇ δ' εἰς ἥ σ' ἀδύχω ὡρ' ἀγωνὶ καὶ δὲν εἴταν.
 Δείπνον δ' αἶκ' ἐδέλω πειπτομα, κέ μινδῶ.
 Αφροῖ δ' ἔς κ' ἱεροὶ φέρος κ. ἰάσοντας ἀπφειρίζον.
 Νικητέ σέρε), φέρος τ. ὡχισιν, ὄν χαπαίχθ.
 Ως ἴσταν' ἀκυπέως ἱκῶ τανυσιπέρους ὄρνις.
 Ω Πέρση σὺ δ' ἀκνὴ δικῆς, μινδ' ὕβρει ὄφελος.
 Ὑβρις γάρ τε κακὴ δὴ ὕβρις τῷ καὶ μὲν ἐδιδός
 Ρηίδης φερέτω σὺ δ' ἔβριση δ' ἔδ' ὡς αὐτ'.
 Εὐκώρτας ἀτῆσιν, ὅδ' ἔδ' ἔτῃσι παρελθεῖν
 Κρείων ἐς τὰ δίκαια, δικὴ δ' ὡς ὕβρις ἔχθ.
 Ἔς τέ, ὅ ἐξελδοῖσα, καὶ τῷ δ' ἐτῇσι ἔγνων.
 Αὐτῇ γὰρ τρέχ' ἔρως ἀμα σκοιῖσι δικῇσιν.
 Τῆς ὃ δικῆς ῥέως ἔλκομένης ἥ κ' αἰδρεῖ ἀγωνί.
 Δαρθαῖοι σκολιῶς ὃ δικῆς κείναισι δίκαιας.
 Ἡ δ' ἔπει) κλαίνοσα πόλιν τε καὶ ἥδε λαόν,
 Ἡ ἐρ' ἰστανέφης, κακὸν ἀνδρῶ τοισι φέρεται
 Οἱ τε μὲν ἔξελδοῖσι, καὶ ἔδει ἀν' ἐνείμαν.
 Οἱ ὃ δικῆς ξείνοισι καὶ ἑθνομοισι διδδοῖσιν
 Ἰθείας, καὶ μὴ τι παρελθόντοισι δικαίαν.
 Τοῖσι τε δὴ λε πόλιν, λαὸν δ' αἰδρεῖσιν ὡς αὐτῇ.
 Εἰρῶν δ' αἰά γ' ὡς κουρ' ὅδ' ὅ, καὶ ποτ' αὐτοῖς
 Ἀρχαλίων πόλεμος τεκμαίρε) θυροῖσιν ἔβρις.
 Οὐδ' ἐποτ' ἰσὺ δικῆσι μετ' ἀνδράσι λιμός ὅπῃδ' εἴ,
 Οὐδ' ἀτῆ, θαλῆς ὃ μινδῶτα ἔρως κίμων).
 Τοῖσι φέρεται γὰρ πόλιν βίον, κρείσι ὃ δρῶς
 Ἀκρὴ μὲν τε φέρεται βδοχίος, μέσση ὃ μαλίστας.
 Εἰρῶν δ' ὅτις μινδῶις καὶ θαλασσεῖσιν
 Τίκταισι ὃ γυναικίς, εὐκότα τέκνα γονδοῖσιν.
 Θάμνοισιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερίσ' ἔδ' ὅπῃ νῦν.
 Νείστονται καρπὸν ὃ φέρεται ζείδωρος ἀφροῖ.
 Οἱς δ' ὕβρις τε μινδῶ κακὴ καὶ χέτλια ἔρως,
 Τοῖς ὃ δίκῃ Κρονίδης τεκμαίρε) θυροῖσιν ἔβρις.
 Πολλὰ καὶ ξύμπασα πόλιν κακοῦ αἰδρεῖ ἰπαιρῆς.
 Ος τις δὴ τῶν καὶ αἰτάδαλα μινδῶ κατῇ.
 Τοῖσι δ' ὕβρις μετ' ἐπὶ γὰρ πῆμα Κρονίδης.

Αἰμὲν ἐμὸν καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι ὅ λαοί.
 Οὐδὲ γυναιῖκες πικτοῖσιν· μινύθουσι ὅ οἶκοι,
 Πλώες φρεσὶ μωμένῃσι· ὀλυμπία δ' ἤνυσεν· οἷον αὐτὸ
 ἦν· ὅ γε κρατὸν ὀρυμνὸν ἀπώλεισεν, ἢ ὅ γε τὰ χεῖρα
 ἦν ἴσας· οἱ πόντος Κρονίδης ἀποτίνυσται αὐτῷ.
 Ὡς βασιλεῖς, ὑμεῖς ὅ κατὰ φρεσὶν ἴδατε καὶ αὐτοὶ
 Τῶνδε δίκλιν ἐγὼ γὰρ οἱ αἰδράπιοι εἰντες
 Ἀδύασι λαβασοῖσιν ὅτοι σκολίωνε δίκησι.
 Ἀλλήλους τείδουσι, θνῶν ὅππῃ ἐκ δῆρυγες.
 Τεῖς γὰρ μύθεαι· εἰ δὲ ὅτι χεῖρ πολυβοτείρη
 Ἀδύατοι· Ζῶες, φύλακες θνητῶν αἰθέροπων.
 Οἱ ῥα φουλάσσαντες δίκης καὶ χεῖρλια ἔργα.
 Ἡ ῥα ἰοπαύροι, παύτη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
 Ἡ δὲ τε παρδενθ' ὅτι Δίκη Διὸς ἐκχευαῖα,
 Κυδνὰ τ' αἰδοῖν τε· Διὸς δὲ ὅτι καὶ ἐχέουσι.
 Καὶ ῥ' ὅπότ' αἰπὲς μιν ἐλάτῃ σκολιὰς ἐνοταζων,
 Αὐτίκα παρ' Διὸς πατεὶ καθεζομένη Κρονίωι
 Γηρύετ' αἰθέροπων ἀδικαντόν, ὅφρ' ἀποτίσῃ
 Δῆμῳ ἀπαδικίας βασιλείων, εἰλυγρὰ νομῶντες
 Ἀλλή παρκλίνουσι δίκης, σκολιῶς εἰ ποιντες.
 Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰδυῖν τε μύθοι,
 Διερρηγύει, σκολιῶν ὅτι πᾶν γὰρ λαδιδεῖ.
 Οἱ αὐτὰ κακὰ τῶν καὶ αἰὲρ δῆμα κακὰ τ' ἄχου.
 Ἡ ὅ κακὰ βυλὰ τῶν βυλῶν ταντι κακίση.
 Πᾶντα ἰδὼν Διὸς ὅφρα μὸς καὶ πᾶντα νεύσας,
 Καὶ νυντὰ δ' αἶν' ἐδέλυσεν· ὅππῃ ῥα γὰρ, ὅδ' ἐλῆθ'·
 Οἴω δὲ καὶ τῶνδε δίκλιν πόλις ἐντὸς εἰργῇ.
 Νῦν ὅ γ' ἐγὼ μᾶτ' αὐτὸς οἱ αἰδράπιοι δίκης·
 Εἴλω, μᾶτ' ἐμὸς υἱὸς· ἐπεὶ κακὸν αἰδρα δίκης.
 Εμμελῆ, εἰ μείζω γὰρ δίκλιν ἀδικώτερος ἔξ'·
 Ἀλλὰ τὰ γ' ὅπως ἴσολπα τελεῖν Δίῃ τιρπικίεσσιν.
 Ὡς Πέρσησιν ὅ ταῦτα μὲν ὅρισί βδμήο σῶσιν·
 Καὶ νυντὰ δ' ἐπ' αἶαν, βίης δ' ὅππῃ ἡδεο πᾶν παρ.
 Τόνδε γὰρ αἰθέροπιοι νόμοι διέταξε Κρονίων,
 Ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖς καὶ οἰνοῖς παττειντοῖς,
 Ἐφ' ὅν δ' ἡμεῖς καὶ οἱ ὅτι καὶ ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς.

Hominibus autem dedit iustitiam, qua multo optima
 Est. Si quis enim velit iusta in publico dicere,
 Quae conit ei opes largitur laes videns Iupiter:
 Qui vero iustitiam volens perire iurando [leditur.
 Mentitur adhuc sua iustitiam delinquens, immeduabitur
 Atque eius obscurior posteritas postea relinquitur.
 Viri autem iusti generatio apud posteros praestantior.
 • Caterum tibi ego bene cupiens dicam, stultissime Persa:
 Malitiam quidem cumulatim etiam capere
 Facile est: brevis quippe via est, & in proximo habitat.
 Ante virtutem vero sudorem dii posuerunt
 Immortales; longa viro atque ardua via est ad ipsam,
 Primumque aspera: ubi vero ad summum ventum fuerit,
 Facilis deinceps est, quantumvis diffi- ilu fuerit.
 Et ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit,
 Cogitans quaecunque deus & ad finem usque sint meliora.
 Sed & ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
 Qui veronem sibi sapit, neque alium audiens
 Id in animum amittit, ille contra homo inutilis est.
 Verum tu nostri semper praeceptis memor,
 Operare, o Persa, tuum genus, ut te fames
 Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres,
 Veneranda, victuque tuam impleat casam.
 Fames namque semper ignavis comes est viro.
 Atque undem & dii oderunt, & homines, quicumque ociosus
 Vivit, sicut aculeo carentibus similis studio,
 Qui apum laborem absument ociosi,
 Verantes, tibi vero opera maxima obire gratum sit,
 Ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.
 Ex laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
 Et laborans, multo etiam charior iam immortalibus
 Erit, ac hominibus, valde enim oderunt ociosos.
 Operari autem non est dedecus, sed ignavia dedecus est.
 Quod si labor averti, mox te amulabitur ociosus
 Ditescente midivitiis vero virtus & gloria comitatur.
 Deo autem simili fieri. Laborare inquam melius.

Siquidem ab alienis facultatibus solidum animum
 Ad opus conuertens de victu sis sollicitus, sicut te iubeo.
 Pudor autem non bonum indigentem virum tenet.
 Pudor qui viros valde & iadit & iuuat.
 Pudor quidem paupertati adsit, audacia vero diuitiis.
 Opes vero non rapidas: diuinitus enim data, multo meliores.
 Si quis namque & manibus per vim magnas opes transtulerit
 Aut lingua spoliariis (qualia multa
 Fiant, quam primum lucri amor mentem deceperit
 Hominum: pudorem vero impudentia expulerit).
 Facile & illum otsecrant dii, minuantur vero familia
 Viro illi: exiguum vero ad tempus diuitia adsunt.
 Par est delictum, si quis supplevi & hospitum malo afficiat:
 Quisque fratris sui culilia ascenderit,
 Secreti causa lecti uxor in scelerata patrans:
 Quisq; mala cuiuspiam fraude deceperit orphanos liberos.
 Quisque parentem senem misero in senecta limine
 Probris offecerit, gramibus incessens verbi,
 Huic certe Iupiter irascitur, ad extremum vero
 Pro operibus iniqui gramem exhibet rationem.
 Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.
 Pro virili autem sacra facito immortalibus diis
 Sasse & pure, splendidaque fœmina adurito.
 Interdum corie libaminibus atque hostiis placa. [vene-rit:
 Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus
 Ut benouolum erga te cor atque animum habeant,
 Ut aliarum emas sortem, non tuam alius.
 Amicum ad conuiuium vocato, inimicum vero relinque.
 Eum vero potissimum vocato, quicumque te prope habitas.
 Si enim res aliqua fortuita eueniat,
 Vicini discindi accurrant, cinguntur autem cognati.
 Non tam magna est malus vicinus, quantum bonum comodum.
 Natus est bonum, quicumque natus est vicinam bonum.
 Neque has interierit, nisi vicinus malus sit. [reddet:
 Recta quidem mensura à vicino mutuum accipe, recte
 Eadem mensura, & amplius, si quidem possis.

[illegible]

Ut indigens, etiam in posterum promptum inuentus.
 Ne mala iura capies: mala lucra aequalia damnis.
 Amantem te ama & iuvantem te iuva.
 Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
 Datori namque est qui dat, non danti vero nemo dat.
 Donatio bona, rapina vero mala aique lithifera.
 Quicumque etenim vir sponte sua dat, nisi multum dederit,
 Gaudet donando, & delectatur sum in animo.
 Qui vero ipse rapuerit, impudentia fretus,
 Quamvis id sit exiguum, tamen vexat charum animum.
 Siquidem enim paruum parvo addiderit,
 Es frequenter istud feceris, mix magnum & hoc evasit.
 Qui vero parvis adicit, si vilabit atram famem.
 Neque vero quod domi, possum est, virum laedit.
 Domi melius est: quoniam noxium quod foris est.
 Bonum quidem de praesenti capere: noxa vero animo
 Egere absente: id quod te cogitare iubeo.
 Incipiente vero dolio & disiciente, saturato te,
 Medio paree: sera in fundo parsimonia.
 Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
 Etiam cum fratre ludens, testem adhibito.
 Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.
 Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
 Blande garriens, tuum inquirens iugurium.
 Qui namque mulieri confidit, confiat is furibus.
 Unicus vero filius serua it. paternam domum
 Pasceudo: ita enim opulentia crescet in adibus.
 Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
 Facile vero & pluribus praeterit Iupiter ingentes opes:
 Maior autem plurimum cura, maior quoque accessio.
 Tibi vero si opes animus appetit iura sese,
 Sic facito, operamque opera subinde addito.

LIBER

Πες αὖ χερῖζον κ' εἰς ὕστερον ἀρκίον ὄρης.
 Μὴ κακὰ καρδίαταιν κακὰ καρδία ἴσ' ἄτησιν.
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν κ' τῷ περσιότι περσεῖναι.
 Καὶ δὲ μὲν ὅς κεν δῶ κ' μὴ δούρ ὅς κεν μὴ δῶ.
 Δώτῃ μὲν περ ἰδῶκεν ἀδῶτῃ δ' ὅτις ἰδῶκεν.
 Δῶς ἀγαθὴ, ἀρπαξ ὅ κακὴ, θανάτῳ δοτεῖται.
 Ὅς μὲν γὰρ κεν ἀνὴρ ἰδέλων, ὅ γε κ' ἀνμύγα δῶκεν,
 Χαίρει τῷ δῶρῳ κ' τίσπεται ὃν κ' θυμὸν.
 Ὅς δὲ κεν αὐτὸς ἴλην ἔαδ' εἴησι πιθήσας,
 Κ' ἢ τε σμικρὸν ἰόν, τοτ' ἐπὶ χρωσεν φίλον κῆρ.
 Εἰ γὰρ κεν κ' τιμὴν ὅπῃ σμικρὸν κατὰ θεῖο.
 Καὶ θαυμάζῃ ἔρδεις, τί γὰρ κεν μύγα κ' τὸ γλυκύτα.
 Ὅς δ' ἐπ' ἰόντι φέρει, ἰδὲ δ' ὕξεται ἀδοπα λιμὸν.
 Οὐδέ τογ' εἰν οἴκῳ κατὰ κείμην ἀίρα κηδὲ.
 Οἴκοι βέλτερον ἔσθ' ὅσπερ βλαβερὸν τε δύστηφι.
 Ἐσθ' ὃν μὲν παρσόντος ἰλίδας πῆμα ὅ θυμῷ
 Χρηζέειν ἀπείντος, ἃ σὺ φράζεσθαι δῶκα.
 Αἰχμηδὲς ὅ πῖδου κ' λήγοντος κορέσασθαι,
 Μεσσηδὲ φειδεσθαι δ' εἰλη δ' ἐνὶ πυθμῷ εἰδῶ.
 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ κηρυμῷ αὖ κ' κ' ἴσω.
 Καὶ π' καπιγνήτω γυλάσας ὅπῃ μάρτυρα δεσθαι.
 Πίστι δ' ἀφ' αὐτῶς κ' ἀπιστῶν ὀλεσθαι ἀνδρας.
 Μισθὸς γυναικὸς νέου πυρροσολοῦ ἐξ ἀπατάτω,
 Αἰμῶν αὖ κ' ἀνέκτα, τίλιν ἀνέκτα καλὴν.
 Ὅς ὅ γυναικὶ πέποιτε, πέποιθ' ὅ γε φιλήτησι.
 Μισοχμῆς ὅ παῖς, σῶζοι πατρὸς οἴκεν.
 Φερδὲ μὲν αὖ γὰρ ἀνέκτος ἀίξεται κ' μέγιστον.
 Γηραιὸς ὅ θάνατος ἔτερον παῖδ' ἐγχαταλείπων.
 Ρεῖα δ' ἐκὼν πλεόνεσι πόρρῳ Ζεὺς ἀσπέναν ὀλόν.
 Πλείων μὲν παλεόναν μελέτη μείζων δ' ὅπῃ δῆκω.
 Σοὶ δ' εἰ πλεόνθυ θυμὸς ἰλίδε' ἢ φρεσὶν ἦσι.
 Ὡς δ' ἔρδεις, ἔργον δετ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Leiadibus Atlante natū exorien-
sibus,

Incipe messem, arationem vero occi-
dentibus.

Ha quidem noblesque & dies qua-
draginta

Latent: rursus vero circumvoluen-
te se anno

Apparent, primum ut acuitur ferrum.

Hac usque aruorum est regula: quique mare

Prope habitant, quique valles flexuosas

Mari fluctuante procul pinguem regionem

Habitant. Nudus serito, nudusque arato,

Natus quoque uctito, si quidem tempestiua omnia uoles

Opera ferro Cererā, ut tibi singula

Tempestiua crescant, ne quando interim egens

Mendices ad alienas domos, nihilque efficias. [dabo.

Sicut & nunc ad me uenisti: ego uero tibi non amplius

Neque amplius mutuo tradam. Labora stolidæ Persæ,

Opera quæ hominibus dū destinantur:

Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens

Quæras uisum per vicinosibi uero negligens. [stirris,

Bu enim & ter forsitan consequeris: si uero amplius molestus

Rom quidem non facies, tu uero inania multa dicis.

Inuiliū autem erit uerborum copia. Sed te iubeo

Cogitare debetique solutionem, famisque emitationem.

Domum quidem primum, uxoremque bonamque aratorem,

Famulam non nuptam, qua & boues sequatur;

Vicinis uero domi omnia apta facias:

Ne tu quidem petas ab alio, illique recuset, tu uero careas.

Tempus autem prætereas, minuatque tibi opus.

Ne uero differas inque crastinum inque perendi: om.

Non enim labora fugit eius uir impiet horreum,

Neque procrastinator. Cura uero tibi opes auget.

Semper

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ανίσταν Απλάγμιον ὄντοχ-
λομάρων
Αρχαδ' αὐκτῷ ἀπόποιο ὃ, δυσ-
σμήχανον.
Αἰ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας
πρασσεσκόντα
Κεκρύφαται, αὐτὸς ὃ φειπλο-
μῶν ἐσταυτῷ
Φαίνον ὃ, πετρώτα γῆρας
μυοιο σιδήρου.

Οὐ τίς τοι πείσῃ πέλῃ νόμος, οἷ τε θαλάσσης
ἔχῃ τε καὶ γῆρας, οἷ τ' ἄγλα βροσθήσεται
Πόντε κυμαίνοντι ὃ, δόσι περὶ πόντα χῆρον
Ναύροισι, γυμνὸν ἀσείρη, γυμνὸν ὃ βροσθῇ.
Γυμνὸν δὲ ἀμῶσαι, εἰ χ' ὄρα παντ' ἐδύληται
ἔργα κενεῖσαι, ἀμῶσαι περὶ ὃς τοι ἔχεται
ὄρα ἀέξῃ, μὴ πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Ἡρώσῃς δῆλοισι οἴκοι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς
Πε καὶ νῦν ἐπ' ἐμ ἡλθεῖς ἐγὼ δὲ τοι καὶ ὀπιδώσω,
Οὐδ' ὅτι μετρήσω ἔργα ὃ, νῆπε Πέρση
ἔργα, τὰ τ' αἰθροῖσι θεοὶ διατελέσαντο.
Μή ποτε σὺ πάρεοσι γυναικὶ τε θυμὸν ἀχάων,
Ζητῶνς βίοτον καὶ γείτονας οἷ δὲ ἀμῶσιν.
Δις μὲν γὰρ καὶ τὸς τάχα τούτοις, καὶ δὲ ἐπὶ λυπῇ,
Χρήμα μὲν ἐπὶ ἄρῃ, οὐδὲ δὲ ἐπὶ πᾶσι πόλιν ἀγροῖς
Ληρεῖ ὃ, ἐστὶν ἐπὶ νῆμας, δῆλ' ὃ αὐτοῖς
Φορῶσαι καὶ ἔν τε λύσιν λιμὸν τ' ἀνέρω.
Οἶκος μὲν περὶ πᾶσι, γυναικὶ τε, βῆν τ' ἀργῶν
Κτητῶν ἐργατῶν, ἡπὶ καὶ βροσθῇ ἐπὶ ποτ'
Χρήματα δὲ εἰν οἴκῳ πᾶσι τ' ἀμῶσαι πειρήσασθαι
Μὴ σὺ μὲν αἰτῆς δῆλον, οἷ δὲ ἀνέται, σὺ ὃ τῇ τῇ.
Ἡδ' ὄρα ἀμῶσαι, μὲν δὲ τοι ἔργον.
Μὴ δὲ αἰδῶσαι, εἰς τ' αὐτοῖς εἰς τ' ἐπὶ νῆμα.
Οὐ γὰρ ἐπὶ ποτὶς γὰρ ἀνὴρ πῆμα πᾶσι καλῶν,
Ρῆδ' αἰδῶσαι, μὲν δὲ τοι ἔργον ὀφείλει.

Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur.
 Quum itaque iam desinit robur a iuvis sceleris
 A calore hiemidos per autumnum pluvie
 Ioue prapotente, mutatur humanam corpus
 Multo locius (nam tunc Solis stella
 Paulisper supra caput fato obnoxiorum hominum
 Venit interdum, magis autem nocte fruatur)
 Quando in corrupta est casa ferro
 Sylva, folia autem humi fusa est; ab ramisque cessat:
 Tunc sane ligna signare, tempestivum esse opus momento.
 Mortarium quid tripedale secat, p. stridit vero tricubitale,
 Axemque septempedalem valde enim certe conveniens sic.
 Si vero octopedalem & malleum inde secueris, [currens.
 Trium palmorum curvatur a rota secat o decem palmorum
 Multa praterea curva ligna: ferto autem dentale cum in-
 Domum, siue in monte quarens, siue in agro, [ueneris,
 Mignum hoc enim bobus ad arandum firmissimum est;
 Nempe quum Attica Cereris famulus iemone insignens
 Glauis adiunctum sua adaptauerit.
 Bina vero disposito aratra, laborans domi:
 Dentatum & compactum: quoniam multo optimum sic.
 Si quidem alterum frigeris, alterum bobus insicias
 E lauro, quoniam vel ulmo firmissima sunt. [nes
 E queru iemone, ex ilice dentale, boues vero duos novem-
 M. fculos q. arato (horum enim robur non imbecillam est)
 Qui mod. ca atate sint, hi ad laborandum optimi.
 Non utique hi contendentes in sulco aratrum
 Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint,
 Hos autem simul quadragenarius iuvenis sequatur,
 Panem conatus quadrifidum octo morsum,
 Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
 Non amplius respectans ad coactos, sed in opere
 Animum habens. Hoc vero neque iunior alius melior
 Ad spargendum semina, & ieratam sationem curandis.
 Iunior enim vix ad coactos evolat animo.
 Considera vere, cum vocem gravis audieris

Αἰεὶ δ' ἀμβολιερὸς κίηρ ἄταστοι παλαί.
 Ἡμὸς δὴ λήχ' ἔμψ' ὄξ' ἔμψ' ἡλίσιο
 Καύματος ἰδαλίμου, μετ' ὧν ὅν ἐμδρήσαντος.
 Ζῆλος ἐρεδνέ' ἔμψ' ὅ τ' ἐπεί βροτ' ἔχ' ἔμψ'
 Πολλὸν ἐλαφροτέρως (ὅτ' ἂν τὸ τε σείει' ἄσῃ
 Βαυὼν ἔμψ' κ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Εἰρχεται ἔμψ' π' ἔμψ' πλείον δ' ἐν νυκτὶς ἐπαυρεῖ.)
 Ἡμὸς ἀδνηκτοτάτη πέ' ἔμψ' τ' ἐμδρῆς σιδηρῶ
 Τληφύλλῃ δ' ἔμψ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' τε λήχ'.
 Τῆμος ἄρ' ἔμψ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Οὐλοὺν μὲν τειρόδ' ἐμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ'
 Αἰόνα δ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ'
 Ἡ δ' ἐκ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Τειροδ' ἐμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ'
 Πόλλ' ὅτ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Εἰς ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ'
 Πρωτοὺν ὅς γ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Εὐτ' ἂν Ἀδωνῆς δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Γόμοισιν πελάσας ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Δοιὰ δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Αὐτοῦ γὰρ κ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Εἴχ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ'
 Δάφνης δ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ' π' ὄξ' ἔμψ'
 Δρυὸς ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Αρσενε κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Ἡ δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Οὐκ αὖ τῷ γ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Αἰεὶ δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Τοῖς δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Ἀρτον δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Ὅς κ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Μηκεπ παπταίν' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Θυμὸν ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Σπρωκτα δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Κυρότερος γ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων
 Φερεζα δ' ἐμδρῆς κηρυτρεφίαν αἰθρῶπων

Aliè ex nubibus quatenus clangerit,
 Qua & arationis signum affert, & hyemis tempus
 Indicat pluvia: cor autem rodit viri bobus carentis.
 Tunc sane pasciturus boues domi detinens.
 Facile enim dictum est, par boues da & plaustrum:
 Facile autē recusare & dicere boues occupati sunt, (currū.
 Constat autem, homo qui opinione sua diues est fabricare
 Stultus, & hoc nescit, centum esse ligna plaustrum.
 Horum ante curam habere oportet, ut acquirat sibi.
 Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
 Tunc aggredere, simul & serui & tu ipse,
 Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
 Summo mane festinans, ut impleantur tibi arua.
 Vere veritas,estate vero iterata non te fallat.
 Noualem vero serito adhuc leuem terram.
 Noualem imprecationum expultrix, liberorū & acatrin est.
 Supplicat vero Ioni terrestri, Cererique casta,
 Pronentum ut impleant, Cereris sacrum munus.
 Ut primum incipias arare, cum extremum flumina
 Manus capiens, stimulo bouum terga attingeris
 Quernum remouens trahentium loro iuuenis autem pedit
 Seruum, ligonem tenens, negotium ausibus facias,
 Semina abscondens industria enim optima
 Mortalibus hominibus est; ignavia vero pessima.
 Sic quidem ubertate spica nutabunt ad terram,
 Si finem ipse postea Iupiter bonum prabuerit:
 E vasis autem eicies araneas: teque arbitror
 Gaudisurum, victis potilum in me reposito.
 Latius autem peruenies ad canum vor, neque ad alios
 Respicias, nisi vero alius vir indigus eris.
 Si vero ad solis conuersionem araveris terram aliam,
 Sedens metes, paucillum manus comprehendens,
 Obuersum manipulus cum labore, nec ualde gaudens.
 Feres autem in porta: pauci vero te sufficiunt.
 Alias vero alia Ioni moens Agiocha:
 Sed maris sitibus longinquis eam deprehendere difficit.

Τῷδε ἐκ νεφέων εἰαύσια καλὴ γῆς·
 Ἡ τ' ἀροτὶς τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖμα δ' ὥρην
 Δεικνύει ὁ μὲν κρεσσύνει δὲ ἴδαν· αἰετὸς αὖτις.
 Δὴ τότε χορτάζει ἱλίκας βοῶν ἴνδον ἰόντας·
 Ρυῖδον γὰρ ἐπεὶ εἰσέειν, βοὶ δὲ καὶ ἄμαξαν·
 Ρυῖδον δὲ ἀπαυτάδα, πρὶν δὲ ἔργα βίωσιν.
 Φηλὶ δὲ δυνάμεις ἀφνειοὺς πῆχ' αὖτ' ἄμαξαν·
 Νύκτι, καὶ τὸ γ' οἶδ' ἰκάνον δὲ τε δ' ἄρα θ' ἄμαξαν
 Τῶν περὶ δὲν καλὴν ἰχθυήν οἰκίαν δ' αὖτ'·
 Εὐτ' αὖτ' ὅτε πρὸς τὸν ἀροτὶς δ' ἴκνεται φαεῖν,
 Δὴ τότε ἰσχυρὸν ὁμῶς δ' ὁμῶς τε καὶ αὐτὸς
 Αὖτ' καὶ δεικνύει ἀροτὶς, καὶ τὸ κατ' ὥρην·
 Περίμαλα σπύδων ἴαται πληθύνει ἀνέρας,
 Εἰ καὶ πολλοὶ δ' ἴκνεται ἰσχυρὸν αὖτ' ἀπαντήσιν.
 Νύκτι δ' ἀπείρην ἐπὶ κυρίζουσιν ἀνέρας.
 Νεὶός αὖτ' ἴσκει, πᾶσι δὲν δ' ἴσκει.
 Εὐχόμενος δ' αὖτ' ὁμοῦ, Δημῶν τε δ' αὖτ'·
 Εκπλῆα βεῖδεν Δημῶν τε δ' ἴσκει ἀκτῶν.
 Ἀρχόμενος τε πρὸς τὸν ἀροτὶς, ὅταν ἀροτὶς ἴκνεται
 Χεῖρ λαβὼν, ὅρπηκα βοῶν ὅπ' ἴκνεται ἴκνεται
 Ἐνδρῶν ἰσχυρῶν μεσάβει, ὅτ' ἴκνεται ὅπ' ἴκνεται
 Ἐμῶν δ' ἴκνεται μεσάβει, πόνει ὅρμητις ἀπὸ πείνης,
 Σπῆμα τε καὶ κρῖ πῶν. ὁμοῦ μεσάβει τὸν ἀροτὶς.
 Φηλὶ τὸν οἶδ' ὁμοῦ μεσάβει, καὶ τὸ κατ' ὥρην.
 Ὅτ' ἴκνεται ἀροτὶς, καὶ τὸν ἀροτὶς ἴκνεται.
 Εἰ τέλος αὐτὸς ὅπ' ἴκνεται Ὀλύμπῳ ἴκνεται ἴκνεται.
 Εκ δὲ ἀγέων ἐλάττας ἀροτὶς καὶ σὺ ἴκνεται
 Γυθῶν, καὶ τὸν ἀροτὶς ἴκνεται ἴκνεται ἴκνεται.
 Εὐχόμενος δὲ ἴκνεται πολλοὺς ἴκνεται πρὸς δ' ἴκνεται
 Αὐχέων σὺ δὲ δ' ἴκνεται αὐτὸν καὶ τὸν ἀροτὶς ἴκνεται
 Εἰ δὲ καὶ ἴκνεται βοτάνης ἀροτὶς καὶ τὸν ἀροτὶς
 Ἡμῶν δ' ἀμύτης, ὁμοῦ μεσάβει καὶ τὸν ἀροτὶς.
 Αὐτὸν δ' ἴκνεται καὶ τὸν ἀροτὶς, καὶ τὸν ἀροτὶς
 Οἶδ' δὲ ἴκνεται πᾶσι δὲ σὺ δ' ἴκνεται πᾶσι.
 Ἀλλοτε δὲ δ' ἴκνεται καὶ τὸν ἀροτὶς, καὶ τὸν ἀροτὶς
 Ἀργαλὶ δὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀροτὶς, καὶ τὸν ἀροτὶς.

Si autem sero auerit hoc quidem tibi remedium fuerit:
 Quando cuculus canit quercus in frondibus
 Primum, delectatque mortales in immensa terra:
 Tunc Iupiter pluuiat triduo, neque desinat,
 Non utique supra boni ungulam, neque infra:
 Ita & serotina aratio tempestiua aequalis fuerit.
 Animo autem bene omnia reconde neque te lateat
 Neque uer exorients canum, neque tempestiua pluuia.
 Præter autem anciam sedem, & calidam tabernam,
 Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
 Detinet: tunc sane impiger uir ualde domum auget.
 Ne te mala hyemis difficultas opprimat [premas,
 Cum paupertate: macilentæ uero crassum pedem manū
 Multa uero ignauus uir uariam ob spem expectans,
 Egens victus mala animum suum increpat.
 Spes uero non bona indigentem uirum fouet,
 Sedentem in taberna, cui uictus non sufficiens sit.
 Dic autem seruus, æstate adhuc media existente:
 Non semper æstas erit, facite nidos.
 Mensẽ uero Ianuariũ malos, dies, bob. nocentes omnes,
 Hunc vitas: & glacies, quæ quidem super terram
 Flante borea, mox estæ existunt,
 Qui per Thraciam: quoum altricem lato mari
 Inspirans illud mouet: remouet autem terra & sylua:
 Multas uero quercus a r. omas abiet. squ. densas,
 Montu: in uallibus deuicit, ad terram multos pascentem,
 Incumbens, & omni reboat tunc ingens sylua.
 Fera autem corrent, cauda s. que sub p. nda ponunt:
 Ea etiam quarum uellere cutu densa est quas n. hi ominis
 Frig. tus exist. s. p. flat, h. sutæ licet pectora habentes.
 Quin. iam per boui p. llem penetrat: neque ipsum cohibet.
 Etiamque per car. ram flat hirsutam: ouium autem greges
 Eo quod annu. psarum uill. sunt, non perflat [non item,
 Vis uenti borea incuruū uero senem facit.
 Et per tenell. corporis uirginem non perflat,
 Quæ in adibus charam apud matrem manet,

Εἰ δ' ἂν ὅψ' ἀρόσῃς, τί δὲ κ' ἂν τριφάρμακον εἴη·
 Ἡμὸς κοκκὺς κοκκὺς δ' ὄρνις ἐν πετάλοισι
 Τὸ πρῶτον, τέρπει το βροχὸν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 Τῆμος Ζῶς οἱ πείτω ἥματι, μὲδ' ἀπολαύει·
 Μήτ' ἄρ' ἰσχυρὸν βροχὸς ὀπλὴν ἥματ' ἀπολείπει·
 Οὕτω κ' ὕψι τοῦ πρῶτου ἰσοφαιεῖται·
 Ἐν θυμῷ δ' ἂν παύει φυλάσσει μινδὲ σε λήθει
 Μήτ' ἄρ' ἰσχυρὸν πολὺν ἥματ' ὅριον ὁμοῦ.
 Παρ' δ' ἰσχυρὸν χαλκὸν δάκρυ κ' ἀπαλὴν λέγει
 Ὡς ἡμεῖς, ὅποτε κρύβει ὁρᾶς εἰργον
 Ἰσχυρὸν ἐνθα κ' ἀοιᾶται ἡμεῖς οἶκον ἐφείλει·
 Μή σ' ἡμεῖς ἡμεῖς ἀμνηστὴν καταμαρτυρῶ
 Σὺ πῶς, λεπτὴ δ' παχυὴ πίδα χρεὶ πίζεις·
 Πολλὰ δ' ἀεὶ αἶμα, καὶ ἐνθα ὅτι ἐλπίδα μινδὲν,
 Χρηζόν βιάτοισι καὶ πρὸς ἐλπίδα το θυμῷ.
 Ἐλπίς δ' ἂν ἀγαθὴ καὶ ἡμεῖς ὅριον κρύβει·
 Ἡμεῖς ἐν λέγει, τὸ μὲν εἰς ὅριον εἴη.
 Δείκνυς δ' ὁμοῦ, δέοις ἐπιμύσει ἐόντος·
 Οὐκ αἶμα δέρος ἐσείπας, ποιεῖται καλίας·
 Μὴ κ' ἂν ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς, βύδρα πᾶντα,
 Τῶν δ' ἀδίαται, κ' πηγάδας αἶμα ὅτι γαῖαν
 Πυδύπαντος βορέας δυσχερὲς τελείδοισιν·
 Ος τε δια Θρήνης ἰσχυρὸν ὅριον πόντιον
 Ἐμπνύσας ὅριον ἡμεῖς ὅριον κ' ὕλη·
 Πολλὰ δ' ὅριον ὕψι καὶ ἡμεῖς τε παχείας
 Οὐρεῖς ἐν βύδρα πᾶντα ὅριον πηλὸν εἴρη
 Ἐμπνύσας, καὶ πᾶντα βορέας τὸ τε νήριος ὕλη·
 Ὅριον δ' ὅριον, ὅριον δ' ὅριον, ὅριον·
 Τῶν κ' ἡμεῖς ὅριον καὶ ὅριον ὅριον κ' ὅριον
 Ψυχρὸς ἐὼν δια ἡμεῖς δάσυσεν ὅριον·
 Καὶ τε δια ὅριον βορέας ὅριον κ' ὅριον·
 Καὶ τε δια ὅριον αἶμα τὰ τε πᾶντα ὅριον·
 Οὐκ ἐν ἡμεῖς, τῶν αἶμα αὐτῶν κ' δια ὅριον
 Ἰσχυρὸς βορέας, ὅριον δ' ὅριον τῶν·
 Καὶ δια πηλὸν ἀπαλόχρους δ' ὅριον·
 Ἡμεῖς δ' ὅριον ὅριον ὅριον κ' ὅριον·

Nondum opera sciens aurea Venera:

Beneque lina tenerum corpus, & pingui oleo

Uncta, noctu cubat intra domum

Tempore hyberno, quando exosa polypus suū pedē arrodit,

Inque frigida domo, & in tabitaculo tristibus.

Non enim illi sol ostendit pabulum ut inuadat,

Sed super nigrorum hominum populumque & urbem

Versatur, tardius autem vniuersis Gracis lucet.

Et tunc sane cornuta bestia & incornuta filuicuba

Miseri dentibus fridentes per quercetum vallosum

Fugiant, & passim omnibus id cura est,

Qua tellus inquirentes, densas latebras habent.

Et caueas petrosas, tunc utique tripodi homini similes,

Cuius & humeri fracti sunt, & caput pagumentum q̄ stat

Hic similes incedunt videntes niuem albam.

Et tunc induc munimentum corporis, ut te iubeo,

(hianamque mollem, & talarum tunicam.

Stamine vero in paucis multam tramam intex.

Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,

Neque crecti horreant, arrecti per corpus.

Circum vero pedes calceos bouis fortiter occisi

Aptos ligato, pili intus condensans.

[venerit,

Primogenitorum vero hordorum, cum frigus tempestiuum

Pelles confuso perno bouis, ut super humerum

Pluvia arceat rosporem supra caput vero

Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humefiant:

Frigida enim aurora est Borea cadente:

Matutinus vero super terram à caelo stellifero

Aer fragifer extensus est beatorum super opera.

Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,

A se supra terram lenatus venti procilla,

Interdum quidem pluit ad vesperam interdum fluit,

Densas Thracie Borea nubes excitans

Hunc anteuertens, opere perficte domum redi,

Ne quando te calidus tenetrosa nubes circumtegat,

Corpusque madidum faciat, vestesque humefat:

Sed

Οὐπω ἔργ' αἰδῆα πολυχρῦσον Ἀθροδίτας·
 Ζῶτε λοιπαρὸν τέρψαι χεῖρας, καὶ λίπε' ἰλαίω·
 Χερσὶ μῆνιν, νύχθιν νύστα λείξε· ἴδδ' ὅθ' αἰκνῶ,
 Ηἴα π' ἡμερίω, ὅτ' αἰόσετο δὴ πόδα τένδρι·
 Ἐν τ' ἀπύρρῳ οἴκῳ καὶ εἰ ἥδε πλεοναλίσιον.
 Οὐ γὰρ εἰ ἡέλιος δείκνυτο μὲν ὁρμηθῆναι,
 Ἀλλ' ὅτ' ἡ πυκνὴ δῶδρ' ὄν δῆμόν τε πόλιν τε
 Στραφάται, βροδείαν ὅ πανελλινέας θασύνει.
 Καὶ τότε δὴ κερκοὶ καὶ τῆκεροι ὕλη κοῖται,
 Αὐγρὸν μαλίσσωντες δὴ δ' ὄρυα βροσθήσεται,
 Φθύγουν' ἐν πάσῃ εἰς τρεπὶ τῷ το μέμνηται,
 Οἱ σκίπτα μαγ' ἄνθρωποι πυκνοὶ καὶ θυμῶν ἔχουσι,
 Καὶ γλάφυ πτερεῖα· τὸ τε δὴ πείποδι βροτῶϊ σφαιρῶ,
 Οὐ τ' ὅτ' ἰώτα ἔαγε, καὶ δὴ εἰς ὕδατος ἔρχεται,
 Τῷ ἱκλῶ φοιτῶσι ἀλκυόνες ἴφα λαλκίω,
 Καὶ τότε ἴασαται ἔρυμα χερσὸς, ὡς σὺ κινθίω,
 Χλαῖναι τε μαλακίῳ καὶ τερμύσσεια χιτῶνα,
 Στήμονι δὴ εἰ παύρῳ πολλῶν κρέχα μαρύσσεια,
 Τῷ πρὸς ἀσπιδά, ἵνα τοι τείχεος ἀπ' ἡμῶσι,
 Μηδ' ὀρδῶν φείσωνται, ἀειρόμεναι καὶ σῶμα.
 Ἀμφοὶ ὅτε πρὸς πίδαλα βροὺς ἴνικτα μῦθοις,
 Ἀρμῶνα δῖσταται, πύλοισι ἐντοῦδε πυκνίσσας.
 Πρὸς τὸ γένων δὴ εἰρίφην, ὁ πόταν κρύθ' αἰετοὶ ἱλθῶ,
 Δῆρμαται συρρ' ἀπ' αἰνὶ ἰδύρῳ βροὺς, ὅφρ' ὅτ' ἰώτῳ
 Τετῶ ἀμφιβάλλῃ ἀλέλω, κροθῶντι δὴ ἱερῶ
 Πῆλιν ἔχει ἀσκητὸν, ἵν' ὕατα μὴ κρατῶ δῖν·
 Ψυχρὴ γὰρ τ' ἡὼς πίλεται βορέας πρὸς ἡέλιον.
 Ηἴθ' ὅτ' αἰετὶ γῆραι ἀπ' ὕδατος ἀστέρων,
 Δῆρ πυρφόρος τέταται μακάριον ὅτ' ἔργον·
 Οὐ το' ἀρυσάμενος ποταμῶν δόσι ἀσπιδότατος,
 Τῷ δὲ ὑπὸ γαίης ἀφ' αἰετὸς ἀνέμω δυνάμει,
 Ἀλλοτε μὲν δ' ὕει ποτὶ ἱσπερσι, δῆλ' ὅτ' αἴσας
 Πυκνὰ θρηνητὴν βορέα τέφρα κλονέσσει·
 Τὸν φθάμενος ἔργα τελίσσας, οἶκόν δ' ἀνέσσει,
 Μὴ ποτε σ' ὕδατος σκαπτοῖσι ἴδῃ ἀμφιγυλῶν,
 Χερσὶ τὰ π' ἀνδ' ἀνέσσει, κατὰ δ' ὅτ' ἡματι δῖναι.

Sed exitate mensis enim difficilius hic
 Hybernus, difficultu omnibus, difficultisque hominibus.
 Tunc medium bobus, homini vero amplius ad sis
 Alimenta: longae enim noctes succurrunt illis.
 Hac observans perfectum in annum
 Aequato noctesque & dies, donec rursum
 Terra omnium mater fructum omnigenum profert.
 Quum autem sexaginta post versiones solis
 Hybernus per se erit Iupiter dies, tunc saeva stella
 Arcturus relinquens immensum fluctum Oceani,
 Primus totus apparens exorietur visporinus.
 Post hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundo
 Ad lucem hominibus, vere nuxer apert.
 Hanc praevertens, vitis incidito: sic enim melius.
 At cum dom. portat aestudo a terra plantas ascenderit,
 Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites:
 Sed falcesque a viro seruosque excitato.
 Fugito vero umbrasas seces, & matutinum somnum,
 Tempore messu, quando sol corpus exccat:
 Tunc festina, & domum fruges congrega,
 Diluculo surgens, ut tibi sufficiens sis:
 Aurora enim aperit tertiam sortitur partem. (laborem
 Aurora magis promasset quidem via magisque promonet
 Aurora qua apparens multos ingredi fecit viam
 Homines, pluribus vero iuga bobus imponit.
 Quum vero carduique floret, & canora cicada
 Arbori insidens stridentum effundit cantum.
 Frequenter sub alio aestatis laborioso tempore,
 Tunc vnguesque casta, & vinum optimum,
 Sata ipsa vero mulieres, & viri intercessitissimi
 Sunt, quoniam caput & genua Syrius exccat
 Siccum vero corpus ob aestum Sed punga iam
 Sit petrosa que umbra & Byblinum vinum,
 Libum lacteum: lacq. caprarum non amplius lactatum,
 Et bonum arborum caro nondum enixa,
 Tenetque baderum, praeterea nigrum bibito vinum.

Αλλ' ἴσθ' ἀδύνατον, μείν γ' ἡλεπώτατ' ὅτ' ἔστι
 Χειμῆρι, χαλεπὸς περ βατεῖ χαλεπὸς δ' ἀνδράποισι.
 Τῆμ' ὁμοῦ βροσὶ δ' αἰεὶ πλέον εἴη
 Ἀρμαλῆς· μακρὰ γ' ὅπρ' ῥέει δυνάμεν εἰσὶ.
 Ταῦτα φυλασσόμεθ'· πεπλισμένον εἰς αἰαντόν,
 Ἰουδαίαν γύχτας τε ἰσ' ἡμάτα, εἰσὸν κεν αὖθις
 Ἰὴν πᾶσι πονεῖν· καρπὸν σὺν μακτὸν εἰείκω.
 Εὐτ' αἰδ' ἐξήκοντα μ' ἔτρεπας ἠελίοιο
 Χειμῆρι, ὅν τε λέγει Ζεὺς ἡμάτα, δὴ ῥα τὸτ' ἀστὴρ
 Ἀρμάτρεος, περ λιπὸν ἱερὸν ῥέον Ωκεαντοῖς,
 Περσὶν παμφανώτ' ὅπρ' ἔτι Νεῖ· ἀρεκνέφαι.
 Τοι δ' αὖτ' ὄρ' ὁρῶν Περσίδιον· ὅρτο χελιδὼν
 Ἐσφάθ' ἀνδράποισι, ἔπειθ' ἔειν ἱσταμένης.
 Τὴν φθάσθ'· οἶνας αὖτ' ἀμείβη· ὡς γ' ἄρ' ἔην.
 Αλλ' ὅπρ' αὖ φέρεται· Σὺν γ' ἔχοντις αἰφ' οὐτὰ βαίνω.
 Πλην ἄδ' αὖτ' ὁρῶν, τὸ τε δὴ σπείρει· ἐκίπινέων.
 Αλλ' ἀπ' αὖτ' ἐγὼ ἀνέμω, ὡς δ' αὖτ' ἔχειν.
 Φέρεται ὅσκιος δ' αὖτ' ὡς ἔπειθ' ἠὲ καὶ πῦν.
 Περσὶ ἀμνητὸν· ὅτε τ' ἠέλιος χεῖρα κείνη.
 Τεμοῦτ' ὡς αὖτ' ὁρῶν, ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Οὐδ' αὖτ' ἀνέμω, ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Ηὖς γὰρ τ' ὄρ' ὁρῶν πείτῃ δ' αὖτ' ὡς αὖτ' ὡς.
 Ηὖς τοι περ φέρεται· ὅτ' ὁρῶν, περ φέρεται ὡς αὖτ' ὡς.
 Ηὖς ὅτε φαίνεται πολέας ἐπὶ βροσὶ καλῶν.
 Αὐθροῖ ποιε, πολλοῖσι δ' ὅτ' ὁρῶν βροσὶ τίθεται.
 Ηὖς ὅτ' ὁρῶν, ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Δειδρὶ αὖτ' ὁρῶν, ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Πυκλὸν ὅτ' ὁρῶν, ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Τῶμος πᾶσι τῇ τ' ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Μοχλὸς τ' ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Εἰσι τ' ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Αὐθροῖ δ' ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Εἰν πῦν ἀνέμω, ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Μᾶλλον τ' ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Καὶ βροσὶ ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.
 Περσὶ γὰρ τ' ὡς αὖτ' ὡς καὶ πῦν ἀνέμω.

In umbra sedens animo saturatus cibo,
 Contra temperatum ventum obuerso vultu,
 Fontemque perennem ac desluentem, quique illimū sit,
 Tertiam aqua partem infunde, quartam vero masee vino.
 Famulis autem impera. Cereris sacrum munus
 Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,
 Boco in ventoso, & bene planata in area.

Mensura vero diligenter recondito in vasis. sed postquam
 Omnem viam deposueris sufficere tem intra domum.
 Seruum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
 Inquirere imbec: molesta est autē qua liberos habet ancilla.
 Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo:

Ne quando tibi interdum dormiens fur facultates auferat.
 Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit
 Bobus ac mulis annum pabulum sed postea
 Serui resocillent chara genæ, & boues soluantur.

Quum vero Orion & Sirius in medium veneris
 Cælum, Arcturum autem inspexeris rosea digitis Aurora.
 Persa, tunc omnes decerpe domum vvas:

Exponito vero soli decem dies, totidemque noctes.
 Quinque autem adumbrato sexto in vasa haurito
 Dona latitiae datoris Bacchi. Sed postquam utique
 Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
 Occiderint, tunc deinde arationis memor esto

Tempestiva ita annus in opere rustico absolutus sit.
 Quod si te navigationis periculosa desiderium ceperit,
 Quandoque utique Pleiades robur validum Orionis
 Egressis, occiderint in obscurum portum,

Tunc certe variorum ventorum frident flamina,
 Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto.

Terram autem ex recere memento, ita ut te imbec.

Nauem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
 Undiquaque, ut arceant vëtorum robur humidi flammæ,
 Sentina exhausta, ut ne putreficiat leuis imber.

Instrumenta vero congrua omnia domi tua repono,
 Rebe contrahens naves alæ pontigrada.

Clauum vero subrefectum super summum suspēdit:
 Ipse autem tempus suū expectato nauigas onem dū venias.
 Tuncque nauem celerem ad mare trahito. intus vero onem
 aptum imposito, totum ut lucum reportes:
 Quemadmodum mensque pater, & tuus. fluctissime Persa
 Navigabat nauibus, victum indigus boni.
 Qui olim & huc venit immensum pontum emensus,
 Cum Aegide relicta, in nauis nigra:
 Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
 Sed malam pauperiem quam luciter hominibus dat.
 Habitauit autem prope Heli. onem misero in vico
 Aspera, hyeme male, aestate autem molesto, nunquam lon-
 Tu vero, o Persa operum memor esto
 Tempestiuorum omnium: nauigationis vero maxime.
 Naue parua laudato, magna vero onera impense.
 Maius quidem onus, maius vero lucrum ad lucrum.
 Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.
 Quando autem ad mercaturam vis imprudente animo,
 Voueris, & debita effugere, & famem inamanam.
 Ostendam tibi opportunitates sonori mari:
 Etsi neque nauigandi peritus, neque nauum.
 Neque enim unquam nauis transmissit latum mare;
 Nisi in Euboeam ex Attide, ubi quondam Graeci
 Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum,
 Gracia es sacra ad Troiam pulchris feminis pradam.
 Illuc ego ad certamina strenui Amphidamanti,
 Chalcidemque traieci, praeliberata vero multa.
 Certamina institerunt iuuenes magnanimi: ubi me glori-
 Carmine victorem tulisse tripodem auritum.
 Quin ego quidem Musae Heliconiadicus discui.
 Vnde me primum sonori compocem fecerunt cantus.
 Tantum naues expertus sum, multos et laxos habentibus.
 Sed tamen diuam totum consilium Aegiochi:
 Musae enim me docuerunt diuinum carmen canere.
 Dies quinquaginta post versiones solis,
 Ad scopum progressus, astate laboris tempus.
 Tempestiva.

ΕΡΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

37

Πηδάλειν δ' ὀϊεργίς ὑπὸ χροπῆ κορυμνοῖσιν αἰῶν.
 Αὐτὸς δ' ὠρεῖν μίμνειν πλόον, εἰσοκον ἔλθῃ.
 Καὶ τὸ τε νῆα θολῶ δ' ἄλ' ἐλκόμεν, εἰ δέ τε φόρτον
 Αριθμὸν ἐν τῷ αἰῶνι οἴκαδε κέρδος ἀφ' ἡμῶν
 Ζεὺς ἄρ' εἰς τε πατὴρ καὶ σὺς, μέγα νῆπι Πέρσῃ.
 Πλοῖζεν κε νηυσὶ, εἴη κε χερσὶν ἐσθλῶ.
 Ος ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολὺν δὲ πόντον αἰόσασα.
 Κύμαν Αἰολίδα περιπλῶν, ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 Οὐκ ἄφενθ' ἐδύζων, ὅδ' ἐπὶ πλῆκτον τε καὶ ὄλβον.
 Ἀλλ' ἔκακ' ἐπὶ πνίλῳ, καὶ Ζεὺς αἰδοῖται δίδωσι.
 Νάστα το δ' ἄρχ' Ἑλικῶνθ' ἐξυρῆσθ' ἐπὶ πῶμῳ.
 Λοκρὸν χεῖμα κακὸν, ὅδ' ἀφ' ἡλίου, ὅδ' ἐπὶ ποτ' ἐσθλῶ.
 Τῶν δ' ὡς Πέρσῃ, ἔργων μεμνημένῳ, εἴη
 Περσίων πατρῶν, ὅτε νηυσὶν ὅμαλιστα.
 Νῆϊ δὲ γὰρ αἰεὶν καλὰ δὲ εἰς φόρτιον δέσσεια.
 Μείζων μὲν φόρτος, μείζων δ' ὅτι κέρδι κέρδες
 ἔσσι, εἴ κ' αἰεὶ δὲ κακὰ ἀπέχωσιν αἰήτας.
 Εὖτ' ὅτ' ἐπ' ἐμπερίῳ τρέψῃς ἀεσίφρονι θυμῷ.
 Βύλην δ' ὅτ' ἐπ' ἐμπερίῳ τρέψῃς ἀεσίφρονι θυμῷ.
 Δείξω δὲ τοι μίτρα πελοποννησιακῆς θαλάσσης,
 Οὐτ' ἐπὶ νηυσὶν σεποφισμένῳ, καὶ τὴν νηὶν.
 Οὐ γὰρ πᾶν ποτε γὰρ ἐπέτλων ὀυρῆα πόντον
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αἰολίδος, ὅδ' ἐπὶ Λακωνίῳ
 Μείναντες χερσὶν, πολὺν σὺν λαὸν ἄγεις.
 Ἐμάδος ἐξ ἱερῆς Τροίῳ ἐς καλὴν ἡμῶν.
 Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθρα δαίφρονθ' Ἀμειβόμενος
 Χορὸν δὲ τ' εἰσαφύσσεια, τὰ δ' ἐπεπείραχ' ὀμνύα πολλὰ
 Ἀθλ' ἐδεσαν παῖδες μεγαλήτορες, ἐνθάδ' ἐμὴν φημί
 Τμῆρ' ἐκείνων φέρειν σὺν ποδὶ ὡπλίστα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μάστηρ, Ἐλίκων δὲ σὺν αἰετῶν.
 Ἐνθάδ' ἐμὴν τοῦ πρῶτον λυγρῆς ἐπέβησαν αἰοδῆς.
 Τόσπον πνίγαν γε πεπείραμαι πολυγέμφοι.
 Ἀλλ' ἔγωγε εἰς ἱερῶν Ζηνος ἔσθ' ἀγνέχων.
 Μῦσαι γὰρ μὲν εἰδὼς αἶψα ἀδελφῶν ὕμνον αἰείδων.
 Ἡμεῖς τε, ἀποτῆκεν τα μὲν ῥοπὰς ἡελίοιο,
 Ἐς τὴν δ' ἐλθόντες δέρεθ' ἡμεῖς τὴν δ' αἰετῶν.

Tempestiva est mortalibus navigatio nec certe naucem
 Fregeris, neque homines perdiderit mare,
 Nisi dedita opera Neptunus terra quassator,
 Aut Iupiter immortalium rex veli perdere.
 Penes hos enim potestas est simul bonorumque malorumque.
 Tunc vero facilesque aura, & mare innocuum,
 Tranquilla nam: tunc naucem celerem, ventis fretus,
 Trahito in pontum. onus vero omne colloca.
 Propere autem quam celerrime iterum domum redire.
 Neque vero expellat vinumque novum, & autumnalem im-
 Et hyemem accedentem, notique molestos flatus, [brevis,
 Qui concitat mare, secutus caelestem imbrem
 Multum, autumnalem: afflicto vero pontum facit.
 Sed alia verna est navigatio hominibus:
 Nampe cum primum quantum incedens cornu
 Vestigium fecit, tantum folia homini appareant
 Summa in visu, tum sane peruium est mare.
 Verna autem hac est navigatio, non ipsam ego tamen
 Probo: neque enim meo an. mo grata est.
 Quia occasio ipsius inuadenda: agri quidem effugeris malum.
 Homines faciunt stultitia mentis. [sed tamen & hac
 Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
 Miserum vero est mori in fluctibus. Verum te iubeo
 Considerare hac omnia in animo quacunque tibi consulo.
 Ne vero intra naues omnem substantiam causas pone:
 Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
 Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere:
 Miserum etiam, si quidem in curram prae grande onus im-
 Axem fregeri, onera vero intereant. [nans,
 Tempus observa: occasio vero in omnibus optima.
 Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
 Neque triginta annis valde multum deficiens,
 Neque superans multum: nuptia vero tibi tempestiva ha.
 Mulier autem quatuor annos pubescat, quinto nabit:
 Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.
 Ego vero postquam dico qua te prope habitat:

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Πραΐθ' πέλε' ὅσην τις πλόθ' ὕπερ καὶ νῆα
 Καυάξαι, ὅτ' αἰδρας ὀποδίσσε δαίλασσε
 Εἰ μὴ δὴ φερόμεν γὰρ ἡσοδίσσον ἐποσίχθον
 Ἡ Ζεύς ἀθανάτων βασιλὺς ἐδέχσιν ὀλίγαι.
 Ἐν τοῖς γὰρ τέλθ' ὅσιν οὐκ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Τῆμος δ' ἀκρενέες τ' αὐραὶ καὶ πόντος ἀπῆμων.
 Εὐκλήθ' τό τε νῆα δειλὴ αἰέμοισι πιδήται
 Ἐλκείμ' ἐς πόντον, φόρτον δ' ὅς παῖτα πιδήται.
 Σπείδον δ' ὅππῃ τάχιστα παλιν σκόνδ' ἐνέσται.
 Μηδὲ μῦθεν αἰνόν τε νίον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον.
 Καὶ χιμῶν ὀππὸν ταλ' ἐποίησεν δέναι αἵτας.
 Ὅς τ' ὄρνιθες δαίλασσαν ὀμαρτήσας διῖς ὄμβρον
 Πελῶν, ὀπωρινῶν χαλεποὶ δὲ τε πόντοι ἔδνησαν.
 Ἀλλ' ὅτ' εἰσέρχεται πέλε' ὅσην τις πλόθ' ἀνδρῶπιον
 Ἡμος δὴ περὶ τοὺς ὅσιν τ' ὀππῶν τε καὶ φερόν
 Ἰχθ' ἐπίνουσι, τίσιν πίδαλ' αἰδρεῖ φαιή.
 Ἐν κερδὲ κακρῶν ταῦν τό τε δ' ἄμβροτος ὅς δαίλασσε.
 Εἰσέρχεται δ' ὅτ' πέλε' ὅσην τις πλόθ' ὕπερ καὶ νῆα
 Ἀπὸ μὲν γὰρ ἐμὴ θυμῶν κακρῶν τε καὶ φερόν
 Ἀρπακτὸς, χαλεπὸς καὶ φουρὸς κακὸν δὴ αἶν καὶ φε.
 Ἀνδρῶν τ' ῥιζοῖσι αἰδρεῖται νόοιο.
 Χοῖμα τα γὰρ ψυχὴ πέλε' ὅσην τις πλόθ' ὕπερ καὶ νῆα
 Δεινὸν δ' ὅτ' δαίλασσε μὲν κύμασιν, δὴ αἶσ' αἰδρα
 Φερίζεται ταῖς παῖτα μὲν φρεσὶν ὅσ' ἀγροδίσσον.
 Μηδὲ ἐν νηυσὶν ἀπαντα βίον καίλησι πιδήται.
 Ἀλλὰ πλὴν λείπειν, τὰ ἑμῶν φορτίζονται.
 Δεινὸν γὰρ πόντε μὲν κύμασιν πῆμασιν κέρσαι.
 Δεινὸν δ' εἰ κ' ἐπ' ἄμαξιν ὀππῶν ἀχθ' ἀσείδει.
 Ἀξονα καυάξαι, τὰ ἑμῶν φορτὶ ἀμυνεσθῆναι.
 Μίτρα φυλάσσειν, καμρὸς δ' ὅππ' πᾶσι πείσαι.
 Ὄραθ' ὅτ' γυνῆκα τὸν ποτὶ εἰκοὶ ἀγροδίσσον.
 Μῆτε τεικόντων ἐπὶ μάλα πολλὰ ὀπολείπων.
 Μῆτ' ὀππῶν μάλα πολλὰ γάμος δὲ τοὶ φερόν.
 Ἡ γὰρ γυνὴ τὸν ποτὶ ὕπερ καὶ νῆα γυνῆτο.
 Παρδενικῶν γὰρ μῆν' αἶσ' ὕπερ καὶ νῆα διδῶναι.
 Τῶν γὰρ μάλιστα γυνῆν ὅππ' σείδει ἰχθ' ἐπὶ αἶσ'

Omnia diligenter circum contemplaui, ne vicini ludibria
 Neque enim muliere quicquam vir sortitur melius [ducas.
 Bona: rursus vero mala non durius aliud,
 Comestatrice: quæ virum, licet robustum,
 Torret sine face, & crudâ senectâ tradit.
 Bene vero reverentiam erga deos immortales obsecrato.
 Neque fratri equalem facito amicum.
 Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.
 Ne vero mentiarum lingua gratior. Sin autem caperis,
 Aut verbum aliquod locutus infestum, aut facinus,
 Bis tantum punire memineris. Sin vero rursus
 Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præstare.
 Suscipe miser namque vir amicum alie alium
 Facit: te vero ne quid animo coarguat vultus.
 Ne vero mulierum hospes, neque nullius hospes dicaris.
 Neque malorum socius, neque bonorum conviciator.
 Neque unquâ miserâ pauperiem animi consamptrice boni
 Sastineas exprobrare, diorum munus immortalium.
 Lingua certe thesaurus inter homines optimus
 Parca, plurima vero gratia, si modum seruet.
 Quod si malum dixeris, forsitan & ipse maior audis.
 Neque in convivio publico gravem te prabeas
 Ex publico: plurima autem gratia sumptusq; minimas.
 Neque unquam mare Iovi libato nigrum vinum
 Manibus illois, neque aliis immortalibus.
 Neque enim illi exaudiunt: respuunt vero etiam preces.
 Neque contra solem versas erectus meitto.
 Sed ab occasu illius memor eius rei usque ad ortum.
 Neque in via neque extra viam progrediendo moras.
 Neque denudatus: deorum quippe non desunt.
 Sedens vero divinus vir, & prudens
 Aut ad parietem accedens bene septi atrij.
 Neque pudenda semine pollutus intra domum
 Focum iuxta reuelato, sed cauto.
 Neque ab ominoso sepulchro reuersus
 Seminato progeniem, sed aeternum à convivio.

Πᾶντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάματα γήμης.
 Θυμὸν γὰρ τι γυναικὸς αἴψ' ἰκίζ' ἀμείνον
 Τῆς ἀγαθῆς τ' εἰ αὐτὴ κακῆς ἐρίμην δῆλον
 Δειπνολόγῃς ἢ τ' αἰδοῖ καὶ ἱφθιμὸν ὥρ' εἶναι
 Εὖναι ἄτερ δαλῶ, καὶ ὡμῶς γήρῳ δῶκεν.
 Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μάλα ἔργον πεφυλαγμένον (Εἶ).
 Μυθεῖ κασιγνήτῳ ἵστα ποιεῖσθαι ἑταῖρον
 ἢ δὲ κασιγνήτῳ μὴ μιν κρείτερος κακὸν ἱφθίμης.
 Μυθεῖ ψεύδεσσιν γὰρ ἔσθ' ἡ χάρις, εἰ δὲ καὶ ἀρχὴ
 Ἡ τρέπος εἰπὼν ἀπιδύμειν, ἢ καὶ ἱφθίμης,
 Δίς τί σ' ἐπὶ τὴν θυμὸν μεμνημένον (Εἶ). εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἡ γῆτ' ἐς φιλότητα, δίκλιν δ' ἐθέλει πᾶσι φέρειν.
 Δι' ἑαυτῶν, δὲ λῆς τοὶ αἴψ' εἴλον δῆλον δῆλον
 Ποιεῖται, σὲ δ' μὴ πτόον κατελεχέτω εἶδος.
 Μυθεῖ πολυξένοι, μὴ δ' ὁξένοι καλεῖσθαι,
 Μυθεῖ κακῶν ἑταροῖ, μὴ δ' ἐδῶκεν ἱφθίμης.
 Μυθεῖ πτόν' ἡλουργῶν, πνίλιν θυμὸν φθόρον ἀνδρῶν
 Τέπλαθ' ἐναιδίζεν, μάλα ἔργον δῶκεν αἰὲν εἶναι.
 Γλάσσης τοὶ θυσαυροὶ εἰ δ' ἡ βία πνίλιν ἀρετῶν
 Φειδωλῆς, πλείστη δ' ἡ χάρις καὶ μῆτις ἱφθίμης.
 Εἰ δ' ἡ κακὸν εἴποις, τάχα καὶ αὐτὸς μῆτις ἀκούσας.
 Μυθεῖ πολυξένοι δαυτὸς θυσαυροὶ εἶδ' (Εἶ).
 Εὖ καὶ πνίλιν πλείστη δ' ἡ χάρις, δαυτὸν τ' ὀλιγίστην.
 Μυθεῖ πτόν' ἡλουργῶν δαυτὸν αἰδύπα εἶναι
 Χερσὶν αἰπίοις πνίλιν δῆλον ἀθανάτοισιν.
 Θυγὸς τὸν κλύοισιν, ἀποπνίλιν δὲ τ' ἀρετῶν.
 Μυθεῖ αὐτ' ἡλουργῶν τε βία μῆτις ὀρθὸς ἐμχέτην.
 Αὐτὰς ἡ πεί καὶ δῶκεν μεμνημένον εἰς τ' αἰῶνα.
 Μῆτις εἰ δὲ δαυτὸς ἐπὶ τὸς ὀρθὸς φερβάδιν ἡλουργῶν
 Μυθεῖ ἀποπνίλιν ἀρετῶν τοὶ θυσαυροὶ εἶδ' (Εἶ).
 Εὖ δ' ὅμην (Εἶ) ὅ γε δαυτὸς αἰὲν πεπνυμένα εἶδ' (Εἶ).
 Ἡ δ' ἡ κακὸς πνίλιν πελάσας ἐμχέτην αὐλῆς.
 Μυθεῖ αἰδύπα γονὴ πεπνυμένα εἶδ' ὅ γε οὐκ
 Εὖναι ἐμπλάσθ' ἀρετῶν φαίμεν, ἀλλ' ὅ γε δαυτὸς.
 Μυθεῖ δαυτὸς θυσαυροὶ τὰς ἀποπνίλιν εἶδ' (Εἶ).
 Σαυτὸν γημῶν, ἀλλ' ἀθανάτων δαυτὸς δαυτὸς.

Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam
 Pedibus transito, priusquā oraueris aspiciēs pulchra fluētis
 Manus lotus amœna aqua limpidā.

Qui fluvium transierit, malicia vero manus illotus,
 Et succensent dii, & damna in posterum.

Ne vero à manu deorum in celebri convivio
 Siccum à viridi & seca nigro ferro.

Neque unquam patinam libatoriam pone super craterem
 Bibentium: perniciosum enim in ipso factum est situm.

Neque domum faciens imperfectam relinquit,
 Nec forte insidens: rochet & idula cornix.

Neque à pedatu ellu condum lustratus rapiens
 Comedito, neque lauator: quia & hisce noxa inest.

Neque super in nobilibus locato (non enim bonum est)
 Puerum duodennem: quia virum inertem facit.

Neque duodecim mensem: aequale & hoc est.

Neque muliebri in balneo corpore abluto

Vir: grauis enim ad tempus est, & in hoc

Pana, neque in sacrificia accensa incidens,

Reprehende arcana: Deus quippe & hac indigne fert.

Nec unquam in aluco fluviorum mare influentium,

Neque super fontes melito: quin valde emitato:

Neque incacato id enim nibilo est melius

Sic facere, grauem vero mortalium emitato famam

Fama enim mala est, leui quidem leuatu

Facillime, molesta vero portatu, difficilisque deposita.

Fama vero nulli prorsus perit, quam quidem multi

Populi divulgant: quippe dea quadam est & ipsa.

H E S I O D I A S C R I P T I O D I E S.

DIES vero ex lege observans, bene secundum
 decorum
 Tracipe feruē, triestimam mensis opti-
 mam

Ad opera inspiciendum, dimissumque dividendum:
 Nepe cum circa iura negotia & iudicia populi versantur.
 Haec enim dies sunt Ioue à prudente.
 Primum, nouilunium, quartaque & septima sacra dies:
 Hac enim Apollinem ense aureo armatum genuit Latona.
 Octavaque & nona amba dies mensis
 Egrege crescentia, ad curandum opera mortaliū.
 Undecima vero duodecimaque amba quidem Iona:
 Hac quidem tendendis omnibus, illa lais segentibus metendis.
 Duodecima tamen undecima multo melior.
 Hac enim nec filia in aere suspensus araneus,
 De expleta, quum & prudens formica acernum colligit.
 Hac telam ordiatur mulier proponatque opus.
 Mensis autem inchoati decimatercia cautio
 Sementem incipere p'antus vero inferendis optima est.
 Sexta vero media valde incommoda est plantis:
 Viripara bona: puella vero non utilis est,
 Neque gignenda primum, nec nuptiis tradenda.
 Nec prima quidem sexta puella gignenda
 Apti est, sed huius castrandis, & gregibus omnium,
 Stabuloque circumspiciendi pastoralis, benigna dies est
 Bona vero viripara, etiamque conuicia loqui,
 Mendaciaque & blandos sermones, & occulta colloquia.
 Mensis vero octava caprum & bouem valde augientem.
 Castrato: mulos autem duodecima laboriosos.
 Vicefima vero in magna plena die prudentem virum
 Generato: valde enim bona est indolis.
 Bona autem viripara decima, puella vero & quarta
 Media: hac vero & oves, & curruipedes retortis cornibus
 Et canem asperis dentibus, mulosque laboriosos. Luna.
 Sicurato manum impoens, canis vero esto animo.
 Ut quartam vites disuentis & inchoati mensis,
 Dolorebus confusa animo, valde hac accommodata est disti.
 Quarta autem mensis uxorem domum ducito,
 Observatis quibus qua ad hanc rem fecit optima.
 Quintas vero emisato: quia difficiles sunt & graues.

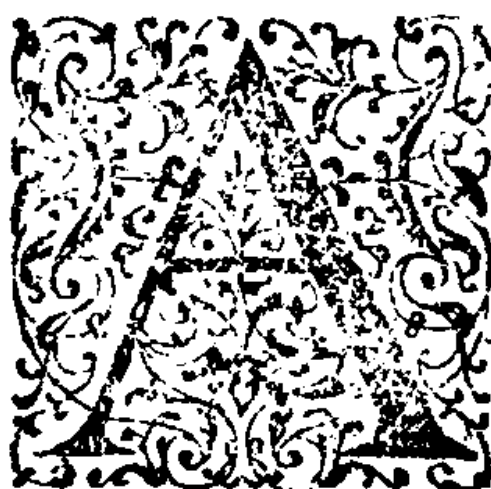
Εργα ἐποπτεύειν, ἢ δὲ ἀνελίξω δατῖα δαί,
 Εὐτ' αἰεὶ θείω λαὸν κείνοντις ἄγωνι.
 Κίδε γ' ἡμερὶ ἐπὶ Διὶς ὥρ' αὖ μὴ πόσειτος.
 Πεσὺν ἐν, περὶ πῶς, ἐξοδὸν ἴσεν ἡμερ'.
 Τῇ γ' Ἀπολλωνάχρηστέρεα γείνατο Λητώ.
 Οὐδοάτη τ' ἐνάτη τε δύω γε μὲν ἡμερὰ μίωος
 Εξ' αὖ ἀξυμῶοις βροτῶσι· ἐργὰ πενταδαί,
 Ἐνδεχάτη τε δυαδεκάτη τ' ἄμφο γε μὲν ἰδίαί.
 Ἡ αὖ, εἰς περὶ κ' ἡ δὲ, ὅδερενα καρπὸν ἀμείδων.
 Ἡ δὲ δυαδεκάτη τ' ἐνδεκάτης ἰά γ' ἀμείδων.
 Τῇ γὰρ τοινεὶ νῦματ' ἀερπύποπιτος ἀφ' ἄγης
 Ἡμερὶς ἐκ πλείον, ὅτε τ' ἴδεις σαρὸν ἀμείδων.
 Τῇ δὲ ἴσον γήσων τε γυνή· περὶ δὲ τοι τε ἴσον.
 Μίωος δὲ ἰσχυρὸν περὶ ἀμείδων ἐλῖα δαί
 Σαρμάτος ἀξυμῶοις· φῦτα δὲ ἐνδρ' ἰαδὲ ἀξυμῶοι.
 Ἐκτὴ δὲ ἡμίση μάλ' ἀσύμφορος ἐστὶ φῦτοιςιν·
 Ἀνδρογόνου τ' ἀγαθὴ κέρη δὲ ἀσύμφορος ἐστὶν.
 Οὐτε γυνή δαί περὶ τ', αὖτ' ἀφ' ἡμερὶ ἀνδρογόνου.
 Οὐδὲ μὲν περὶ τὴν ἐκτὴ κέρη τε γυνή δαί
 Ἀρμυρὸν· ἀλλ' ἐρίφοις τὰ μὲν κ' ἡ πῶσα δαίλων,
 Σηκόν τ' ἀμείδων τε περὶ ἡμερῶν, ἡ πῶσα ἡμερῶν.
 Ἐδὲ δὲ δὲ ἀνδρογόνου· φιλέει δὲ κακέρημα βάζων.
 Τὰ δὲ δὲ δὲ, ἀμυλῶς τε λόγους, κρυφίους τ' ὁ αἰσιν αὖ.
 Μίωος δὲ ὁ γ' ὁδοάτη κέρη δὲ βουὴ ἰσχυρὸν.
 Ταμνίμω, ἡρῆας δὲ δυαδεκάτη περὶ ἀμείδων.
 Εἰκάζει δὲ ἐνδεκάτη πλείον ἡμερῶν ἴσων φῶτα.
 Τίνα δαί μίγα γὰρ τε ἴσον περὶ ἀμείδων ἐστὶν.
 Ἐδὲ δὲ δὲ ἀνδρογόνου· δεκάτη κέρη δὲ τετράς.
 Μίωος τῇ δὲ τε μῆλα κ' εἰλίποδας βῆς.
 Καὶ κῶα κατὰ ἴδων τε κ' ἡρῆας περὶ ἀμείδων.
 Πρὸς εἰν, ὅτι χεῖρα πῶς περὶ ἀμείδων δὲ δυμῶν.
 Τὰ δὲ δὲ δὲ ἀλδὸ δαί φθίνοντες δὲ ἰσχυρὸν τε.
 Ἀλγὰ δυμῶν εἰν· μῆλα τοι τε περὶ ἀμείδων ἡμερῶν.
 Πρὸς τετάρτη μίωος ἀγαθὴ ἐς οἶκον ἀκοιπῶν.
 Οἶωνος κέρη δὲ ἐπ' ἔργματι τέτατος ἀμείδων.
 Πρὸς πῶς δὲ ἰσχυρὸν ἀμείδων· περὶ ἀμείδων τε κ' αὖ.

In quinta enim aiunt Furias obambulare,
 Perinuriam vindicantes, quod maius contentio gentis perinuriam.
 Media vero septima, Cereris sacrum munus
 Diligenter inspicere bene aquata in arca
 Ventilato: roborumque sector incidite cubilaria ligna,
 Navaliquo ligna multa, & quae navibus congrua sunt.
 Quarta vero incipito naues compingere hiantes,
 Nona autem media pomeridiana, melior dies.
 Prima vero nona pro sua innoxia hominibus.
 Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,
 Tam viro quam mulieri nec unquam prousus mala diis.
 Sed pauci rursus sciunt tertium novum mensis optimum
 Implendi dolium, & ad ingum collo imponendum,
 Bobus & mulis, & equis celeribus.
 Navem bene clauatam celerem in nigrum pontum
 Trahit. Sed pauci vera intelligunt.
 Quarta vero aperit dolium. pra omnibus sacra dies est
 Media: pauci vero rursus post vicefam mensis optimam,
 Aurora vigente pomeridiana vero est deterior.
 Et haec quidem dies sunt hominibus magno commode.
 Cetera autem incerta, sine sorte, nihil ferentes.
 Sed alius aliam laudat, pauci vero norant.
 Interdum noverca est dies, interdum mater.
 De his beatusque & felix, qui haec omnia
 Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
 Arguria observans, & delicta evitans.

Εν πέμπτῃ γὰρ φασὶ Εριτύας ἀμφιπολδέει.
 Ορκεν πινυμφίας τ' Ερις τέκε πῆμα ὀπὸρκοις.
 Μίση δ' ἰβόδματ' ἡ δὴ κήτερος ἱερὸν ἀκτῶ
 Εὐμαλ' ὀπιπθόντα εὐδραχάλα, ἐν δὲ αἷ
 Βλέπει υλοτόμον τε τομῆν θαλαμνίᾳ δοῦρα.
 Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἀμφραγνισὶ πύλον.
 Τεβᾶδι δ' ἀρχαδαγνῆας πᾶγνυαταγ ἀέκας.
 Εἰνὰς δ' ἡ μίση ὅπιδ εἶλα λώιον ἡμαρ.
 Πρωτίση δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνδρῶ ποισιν.
 Εὐαλλή μὲν γὰρ τ' ἡδὲ φυτὸς εἶλεν ἡδὲ γλυκῆς
 Ἀνίει τ' ἡδὲ γυναικί· κ' ἔποτε πύγχα καὶ ἡμαρ.
 Παῦροι δ' αὐτ' ἴσασι περὶ φάδα μῶνις ἀρίστοι.
 Ἀρχαδαγν τε πύθου, κ' ὅπιδ ζυγὸν αὐχέντα θείων.
 Βοιοὶ κ' ἡμιόνουσι κ' ἵπποισι ὠκυπόδεσι.
 Νῆα πολυκλήδα θολῶ εἰς οἶνοπα πόντον.
 Εἰρύμφων παῦροι δὲ τ' ἀλκίδια κακλήσκοισι.
 Τεβᾶδι δ' εἶλα πύθου. καὶ πύθων ἱερὸν ἡμαρ.
 Μίση παῦροι δ' αὐτε μὲν εἶλα μῶνις ἀρίστοι.
 Ἡς γνομῆς ὅπιδ εἶλα δ' ὅπιδ χρεῖων.
 Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσιν ὅπιδ θούρις μὲν γ' ἔνθα.
 Αἶ δ' ἡμέρα μεταδουποι, ἀκήρις, ἔπιδ φέρουσα.
 Ἀλλ' ὅ δ' ἀντίον αἰνεῖ παῦροι δὲ τ' ἴσασι.
 Ἀλλ' ὅ δ' ἀντίον αἰνεῖ παῦροι δὲ τ' ἴσασι.
 Τάων δὲ δάμων τε κ' ὅλκιος ὅς τ' αἶε παῖτα.
 Εἰδὼς ἐργάζηται αἰαίτιος ἀδουρίτοιςιν.
 Οριτύας πρίονι, κ' ὑψόβασίαις ἀλατῆται.

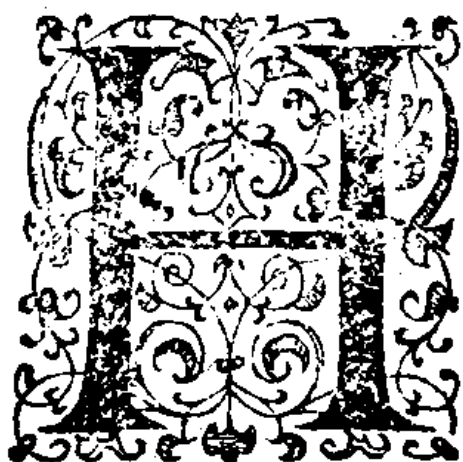
HESIODI ASCRÆI SCVTVM
HERCVLIS.

VT qualis ielicta domo ac
patria tellure
Venit Thebas, secunda mari-
tum Amphitryonem,
Alcmena, filia populorum
dissipatoris Electryonis:
Qua mulierum genus supera-
bat fœminearum.
Formaq; & proceritate mente
vltiq; nulla eum ea certabat:

Illarum quas mortales mortalibus peperere concumbētes.
Cuius & à vertice, & à palpebris nigricantibus
Tale quiddam spirabat, quale & ab aurea Venere
Atq; hac talis existens, tam animo suum colibat conjugē.
Perinde ut nulla unquam coluit mulierum fœminearum.
Quarquam ipsi patrem præstantem occidisset vi domitam,
Ira commotus propter bonos, relicta auiē ille patria tellure
Thebas venit, supplicans sicutis Cadmeis.
Vbi idem habitabat cum veneranda coniuge,
Deorsum absq; concubitu desiderabili. Non enim licebat ipsi
Ante lectum conscendere formosæ Electryonidis,
Quam cadem vltus esset fratrum magnanimum
Sua coniugis, flagrantique combustisset igne vicos.
Viro rum heroum Tapdiorum atque Teleboarum.
Ita enim constitutum ipsi erat, dique testes facti fuerant.
Quorum ille verebatur iram, festinatq; quam celerissima
Exequi magnum opus, quod ipsi diuinitus incumbibat.
Hanc autem una expidi bellique pralique,
Eorum; equitando insignes, supra slypjos animum gerentes,
Instrigee

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΛΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΘΙ' Η φερλιπόδτε δόμοι κ
πατείδα γαῖα
Ηλυθεν εἰς Θήβας μετ' αἰήιον
Αμφ' ἄνα,
Αλκμήων, θυγάτηρ λαοσόν
Ηλεκτρυόων.
Η ῥα γυναικῶν φόλον ἐχρή-
νυτο Σπλυτρεάων
Εἰδείτε μεγάλῃ τέλει γαῖ
ἔπτε ἰοῖζε

Τάων αἶθ' ὀνιτωῖ ὀνιτωῖς τέκον ὀνιθεῖσαι,
Τῆς κ' ἀπὸ κρήδων, ἐλεφάρον τ' ἀπὸ κυανέων
Τοῖον ἀνδ' οἷόν τε πολυχρύσου Αφροδίτης.
Η ὃ κ' αἶ κ' θυμόν ἰόν τισκει ἀκοίτῃ.
Ὡς ἄπω πτε ἔπτε γυναικῶν Σπλυτρεάων.
Η μὲν οἱ πατέρ' ἰδὼν ἀπείταρεν ἰφιδάματας,
Χασάμεν θ' αἶ βλοῖ λιπὼν δ' ὃ γα πατείδα, γαῖα
Ες Θήβας ἐκείτῃσι φεριατέκας Καδμείους,
Ενθ' ὃ γα δῶκετ' ἴσαι σὺν αἰδοῖν ὀφείκειτι,
Νόσφιν ἄτε: φιλότιτος ἰφιδάρον. ἔ γαρ οἱ ἴον
Πεῖν λεχέων ὀπβλῶν αὐσφ' ἔρον Ηλεκτρυόων,
Πεῖν γα φόνον τίσαιτο ἀπηνήτων μεγαθύμων
Ηε ἀλόχου, γαλῆρ ὃ γα ταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ανδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβιόων.
Ὡς γὰρ εἰ δέκετο δεῖ δ' ὀπμαρτυρεῖ ἦσαν,
Τῶν ὃ γ' ἐπίζετο μὲν ἰπέγχετο δ' ὃ θ' ἰταχέα,
Εκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ δόδοι δέμις ὄει.
Ταῖ δ' ἄμα, ἡμέροι πολέμοι τ' ἐφυλόπιδος τε
Βοιωτοὶ πληξίπποι, ὀφ' σακίων πλείοντες.

Locrique comminus pugnantes, & Phocenses magnanimi
 Sequebantur. ducebat autem eos praestans puer Alcaeus.
 Gaudens tot populi. At pater hominumque deorumque
 Aliud consilium texebat in animo, ut diu pariter [res.
 Et hominib. rerū indagatorib. Marti depulsatorem plāta-
 Profectus autem ab Olympo est dolum alba monte volūēs,
 Desiderans concubitum elegantis mulieris,
 Per noctem celeriterq. venit in Tryphaonium, unde rursus.
 Ad Phiciū summum accessit prudens Iupiter.
 Ubi residens mentis versabat diuina opera
 Nam eadem quidem nocte cum procera Elefryonide
 In lecto concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:
 Eadem autē & Amphitryo populorum dissipator, illustris.
 Perfecit magna opere, rediit domum suam [heros.
 Neque ille ad famulos & pastores egresses
 Cepit ire anteq. quam sua coniuga conscendisset lectum.
 Tāc siquidem corde desiderium ceperat pastorem populorum.
 Sicut quando quispiam magno afflictu effugit afflictionem.
 Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vin ulu,
 Ita tunc Amphitryo difficili labore exantillato,
 Magnaq. afflictu lubentiq. animo, domū suam reuersus est.
 Totaeque noctis concubuit cum veneranda uxore.
 Oblectando se muneribus aurea Veneris.
 Illa autem à deo pariter demita, & ab homine lōge optimo.
 Thebu septem portas habentibus geminos peperit pueros,
 Haud quaquam similes, quanquam fratres essent.
 Alterū siquidem inferiorem, alterū autē longe praestantio-
 Sexum ac validum, vim Herculanam. [rem virum.
 Hunc quidem compressa à nubium offuscato Saturnio,
 Aphelū autē, hastarū à cōcussore Amphitryone, [cumbens.
 Diversa generatione: alterū quidē, cum viro mortali con-
 Alterū autem, cum Saturnio deorū imperatore coniunctum.
 Qu. & Cygnū occidit, Marti filium, magnanimum.
 Inuenit enim in luco longe iaculantis Apollinis
 Asum & patrem ipsius, Martem, bello insatiabilem.
 Armis fulgentes, cum fulgor ignis ardentis.

Λ Σ Π Ι Σ Η Ρ Α Κ Α.

51

Ακρόβι τ' ἀρχίμαχοι κ' Φωκῆες μεγάθυμοι
 Εσποντ' ἤρχε ὃ πρῶτον εὐς παῖς Αλκίμαχος,
 Κυδίσων λαῖσι πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἀλλω μῆτιν ὅς αινε μὲν ορεῖται, ὅς ῥα θεοῖσιν
 Ἀνδράσι τ' ἀνδρὸς ἦεν ἄνδ' ἀνδρῶν αὐτὸν τε,
 Ὄρτο δ' ἀπ' ἡλύμπων ὁδὸν φρεσὶ βυσσέμεναι.
 Ἰμείροντο δὲ τῆτος εὐζώνιο γυναικός,
 Ἐνιύχου τὰρα δ' ἔξε Τυσαότιον, τὸν δ' αὖθις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητιέτα Ζεύς.
 Ἐνθάδε καὶ Ζεὺς ἔμελλε πρὸς δέσπερα ἔργα
 Αὐτῇ γὰρ τυκτὴ τανυτρυφύρου, Ἡλεαβυώτης
 Εὐώη κ' φιλότῃ μιγνυμένη, δὲ δ' ἔλεδω.
 Αὐτῇ δ' Ἀμφίβυων λαοαστόθ' ἀγλαὰς ἔργας
 Ἐκτελίσσας μέγα ἔργον, ἀφίκατο ὅνδε δῖμονδε.
 Οὐδ' ὅγ' ὅτ' ἰδὼς κ' ποιμήνας ἀγροῖά τας
 Ὄρτ' ἔταυ, πρὶν γὰρ ἴς δὲ ἔχ' ὅππῃ μῦθ' αὐτῆς.
 Τεῖθ' γὰρ κραδίῳ πένθος αἶνυτο ποιμήνα λαῶν.
 Ὄς δ' ὅτ' αἶψ' ἀσπασὸν ἔπειτα προσεύχ' ἀκρότητα
 Νέσπου ἔπ' ἀρ' ἀλάνης, ἢ κ' κρατερὸν ὑπὸ δέσπῃ.
 Ὄς ῥα πέτ' Ἀμφίβυων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέετα,
 Ἀσπασίας τε φίλος τε εὖν δόμον εἰσαφίχανε.
 Παινύχου δ' ὅτ' ἔλεκτο σὺν αἰδούῃ ἀφ' ἀκαίῃ,
 Τετάρτῃ δ' ὄρεσιν πολυχρύσῃ Ἀφροδίτῃς.
 Ἡ δὲ θεὸς δμῶδε ἴσα κ' αἶετο πολλὸν ἀφίστα,
 Θάβηεν ἐπὶ ἀπύλῳ διδυρμένον γείνατο πῦθι,
 Οὐκ ἔδ' ἰμά φρονέοντι (κασιγνήτω γὰρ μὲν ἔστω)
 Τὸν μὲν χροῖτερον, τὸν δ' αὖτ' ἀμείνονα φῶτα.
 Δεινὸν τε κρατερὸν τε, βίβω Ηρακλεῖω.
 Τὸν μὲν ὑποδμῶδε ἴσα καλαινέει Κρονίονα
 Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γὰρ δόρασσε Ἀμφίβυον,
 Κικελμύρῳ γῆμιν, ἃ μὲν βροτῶν αἰδέει μὴ εἶπε.
 Τὸν δ' αὖ Κρονίονι θεῶν σιγαῖ τε παύται.
 Ὄς κ' Κύκλον ἐπέφινε Ἀρητιάδῳ, μεγάθυμῳ.
 Εὐρε γὰρ ἐν περὶ ἑκατηβόλῃ Ἀπόλλωνος
 Αὐτὸν κ' πατέρ' ὅτ' Ἀχιλλεύῳ πρὸς εὐεῖοι.
 Τὸν χροῖ λαοταμίῳ, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰδομένῳ

Stantes in curru: terram autem pul'sabant veloces equi.
 Ferientes ungulis, pulvisque circa ipsos aridebatur,
 Excitatus compactis à curribus & pedibus equerum.
 Currus autē subrefecti & retarū ambitus circū resonabāt,
 Equis festinantibus gauderat autem Cygnus inculpatus,
 Speans se Iouis filium, Maenortium, aurigamque
 Ferro interempturum esse, & incluta arma despoliaturum
 Sed ipsius vota non exaudivit Thæbus Apollo.
 Ipse enim contra illum concitavit vim Herculeam.
 Totus vero lucus & ara Appollinis Pagasæ
 Collucebat prævehementis Dei armis, & ipso,
 Et quasi quidam ignis ex oculis issa gebat. Quis autem illi
 Sustinisset, mortalis existens, obtusā sub conspectu prodire.
 Præter Herculem & gloriæsum Iolæum?

Illorum enim & vis magna, & manus invicta
 Ex humeris nata erant, una cum robustis membris.
 Is igitur tunc aurigam allocutus est fortem Iolæum.

O heros Iolæ, mortaliū longe charissimè omnium,
 Nempe vera in immortales lætes, quī Olympum tenent,
 Peccavit Amphitryo, quoniam bene nutritus ad Thebas
 Abiit, relicta Tiryntho, urbe bene fundata, [fratres:
 Postquā occiderat Electryonē propter bonos latus habentes
 Venitq; ad Creonē & Heriobem longis ornatam vestibus,
 Qui ipsum ultro receperunt, & necessaria omnia præbuerunt.
 Qua fuit est supplicatus, colueruntque ex animo magis.
 Vixerat autem exultobundus cum formosa Electryonide
 Coniuge sua: moxque nos evoluto anno
 Nati sumus, neque statura similis corporis, neque ingenio
 Pater iunior & ego: cum quidem mentem sustulit Iupiter.
 Qui relicta domoque sua, & suis parentibus,
 Abiit veneraturus immaturo partu editum Eurythionem:
 Infelix certe multum ingemiscbat postea,
 Noxam suam lugens: sed illa irrevocabilis est.
 Mihi vero deus difficiles imperavit labores.

• amice, sed in celeriter contine habenas rutilantes
 Equestris adipedum, magnamq; mensib; fiduciam accumulās

ΑΣΗΙΣ ΗΡΑΚΛΑ.

53

Εσταότ' ἐν δὴ φρεσὶ χόονα δὲ ἔκτυπον αἰεὶς ἵπποι,
 Νύσσοντες χηλῶσι κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδόκει,
 Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὕφ' ἄμματι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἀρματά δὲ βυπύιντα καὶ αἰτῦρας ἀμφαρχέδον
 Ἰππῶν ἱερῶν. κατὰ τὸν ἦ Κύνθ' ἀμύμων,
 Ελπόμην Διὸς ὕδ' ἀρήϊον, ἠϊόχον τε.
 Χόονα δὴ νόσφιν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τούχρα δύσφιν.
 Ἀλλὰ εἰ βούχολέων ἐκ ἔκλυε φοῖβ' Ἀπόλλων.
 Αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπὶ πόρτῃ βίβω Ηρακλεΐω.
 Πᾶν δὲ ἄλσος καὶ βουμὸς Ἀπόλλων' ἄπασι
 Ἀρμπαν ἔσται σφύροισι τούχρων τε καὶ αὐτῶν.
 Περὶ δὲ ὅς ἐφθαλμῶν ἀπὸ ἀμπετο. τίς καὶ ἐκείνῳ
 Ἐτλη θνητὸς ἐὼν κατ' ἀντιπῶν ὁρμηδύων.
 Πλὴν Ηρακλῆ' καὶ κυδαίμεν ἱλάει.
 Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἀπείροι.
 Ἐξ ἁμῶν ἐπέφυκεν ὅππῃ σὺ βαρὺ σι μέλεισιν.
 Οὐρα τὸ δ' ἠϊόχον περὶ σφίσι κατὰ τὸν Ἰόλαον.
 Ηρακλῆς, ὃ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλασται παίδων.
 Ἡ πρὸς ἀδελφὸν ἰταλὸν ἀφ' ἑσθ' ἐχέουσιν.
 Ἡ καὶ τὸν Ἀμφιδύον, ὅτ' εὐσέφειον ποτὶ Θέβω.
 Ἡ δὲ, λιπὼν Τέρμωνος ἐὺ κτήμονος πολέσθρον.
 Κτείνας Ἡλεκτῶνα, βοῶν ἔνεκ' ἄρ' ἔσται πᾶσι.
 Ἰατο δὲ εἰς Κρείοντα καὶ Ἡϊόχου τανύπεπλον.
 Οἱ ῥ' ἔμιν ἠπαύζοντο καὶ ἀμύμων παύται παρῆχιν.
 Ἡ δὲ κὴν ἐπὶ ἱκέτῃσι πόνον δὲ ἄρα κινεῖται μάλλον.
 Ζῶε δὲ ἀγαλλόμεν' ὡς εὐσφύρω Ἡλεκτῶν.
 Ἡ ἀλόχῃ, τάχα δὲ ἄμμις ὅππῃ πλοῦτον ἐπαιτῶ.
 Γενόμεθ' ἔτι φυλῶν ἐν δὴ γένιοι ἔτι νόημα.
 Σὸς τε πατὴρ καὶ ἐγὼ, τὸ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζῶε.
 Οὐ κατὰ τὸν σφίσι τὸν δὲ δόμον σφίσι τὸν ποτὶ φρεσὶ.
 Ὡς τε πρὸς αἰσῶν ἀλγυρῶν Εὐρυδῆα,
 Σχετλῶν ἡ πᾶσι πολλὰ μετὰ σφίσι χέζον ὅππῃσι.
 Ἡν ἄλλω ἀχέων ἡ δὲ ἔπαλιν ἀχέτος ἔσται.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπιτέλλει ἀΐθλους.
 Ὡς φιλῶ, δὴ καὶ σὺ δαῖσιν ἔχ' ἠϊόχῃ σφίσι.
 Ἰατοὶ αἰὲν ἀπὸ τῶν μέγα καὶ φρεσὶ δαίσιν ἀΐθλους.

Reda dirige celerem currum, & al pedum robur equorum,
 Nihil veritus strepitum Martis, hominum occisus,
 Qui nunc cum clangore circumquaq; furit per sacrum nemus
 Thebi Apollinis, longe iaculantur equi. [bello.

Enimvero, etiam validus licet existat, tamē exsaturabitur

Hunc contra allocutus est inculpatus Iolau:

O patre, quam multum vero pater hominum atq; deorum
 Honorat caput tuum, & tantum Neptunus,

Qui Thebarum mania tenet, & tuetur civitatem:

Quemadmodum & hunc mortalem, validumq; magnumq;

Tuas in manus adducunt, ut gloriam magnam auferas.

Sed age, induere arma Manoria, ut quam celerime

Currus inter se committentes Marti & nostrum,

Decertemus. Quoniam neque intrepidum Ioui filium,

Neque Iphiclidem perirebit: sed ipsum puta

Mox fugituum duos pueros inculpati Alcida,

Qui prope adsunt, cupientes bello

Certamen instituere quare ipsi multo gratior quā epula.

Sic ait, arrisit autem fortis Hercules,

Animo oblectatus: admodum enim illi grata dixerat.

Atque ipsum, respondens, verbis volucris allocutus est:

O heros Iolae, Ioui alumne, non procul etiam hinc

Pugna aspera. Tu vero quemadmodū antea fuisti bellicosus,

Ita & nunc magnū equū Arionē nigricantib. sita oblitum

Quoque versum conuerte, & auxiliare pro eo ac poteris.

Sic locutus, ocreas ex Oichal. o splendido,

Vulcani inclita dona, tibi induxit,

Mox & thoracem pectori induit

Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipsi dederat

Pallae Minervae filiae Ioui, tunc curi ceperat

Primum luduosa aggredi certamina.

Posuit autem circa humeros nocuementi depulserium ferrū,

Sauus vir: cauiam autem circa pectora pharetram,

Reiecitque in tergum in hac multa erant sagittae

Horrenda mortis vocem reprimentia dactylis. [lachrymarū

Ha à capite quidē mortē habebāt praesentia, & unguinum

Media

Ἰδὺς ἔχον θοὸν ἄρμα καὶ αἰκυπόδων ἀνέναντι πῶτον
Μυδὲν ὑποδ' εἰσας κτόποι Ἀρεῶ· ἀνδ' ἑρφύοντο
Θεὸς καὶ κῆρ κηρὸς πεμψάνε' ἱερὸν δῆσος
Φρίκε Ἀπόλλωνος ἰχθυήσας αἶακτος·

Ἡ μὲν καὶ κρατερὸς ὡς ἴαν' ἄα' πολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε περσεύειν ἀμώμητος Ἰόλαος·
Ἡ δ' εἴη μέλα δὴ τι πατὴρ σιδερόν τε θεῶν τε
Τυμᾶ στυ καφθλὺν, καὶ ταυρὸς ἔννοτι γαῖαν.

Θηένης κ' ἠδ' ἐμὸν ἔχον ὕστατ' ἐπὶ πύλῃαν·

Ὅταν δὴ καὶ τὸν δεβροτὺν κρατερὸν τε μέγαν τε
Σας εἰς χεῖρας ἄγρουν, να κλέῃ ἀδελὸν ἀνὰρ
Ἀλλὰ γε δύσαστο τδ' ἔχ' ἀνὴρ, ὅφρα τάχιστα

Δίφρεος ἐμπελάσαντες Ἀρηός δ' ἡμέτερόν τε

Μαρναμὲν· ἐπεὶ ἔπ' ἀτάκτον Διὸς υἱόν·

Οὐδ' ἱφικλείδην δ' ἔδιδε· δὴ μὲν οἶα

Φόβεισθαι δὺς παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο.

Οἱ δ' ἠσφιχρόν ἐστι· λίλασ' ἄρ' οἱ πολέμοιο

Φυλ' ἴπποδ' ἔσθ' ἐπὶ σφιν πολὺ φίλτερος θοῖντος.

Ὡς φάτο· μεῖδ' ἔπειτα βίη Ἡρακλῆϊν,

Θυμῷ γηθήσας· μέλα γὰρ τὸ οἱ ἄρ' ἔμμεν·

Καί μιν ἀμφόμορον ἔπειτα πύργοντα περσεύει·

Ἡρώς ὡς Ἰόλαος, θιοτρεφὲς, καὶ ἐπὶ τῇ

Τομίνῃ ῥηχέα· σὺ δ' ὡς παρ' ἡδ' ἔδωκε δαίφρονα

Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην

Παῖτα αἶας ἑρφύον καὶ ἀρηγίμην, ὡς καὶ δυνάμει.

Ὡς εἰπὼν, κνημίδας ὀρθαίλας φασγάνῳ,

Ἡφείσιν κλυτὰ δῶρα, πρὶν κνημῆσιν ἔδηναι.

Δαῖπρον αὖ δ' ἄρ' ἔδωκε πρὶν γηθήσας ἔδωκε

Καθόν· χερσέων, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε

Πόδας Ἀδλῶν κέρη Διὸς, ὅπ' πρὶν ἔμμεν

Τοπρῶτοι συνόοντες ἐφορμήσασθαι ἀεθλοῖς.

Θήκετο δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἀνὴρ δὴ κτῆρα σίδηρον

Δεινὸς αἰνὸς καὶ ἄλκιμος πρὶν γηθήσας φασγάνῳ,

Καθβάλετ' ἐξ ὀπίθεν· πολλοὶ δ' ἐντοδοι δ' ἔσθ'

Ῥήγλοι, δαυάτοιο λαδιδόχοιο δ' ὀπίθης.

Ἡρώδῃ μὲν δ' αὖτοί τ' ἔχον, καὶ δαίφροσι μῦθον·

Media autem palata erant, longae: sed à tergo
 Nigra aquila contecta alis
 Erant ille autem validam hastam praefixam are corripuit.
 Capiti vero ingenti galeam subrefectam imposuit,
 Variegatam ferream, temporibus adaptatam,
 Quae tutum reddebat caput Herculis divini. [quisquam
 At manibus clypeum accepit, varium totum, quem nunc
 Neq. perripisset iucundo, neque comminisset, mirum visu.
 Nam totus quidem circumquaque gypso, candidoq. electro
 Et electro lucidus erat, auroque suigido,
 Splendens: caruleis p'icis fulgorem inter sicantibus,
 In medio autem draconis erat terror, haud quaquam effabilis,
 Retro oculis igne lucentibus tuens.
 Cuius & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,
 Saxis, inaccessis super terribilem autem frontem
 Saxa contentis decolitabat, accendens pugnas hominum;
 Tetra, qua & mentem extimebat & praecordia viris
 Quodcumque bellum adversus Iovis filium gererent.
 Quorum & anima quidem sub terram sunt ad Orcum intro
 Et forum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefacta,
 Virio sub torrido in nigra putrescunt terra. [erant.
 In eo autem & propesecutio, & vicversa persecutio facta
 In eodem multus horror, & homicidium huc illuc ferebantur.
 In eo Eris quoque, & motus ferebat: in eo perniciose Parcae,
 Unum alium tenens recens vulneratum, alium autem illasum.
 Alium mortuum per pugnam traherat pedibus. [rum,
 Veste autem habebat circum humeros cruentam sanguine viro.
 Saeuum videns, clamoribusque ingrauescens: [effabilem.
 In eo autem & serpentium capita saeviorum erant haud quaquam
 Duodecim, quae per terrae faciebant super terram genera lo-
 Quicumque bellum contra Iovis filium mouerunt. [minam.
 Quo nunc & dentium quidem eripitus edebatur, quoties pugnabat
 Amphiryonides. Haec autem distincta erat miranda opera.
 Porro veluti p'icta quaedam apparebant videnda saevis draco-
 Carulea per terga, & nigra aquae erant illis maxilla. [nibus.
 In is autem & summi greges agrauique erant, atq. leonum.

ΧΕΡΣΙ γε μὴν σάκθ' εἶλε παρὰ δολον' ἔδ' ἐπὶ αὐτῇ
 Οὐτ' ἑρῆξε βδελύων, ἄτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδὲ ἴδαι.
 Παῦ μὲν γὰρ κύκλω πταῖω λελυκὸς τ' ἐλίσσει π,
 Ηλέκτωρ θ' ὑποσάμπες ἔλω, χερσὶν τε φαείνῳ,
 Λαμπεύοντι κυνὶν ὃ διὰ πύχας ἔλθ' ἤλαντο.
 Ἐν μίᾳ τ' ὃ δ' ἔρακτος ἔλω πρὸς ὅθ' ἔπ' ἔρατειός,
 Ἐμπαλιν ἑσποισιν πυρὶ λαμπρῷσι π' ἀδερκώς.
 Τῷ κ' ἑδόντων ὑφ' ἀπλήτο σῶμα λελυκὸς θεῶν τωι.
 Δεινῶν, ἀπλήτων, ὅππ' ὃ βλοσυροῖο μετώπου
 Δεινῆ Εὐρις πεπότητο, κορύσσεια κλότον ἀνδρῶν,
 Σχετλίν, ἥ ῥα νόον τε κ' ἐκ φρένας εἴλετο φρετῶ.
 Οἱ πῖες ἀπὸ δὴ πύλεμον Διὸς ἢ φέρονται.
 Τῶν κ' ψυχὰ μὲν γένεα δύναντ' ἀνδρῶν εἶσω
 Αὐτῶν ὅς τ' εἰσ' ὅσφ' ἔπει ῥινεῖο στυπείσης,
 Σειρεῖς ἀζόμενοι καὶ αὐτῶν πύδ' αἶη.
 Ἐν ὃ φερίωξες τε παλαιοῖς τε τέτυκτο
 Ἐν δ' ὅμαδες τε, φέρονται ἀνδρῶν τε δεινῶν
 Ἐν δ' ἑρῆξε, ἐν ὃ κυδοιμός ἐδυνάετο, ἐν δ' ὅλοη κῆρ.
 Ἄλλων ζῶν ἔχουσα νεάτα εν, ἄλλων ἄντων,
 Ἄλλων πεθνηῶντα κ' ὁ μόνον ἐν καὶ ποδῶν.
 Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' αἰετοῖσι λαφείναι ἄνθρωποι φρετῶ,
 Δεινὸν δερκιδῶν, καταχρήσι τε βίβριθ' α.
 Ἐν δ' ὅφ' ἰων κεραιῶν δεινῶν ἔσαν ἔπ' ἔρατειόν
 Δωδεκάτα φερίωξες ὅππ' ὃ χροὶ φέλι ἀνδρῶν πτω.
 Οἱ πῖες ἀπὸ δὴ πύλεμον Διὸς ἢ φέρονται.
 Τῶν κ' ἑδόντων ὑφ' ἀπλήτο σῶμα λελυκὸς θεῶν τωι.
 Ἄμριτρυωνιάδης τὰ ὃ δαίμο θεῶν τὰ ἔργα.
 Σπῆγματα δ' ὅς ἐπ' ἔφαιτο ἰδὲ εἰν δεινῶσι φράκοις
 Κυανία κ' νῶτα μιλαίειαν ὃ χροὶ α.
 Ἐν ὃ σὺν ἀγέλας χλοῦναι ἔσαν ἡδὲ λείων

Mutuo sese aspicientium irascentiumque, & festinantium,
 Quorum etiam turmatim ordines incedebant, neque vero hi
 Negligi alteros timebant, horrebant ottamē colla amborum.
 Iuxta enim ipsos iacebat magnus leo, circum autem aprī
 Duo, spoliati animas, deorsumque ipsis niger
 Cruor affillabat in terram ipsi autem cervicibus deiectis
 Iacebant mortui sub terribilibus leonibus.
 At illi magis etiam excitabantur, incensi ad pugnandum,
 Virique agrestesque sues, trucesque leones.
 In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
 Cœneum circa regem, Dryantemque Pirithoumque,
 Hoplemque, Exadiumque, Phalerumque Prolochumque,
 Mopsumque Ampycidem, Titaresiū, notum Marti,
 Theseumque Ageidem, similem immortalibus:
 Argentei, aurea circum corpus arma habentes.
 Centauri autē ex altera parte contra hos congregabantur.
 Magnus Teiræus atque Asbolus angur,
 Arctusque, Huriusque, nigerque pilu Mimās,
 Et duo Peucida, Perimedes, Dryalusque,
 Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Atque impetum pariter faciebant, perinde ac si vini essent,
 Lanceisque atque ab utribus cominus certabant.
 Inter hac autem Marti terribili alipedes stabant equi.
 Aurci, & ibidem ipse quoque spoliator perniciosus Mars,
 Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
 Sanguine cruentus, perinde atque viros spolians,
 Currui insistens, iuxta autem Pavorque Metusque
 Stabant, gestientes bellum subire virorum.
 Ibidem autem & Ioni filia prœdatrix Triogenia,
 Ei similis, quasi quæ pugnam vellet armare,
 Hastam habens in manibus aureamque galeam, [sanam.
 Agidemque circum humeros gradiebatur autem in prælum
 At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cuius medio
 Desiderabile quiddam personabat Iouis & Latone filius
 Aurea cithara deū aut sedes, purus Olympus, [erat postea
 Ipsi & foris, ipsi autem opulentia infinita, quasi in corona
 Immortis.

Ες σφίεσθ' ἀρκαδῶν, κοτόντων τ' ἰερέων τε.
 Τῶν κ' ὀμιληδὸν εἶχεσ' ἦσαν· ὅδ' ἔνυ τω γε
 Οὐδέ περ οἱ τρεῖς πω· φρίσσον γε μὴ σιγῆτας ἄμφο·
 Ἥδη γὰρ σφιν ἔκειτό μέγας λῆς, ἀμφὶ δ' ἡμέτεροι
 Διοὶ δ' ὅπου θάμνοι ψυχᾶς, κτ' δὲ σφι καλαινὸν
 Ἀψ' ἀπείλει βετ' ἔραζ'· εἰ δ' αὖ χεῖρας ἐξερπύοντες,
 Κεῖατο τεθνηῶτες ὑπὸ βίαι· συροῖσι λείοισι.
 Τοῖ δ' ἱπποῦ μὲν ἐλπίσιν ἔδωκεν, ἀτίοι τε μέγα χαῖμα,
 Ἀμφοτέρω, χλαμυκὴν τε σύεσθ' ἡγετοῖ τε λείοντες.
 Ἐν δ' αὖ ὀσμίνῃ Λαπιδάων ἀιχμητῶν,
 Καυρία τ' ἀμφὶ αἶαντα, δρύαϊά τε, Πειρίδον τε,
 Οπλία τ', Ἐξάδιον τε, Φάληρον τε, Πρύλινχον τε,
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἀρηθ·
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιήκελον ἀθανάτοισιν·
 Ἀργύρεα, χρυσῆα παρ' ἑστέρας τ' ἔχοντες.
 Κίνταυροι δ' ἐπὶ τέρφοντο ἐναντί· ἡγήριδοντο
 Ἀμφιμήχαν Περσῶν, ἰδὲ Ἀσβόλον σῶνις ἑλῶ,
 Ἀρκτόν δ' Οὐριόν τε, μελαγχαιτῶν τε Μίμαντα,
 Καὶ δὴ Πόλκεϊδα, Περιμυδία τε, Δρύδαον τε,
 Ἀργύριοι, χρυσῆας ἑλάτας ἐστέρας ἔχοντες.
 Καὶ τε σκυαῖ κτῶν ὥσπερ ζώοντες ἔνι τῷ,
 Ἀχαιὶ τ' ἡδ' ἑλάτης αὐτὸν χεῖρον ὠρῶντο.
 Ἐν δ' Ἀρεθ· βλοσυροῖο ποδῶν κτεῖνετα ἵπποι
 Χρυστοὶ ἐν δ' αὖ τὸς ἐσφόρος ἔλιθ' Ἀρης
 Αἰχμὴν ἐν χεῖρας ἔχων, ἀνυλίσσας κελύων,
 Αἶματι φοινικόει, ὥσπερ ζώοντες ἐστέρας
 Αἶφρα ἰμβεδαῖς· ἔρα δ' ἡ Δειμός τε φόβος τε
 Ἔστασαν ἰεῖν μὲν πόλεμον καταδύμεναι αἰσθῶν.
 Ἐν δ' αὖ Διὸς θυγάτηρ ἀγλαΐη Τριτογένεια,
 Τῇ ἱκέλη ὥσπερ τε μέγας ἰδὲ λυσσε κορίσσειν,
 Ἐσθ' ἔχων· ἐστέρας χρυσείων τε τρυφάλεια,
 Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ὅπῃ δ' ἔσχετο φύλοπι σίνικα.
 Ἐν δ' αὖ ἀθανάτων ἱερός χροῖς· ἐν δ' ἄρα μίση
 Ἰμερὸς κηδαιέζων Διὸς κ' αὖ Διὸς υἱός
 Χρυσεὴν φόρμιγγ' ἔχων δ' ἰδὲς ἄγρυπ' Ὀλύμπῳ·
 Ἐν δ' ἀγρή· παρ' ἡδ' ὀλβῳ ἀπείρεται ἱπφαίνετι.

Immortalium in certamine: Dea autē incipiebant cantum
 Musa Pierides canoram quiddam canentibus similes.
 In eo autem & portus appulsu facilis immensi maris,
 Rotundus factus erat liquefacto e stanno,
 Inundanti similes: multi vero per medium ipsius
 Delphines hac atque illas ferebantur pisces: us inhiantes,
 Natanti: us similes. Duo autem sursum efflantes
 Argentei de pinis, descendebant multos pisces.
 Sub his arci trepidabant pisces, sed in ripa
 Stabat vir piscator observans: habebat autem manibus
 Piscium rete, proiecturo similis.

In eo autē & pulcherrima Danaei filius eques Perseus,
 Nequidē contingens clypeum: neq. lōge separatus ab illo:
 Miraculum magnum dictu: quoriam nusquam nitebatur.
 Ita enim ipsum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
 Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
 Ex humeris autē circa eū vagina inclusus nigra ensis pen-
 Arenus de loro: ipse autē velut cogitatio volabat. [debat,
 Totum autem tergum eius tenebat caput sani monstri
 Gorgonis. circum ipsum autē pera ferebatur, mirum visu,
 Argentea, simbriaque dependebant lucida
 Aurea. sana autem circum tempora regū
 Posita erat Oris galea noctis caliginem grauem habens.
 Ipse autem properanti & formidanti similis.
 Perseus Danaides extendebatur, post ipsum vero
 Gorgones inaccessa & ineffabiles ruebant,
 Cupientes ipsum apprehendere in viridi autem adamante
 Runtibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu
 Acutum & irritulum quippiam. in Ioni autem dracones
 Duo suspensi erant, attollentes capita.
 Lambebant autem illi, itaque infrendebant dentes.
 Crudele tuentes supra sana autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsos
 Viri pugnabant, bellica arma habentes.
 Hi quidem à sua ciuitate, suisque parentibus,
 Postem depellentes: Hi autem à populari studentes.

Ἀσπίδι τῷ ἐν ἀγῶνι δαΐδι ἐξήρχεν αἰείδης
 Μῦθον Περσίδεσσι, γυῖο με πομπῆς ἐκ αὐτοῦ.
 Ἐν ᾧ λιμὴν ὄσσευ' ἀμῶν καλέτοις θαλάσσης
 Κυκλοτερὴς ἐπέτυκτο πανίφθον' αἰσθητῆρος,
 Κλυζοχρῶν ἱμελθ'· πολλοὶ γὰρ μὲν ἀμείσουσιν αὐτὴν
 Δελφῖνες τῇ κ' ἐβύβων ἐχέουσιντες,
 Νηχομήφοις ἱμελοῖ· δειρὶ δ' ἀναφυσίζοντες
 Ἀργυρεὶ δελφῖνες ἰστίαν ἱλαπας ἰχθῆ.
 Τῶν ὅπερ χά· κενὸν βῖον ἰχθύες αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῆς
 Ἦσαν αἱρ' ἀλκιῶ δειδοκμηδῶν· ἦ γὰρ ὁ χερσὶν
 Ἰχθύσιν ἀμφοτέρωθεν, ὅπορ' ῥίψιεν κωός.

Ἐν δ' ἡμῶν κῶμον Δελφῖνες τέκθ' ἰπποδάμειον Περσῶν,
 Οὐτ' ἄρ' ὅππῃ φάσαν σάκεθ'· ποτὶ, ὅθ' ἐκαστὸν αὐτό.
 Θαῦμα μὲν γὰρ ἐχέσασθαι· ἐπεὶ ἔδωκεν ἰσθμῷ
 Τοῖς γὰρ μιν παλάμη· τέτυξε κλυτὸς Ἀμείβουλος
 Χρῦστοι αὐτῇ ὅπως ἔχε πλεόσση πεδίον·
 Ὡμοισι δ' ἐμὴ ὀμφὴ μελαίνετο· ἄρ' ἔκειτο
 Χάλκῳ ἐκ τελαμῶν· ἡ δ' ἄς τι νύη' ἰπποδάμοιο
 Πᾶν ὅ μετάρρετον εἶχε καὶ ὄντο πελάγῳ,
 Γοργοῖς ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θείη, θαῦρα ἰδὲ θαυ.
 Ἀργυρεὴ δύσσει ὅ κατὰ φρεσὶν τοῖς φασί τοι
 Χρῦσος· ὄντη ὅτε κερταφοῖσιν αἶανθ'·
 Βεῖτ' αἰδ'· κινῶν, τυκτὸς ζέφον ἀνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς ὅ σπῶν δὲν πικρὴ ἔρριπον πείσαις
 Περσῶν Δαναῶν ἐπιπαίνετε· τῇ ὅ μετ' αὐτοῖς
 Γοργόνες ἀπληροὶ τε κ' ἡ φάται ἔρριποντο,
 Γέρωνας νοσπίειν· ὅππῃ ὁ χλαροῦ ἀδάμασθ'·
 Βαλυσάων ἰάχεσκε σάκεθ'· μεγάλα ἔριμα γὰρ
 Οἷα κ' ἀγίως· ὅππῃ ὁ ζῶντι πδράκοντε
 Δαΐδ' ἀπὸ φρεσὶν· ὅππῃ κυρτῶν τε καὶ ἡμῶν.
 Λίχυσαν δ' ἄρα τῶν μεμῶν δ' ἰχθυόσαντον ἰδόντας
 Ἀγέλα δερκομήν· ὅππῃ ὁ δ' εἴσι κελύβεις
 Γοργείοις ἰδόντες μέγας φόβος· οἱ δ' ἔσθ' αὐτέων
 Ἀνδρες ἐμῶν ἀδελφῶν, ποιεμῖα τὰ χ' ἔχοντες.
 Τοὶ μὲν δ' ἀπὸ σφετέρης πέλει· σφετέρων τε τοκῆς
 Ἀγρὸν ἀμύνοντες· τοὶ ὅ γε φάσιν μεμῶντες.

4: multi quidē iacebāt, plures autē etiā pugnā tenentes,
 Dimicabant. mulieres autem in bene constructis turribus
 Æreum acutum clamabant, lacerabanturque genas,
 Viuis similes, opera inclyti Vulcani.
 Viri autem qui seniores erant, & senectatem affecni erant,
 Conferri extra portas ibant sursumque diu
 Manus tendebant beati pro suis liberis
 Metuentes, illi autē contra pugnam conferebant, post ipsos
 Parca nigra candidis cerpantes dentibus. [antem
 Torua terribilesque, cruentaque inaccessaque
 Certamē habebant deis qui cadebāt, omnes enim cupiebāt
 Cruorem nigrum biberē, & quem primum forte ciperant
 Iacentem vel cadentem recens sancium, ei quidem
 Inticiebant ungues magnos, animaque ad Orsum abibat,
 Tariatū in frigidū illa autē praeordia postquā exatassent
 Sanguine hominū, ipsam quidem abiciebant post tergum:
 Retro autem in tumultum & stragē festinabant iterū ire.
 Clotho & Lachesis ipsis astant, atque paulo minor
 Atropos: neque enim erat magna dea: sed tamen
 Alius quidem praestantiorque erat, & auro grandissima.
 Omnes autē circa unum virū pugnam acerbā institerant:
 Sanoq; modo seipsas mucuo afficiebant, oculi succensentes.
 Inter se autem ungues manusque audaces exaquarebant.
 Iuxta autem & Caligo stabat, perusta similit, & gravis,
 Pallida, aridaque, fœme exhausta, & compressa,
 Crassi genibus: longique ungues à manibus prominebant.
 Huius quidem ex naribus mucos manabat, ex genis autē
 Cruor defillabat in terrā, ipsa autē terribiliter dentes strin-
 Sibat, multusque pulvis constrauerat ei humeros. [gens
 Lachrymis humida: iuxta autem turrata ciuitas hominū.
 Aurea autem ipsam tenebant superliminaribus adaptata
 Septem porta: hominesque in voluptatibus & choreis
 Oblestationem capiebant. Alij siquidē fabrefacto in curru
 Ducebant viro uxorem, mucusq; hymeneus excitabatur.
 Eo pro ul' ab ardentibus facibus fulgor resplendebat,
 De manibus familiarum. Mulieres autē venustate florentes
 Praestant.

Πολλοὶ μὲν κέατο, πλείονες δ' ἐπὶ δῆριν ἔχοντες,
 Μαρνάνθ'. αἳ ὅ γ' ἡμιῶνες εὐδ' ἑμῶν ὅπ' ἰπύρην
 Χάλκον ὅξυ βίαν, ἧς δ' ἐδρύπτοντο παφείας,
 Ζεῦσιν ἱκέσθαι, ἔργα κλυτὰ Ἡφαίστου.
 Ἄνδρες δ' εἰ περσεβῆες ἔσαν, γέρας τι μέγαρπον,
 Ἀδρίαν ἐκτοδὸν πολέαν ἔσαν, αἳ ὅ δ' ἐπὶ σι
 Χεῖρας ἔχον μακάριασσι, πῶς σφετέρῃσι τέκασσι
 Δαΐδιότις, τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἳ ὅ μιν αὐτοῖς
 Κῆρες κυάνεαι, γόνοισι ἀραῖσσι ἰδύντας,
 Δεινοποῖ, βλοσυροί τε, θαφεινίτ', ἀπληγί τε
 Δῆρον ἔχον πῶς πόντων πᾶσαι δ' ἀρ' ἰκτα
 Αἰμαμένηα πῆσιν ἐν ὃ περὶ τον μεμάποιον
 Κεῖθρον ἢ πῆποντα νεύειν, αἰεὶ μὲν αἰεὶ
 Βούλ. ὄνυχας μαχίλοις. Φύχῃ δ' αἰδῶς δε κατεῖεν
 Τάφ' αρον ἐκρυΐσθ'. αἳ ὅ σφείας βῆτ' ἀρ' ἰσαντο
 Αἰετος ἀνδρῶν, ἧ μὲν ῥίπ' ασκον ὀπίσσω,
 Ἀψ δ' ὄνυχον κ' ἡμιῶν ἐδωῖεν αὐτὴ ἰσσαι.
 Κλωθὴ κ' Λάχαις σφιν ἐφίστασαν· ἢ μὲν ὕφ' ἰσαντο,
 Αἰετος πῶς πῆσιν μεγάλη θεῖς, διγὰ κ' ἑμπίς
 Τῶν γ' ἢ διγὰν περφερίς τ' ἡμῶν περσεβυταίτη τε.
 Πᾶσαι δ' ὁμφ' ἐν φωτὶ μάχην δριμύτι ἐδειτῶ
 Δεινὰ δ' ἐς δὴν ἡλας δρᾶκον ὁμμάσι θυμῆνασαι.
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖρας τι δρατείας ἰσώσαντο.
 Παρ δ' Ἀχλὺς εἰσῆκε ὀπίσσω γοῇ τε κ' αἰνῇ.
 Κλωθὴ, αὐταλὴν, ἡμῶν κατὰ πεπληῖα,
 Γυνοπαχίς μακροὶ δ' ὄνυχας χεῖρας ἰσώσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύζ' αἰρ' ἰσαν ἐκ ὃ παρειῶν
 Αἰμ' ἀπλείβετ' ἔραζε. ἢ ὃ ἀπλητον σισαρέα.
 Εἰσῆκει πολλὴ ὃ καίς κατεκλώσθαι ὁμμάς,
 Βάκρσι μυδαλέη· ὡς δ' ὅτε γοῇ πολὺς αἰδρῶν
 Φρύσσαι δ' ἡμῶν εἶχον ὡς θυερίοις ἀραῖαι
 Ἐπ' αὖ πύλαι τοὶ δ' ἄνδρες ἐκ' ἀγλαῖαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον. τῇ μὲν γὰρ εὐσώτρεν ἐπ' ἀπλῶς
 ἦγοντ' αἰδρὶ γυαῖα, πολλὰ δ' ὕμναι· ὁ γοῖς
 Τῆς δ' ἀπ' αἰδοῦντων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε.
 Χερσὶν ἐπὶ δ' ἡμῶν, τῇ δ' ἀγλαῖα τε θαλῶν.

Praebant, quas chori ludentes sequebantur.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum

Et tenero ore, circumque ipsos repercutiebatur sonus.

Illa autem ad modulationem ducebant chorum amabilem,

Inde rursus ex alia parte iuvenes comissat atur ad fistulā:

A' h' quidem contra ludentes saltatione & cantu,

Alij autem contra ridentes, ante tibicinem autem singuli

Præcedebant, totamque civitatem letitia choreaque

Voluptatisque tenebant. Alij autem rursus extra civitatē

Tergū equorum consociis currebant aratores autem

Profundebant terram bonam, ornateque tunicas

Succinctas habebant: sed erat profunda segēs ubi alij qui-

Mucronibus acutis rostrata folia, [dem metebant

Grauidā spī.ū, veluti Cereris cibum.

Alij autem in manipulos ligabant & implebant aream:

Rursus a' h' vindemiabāt vitas, falces in manib. habētes.

Alij autem in calathis ferebāt a vindemiatorib. acceptos

Albos & nigros racemos, magni ex vitibus,

Grauidū foliū, & argenteū capreolū.

Alij rursus in calathis portabant, iuxtaque ipsos vitis

Aurea erat (inclita opera prudentis Vulcani)

Agitata folio, & argenteis perticis.

Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem unusquisque,

Oneratus vis, quæ ipsa nigra erant. [dimicabant

Alij quidem calcabant in lacu, alij hauriebant, a' h' autē

Pugnis, & iuctando: alij vero alipedes lepores venabātur.

Viri venatores & ferratis dentibus canes duos ante ipsos,

Cupientes assequi, illi autem cupientes effugere.

Iuxta ipsos autē & equites habebāt laborem, proq. præmiis

Certamen habebant & pugnā. tunc iunctis autem curribus

Auriga stantes, immittebant velo es equos,

Habinas laxantes, illi autem subsultantes volabant [bant.

Curru ferruminati, rotarumq. medioli valde ex eo resona-

Illi quidem igitur perperam habebāt laborē, neq. n. autē ipsis

Victoria completa erat, sed inde finitū habebant certamen.

Ipsi autē etiā propositus erat magnus prius intra agonē,

Aureus,

Περσὶ δ' ἔκταν τοῖσιν ὃ χερσὶ παίζοντες ἔποντο.
 Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγων ἴσαν αὐδῶν
 Ἐξ απαλῶν σομάτων πρὸ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἦχος.
 Αἱ δ' ὑπὸ φορμίζων αἶαντον χερσὶν ἱμαρύνοντα·
 Ἐνθεν δ' αὖθ' ἠτέρωθεν νέοι κώμαζον ὑπὸ αὐλῶν
 Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπὸ ὀρχηθμῶ καὶ αἰοιδῶ,
 Τοίγε μὲν αὖ γελῶντες ὑπὸ αὐλητῆρι δὲ ἱκαστοῖ.
 Περσὶ δ' ἔκταν πᾶσαν ὃ πόλιν θαλίᾳ τε χερσὶ τε
 Ἀγλαΐᾳ τ' εἶχον· τοὶ δ' αὖ παρὰ πύλῃσι
 Νῆσθ' ἱπποὺς ὅππῃς εἰσὶν ἐκίον· οἱ δ' ἀφ' ὧντος
 Ἡρεσκον χθόνα δῖαν ὅππῃς ἰαδῶν ὃ χερσὶν
 Ἐστίατ' αὐτὰρ ἔλω βαδύλητον οἶον μὲν ἡμῶν
 Αἰχμῆς ὅξενος κερκοῖόωνται πέπυλα.
 Βριδόμενα στεγνόν, αἰσὶν ἀμυγδαλοῖς ἀκτῶν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἰλιδανῶσι δέον καὶ ἐπὶ πλὴν δῆλῶν.
 Οἱ δ' ἐπὶ τρυφῶν εἰνας, ὀρεπαῖας ἐν χερσὶν εἶχοντες.
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς τελέαρον ἐφόρουν ὑπὸ τρυμητῶν
 Ἀλκοῖς καὶ μέλασας βότρυας μεγάλων δὲ ὀρχων.
 Βριδόμενα φύλλοις καὶ ἀγυρίαις ἐλίκασιν.
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς τελέαρον ἐφόρουν, πρὸ δὲ σφισιν ὀρχοῖτο
 Χρυσὸν δὲ, (καὶ τὰ ἔργα πρὸς ἑφείροντο· Ἡφαιστοῖο)
 Σειρήνων φύλλοις καὶ ἀγυρίαις κάμαξι.
 Τῶ γ' αὖ παίζοντες ὑπὸ αὐλητῆρι ἱκαστοῖ.
 Βριδόμενα στεγνόν π' μελαΐδων γ' αὖ αἰδοῖ.
 Οἶον μὲν ἔδραποι, τοὶ δ' ἔρπον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκιδόν· τοὶ δ' αὖ κούρωδας λαγῶς ἤρδαν
 Ἄνδρες θηρῶν τε, καὶ κατὰ χερσὶν κούρωδας.
 Ἰμάροι μαπίειν, οἱ δ' ἐμάροι ὑπὸ θυμῶν.
 Παρ δ' αὖ τοῖς ἱπποῖς ἐχον πόνοι· ἀμὲν δ' αἰθλοῖς
 Ἀφ' ἑνὸς καὶ μόχθου· εὐπλάκων δ' ὅππῃ δὲ φέρων
 Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν αἰκίας ἱπποῖς.
 Ρυτὰ χολαίνοντες· τοὶ δ' ὅππῃς ἐκίοντα πίτοντο
 Ἀρμενα ποταμῶν, ὅππῃς ὃ πλῆμα μὲν αὖ τελευτῶν.
 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδῶν εἶχον πόνοι· αἰδῶν ποτίσθων
 Νίκῃ ἰατῶν δὲ, ἀλλ' ἀνετοῖς εἶχον φέρων.
 Χοῶν δ' ὃ χερσὶν παίζοντες ἱκαστοῖ.

Aureus inclita opera prudentis Vulcani. [danti simili.
 Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inun-
 Totum autem continebat clypeum variegatum per ipsum autem
 Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
 Natabant in summa aqua, iuxta autem pisces monebantur,
 Mirum visu, etiam Iovi grauitonanti, cuius consiliis
 Vulcanus fecit clypeum magnumque valianumque,
 Artificiose expoliens manibus: quem quodam Iouis fortis filius
 Iactabat facile: equestrem autem asilum in currum,
 Similis fulguri patris Iouis, agida tenentis,
 Leuiter ingrediens, hunc autem auriga fortis Iolauus,
 Bigis insitens regebat currum currum.

Prope autem ipsis aduenit dea castis oculis Minerva,
 Atque ipsos confirmans verbis volucris alloquebatur:

Saluete Lyncei progenies longe inclitis,
 Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is qui beatis imperat,
 Cygnumque interficere, & inclita arma eius despoliare.
 Sed ubi aliud verbum dicam, multis praestantissime potui-
 Postquam iam Cygnum dulci exco spoliaueris, [lornne
 Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipsius:
 Ipse autem hominum pestem Martem accedentem observans,
 Vbi nudatum clypeo variegato
 Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro,
 Retroque te recipe, quoniam tibi fas non est
 Neque equos capere, neque inclita arma illius.

Sic locuta, in currum ascendit diua dearum,
 Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
 Certatim. Tunc igitur Iovi novus Iolauus
 Horrendum equos increpuit, illi autem à comminatione
 Leuiter ferebant celerem currum, puluerem cientes per caput:
 Nam ipsis animum addiderat dea castis oculis Minerva,
 Egide concussa, ingemiscebat autem circumquaque, te uis.
 Illi autem pariter procedebant, similes igni siue procellae.
 Cygnus equum demitor, & Mars insatiabilis bello
 Horum equi: deinde obuiam sibi mutuo facti.
 Animum hinc, hinc, circaque ipsos reuerberabatur sonus.

Atque

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛ.

67

Χρύσῳ, καὶ ταῖς ἔργα φέρουσι. Ἡραίοισι.
 Ἀμφὶ δ' ἵππων ῥίον ὠκυπόδες πλήθοντι τοικῶς·
 Παῖς δ' στυγεῖ χαλκῷ πολυδάμδαλον· οἱ δ' κρατ' αὐτῶν
 Κύκλοι ἀροιστοὶ τε μεγάλα ἥπυνον· οἳ δ' ἄγε πολλοὶ
 Νῆχον ἱπ' ἄκρον ὕδωρ παρ' δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζεὺς βαρυκτύπεα, ἔτι δ' ἀβυλᾶς
 Ἡραὶς ποῖναι σέκῳ μέγα τε σιβαρόν τε,
 Ἀροιστῶν παλάμῳ, τί μ' αἰὲς ἀλκιμῷ ὕψος
 Πάμπαν ὀπκροτέας· ὅππῃ δ' ἵππειν θέρει διφρεῖ.
 Εἰκέλ' ἀσπερ πῆ παῖς Διὸς αἰγμόχοιο,
 Κῦφα βίβας· τῷ δ' ἰωίοχῳ κρατερὸς ἰόλα·
 Δίφρου ἐπιβεβηὸς ἰδυότο καμπύλον αἶψα.
 Ἀγχίμοιον δ' ἐσφ' ἔλθῃ δὲ γλαυκῶπις ἰδυών,
 Καὶ σφ' ἑας θάσσουσ' ἔπειτα πειρόμεναι προσηύδα·

Χαίρετε Λυγρῶν ἄνδρες, τὰ λεκτοῖο.

Νυνὶ δὲ Ζεὺς κρατ' ὕμιν διδοίη, σκαρδαπὴν αἰάσων.
 Κύκλῳ τ' ἐξασπείν καὶ ἀποκλυτὰ χαλκῷ.
 Ἄλλο δέ σοι τί πῶς ἔριω μέγα θέσται τελευτῶν;
 Εὖτ' αἰδὴ Κικλὸν γλυκερῆς αἰῶν' ἀμάρτησιν
 Τὸν μὲν ἐπείτ' αὐτὴ ληπίει καὶ τόδ' ἄρα τοῖο.
 Αὐτὸς δ' ὁρῶντοισιν Ἀρλὼν ὀπκόντα δεκθῶσαι.
 Ἐνθά κε γυναικεία σκαλὸς ὑπὸ δαμδαλίοιο
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδρὲς ἐνθ' ὑπάρῃ, ἐξείη χαλκῷ.
 Ἀψ' δ' αἰαχάσασθαι ἐπὶ νῦν τοι αἰγμόν' ὅσσιν
 Οὐδ' ἔτι πῶς ἐλπίειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.

Ὡς εἰπὼς εἰς διφρεν' ἔειπε τοὺς δὲ παῖδας,
 Νίκην ἀθανάτης χροῖ' ἔχουδ' ἔχουσα.
 Εὐθυμῶς, τὸ τε δὴ ῥα διόγνῃται ἰόλα·
 Σκαρδαλίον δ' ἵπποισιν ἐνέκλειτο· τοῖ δ' ὕψος ὁμοκλήσας
 Ρίμο' ἵφρου δὸν ἄεμα κοίοντες πεδίῳ.
 Ἐν γὰρ σφιν ὤρῃ ἦκε δὲ γλαυκῶπις ἰδυών,
 Αἰγὸς αἰαχάσασθαι φέρουσα χεῖρ' ὅσσιν.
 Τοὶ δ' ἄμυνεσσι προχρῶντο· ἵκετο πυρὶ καὶ θυέλλῃ.
 Κύκλῳ δ' ἵπποδάμῳ καὶ Ἀρλῷ ἀκρόντ' αὐτῶς.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἐπείθ' ὑπεσαντίαι δὴν ἰόισιν
 Οὐδ' αἰαχάσασθαι φέρουσα χεῖρ' ὅσσιν.

Atque hunc prior alloquebatur vii Herculeas:

Cygne ignave, cur contra nos tenetis velaces equos,
Viros, qui laboris & arumna experti sumus?

In dimer sum tene currum bene polium, atque è via
Cede pratergrediendo. Trachinem enim tendo

Ad Ceycem regem. nam ille potestate pariter & maiestate
Trachini antistat. Tu vero satum hoc sis etiam ipse.

Eum enim connubio tenes filiam Themistionoë nigroculam.

● Ignave, non enim tibi neque Mars moris exitum

Prohibuerit, si nos inter nos congregemur bellando.

Iam ipsum quidè aio ante quæ aliquoties periculū fecisse

Hasta nostra quando pro Pyro areoso

Adversus stetit mihi pugnam irsatiabiliter optans.

Ter siquidem mea hasta percussus sustinuit se terra,

Vulneratus clypeo: quarto autem transadege femur eius.

Totum animis festinas, magnūq; illum clypeum perforans.

Pronus autè in pulvere humi prostratus cecidit hasta.

Quæ etià ignominia afflatus inter immortales fuit. [peru-

Manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.

Sic dixit: at Cygnus bellicosus haudquaquam curabat,

Hanc obtemperans, retinere trahentes currum & equos.

Ac tunc à bene cõpactis bigis defilierunt celeriter in terram.

Et Ionus filius magni, & Eryali regis.

Auriga autem propius egerunt pulcherrimos quos.

Illi autem irruentibus, fonitu pedum cõcitata est lata terra.

Ut autem ab alto vertice montis magni

Rupes defiliunt, alia super alias cadentes:

Multaque quercus, multa item picea

Alnæque totæ radicibus refringuntur ab ipsis

Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant.

Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clangore:

Tota autem Myrmidonum ciuitas celebrisque Iacolca.

Arneque & Melice, & Anthea herbosa,

Præ voce utriusq; valde resonabant. Illi autem cum clamore

Mitanda congressi sunt. magnum autem intenuit prudens

Et à caelo gemitus dimisit sanguinolentus,

[Iupiter

Signum

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΑ

65

Τόν φρότερον φροσέψτε βίη Ηρακληνήν·

Κύνε πέποι, τίνυ γάρ ὅτι χετον ὠκίας ἵπποις.

Ανδράπν· τί τε πόνη κ' ἰζύθ' ἰδρεις εἰμύ;

Αλλὰ παρ' ἔχ' διφρον εὐξοον, ἡδὲ καλὸν δου

Εἶνα παρ' ἔχ' ἰκασ. Τρηχῆνα δέ τοι παρελαυνῶ

Ες Κύνε κα' ἴακτα. ὁ γὰρ δυνάμει τε κ' αἰδοῖ

Τρηχῆν' ὁ παρ' βίβηκτα. τὸ δ' ὅτ' ἔμμελα εἶδα κ' αὐτῶν

Τὸ γὰρ ὁσὺν εἰς πᾶσι θεμιστοὶν ἰω κωαῖα πν.

Ὡς πέποι, κ' μὲν γὰρ τοι ἄρας θανάτοις τελευτῶ

Αρκίος. εἰ δὴ γὰρ σκευοιστοῦντα πολυκίλει.

Ἡδὲ μὲν τε ἔφην κ' δῆτε σφ' ἡδύα

Εἰς ἡμῶν, ὅτ' ἔσθ' Πύλιν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Αντίθ' ἔσθ' ἡμῶν, ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Τεῖς μ' ἡμῶν ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Οὐταμὺν σάκεθ' π' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Πατὶ μὲν σφ' ἔσθ' ἡμῶν, ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Πρὶν δὲ σφ' ἔσθ' ἡμῶν, ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Εἰς δὲ κα' δὲ σφ' ἡμῶν, ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Χερσὶν ὅτ' ἡμῶν σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Ὡς ἔφην· ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν Κύνε· ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Τὸ ὅτ' ἡμῶν σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Δὴ τὸ τ' ἡμῶν σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Πᾶς τε δὲ σφ' ἡμῶν, ὅτ' ἔσθ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Ἡμῶν δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Τῶν δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Ὡς δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Πῆρ' ἡμῶν σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Πολλὰ δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Αἰχμῶν τε σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Ρίμω καλὴν δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Ὡς δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Ἡμῶν δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Αἰχμῶν τε σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Θεοποιῶ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Κύνε δὲ σφ' ἡμῶν ἡμαρ δὲ σφ' ἔσθ'.

Signum id ponens bello, suo multum confidenti filio.
 Qualem autem in vallibus montis acerbis aspectus
 Aper dentes habens exiviss, fertur impetu ad pugnandum
 Cum viris venatoribus, acuisque candidum dentem
 Per obliquum altius, spuma autem circa os mandenti
 Desillat, oculique ipsi igni splendens similes sunt,
 Rectus autem in vertice horret setis, circaque collum:
 Talis similis leonum filius ab equis desinit curru.
 Quando autem vitidis nigricans alio sonora cicada
 Ramo insidens, astraem hominibus canere
 Incipit, cuius & potus & cibum mollescit.
 Atque per totum diem, & mane sub auroram fundit vocem
 Aestu in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccat.
 Quando item & milio circum arista nascuntur,
 Quod aestote seminant, cum vicia acerba colorem mutant,
 Qualia Bacchus dedit hominibus in latitiam & laborem,
 Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitaba-
 Ut autem leones duo pro occisa cerua [tur.
 Sibi mutuo irati, in se ipsos impetum faciunt,
 Saeviusque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur dentium.
 Atque ut vulnures incurvis unguibus repandi rostri
 Ruper in excessa magno clangore dimicant,
 Capra montiuaga gratia, aut fera cerua
 Pinguis quam interfecit iaculando iuvenis vir,
 Sagitta est nervus emissa: ipse autem vagatur alio loco.
 Loci ignarus existens, at illi celeriter animadverterunt,
 Certatimque pro ea pugnam acerbam instituerunt.
 Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cygnus quidem potentis leonis filium
 Occidere meditans, clypeo arcum hastam adexit,
 Neque tamen perrupit arcus: defendebant enim dona Dei.
 Contra autem Amphitryontades, vis Herculeas,
 Inter galeam & clypeum, hasta longa,
 Cervicem nudatum, celeriter, infra mentum,
 Percussit valde, amboque detondit tendones
 Mopside lancea, magnum enim robur incidit at viri.

Σῆμα πῶς πολεμοῖς ἐσθ' ἄνδρα πρὸς παῖδι.
 Οἷόν δ' ἐν βήσσει ὄρεθ' ἄλκιπρος ὡροδίδου
 Καὶ πρὸς χαλκίδων φρονέει θυμῷ μαχόμενός
 Ἀνδράσι θηροῦτης, θηγὰ δὲ τε λυκὴν ὀδόντα
 Δοχμώδεις, ἀφ' ὧν ἔπειτο μάστιγι
 Λεῖσεται, ἵασι δὲ εἰ πυρὶ λαμπρόωντι ἱκτῶν,
 Οἷον δ' ἐν λοφίῃ φέρεται τείχεα ἀμφὶ τε δὴ, ἡδ.
 Τῷ ἱκτῶ Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππέων θόρον δίδου,
 Ἡμῶν ἡ χλοερῶ κυανόπτερος ἡχέτα τίπτιξ
 Οὗτος ἐστὶν ὁμοῦ δ' ἄνδρα ποιοῖσι δαίδη
 Ἀρχῇ, ὡς τε πόσις καὶ βροτοῖς θήλει ἐύρη.
 Καὶ τε πανμύθεός τε καὶ ἡδ' ἄλκιρος ἀνδρῶν
 Ἰδὲ ἐν ἀντοτάτῳ, ὅπότε χεῖρα Σείριον ἄζει.
 Τῇ μὲν δὴ κίχρεσι πειγλῶχεσ τελέδοισι
 Τύς τε θέρη σπείρειται, ὅτ' ὁμοφάκας ἀέλλων
 Οἷα Διόνυσος δὴκ' ἀνδράσι χαίμεν καὶ ἄλκιρος
 Τῷ ἄρ' ἔμμεν μαρνατο, πολὺ δ' ὄρυμα γόος ἐσθ' ἔσθ.
 Πρὸς ἡλόντε δ' ὡς ἀμφὶ κταμένης ἐλάφου
 Ἀλλήλοισι κατέοντε, ὅππῃ σφίεας ἐρμίσωσι,
 Δεινὴ δὲ σφ' ἱαχὴ ἄραβος δ' ὄμα γίνετ' ὀδόντων
 Οἱ δ' ὥς τ' ἀγυπαὶ γαμψώυχες ἀγκυλοχεῖλαι
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχόμεναι
 Αἶψα ἐρεσνόμενοι ἢ ἀρετῆς ἐλάφοιο
 Πίοντες ὡς τ' ἐδάμασσε βελώντων ὡζήντες αἶψα
 Ἰφ' ἀπαυθέρης, αὐτὸς δ' ἀπαλήσι δ' ὡζήν
 Χάρεος αἰθρῆς ἐάν' οἱ δ' ὅτ' ἀλκίως ἐνόησαν,
 Εὐρυμύθους δὲ οἱ ἀμφὶ μάχῃ δριμύτιαι ἴδιαι
 Ὡς οἱ κεκληρόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ενθ' ἡτορ ἐκίχοντο μὲν ἑσθ' ἑσθ' Διὸς υἱόν
 Κτενέμεναι μαχόμενοι, σάκε' ἱμεδὴ χαλκίον ἴχον
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν ἔρυτο δ' ὄρωρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρωνιάδης δ' ἐβίη Ηρακλεῖν,
 Μισσηγίς κόρυθος τε καὶ ἀσπίς ἴσχει μακρῶ
 Αὐχένα γυμνωθέντα θούως ὑπὲρ νεφελῶν
 Πλασ' ὅππῃ κρατὶς δ' ὡς δ' ἀμφὶ κέρσι τένοντα
 Αἰσχροφόνον μελὶν μέγα γ' ὀδόντες ἑμπεσσομένους.

Cecidit autem velati cum quereus aliqua, at cum rupes
 Excelsa, ista Iouis fumantem fulmine: [gata are.
 Sic cecidit circum ipsum autem resonabant arma vario.
 Atque hunc quidem ibi reliquit Iouis arumnosus filius.
 Ipse autem occisorem hominum Martem accedentem ob-
 Sauum videns oculis, ut leo corpus forte natus, [seruans;
 Quis admodum accurate pelle validis unguibus
 Dissecta, quam celerrime dulcem animum abstulit:
 Alacriter autem huius nigrum expletur cor, [meros
 Ac casus intuens oculis sauum quiddam, costasque & hu-
 Cauda flagellans pedibus fodit; neque quisquam isum
 Sustinet ex aduersa aspiciens prope ire, neque pugnare.
 Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
 Contra Martem stetit, in praeordia audaciam augens
 Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.
 Virique autem cum clamore alter alterum inuasunt.
 Ut autem, quando à magno rupes cacumine praecipitans,
 Et in longum delata saltu voluitur, fragerque
 Venit subito ingens, colla autem ipsi obuius sit
 Altius ad quem cursu deferitur, ubi ipsam retinet:
 Tanto ille fremitu, currum grauator, perniciosus Mars
 Vociferans irruit, ille autem prompte venientem excepit.
 Porro Minerva filia Iouis agida tenentis
 Obuiam venit Marti, tenebrosam habens agidem.
 Saeva autem torus intuens, verbis volacribus allocuta est:
 Mors inhihe animos ingentes & manus inuictas.
 Neque enim tibi fas est inclyta arma auferre,
 Hercule occiso, Iouis magnanimo filio.
 Sed age, desiste à pugna, neque a iuersus steteris mihi.
 Sic ait: sed non persuasit Martis magnanimi animo.
 Sed magno fremitu, flamma similia arma vibrans,
 Celeriter inuasit vim Herculeam,
 Occidere festinans. & coniecit aratam hastam
 Acriter, ob suum filium irascens mortuum.
 In clypeum magnum. At procul casia Minerva,
 Morsu impetum auertit, manu defliciens à currum.

Ηρώτη δ' ὡς ὅτε τις δρῶς ἤρπαι, ἢ ὅτε πῆρ
 Ηλίας αἶθε, πληγείσα Διὸς ψαλίστη κεραυνῷ.
 Ως ἔρεπ' ἀμοῖ δ' οἱ βραχὺ τῶν χα ποικίλα χαλκῷ.
 Τὸν λυῖπφ' εἶχον Διὸς παλαμφίδι φῶς,
 Αὐτὸς ὅ βροττολὴν Ἀρῶ ὅππῳ τα δοκδύσαι,
 Δεινὸν ἔρεπ' ὅσοισι, λείων ὡς σῶλατι κύρται,
 Ὅς τε μὲν ἐνδυκέως ὀνὸν κερατρεῖ ἐνύχασι
 Σχίσσας ὅππῃ τῆχεται, μελίφρονι θυμῷ ἀπὸ βῆ
 Εὐμενέως δ' ἄρα τῷ γέ καλαινὸν πῆμα πλάτ' ἢ τῶ
 Γλαυκῶν δ' ἰσσοῖς δφνόν, πλδύξῃς τε καὶ ὥμοις
 Οὐρῇ μαστίῳ, ποσσὶ γυῖα φη' εἰ δ' τις αὐτὸν
 Ἑτλῆ ἐς αὐτὰ ἰδὼν χροδὸν ἰλθεῖν, εἰ δὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσ' ἀρ' Αμφιτρυοντιάδης ἀκόρητος αὐτῆς
 Αντίσ' ἐστὶ Ἀρησ', αὐτὸ φρεσὶ θάσος ἀίξων.
 Εὐρυφῆας, ὁ δὲ εἰ χροδὸν ἤλυθεν ἀχρύμφθ' κῆρ.
 Αμφότεροι δ' ἰέχοντες ἐπ' ἀμύλησσι ἔρυσσας.
 Ως δ' ὅτ' ἀπαῖμα γὰρ πέτρῃ τρυφῶν ἔρεψα,
 Μακρὰ δ' ὅππῃ θρῶσκουσιν κυλίνδεσσι, ἢ δὲ τε ἢ χεῖ
 Εἰρῆ δ' ἐμμεμαῖς, πάρος δ' εἰ αὐτὸ βό, κτεν
 Τφηλῆς, τῷ δὲ σιωεῖνεται, ἐνθά μιν ἰχρ'
 Τόσσ' ὁ γέ ἰαχῇ βροττορματος ὄλῃσ' Ἀρης
 Κυκλῶν ἐπὶ θρυσσιν ὁ δ' ἐμμεπαῖος ὑπὲρ ἰδῆτο.
 Αὐτὰρ Ἀθῶναι κέρη Διὸς αἰγρόχοιο
 Αττίνῃ ἤλθεν Ἀρησ', ἐρμυλῶ αἰγὶ δ' ἔχυσαν.
 Δαιτὰ δ' ὑπὸ δρῶ ἰδ' ὅσ' ἔπτα πῆρεσσιντα τερρομύσθαι.
 Ἀρης ὅππῃ χροδὸν κερατρεῖ καὶ χεῖρας ἀπὸ τοῖς.
 Οὐ γὰρ τοῖς δῖοις ὅππῃ δότῳ κλυτὰ τῶν χα δύσαι
 Ηρακλῆα κτείναντα Διὸς θρασυκαρδίου μόν.
 Ἀλλ' ἄγε παῦε μείχρ' ὅμω δ' ἀντίσ' ἴσας ἐμείο.
 Ως ἴφασ' ἀλλ' ἢ πεῖθ' Ἀρης μεγαλήτορα θυμῷ.
 Αλλὰ μίχα ἰέχων, φλογὶ εἰλελα τῶν χα πάλῃων.
 Καρπαλίμως ἐπὶ θρυσσιν βίη Ηρακλῆειν,
 Κακτομῆρα μεμαῖος καὶ ἐμβόλε χαλκῶν ἰχθ'
 Σφῆχον, ἢ παρδὸς κατῶν πῶε τιθνεῖστος.
 Ἐν σάκει μαγάλω, δότῳ ὅ γλαυκῶπις Ἀθῶναι
 Εἰρῆ δ' ἐρμυλῶ ἴτραπ', ὁρ' ἔλαμψεν δότῳ δῖφρονι

Acerb. autem dolor Martē cepit, extractoq; gladio acuto
 Irruit contra Herculem magnanimū at illū accedentem
 Amphitryoniades, sauo insatiabilū bello,
 Femore nudatum clypeo sub variegato
 Vulneravit valide, magnumque traiecit clypeum,
 Hasta vibrās, in terra autem prostravit media Martem.
 At illi Pavor & Metus agilem currum & equos
 Adegerunt celeriter propius, & à terra habente latas vias
 In currum posuerunt variegatum, atque inde celeriter
 Equos flagellis impulērūt, veneruntq; in altum Olympum.
 Filius autem Alcmena & gloriosus Iolauus,
 Cygno despoliato, armū ab humerū pulchrū detractis,
 Reuertebantur, moxque exinde ad ciuitatem Trachiniam
 Equis velocibus. At casū oculū Minerva [venerunt,
 Peruenit in Olympum magnū, & domū patrū.
 Cygnū autem contra Ceyx sepeliuit, & populus infinitus,
 Qui prope ciuitatem habitant inclyti regū,
 Anten, Myrmidonūque ciuitatem, celebremque Iolcum,
 Aruūq; & Helicē multus autem congregabatur populus,
 Honorantes Ceycem, charū beatū diū [anans,
 Sed illius sepulchrū & monumentū obscurū reddidit
 Imbre hyemali exundans, ita enim ipsum Apollo
 Latona filius iussit, propterea quod inclytas hecatombas
 Quicūque portaret Delphos, eum vispoliabat insidiatus.

Δεμαὶ δ' Ἀρίω ἄχθ' εἴλετο ἱμνασάμενθ' δ' ἄορ ὄξο.
 Βασυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερὴ φρονι. τ' δ' ὀπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης δ' ἡνὶς ἀκρόκτ' αὐτῆς,
 Μηρὸν γυνωδέντα σάκεα ὑπὸ δαυδαλέοιο,
 Θύτασ' ὀπκρατῶας δια' ἡμίγα σάκ' ἀραξέσθ.
 Δάραπ' καμήσας, ὅπ' ἡ χθονὶ καββόδης μίση.
 Τῷ δ' φόβ' κ' αἰμ' εὐ' ἔχον ἀφ' αὐτ' κ' ἵππων
 Ἡλασαν αἶψ' ἐξήϊς, κ' ὑπὸ χθονὸς θυρυοδείης
 Ες δίφρον θῆκεν πολυδαίδαλον αἶψα δ' ἐπέτα
 Ἰππῶας μασιτῶν ἴκοντο ἡμακρὸν Ὀλυμπον.
 Τῶς δ' Ἀλκμήνης κ' κυδάμις Ἰόλαος,
 Κύκλῳ σκυλεύσαντες ἀπ' αἰών τείχεα καὶ
 Νίσσοντ' αἶψα δ' ἐπέτα πόλιν Τηχῆν ἴκοντο
 Ἰππῶας αἰκυπόδισιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Εξίκετ' Ὀλύμπον τε μέγα κ' δώματα παῖδες.
 Κύκλῳ δ' αὖ Κήϋξ δάπτει, κ' λαὸς ἀπείρον,
 Οἳ β' ἐξήϊ γῶν πόλιν κλειτὴ βασιλῆος,
 Ἀντίω, Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτὴν τ' Ἰασηλόν.
 Ἀργῶσ' ἠδ' ἑλίκῳ πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός.
 Τμῆρ' ἴτε Κηί' καὶ φίλον μακάρεσσιν Διόσι.
 Τῷ δ' τάφον κ' σῆμα' αἰδῆς ποίησεν Ἀλαυρός,
 Ομβρῶ χμυρεῖα πλήθων. τῶς γὰρ μιν Ἀπόλλων
 Ἀητοΐδης λυώξ', ὅτι ῥά κλειτὰς ἐκατόμβας
 ὅς τις ἄγχι Πυρροΐδε βίη, σύλασθε δουλείαν.

HESIODI ASCRAEI DEORUM GENERATIO

MV S I S Heliconi adibus incipiamus canere,

Qua Heliconis habitant montem,
magnumque diu. numque:

Et circa fontem nigrum pedibus teneris

Saltant: , aramque propotentis Saturnij.

Aique ablutata tenero corpore in Permesso,

Aut in Hippocrene, aut in O'mis sacro,

Summo in Helicone choreas duxerunt,

Pulchras, amabiles, fort. terque tripudiarunt pedibus.

Inde concitata, vitata aere multo

Nocturni edebant, per al. thram vocem emittentes,

Celebrantes Iouemque agida tenentem, & venerandam In-

Arguam, aureis calcamentis incedentem: [nonem

Filiamq. Aegiochi Iouis, caduleos oculos habentē Minervā:

Auguremque Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,

Aique Niptumum terram continentem, terra motorem,

Et Themis venerandam, & nigris oculis Venerem,

Hebemque aurea corona decoram formosamque Dionem,

Auroramque Solemque, magnum splendidamque Lunam,

Latomque, Iapetumque, ac Saturnum versipellem,

Terramque, Oceanumque vastum, & Noctem atram,

Aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:

Qua o' m. H. fidum pulchrum docuerunt carmen,

Agnos pascentem Helicone sub diuino.

Hoc autem me primum dea sermone compellarum,

Musa Olympiades filia Iouis Aegiochi

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

ΟΥΣ ΑΩΝ ΕΛΙΚΑΠΕΔΩΝ ΑΥΧΜΕΝ
ΜΕΔ' ΑΙΔΕΩΝ,
ΑΙΣ' ΕΛΙΚΩΝΘ' ΕΧΕΙΩΝ ΘΕΘΕ ΜΕΓΑ ΤΕ
ΖΕΦΕΩΝ ΤΕ.
ΚΑΙ ΤΕ ΠΕΡΙ ΚΡΗΜΙΛΩ ΙΩΣΙΔΕΑ ΠΑΥ' ΑΙ
ΠΑΛΑΙΩΝ
ΟΙ ΧΑΨΩΝ Κ' ΕΘ ΜΟΝ ΕΡΩΔΙΕΘ ΚΡΕ
ΝΙΩΤΘ'.

ΚΑΙ ΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΕΡΕΙΑ ΧΟΡΑ ΠΙΡΡΗΝΟΥΣ
Η ΙΠΠΟΚΡΕΩΣ, Η ΟΥ ΜΕΤ' ΕΞΑΔΕΙΟΙΣ,
ΑΚΡΟΤΑΤΩ ΕΛΙΚΩΝΙ ΧΕΡΩΣ ΕΝΕΠΟΙΗΣΑΝΤΟ
ΚΑΛΗΣ, ΕΜΕΡΕΩΣ ΤΑΣ ΕΠΙΡ' ΩΣΑΝΤΟ Ή ΠΟΑΣΙΝ.
ΕΥΘΕΝ ΔΠΟΡΝΥΜΕΝΑΙ, ΚΑΧΑΛΥΜΕΝΑΙ ΗΙΕΙ ΠΟΛΛΗ
ΕΝΥΧΑΙΣ ΕΙΧΟΝ ΠΕΡΙΚΑΛΛΕΑ ΕΣΑΝ ΕΙΣΤΑΙ,
ΤΡΑΠΕΣΑΙ ΔΙΑΣ ΑΙΓΙΟΧΟΝ, Κ' ΠΟΤΥΙΑΙ ΗΒΛΩ
ΑΡΓΕΙΩ, ΧΕΥΣΙΣΙ ΠΕΔΙΛΟΙΣ ΕΜΒΕΖΑΨΑΝ,
ΚΥΒΛΩ Τ' ΑΙΓΙΟΧΟΙΟ ΔΙΟΣ ΓΛΑΥΚΩΠΙ ΑΘΛΩΩΝ
ΦΟΙΒΟΝ Τ' ΑΠΟΛΛΩΝΑ, Κ' ΑΡΤΗΜΙΝ ΙΟΧΕΑΙΟΧΑΝ,
ΗΘ' ΠΡΟΦΕΔΕΩΝΑ ΓΑΜΕΩΧΟΝ, ΕΝΟΤΙ ΓΑΜΟΝ,
ΚΑΙ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΔΙΩΜΕΤΕΛΙΚΕΣ ΕΙΣ Τ' ΑΦΕΘΔΙΤΕΛΕΣ
ΗΒΛΩ ΤΕ ΧΕΥΣΙΣΙ ΕΡΩΝΑ, ΚΑΛΩ ΤΕ ΔΙΩΩΝΙΩ,
ΗΩ Τ' ΗΛΙΩΣ ΤΕ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΤΡΑ ΤΕ ΣΕΛΙΩΩΝ
ΑΝΤΩ Τ' ΙΑΠΕΤΩΝ ΤΕ, ΑΙ ΕΞΕΙΧΟΝ ΑΓΚΥΛΟΡΑΗΤΕΣ
ΕΦΑΙ Τ' ΩΚΕΑΝΟΝ ΤΕ ΜΕΓΑΛΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΑΝ
ΑΛΛΩ Τ' ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΧΑΙΡΕΤΕΣ ΕΙΝΤΟΝΤΩΝ.
ΑΙ ΝΥ ΠΟΘ' ΗΣΙΟΔΟΝ ΚΑΛΩ ΕΡΩΔΕΑ ΕΞΑΙ ΑΠΟΔΩΝ
ΑΡΡΑΣ ΠΟΙΜΑΙΝΟΝΘ' ΕΛΙΚΩΝΘ' ΕΠΙ ΕΞΑΔΕΙΟΙΣ.
ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΕ ΠΡΟΪΠΤΑ ΔΕΙΞΕΙ, ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΙΠΩ
ΜΕΣΑ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ ΚΟΙΝΑΙ ΔΙΟΣ ΕΡΩΔΕΑ

Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres scimus,
Scimus mendacia multa dicere verum similia:

Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.

Sic dixerunt filia Iovis magni veridica,

Et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpere mirandum, inspirarunt autem mihi vocem
Divinam, ita ut scirem tam futura quam praeclita:

Es me iubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
Se vero primo & postremo semper decantare.

Sed quo mihi hinc circa quercum, aut circa petram

Et tu, a Musis ordinamur, quae Iovi patri

Canendo oriebant magnum animum in Olympo,

Memorantes, & praesentia, & futura, & praeclita.

Vocem inter se adantes, illarum vero indiffusa sunt vox

Ab ore suavi, rident autem domus patrum

Iovis valde sonantis, dearum voce à suavi

Dispersa resonat vero vertex nirosi Olympi,

Domus immortalium haec vero immortalē vocem emittentes,

Deorum genus venerandū in primis celebrant canticis,

Ab exordio, quos Tellus & Caelum latum genuerunt,

Quique ex hoc prognati sunt dii, datores bonorum.

Se inde rursus Iovem, deorum patrem atque etiam hominum,

Incipientisque canunt dea, & fidentes carmen.

Quam sit praestantissimus deorum, & imperio maximus.

Porro & hominum genus, fortiumque gigantum

Celebrantes, oblectant Iovis mentem in Olympo,

Musa Olympiades, filia Iovis agida habentis:

Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta

Mnemosyne, fertilitati Eleutheria imperans:

Oblivioneque malorum, & solatium curarum.

Novem enim et noctes minutus est prudens Iupiter,

Seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.

Sed cum iam annus exactus circumvoluta vero essent tempora

& infans decrescens, diesque multi transacti essent,

Et saepe peperit novum filias concordēs, quibus carmen

Carra est, in posteris securum amicum habentibus,

Ποιμένες ἀγρευλοῖ, καὶ ἐλίσσας γαστέρις δῖ,
 Ἰδμεν φθίδεα πολλὰ λίγην ἰτυμοῖσιν ὁμοῖα,
 Ἰδμεν δὲ οὗτ' ἐδέλωμεν δῆλην δῖα μεθέσταδιν.

Ὡς ἔφασαν κοῦρσαι μεγάλ' Ἀιὲς ἀρπύιαι·
 Καὶ μεισκῆπρον ἴδον, δαφνὴς ἐρεθλαῖς ὄζον.
 Δρίψαδ' ἀπὸ δηπτόν ἐνέπιθσαν δὲ μοι αὐδῶ
 Θεῖω, πῶς τε κλύομι τὰ τ' ἰαυόμενα, πρὸς τ' ἰόντα.
 Καὶ μεκίλονδ' ὕμνεῖν μακρότερον μῦθον, αἰὲν ἰόντιον.
 Στρας δὲ αὐτὰς πρῶτον τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰείδῃ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα πρὸ δρωῶ ἢ πρὸς πέτρῳ;

Ταῦν Μυστίων ἀγχομεδα, ταῖ δὲ πατεῖ
 Τρῖβουσιν τέρποισι μέγαν νόον ἐντὸς Ολύμπου,
 Εἰρῶσαι, τὰ τ' ἰόντα, τὰ τ' ἰαυόμενα, πρὸς τ' ἰόντα.
 Φοιτῆσιν οὖν οὖσαι πρὸ δὲ ἀγχομεδα ῥέει αἰδῶ
 Ἐκ σπυγμάτων ἠδ' εἰα. γὰρ δὲ τε δώματα πατρὸς
 Σιωὺς ἐρεγδ' ἀποιδεῶν ὑπὸ γαργαλίῃ
 Σπιδναυρὴ ἠχεῖ ὅπως νικῶσιν Ολύμπῳ.
 Δάμαται ἀθανάτων αἰ δὲ ἀμβροτοὶ ὄσων ἰήσασθαι
 Θιῶν γλῶσσαι δίδουν πρῶτον κλειοῖσιν αἰδῶ
 Ἐξ ἀρχῆς, ὡς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς ἄμφω ἵπκται.
 Οἷτ' ἐκ τῆς ἠχῆς τοιοῦτο δίδωται αἰδῶ.
 Δάπτειν αὖτε Λυῶα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ αἰδῶ
 Ἀρχόμεναι δ' ὕμνεον περὶ λήγουσαι τ' αἰδῶ.
 Οἶσιν εἴσοτατος ὅστις θεῶν κρατεῖ τι μεγιστῶ.
 Αὐδῶ δὲ ἀνδράπων τε γλῶσσαι κρατεροὶ τι μεγιστῶ
 Τρῖβουσιν, τέρποισι Διὸς νόον ἐντὸς Ολύμπου,
 Μῶσαι Ολύμπια δὲ κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τὰς ὅσιν Πιερίη Κρονίδῃ τέκε πατεῖ μεγίστη
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν ἑλδῶσιν ὡς αἰδῶ
 Ἀνδροσύνη τε καὶ ἄνδρα ἀνδρῶν τε μεμνημένη.
 Ἐνθά γὰρ οἱ νύκτας ἱμῶν τε μεμνημένη Λέως,
 Νόσφι ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λίσσῃ εἰπὼν αἰδῶ
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' οἰαυτὶς εἴλω, πρὸ δὲ ἱερῶν αἰδῶ
 Μελῶν φθιόντων, πρὸ δὲ ἡμῶν πάντα ἑτελέσθαι
 Ἡ δὲ ἱπὶ ἐνέα κούρας ὁμόφρονας, ἡσιν αἰδῶ
 Μείμβλει, αἰ γῆνισσι ἱμῶν αἰδῶ ἱχέσταις.

Paululam à summo vertice niuosi cælis
 Vbi ipsi splendidique chori, & ades pulchra.
 Iuxta verò eas Gratia & Cupido domos habitant,
 In conuiuio: amabilem autem per os vocem emittentes
 Canunt omniumque leges & mores venerandos [tenentes.
 Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emit-
 Ista tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra
 Immortali cantilena, undique verò resonabat terra atra
 Canentibus hymnos: iucundus vero à pedibus strepidus excitaba-
 Eunium ad patrem suum. ille autem in cælo regnat, [Iuxta
 Ipse habens tonitruum, atque ardens fulmen,
 Ut superato patre Saturno: bene autem singula
 Immortalibus disposuit simul, & induxit honores.
 Hac sanè Musa canebant, cælestes domos tenentes:
 Nouem filia magno è Ioue prognata:
 Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
 Terpsichoreque, Eratoque, Polymniaque, Uraniaque,
 Calliopeque: hac autem præstantissima est omnium.
 Hac enim & reges venerandos comitatur.
 Quemcunque honoratura sunt Iouis filia magnæ,
 In lucem editumque aspexerint à Ioue nutritorum regum.
 Huic quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam,
 Huius verba ex ore fluunt blanda: ceterum populi
 Omnes ad ipsum respiciunt discernentem ius
 Rectis iudiciis. hic autem tanto caniteque loquens,
 Statim etiam magnam contentionem scite diremit.
 Propterea enim reges prudentes, quod populi
 Damno affecti in foro res iterum integras restituerunt
 Facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, veluti deum, placant
 Reuerentia blandæ eminet veto inter ipsos congregatos
 Tale Musarum ingens munus hominibus.
 A Musis etenim, & eminus feriente Apolline,
 Viri cantores sunt super terram & citharædæ:
 Ex Ioue vero reges: ille vero beatus, quemcumque Musa
 Amant suam, et ab ore sunt vocati.

Τυτδὸν ἄπ' ἀεργάτης κορυφῆς νιφάσας Ολύμπου,
 Εἰδαίσφιν λιπαροί τε χροὶ καὶ δώματα καλὰ.
 Πᾶσι δ' αὐτῆς Χέραι τε καὶ ἱμεροοῖκε ἔχουσιν
 Εὐσταλὴς ἔρατλῳ ἢ διὰ σῶμα ὅσων ἰέσται.
 Μέλονται παύτων τενύμοισι, ἥδε καὶ καδνὰ
 Ἀθανάτωι κλειροισι, ἐπὶ ῥα τὴν ὅσων ἰέσται.
 Αἱ τὸτ' ἴσαν παρὲς Ολύμπου ἀγαλλόμεναι ὑπὸ καλῇ.
 Ἀμβροσίη μολπῇ καὶ δὲ ἰαχὰ καὶ μεῖλιαι
 Τριθύσας, ἔρατὸς ἢ ποδῶν ἵπτι δούκας ἰσοφύει.
 Νεισομένη πατέρ' εἰς ὅτι, ὃ δ' ἔργον ὅμως ἀπλῶς
 Αὐτὸς ἔχων βροτλῳ ἢ δὲ αὐτὰ ὅσα τα μεραίοντι,
 Καί τε νικῆτας πατέρ' ἔρατ' ἔργον, ὃ δ' ἔργον
 Ἀθανάτωις διέταξεν ὁμῶς, ἐπὶ ῥα δὲ πρῶτος.
 Ταῦτ' ἔρατ' Μῆτιν αἰεὶ δὲ ἑλκρυπτα δώματα ἔχουσι.
 Εὐνεία θυγατέρες μεγάρε Διὸς ἐκγεγαῖται,
 Κλειώ τε, Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελιπομένη τε,
 Τερψιχόρη τε, ἔρατ' τε. Πολύμηξ τε, ὁυρνήνη τε,
 Κόρη δὲ πρὸς ἡ ἢ παρ' ἑσπέρῃ τῇ ἀπαίοντι
 Ἡμῶν γὰρ βασιλεύοντι ἀμὲν αἰδέονται ἐπὶ δ' εἶ.
 Οὔτινα πρὸς αἰὲς Διὸς κοῦρεται μέγα λαιό.
 Γενεῖσθαι τ' ἐσίδωσι διηγεῖσθαι βασιλῆον.
 Τῶν δ' ὅτι γλαυκὴ γλυκερῶ χεῖρσι ἀνίσταται,
 Τῶν δ' ἑπὶ ἐκ σῶμας ὁρῶμεν ἡμῶν ἰδὲν λαόν.
 Παιτεῖς αὐτὸν ἰσοφύει δὲ κρείοντα δέωσας
 Ἰδὲ ἡσι δίκησιν, ὃ δ' ἀσφδύϊας ἀγροῦσι.
 Αἴψα τε καὶ μέγα νείκος ὅππῃ αὐτῶν κατὰ παῦσι.
 Τυτὰ γὰρ βασιλῆς ἐχέουσιν, ἀνὴρ καλῶς
 Βλαπτομένοις ἀγροῖσι μετὰ δόπα ἔργα τελέουσι
 Πρὸς δὲ μετὰ λαοῖσι πρὸς δὲ ἀνδράσι ἰπείσται.
 Εὐχόμενον δ' αἰὲς ἄστυ δέον ὡς ἰδέσθαι
 Αἰδοῖ μάλιστα ἡ δ' ἢ ἀρίστη ἀγροῦσι
 Οἶα τοι Μυτῶν ἰερὴ δόσις ἀνδράσι ποιεῖ.
 Ἐκ γὰρ Μυτῶν καὶ ἐκ Μυτῶν Ἀπολλωνίου
 Ἄνδρες αἰεὶ δὲ ἴσασιν ὅτι καὶ καὶ καὶ καὶ
 Ἐκ δ' αὖτις βασιλῆς, ὃ δ' ὅλβιον ὅντινα Μῆτιν
 Φιλεῖται γλυκερὰ οἱ δὲ σῶμας ἰεὶ αὐδῇ.

Quod finem qui luctum habens recentis dolore faucio a-
 Tristetur, animo dolens, ceterum Poeta [nimo
 Musarum famulus res claras priscorum hominum
 Laudib. celebraverit, beatosq. deos qui Olympum incolunt,
 Statim hic sollicitudinem obliuiscitur, nec quicquid doloris
 Memnit: cito enim deflexerunt cum alio dona deorum.
 Saluete nata Iouis, date vero amabilem carmenenam.
 Celebrate quoq. immortalium diuinum genus, semper exi-
 Qui Tellure pregnati sunt, & Caelo stellato, [stentium,
 Nocteq. caliginosa, quosque salsus nutriti Pontus.
 Di ite insuper, ut primum di & terra fuerint,
 Et flumina & pontus immensus, astu furens,
 Astraque fulgentia & cælum latum superne:
 Et qui ex his nati sunt di, datores bonorum.
 Vique opes diuiserint, & quomodo honores distinxerint,
 Atq. quomodo primum multi implicitu sphaeris tenuerint
 Hac mihi dicite Musa, cælestes domos inhabitantes [cælum.
 Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
 Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
 Tellus lato pectore pradiata, omnium sedes tuta semper
 Immortalium, qui tenent iuga niuosi Olympi,
 Tartaraque tenebricosa in recessu terra spaciola:
 Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
 Soluens curas, & omnium deorum, omniumque hominum.
 Demat in pectoribus animum, & prudens consilium.
 Ex hac vero Erebusque, nigraque Nox editi sunt.
 Ex nocte porro Aetherque & Dies pregnati sunt:
 Quos peperit ubi concipisset, Erebo amore mixta.
 Tellus vero primum quidem genuit parem sibi
 Cælum stellis ornatum, ut ipsam totam obtegat,
 Utque esset beata diu sedes tuta semper:
 Genuit praeterea montes altos, deorum gratas speluncas
 Nympharum, qua habitant per montes saltuosos.
 Atque etiam in frugiferum pelagus peperit astu furens,
 Contum, absque amore suauis, ceterum deinde [bentem,
 Rursum conueniens, peperit Oceanum profundos vertices ha-
 Cuiusque

ἦ γὰρ περὶ πένθε ἔχων νιοκιδεῖ θυμῷ
 Ἀζήν) κραδίω ἀναχμήθε, αὐτὰρ ἀνιδὸς
 Μυσταῖωι δειράπῳι κλέια πρεσβέρον αἰδρώπων.
 Τυνησὴ μακρὰς τε θεὸς εἰ Ολύμπῳι ἔχουσιν.
 Αἰψὲ γὰρ δυσφρεσίαν ὅπληθε), εὐδὲ πικρὴν
 Μίμνῃ) ταχέως ὅ παρ' ἐτραπέδωρα θάσσῃ.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, ἴδτε δὲ ἱμερῶσαν ἀνιδίω.
 Κλείετε δὲ ἀθανάτῳι ἱερὸν γῆθε· αἶν' ἐόντων.
 Οἱ γὰρ ἐξ ἐχέοντο καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα.
 Νυκτὸς καὶ ἡμερῆς, ἔς τ' ἀέμωρος ἔπεφε Πόιντα.
 Εἴπατε δὲ ὡς ταπρότα θεῶι καὶ γαῖα γῆγοντο.
 Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπειρολί) αἰδ' ἡμερῶν.
 Ἀστράτε λαμπρότα, καὶ ἔρανος θυρὶς ἱερὰς.
 Οἱ τ' ἐν γῇ ἐχέοντο θεῶν δαῖτῆρες ἰδῶν.
 Ως τ' ἄφρατα δάσαντε, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντε,
 Ἡδὲ καὶ ὡς ταπρότα πολὺπύχον ἔχον ἑλύμπῳ.
 Ταῦτά μαι ἴασετ' Μῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 Εξ ἀρχῆς καὶ εἴπαθ' ὅ, τι πρῶτον γῆγεν αἰτῆρ'.

Ἡτοιμὴ πρῶτος καὶ γῆ, αὐτὰρ εἰπετα.
 Γαῖ' ὀρύσσεντα παύτων ἰδ' ὅτ' ἀσφδγῆς αἰεὶ
 Ἀθανάτων, αἱ ἔχουσι κάρη νεσσοῖ) Ολύμπῳ.
 Τὰρ τὰρ τ' ἡγερετα μυχῷ χθονὸς ὀρυοδείης,
 Ἡδ' ἔρες, ὅς γ' ἄλλος) ἐν ἀθανάτοισι θεῶσι,
 Λυσιμέλῃς, παύτων τε θεῶν παύτων τ' αἰδρώπων.
 Δάμνα) ἐν σήθει τῶν καὶ ὀπίφρονα βάλω.
 Ἐκ Χάε) δὲ πρεβὸς τε μέλαινα, τε Νύξ ἐχέοντο.
 Νυκτὸς δὲ αὐτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξ ἐχέοντο.
 Οὐς τέκε κλυταλόη, Εἰέβ) φιλοπυγείστα.
 Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἔγειρετα ἰονίαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόεντα, αἰεὶ αἰεὶ πάντα χαλύπτοισιν.
 Ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεῶσι ἰδ' ὅτ' ἀσφδγῆς αἰεὶ.
 Γέννατο δὲ ἔρανος καὶ γαῖαν χαίρετασ' αἰετοῖς.
 Νυμφῶν αἱ γαῖαισιν ἔν) ὅτ' ἐκ θηοσῆστα.
 Ἡδ' ἔρατος γέγονε Περσέ) τέκεν αἰδ' ἡμερῶν.
 Πόιντα) τὰρ φησὶν) ἐφ' ἡμέραν αἰτῶν ἰδ' ὅτ' ἐκ
 Οὐρανὸν ὀρυοδείης) Πλάτων) Πλάτων) Πλάτων)

Cœumque, Creumque, Hyperionemque, Iapetumque,
 Theamque, Rheamque, Thémixque, Mnemosynenque,
 Phœbenque aurea corona insignem, Tethynque amabilem.
 Hos vero post natum minimum natus est Saturnus vaser,
 Acerrimus inter liberos: floridum autem odio prosequabatur
 Porro genuit & Cyclopes superbū cor habentes, [parentē.
 Brontenque, Steropenque, & Argen foris animo pradium:
 Qui Ioui & tonitru dederunt & fabricarunt fulmen.
 Qui sane per alia diu similes erant,
 Vnus vero oculus media positus erat fronte
 Cyclopes vero illū nomen ē re erat, eo quod ipsorum
 Circularis oculus unicus inerat fronti:
 Roburque & vires, & molimina erant in operibus.
 Alij rursus ē Tellure & Cœo prognati sunt
 Tres filij magni, & prauvalidi, non nominandi,
 Cottusque, Briareusque, Gygesque, superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris impetuosæ mo-
 Inaccessa: capita vero unicuique quinquaginta [uebantur,
 Ex humeris prognata erant, super robustos artus.
 Robur autem immensum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati sunt,
 Potentissimi filiorum, suo infensi erant parenti
 Ab initio, & horum quidem ut quisque primum nascebatur,
 Omnes occultabat, & in latrem non emittebat,
 Terra in latebris: malo autem oblectabatur opere
 Cœlum, ipsa vero intus ingemiscibat Terra vasta,
 Arctura, dolosa vero malamque exogitauit artem.
 Statim vero cum procreasset genus cani ferri,
 Fabricauit magnam fulcra: dixit vero charis liberis.
 Dixit autem animum addens, charo mœrens corde:
 Filij mei & patre nefarij, si volueritis
 Parrere patri malam ulciscemur contumeliā
 Vestrā, prior enim sua machinatus est opera. [illorum
 Sic dixit: illos vero omnes inuasit metus, neque quispiam
 Locutus est, confirmato animo tandem magnus Saturnus
 Contra verbum compellauit matrem egestam: [versutus
 Mater,

Κοῖον τε, Κρεῖν δ' Ὀφείονά τ', Ἰαπείον τε,
 Θέαι τε, Ρεῖαι τε, Θίμι τε Μνημοσύνη τε,
 Φοῖβη τε χρυσοστέφανον, Τηδύν τ' ἰρατὴν.
 Τὸς ἄρ' ὁ πλείστατος γένετο Κρεῖν ὀγκυλομήτης·
 Δεινότατος παίδων, θαλερὸν δ' ἤχθηρε τέκνῃα.
 Γένετο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἄτορ ἔχοντας.
 Βρόντιον τε, Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀβριμόθυμον.
 Οἱ Ζηνὶ βρόντιον τ' ἰδοῦσαν, περὶ αἱ τε κραυγῇσι.
 Οἱ δὲ τοι τε μὲν δῆα θεοὶς ἐνδμήγχιον ἦσαν.
 Μῦν ὃ δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐπέκθητο μετώπῳ.
 Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπτόνυμον, ἅτεκ' ἄρα σφείων
 Κυκλοπρὴς ὀφθαλμὸς εἷς ἐπέκθητο μετώπῳ.
 Ἰχὺς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργois,
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἐξεργύοντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμώτακ' ὀνομαστοί.
 Κόπρις τε, Βριάειός τε, Γύγης δ' ὑπέρβια τέκνα.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἰσάνοντο
 Ἀπλάσιοι, καθάρ' ὃ ἐργάσιν παντῆκόν τε
 Βῆ ὤμων ἐπέφυκον, ὅππῃ σέβασθ' ἰσχυρίωνται.
 Ἰχὺς δ' Ἀπλάτος, κρατερὴ, μέγας δὲ σφίσι δίδω.
 Θάοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἐξεργύοντο,
 Δεινότατος παίδων, σφετέρῃ δ' ἤχθητο τέκνῃ.
 Ἐξ ἀρχῆς καὶ τῇ μὲν ὅπως τις πορθεῖται γένετο.
 Πάϊτας ἀποκρύψασκε, καὶ εἰς φάθμῳ ἀνίστασε,
 Γαίης ἐκ λυθμῶν κακῶ δ' ἐπετέρπητο ἔργῳ.
 Οὐρανὸς ἡ δ' ἐν τὸς στυγάζετο Γαῖα πάλαι,
 Στήνορ μὲν δολίην ὃ κακῶν ἐπεφράσατο τίχην.
 Ἀΐα δ' ποιήσασα γένετο πολιοῦ ἀδάμαντος,
 Τῷ ξείνῳ δρέπανον, τῷ ἐπέφραδε πατήρ φίλοισιν.
 Εἶπε δ' Ἰασηνύσασα, φίλον τέτην μὲν ἦτορ.
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀπαδάμεν, αἳ κ' ἰδέληται
 Παίδεσσι, πατέρος γὰρ κακῶν ποσάμετα λυβίῳ
 Τυμπίου. πορτερος γὰρ αἰκία μῆσατο ἔργα.
 Ως φάτο. σὺν δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέῃ, ἔδ' ἐπε αὐτῇ
 Φθίγγετο θάοισι δ' ἰμέγας Κρεῖν ὀγκυλομήτης
 Ἀΐ' αὖτε μῦθον πορθεῖν δαμνέρεα λυβίῳ.

Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam
 Facinus patrem enim inauspicatum nihil curo
 Nostrum, prior enim sc̃a meditatus est opera.

Sic dixit: gaudia est autem valde animo Tellus ingens:
 Collocavit autē ipsum celās in insidiis: indidit vero manū
 Falcem asperis dentibus: dolo autem instruxi omni.

Venit autē Noctē adducens magnū Caelū, undiq; vero Tel-
 Cupiens amorem imminabat, & sane extentum est [luri
 Passim: ex insidiis autem filius petuit manu

Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,
 Longam, asperos dentes habentem, chariq; genitalia patrū
 Festinanter demessuit, rursumque abiecit ut ferrentur

Pore, illa quidem non incassum elapsa sunt manus:

Quotquot enim gutta proruperant cruenta,

Omnes suscepit Terra: circumvolutu autem annis,

Produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantas,

Armū nitentes, longas hastas manibus isnentes:

Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terrā,

Testiculisque ut prius refectis, ferrum

Proiecit circa Epirum unda agitatum in pontum. [alba

Sic forebātur per pelagus longo tempore, circumcirca vero

Spuma ab immortali corpore oriebatur: in ea puella

Innutrita est: primum vero ad Cytheras diuinas

Vehabatur, inde tum circumfluviam peruenit ad Cyprium.

Prodit vera veneranda formosa dea: circum vere herba

Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditem autē ipsam,

Spuma plūnatā deā & decorā pulchriū fertis Cytheream,

Nominant tam dē quam homines: eo quod in spuma

Nutrita fuit: Cytheream autem quod abpulit Cytheris:

Cyprigenam vero quod nata sit undosa in Cipro.

Atque amantem genita: ia, quia ex genitalibus emerfit.

Hanc vero Amor cemitatus est, & Cupido sequebatur

Natam primum, & deorum ad cætum euntem. [pulcher,

Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est

Sortem inter homines & immortales deos,

Virgineas confabulationes, & risu, & deceptiones,

Oblecta-

Μητρὶ γὰρ καὶ τὸ γ' ἀσπασίην ὅτι πλείσται
 ἔργον· ἐπεὶ πατρὸς γε δύσαντο μὲν ἀνιέζω
 ἡμετέρου, πατρὸς γὰρ ἀεικέα μῆστοι ἔργα.
 Ὡς φάτο· ἠδὲ τιν' ὅ μέγα φησὶ Γαῖα πλωρῆ.
 Εἴσι δὲ μὴν ἡμετέρας λόχῳ· εἰ δὲ τιν' ὅ χεῖ
 Ἀρπύων καρχαρίδοντα· ὅλοι δ' ὕπαιθρον περὶ τὰς.
 Ἠλθε δ' Νύκτ' ἐπ' ἄγων μέγας Οὐρανὸς· ἀμφὶ δ' Γαίῃ
 ἱμεῖρον φιλότιμον ἐπέχετο, καί ῥ' ἐταυόθη
 Πάντη· εἰ δ' ἐκ λοχεύου παῖς ἀρέξαστο χεῖ
 Σκαμνὸν δέξιτερῃ ὅτι περὶ ὤριον ἔλαβεν Ἀρπύων.
 Μακρὴν καρχαρίδοντα, φίλον δ' ὅτι μῆδ' ἀπατρὸς
 ἑστυμύως ἤμισσε, παλιν δ' ἔρριψε φέροντα
 Ἐξοπίσω· τὰ μὲν ἔτι ἐπὶ σὺν ἐκφογὰς χεῖ.
 Οὐσας γὰρ ῥαδάμυγες ἀπ' αὐτῶν αἵματόισσας,
 Πάσας δέξαστο Γαῖα φεραπλοῦντων δ' ἐκαστῆς.
 Γεῖνατ' Ἐρενύς τε Κρατερὰς, μέγας τε Τίγαντες,
 Τόχουσι λαμπομόροι, δόρυ γ' ἔχοντες χερσὶν ἔχοντας.
 Νύμφας δ' ἄς Μελίης καλέει· ἐπ' ἀσπασίην γαῖαν.
 Μῆδ' αὖτ' ὡς τοῦτο φησὶ δόρυ μῆδ' αὖτ' ἀδάμαντον
 Κάββδ' ἐπ' Ἠπείρου πολυκλῦστα ἐπὶ πόντῳ,
 Ὡς φέρετ' ἀμπέλας· ἀσπασίην χεῖν ἀμφὶ δ' ἄλκιμους
 Ἀφροδίτῃ· ἀδανάτου χροὸς ὄρνυται τὰ δ' ἐπὶ κῆρ
 Ἐδρίφθη· φερόντων δ' Κυθήροις ζαθέοισιν
 Ἐπλῖτο· ἔνθεν ἐπ' ἔτα· ἀσπασίην τοῖς ἱετο Κύπρῳ.
 Ἐκ δ' ἔσθ' αἰδοῖν καλὴν ἔσθ' ἀμφὶ δ' ποῖν
 Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινῶν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην
 Ἀφροδίτῃ ὡς τὴν δ' αὖτ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην
 Κυθήροις δ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην ἔσθ' ἀσπασίην
 Κυθήροις δ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην ἔσθ' ἀσπασίην
 Ἠδὲ φιλομνηδία, ὅτι μνηδίων ἐξίφασι δὴ.
 Τὰ δ' ἔσθ' ἔσθ' ὡς τὴν δ' αὖτ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην
 Γεινομῆν ταῦτα φησὶ, δὴ τ' ἐς φύλον ἰύση.
 Ταῦτ' αὖτ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην ἔσθ' ἀσπασίην
 Μοῖραν ἐπ' αἰδρώσισι καὶ ἀδανάτοις δούσι,
 φησὶ τὸν δ' αὖτ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην τὸν δ' αὖτ' ἐπ' ἔτα· ἔσθ' ἀσπασίην

Oleationemque suavem, & amicitiam, blanditiasque.

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat.

Filios obinrgans, magnus Caelum, quos genuit ipse
Distabat porro, festinantes ex proterva: a magnum patrisse
Facinus, cuius deinceps ultio in posterum futura sit:

Nox praterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,

Et Meriem peperit etiam Somnum peperit vero agmen

Qua nulli mixta dea peperit Nox obscura. [Somniorum:

Rursum postea Momum, & Erumnam dolore plenam,

Hesperidasque, quibus mala ultra inclytum Oceanum

Aurea pulchra cura sunt, ferentesque arbores fructus,

Et fatales deas & parcas genuit immites,

Clotoque, Lachesisque & Atropon: qua mortalibus

Nascentibus dant habendum bonumque malumque,

Quaque hominumque deorumque delicta persequentes,

Nunquam desinunt dea a vehementi ira.

Prusquā illi repēderint malā ultionem quisquis peccarit.

Peperit praterea & Nemesis, cladem mortalib. hominibus

Nex perniciofa: post hancq. Fraudē enixa est, & Amicitia

Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.

Ceterum Contentio odiosa peperit quidē Laborem molestū,

Oblivionemque, Pestemque, & Dolores lacrymabiles,

Pugnasque, Cadesque, Præliaque, Stragesque virorum,

Iurgiaque, menacesque Sermones, Disputationesque,

Legum contemptum Noxamque familiares inter sese,

Iuramentumque quod plurimum terrestres homines

Ledit, quando quispiam volens peieraverit:

Nec cumq. alienum a mēlacio, & veracem genuit Pontus,

Maximum natu filiorum, sed vocant senem,

Eo quod verus atque placidus, nec iurus & aqvis

Oblivisitur, sed iusta & mansueta consilia novit.

Deinde rursum Thaumantem magnū & fortem Phorcyn,

Terra commisit, & Ceto pulchriū genui pradiam,

Eurybiamque, ferreum in pectore animum habentem.

Ex Nereo porro prognati sunt perquam amabili soboles

Ponto in infrugifuso, & ex Doride pulchrisoma, [dearum

Filio

Τρίψιν τε γλυκερῶ, φιλόπτη τε, μφίχλιω τε.
 Τῆς ὅ πατὴρ Τιτῶας ὀπίκλησιν καλέσκει,
 Παῖδας ἡφείαν μέγας Οὐρανὸς πέλει αὐτῆς.
 Φασκε ὅ ππαινοντας ἀταδαιλή μέγα ρέξαι
 Εργον τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἴσται.
 Νυξ δ' ἔτεκε συζυγόν τε Μόρον τε καὶ Κῆρα μέλαινα,
 Καὶ Θάνατον τέκε δ' Ὑπνον, ἴτικτε ὅ φύλον Οἰήρων.
 Οὐ πνι κοιμηθεῖσαι δεῖα τέκε Νυξ ἱρεβεινή.
 Δούτιρον αὖ Μῶρον, καὶ Οἰζυνὸν δῆμνέσται.
 Εσπερίδας δ', αἷς κῆλα πέριλυ κλυτὴ Ωκυνοῖο
 Χρύσα καὶ ἀμέλοισι, φέροντά τε δένδρεα καρπῶν.
 καὶ Μείρας καὶ Κῆρας ἰγείνατο νηλοπύνοισ,
 Κλωθώ τε, Λάχριν τε, καὶ Ἀΐον. αἷτε βροτοῖσι
 Γενέμενοι διδύοσιν ἔχον ἀγαθὸν τε κακόν τε,
 Αἷτ' αὐδρόν τε θεῶν τε ὠδριβασίας ἰφίπνοισι
 Οὐδέποτε λήροισι δεῖα δῆνοισι χέλοισι,
 Πείν γ' ἀπὸ τῶ δώωπι κακῶ ὅπνι ὅς πε ἀμάρτη.
 Τίτικτε ὅ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτέοισι,
 Νεξέλοισι μὲν τῶ δ' Ἀπάτῃ τεκε καὶ Φιλόπτη,
 Γῆρας τ' ἐλόμοισι, καὶ Εἰν τέκε κατ' ἐρόδυμον.
 Αὐτὰς Εἰς συζυγὸν τεκε μὲν Πόνον δῆμνέσται,
 Λήδῃ τε, Λαιμόν τε, καὶ Λάχα δακρυόεντα,
 Τομίνας τε, Φονοῖς τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
 Νείκεά τε, φουδέας τε Λόγους, Ἀμειλιγίας τε
 Δυστομίω, Ἀτῇ τε, στυγέας δῆμνέσται.
 Ορκον δ' ὅς δὴ πᾶσι δῶν ὀππρόνους ἀνδρώποισι
 Πηλαίει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ὀππὸρκον ὀμόσῃ.
 Νηρέα τ' ἀφαιδέα καὶ δῆμνέσται Πόντος,
 Πρεσβύτα τὸν πᾶσι δῶν αὐτὰ καλέοισι γέροντα,
 Οὐνε καὶ νημερτῆς τε καὶ ἡπῖα καὶ δῆμνέσται
 Ἀήδε, δῆμνέσται δῆμνέσται καὶ ἡπῖα δῆμνέσται.
 Αὐτῆς δ' ὅς δὴ Θάμμαντα μέγαν, καὶ ἀγλῶρα Φόρβῃν,
 Γαῖαν μισγ' ἡπῖα, καὶ Κηδῶ καλλιπαῖρον,
 Εὐρυδίω τ' ἀδάμαντος εἰς φρεσὶ θυμὸν ἔχουσιν.
 Νηρῶ δ' ἔχουσιν μετ' ἑταίρα τέκε θεῶν,
 Πόιντ' ἐκ' ἀτρυγίτ' καὶ Δωρίδ' ἡνέμοισι

Filia Oceani rotundi fluminis,
 Proteaque, Eucrateque, Pasque, Amphitriteque,
 Hudoraque, Thetis que Gæoneque, Glauceque,
 Cymothoe, Spiroque uelox, Thaliaque iucunda,
 Et Melita gratiosa & Philimene & Agave,
 Pasitheaque, Eratoque, & Eunice roseis lacertis pradiata,
 Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
 Neleaque, & Adia, & Peritomeia,
 Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
 Hippothoeque lepida & Hippone roseis lacertis pradiata,
 Cymodoceque, qua fluctus in obscuro ponto,
 Et status diuinorum ventorum, una cum Cymatoloe
 Facile misceat, & cum pulchros tales habente Amphitrite
 Cymoque, Etone pulchreque coronata Halimede,
 Glaucomeque hilari, & Pontoporia,
 Liagoreque, & Enagore, & Laometia,
 Polynomeque, & Antone, & Lysianassa,
 Euarneque tam indolentia, quam inculpata forma,
 Et Psamathe decora corpore, diuinaque Menippe,
 Nesoque, Eupompeque, Themistoque, Pronoeque,
 Nemertesque, qua patrius habet animam immortalis.
 Ha quidem ex Nereae incipato procreata sunt
 Filia quinquaginta inculpata opera callentes.
 Thaumae vero Oceani profundiflui filiam
 Duxit Electram hac autem celerem peperit Irim,
 Pulchricomasque Harpyas, & Aeolusque, Ocypeteque,
 Qua ventorum flamina, & aues assequuntur
 Pernicibus aliis, in caelo enim degentes volitant.
 Phorco post hac Ceto Graas peperit pulchris genis pradiata,
 A partu cannae, quas ob id, Graas, vocant.
 Immortalesque dii, humique incedentes homines.
 Pephredoque pulchro peplo, Enyoque, croceo peplo,
 Gorgonesque, qua habitant celebrem Oceanum,
 In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides arguta,
 Sthenoque, Euryaleque, Medusaque grauiam perpeffa.
 Ipsa erat mortalis, si alia immortales, & serps non obnoxia.

Κέρης Ωκεανοῖο τελέειθ' ποταμοῖο,
 Πρωτῷ τ', Εὐκρεΐτη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτείτη τε,
 Εὐδῶρη τε, Θείῃς τε, Γαλιῶνι τε, Γλαυκῇ τε,
 Κυμοδόῃ, Σπείῳ τε Δοῇ, Θάκῃ τ' ἑρέεσσιν,
 Καὶ Μειλίῃ χαρίεσσι, καὶ Εὐλιμῶνι, καὶ Ἀζαυῇ,
 Παπιδῇ τ', Εὐρωτῷ τε, καὶ Εὐώεικῃ ῥοδόπῃσι,
 Δωτῷ τε Πρωτῷ τε, Φέρουσά τε Διωμαῶνι τε,
 Νηστῇν τε, καὶ Ἀκταῖν, καὶ Πρωπυμέδῃα,
 Δαρείς, καὶ Πανόπῃ, καὶ Ὀλυσίδι Γαλιῇ τε.
 Ἰπποδόῃ τ' ἑρέεσσιν, καὶ Ἰππονόῃ ῥοδόπῃσι.
 Κυμοδόκῃ δ' ἥ κύματ' ἐν κρείσσει πάντω
 Πνοιάς τε ζαθέων αἰέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
 Ρεῖα φρυγῆν, καὶ σφύρω Ἀμφιτείτη.
 Κυμῶ τ', Ἠϊόνη, τε εὐσέφανός δ' Ἀλιμῆδι.
 Γλαυκονόμῃ τε φιλομειδῆς, καὶ Ποντοπόρῃα.
 Δειαζόρῃ τε, καὶ Εὐαγῆρῃ, καὶ Λαομέδῃα.
 Πυλωόμῃ τε, καὶ Αὐτονόῃ, καὶ Λυσιστάσσῃ,
 Εὐάρῃ τε φυλῷ τ' ἑρατῇ καὶ εἰδῇ ἄμωμῃ.
 Καὶ Ψαμάδῃ χαρίεσσιν δίμῃσι δῖνι τε Μοίπῃσι
 Νησῷ τ', Εὐπόμπῃ τε, Θμιστῷ τε, Περνέῃ τε.
 Νημερτίδῃ, ἥ παῖδες ἔχουσιν ἀθανάτοιο.
 Αὐταῖς Νηρηῇ ἄμωμον ἔξεχρύνοντο
 Κῆραι πεντήκοντα, ἄμωμον αἶγρ' εἰδυῖαι.
 Θαύμας δ' Ωκεανοῖο βαθυρρεΐται δούρατ' αἶα
 Ἠγάγετ' Ἠλίκρῳ, ἥ δ' ὠκείαι τέκεν Ἰεῖν,
 Ἠὺκόμοις δ' Ἀρπύιας, Αἰθιώ τ' Ωκυπέτῳ τε
 Αἶψ' αἰέμων πνοῇσι καὶ οἰανοῖς ἥμ' ἔποντο,
 Ωκείης πλούμασι μεταχρόνια γῆ ἰδμεν.
 Φόρκυι δ' αὖ Κητῷ Γραΐας τέκε καλλιπαρήοιαι.
 Ἐκ χροίτης πολίας, τὰς δὲ Γραΐας καλίοισιν
 Ἀδανάτοί τε θεοὶ, χαρμὰ ἑρχόμενοι τ' αἰδρωταί.
 Περρηνδῷ τ' εὐπεπλόν, Ενυῶ τε κερκόπεπλον,
 Γοργαῖ δ' αἶναιόισι σφῶν κλυτῇ Ωκεανοῖο,
 Ἐρατῇ παρ' ἐνυκτός· ἥ Ἐσπερίδες λιγυφάνοι
 Σφηνῶ τ', Εὐρυδῇ τε, Μίδουσά τε λυγρὰ παιδεύουσι.
 Ἠδ' ἔλιν θνητῇ, αἳ δ' Ἀδανάτῃ καὶ Ἀργείῃ

Dum: cum una concubavit carnulea casarie Neptunus.
 In molli praeo & floribus vernis.
 Eius autem Persens caput cum amputasset,
 Exiit Chrysaor magnus, & Pegasus equus.
 Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
 Natus esset: caeterum hic enseni aureū tenebat manib. suis:
 Et ille quidem cum anolasset, relicta terra matre pecorum
 Peruenit ad immortales, Iovis vero in domo habitat,
 Tonitruque & fulgur ferens Iovi praedenti.
 Chrysaor porro genuit tricipitem Geryonem,
 Mixtus Calliroa filia nobilis Oceani.
 Illum quidem arma exiit vii Herculanæ,
 Boves apud flexipedes circumflua in Erythra.
 Die illo cum boves egit latas frontes habentes
 Tirynthum in sacra, cœnensus iter Oceani,
 Orthoq. interfuso, & bubulco Eurytione,
 Stabulo in obscuro, ultra inclitum Oceanum.
 Ipsa insuper peperit aliud monstrū, perplexum, nihil simile
 Mortalibus hominibus, neque immortalibus diu.
 Specu in concavo, diuinam animo infracto Echidnam:
 Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis, [gnumque,
 Dimidio utem ingentem serpentem horrendumque, ma-
 Varium, crudiorum, diuina sub caaverna terra.
 Illic vero ei specus est in imo, caua sub petra,
 Procul ab immortalibusque diu mortalibusq. hominibus:
 Ibi sane ei destinantur dy inclitas domos incolere.
 Atque coorcebatur in Arimæ sub terra Echid, &
 Immortalis nympha & senj expers diebus omnibus.
 Hunc Typhaonem aiunt mixtum esse amore,
 Vehementem & violentum ventum, nigris oculis decora
 Illa vero gravidæ facta, peperit fortes filios, [puella.
 Orthum quidem primo canem peperit Geryni.
 Iterum secundo edidit partu immensum, minime effabilem,
 erberum crudiorum, Platonis canem area vice.
 Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.
 Tertio, Hydram genuit abominabilem,

Αἰδοῦτ' ἵ μὴ παρελῆατο Κυανοχαίτης,
 Ἐν μαλακῇ λευκῇ κ' αἰσιν εἰσενέει.
 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κατὰ δῆλ' ἀπιδ' ἔρτο μῆστι,
 Ἐξείδορε Χρυτάω τε μέγας κ' Πύγασ' ἱπποῖ.
 Τῷ μ' ἐπώνυμον ἴδ', ὅτ' ἄρ' Ὀκεανὸς περὶ πηγάς
 Γεῖνεθ', ὅδ' ἄρ' ἑρπύλλον ἔχεν μὲν χερσὶ φίλῃσι.
 Χωρὲ δ' ὀππ' ἀμείβετο, πορρὸν πρὶν χθόνα μετῖρα μῆλιν,
 Ἰκνέ' εἰς ἀθανάτοισ' Ζηνὸς δ' ὅτ' ἀνέμωσι γαίῃ,
 Βορὴν τὴν τε σερρῶν τε φέραν Διὶ μετόπισθε.
 Χρυτάωρ δ' ἔτεκε πεκαρῶνα Γηρυονῆα,
 Μεχθεὶς Κόλμωρ κ' ἄρ' ἑρπύλλον Ὀκεανοῖο.
 Τὸν μ' ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ηρακλεΐη,
 Βοῶσι παρ' εἰσιπόδεσσι, περὶ ῥύτα εἰν Ερυθείῃ.
 Ἡματι τῇ, ὅτε πρὸς ἑὸς ἦλασεν θυμὸς μετὰ τοῖς
 Τίρῳθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὀκεανοῖο.
 Ὀρδον τε κλείνας, κ' βακίλον Εὐρυπίωνα,
 Σταθμὸν ἐν ἡρώεσσι, πέρην κλυτῷ Ὀκεανοῖο.
 Ἡ δ' ἔτεκε δῆρ' ἑρπύλλον, ἀμύχανον, ἔδ' ἐν εἰσὶν
 Θνητοῖς ἀνδράποισι, ἔδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Σπῆν ἐν γλαφυρῷ, θεῖον κρατερόρρον Εχέδισον.
 Ἡμισυ μ' ὑμῶν ἐλκώπιδ' ἀγαλλιπάρρον,
 Ἡμισυ δ' αὖτε πάλωρον ὄρεν, δῆνόν τε μέγαν τε,
 Ποικίλον, ὠμὸν ἰσχυρὸν, ἑρπύλλον ἀπὸ κούρεσι γαίης.
 Ἐνθα δ' οἱ ἀπ' ἐστὶ χερσὶν, κοίλῃ ὑπὸ πτέρῃ,
 Τηλὴ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνδράπων.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ δαίσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα γαίῃ.
 Ἡ δ' ἔρρετ' εἰν Αἰετοῖσιν ὑπὸ χθονὶ λυγρῇ Εχέδισον,
 Αἰετῶν ὑμῶν κ' ἀγέρας ἡμῶν πάντα.
 Τῇ δ' ἑρπύλλονα φατ' ὑμῶν ἡμῶν ἐν φιλότῃ,
 Δεινὸν θ' ὑβρισιλὸν τ' αἰετοῖς, ἐλκώπιδι κούρῃ.
 Ἡ δ' ὑπεκυσσάμενη, τίκατο κρατερόρρον τέλει.
 Ὀρδοὶ μ' ὡρῶντον κυῶν γείνατο Γηρυονῆα.
 Δότι τρεῖς αὖτις ἐπικτεῖν ἀμύχανον ἔτι φαιδόν,
 Κίρβιρον, ὠμὸν ἰσχυρὸν, αἰετῶν κυῶν χαλκίονος,
 Περσικόντοκαρῶνα, γαίης τε κρατερεῖ τε.
 Τὸ τρίτον, Τόρῳ αὖτις γείνατο, λύγρ' εἰδύμενον.

Lernaam, quam enutritis dea albi vlnis Iuno,
 Insatiabiliter indignam virtuti Herculanæ
 Ac illam quidem Iovis filius occidit sauo ferro.
 Amphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
 Hercules ex consilio Minerva prætoricis.
 Tum ipsa Chimaræ peperit, spirantem terribilem ignem,
 Trucemque, magnamque, terroremque, validamque.
 Illius erant tria capita: unum quidem terribilem leonem,
 Alterum capellæ, tertium vero serpentis robusti draconis.
 Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
 Horrende efflans ignis robur ardentis.
 Hanc quidem Pegasi cepit, & strenuus Bellerophontes.
 Illa sane Sphingen exitialem peperit, Calceis perniciem,
 Ab Orithy subacta: Nemeumque leonem,
 Quem Iuno cum enutrivisset, Iovis veneranda uxor,
 In locis fertilibus collocavit Nemeæ cladem hominibus.
 Illi sane hic commorans decipiebat tribus horarum,
 Imperans cavernosa Nemeæ, atque Apesanti.
 Sed ipsum robur domuit virtutis Herculanæ.
 Cetero vero minimum natu, cum Phoro amore mixta,
 Peperit gravem serpentem, qui obscura in latibus terra
 Fensibus in amplis pro suis aurea mala sustodit.
 Hoc quidem ex Celo & Phoro genus est.
 Tethys autem Oceano flumina peperit vorticosa [bentem,
 Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices ha-
 Strymonem, Maandrumque, & Istrum pulcherrimum,
 Phasiemque, Rhesumque, Acheloum argenti vorticem,
 Nessumque, Rhodumque, Halsacmonemque, Heptaporumque,
 Granicumque, & Asapum, divinumque Simeonta,
 Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque, Parthenumque,
 Euenumque, & Ardesum, divinumque Scamandrum.
 Peperit quoque filiarum sacrum genu, quæ per terram,
 Viros à teneris educant, ura cum Apolline regæ.
 Et fluminibus: hanc vero à Iove sortem habent,
 Pithoque, Admetique, Danthæque, Eliæque,
 Dotisque.

Αἰγυπία δὲ δρέψα δαλκώλει· Ἡρῆ.
 Ἀπλῆτοι κοτίεσσι βίη Ἡρακλῆϊ.
 Καὶ γὰρ Διὸς υἱὸς ἐκράτο νηλεὶ χαλκῷ
 Ἀμφιτρυωνιάδης, στυγερὴν φίλον Ιολάω.
 Ἡρακλῆος, Βουλῶν Ἀθωαῖος ἰγλείης.
 Ἡ δὲ Χίμαρα ἱππὲς πνέουσαν ἀμαρμάκετι πῦρ,
 Δεινὴν τε, μεγαλὴν τε, πιδόκεα τε, κρατερὴν πε.
 Τῆς δὲ λῶ τρεῖς κεφάλαι· μία γὰρ χαροπόιο λέοντι·
 Ἡ δὲ χιμαῖρος ἡ δὲ ὄφις· κρατεροῖο δράκοντι.
 Προδολέων ἔπιδεν δὲ δράκων μέσση δὲ χίμαρα,
 Δεινὸν ὄλοπνέουσα πυρὲς μύθος αἰδοῦνός.
 Τῷ γὰρ Πήγασος εἶλε καὶ ἰσχυρὸς Βυλλεροφόντης.
 Ἡ δὲ ἄρα Σφίγ' ὀλοὴν τέκε, Κασμείην τιν ὀλεθρον,
 Ορῶν ὑποδμηθεῖσα· Νεμεσίων τε λέοντα,
 Τὸν γὰρ Ἡρῆ δρέψασα Διὸς κυδνήν ᾤσθη κοίτης,
 Γαυνοῖσιν κρατένασσε Νεμείης, πῆμα δ' αἰδρώποις·
 Εὐδ' ἄρ' ὄγ' οἰκείαν, ἐλκεφαίετο φῶλ' αἰδρώπων,
 Κοιρανέων τεκνύει Νεμείης ἡ δὲ Ἀπίσαι·
 Ἀλλὰ εἰς ἰδάρμασσε βίης Ἡρακλῆϊος.
 Κυτῶ δὲ ὀπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγείσσει,
 Γείνατο, δῆνόν ὄφιν· εἰς ἐρεμῆς κούρεσι γαῖης,
 Πείρεσσι σε μεγάλους παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τοῦτο γὰρ ἐν Κυτοῖς καὶ Φόρκυϊ γένετο.
 Τιθεὶς δὲ Ὀκλειῶ ποταμοῖς τέκε δινήκετας,
 Νεῖλον τ' Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην.
 Στυρμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἰστρον καθιρρῆδρον,
 Φάσιν τε, Ρῆσον τ' Ἀχελώϊον ἀγυροδίνην.
 Νέσσον τε, Ρόδιόν δ', Ἀλιέκμονά δ', Ἐπὶ ἅπαρσιν τε,
 Πριωϊκὸν τε, καὶ Αἰσηπον, θεῖον τε Σιμοῦντα,
 Πίλειόν τε, καὶ Ἑρμεν, εὐρὺν εἴτιον τε Κάϊκον,
 Σαγχαρίον τε μέγαν, Αἰδωνά τε, Παρθέτιον τε,
 Εὐλωὸν τε, καὶ Ἀρδισκον, θεῖόν τε Σκαίμανδρον.
 Τίκεται δὲ θυγατέρας ἱερὸν γένος, αἷον καὶ γαῖαν.
 Ἄνδρας κούρεζοισιν, Ἀπόλλωνι ἔπειτα ἄνακτι,
 Καὶ ποταμοῖς ταύτῃ δὲ Διὸς ᾤσθη μοῖραν ἱεροῖς,
 Πειρώ τ', Ἀδμήτην τε, Ιαγῶν τ', Ἠλέκτρην τε.

Dorisque, Prymnoque, & Vrania forma deam referens,
 Hippoque, Clymeneque, Rhodoque, Caliroeque,
 Zenoque, Cythique, Idyiaque, Pasitrocheque,
 Plexanroque, & Galaxaurē, amabilisque Dione,
 Melibosisque, Thetique, & venusta Polydora,
 Cerceisque indole amabili, Plutoque bonini oculis,
 Perseisque, Ianiraque, Acasteque, Xantheque,
 Petraaque lepida, Menesthoque, Europaque,
 Mitisque, Eurynomeque, Telestoque crocei peplo:
 Crisideque, Asivue & amabili Calypso:
 Eudorieque, Tycheque, & Ampirio, Ocyroque,
 Et Styx, quae ipsarum excellentissima est omnium:
 Atque haec Oceano & Tethyde procreatae sunt,
 Grandiores natu filiae multa quidem sunt & aliae:
 Ter mille enim sunt ceterae filiae Oceani,
 Quae sunt dispersae terram & profunditates lacuum,
 Passim pariter incolunt, dearum splendida proles,
 Totiusque alij fluxus cum strepitu fluentes,
 Fluxus Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
 Quorum cominus difficile omnium mortalem virum proloqui:
 Sed singularem noverunt quicumque circum habitant.
 Thia praeterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
 Auroramque quae omnibus terrestribus lumen praebeat,
 Immortalibusque diis qui caelum latum tenent,
 Genuit, congressa cum Hyperione in amore.
 Uno autem Eurymacha peperit, per amorem mixta,
 Astraeumque magnū, Pallantemque, praestantissima dearum,
 Perseque quae ceteris omnes praecebat peritia.
 Astraeo vero Aurora ventos peperit magnanimos,
 Argesten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
 Et Notum, in amore cum deo dea congressa.
 Post hos vero Aurora stellā genuit Luciferū mane genitā,
 Astraeque fulgentia, quibus caelum candelum est.
 Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
 Zelum & Niocem pulchros tales habentem in adibus,
 Et Rhoen atque Vim praeclarā genuit filios,

Δαίρις τε, Περικλῆς τε, καὶ Οὐρανίη Θεοειδής,
 Ἰππώ τε, Κλυμένη τε, Ροδία τε, Κόμιορ τε,
 Ζόξω τε, Κλυτή τε, Ἰδύα τε, Πασιδουή τε,
 Πληξάουρη τε, Γόλαξαίρη τε, Ἰρατή τε Διώνη,
 Μηλόροσις τε, Θόη τε, καὶ Δουειδής Πολυδώρη,
 Κερκίς τε θυλὼ Ἰρατή, Πλατώ τε Βουπίς,
 Περσὶς τ', Αἰεὶρά τ', Αἰάκη τε, Ξυδίη τε,
 Πετρεσίη τ' Ἰρέατα, Μενιδώ τ', Εὐερόπη τε,
 Μῆτις τ', Εὐρωμένη τε. Τελεδῶ τε καὶ ἄλλα πολλὰ.
 Κερσίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἡμέρειατα Κόμυψα.
 Εὐδώρα τε, Τύχη τε, καὶ Αμφιερά, Ωκυρῆ τε.
 Καὶ Στυξ, ἥ δ' ἡ σφίον προοιμετῆτι θῆν ἀπασίαν.
 Αὐτὰρ δὲ Ωκεανὸς καὶ Τηθύς ἐξερχόμενοι
 Πρεσβύταται κυρσί. πολλὰ γὰρ μῦθ' εἰσι καὶ δῆα.
 Τεῖς γὰρ χάλια φέπταν σφυροὶ Ωκεανίται,
 Αἶψα πελοσπερίεσσι γῆα καὶ βένδρα λίμνης
 Παῖτη ὁμῶς εὐόποισι, δαΐων ἀγλαὰ τέκνα.
 Τόσσος δ' αὖθ' ἑτέραι ποταμοὶ καναχὰ δαΐρεοντες,
 Υἱέες Ωκεανὸς, αἳ γαίνατο πότνια Τηθύς.
 Τῶν ὄνομ' ἀγλαέων πάντων βροτῶν αἶδρα εἰσάσσει,
 Οἱ δ' ἕκαστοι ἴσασιν σὶ αἶψα ναιετάουσι
 Θεία δ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπρὰ τε Σελήνην,
 Ἡάθ', ἥ πάτερ αὖτις ὀππρόχοι οἰσὶ φασίνη,
 Ἀθανάτοισι τε θεοῖς τοὶ ἑρμάνον δρυμὶ ἔχουσι.
 Γαίναθ', ὡδυνηθεῖς, Τάρταρον αἶψα φιλότιπ.
 Ἡέλω δ' Εὐρυδίη τίκτει φιλότιπ' ἡμείσας,
 Ἀσραϊὸν τε μέγαν, Πόδηαντα τε, διὰ δαΐων.
 Πέρσιω θ' ἥς καὶ πᾶσι μετ' ὀρεπιν ἰδυστικώσσι.
 Ἀσραϊὸν δ' Ἡὸς αἰέμοις τέκεσσι προδύμει,
 Ἀργείω Ζέφυρον, Βορίω τ' αἰφηρεκέλδου.
 Καὶ Νότον αἶψα φιλότιπ' ἀπὸ δαΐων θύνηθεῖσα.
 Τοῖς δ' μετ' ἀστέρασι πᾶσι Εὐσφίρον ἡερχίμει.
 Ἀσρα τε λαμπυρόντα πᾶσι τ' ἑρμάνος ἑσπερίω.
 Στυξ δ' ἔτι καὶ Ωκεανὸς θυγάτηρ, Πόδηαι ἡμείσας.
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλὰ σφυροὶ ἐμμελίσσιν.
 Καὶ Κρόνος, καὶ Βία, καὶ ἑρμείατα γένεσσι τέκνα.

Quibus non est scelerum à Ioue domus nec ulla sedes,
 Neque via, qua non illi deus grauit:
 Sed semper apud Iouem grauitèr tonantem sedem habent.
 Sic enim consuluit Styx incorruptibilis, Ocean filia,
 Die illo, quando omnes Olympi fulgurator
 Immortales vocauit deos ad altum caelum [tanes pugnēt.
 Dixit autem, quod quisque una secum deorum contra Ti-
 Nukise adepturum premia, sed honorem quemque
 Habiturum quem antea inter immortales deos, [immutis,
 Illum etiam dixit qui honorem expers fuerit sub Saturno &
 Ad honores ac premia prouecturum, ut fas est.
 Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
 Cum suis filiis chari per consilia patris.
 Ipsam vero Iupiter honorauit: crimina quoque dona dedit.
 Ipsam enim constituit deorum magnam ut sit iramētum,
 Pity autem deabus omnibus suis cohabitatores ut sint.
 Similiter etiam vniuersis prorsus sicuti pollicitus erat.
 Perfecit ipse autem praeponens est, atque regem agit.
 Phoebe porro Caei peroptabilem venit ad lectum.
 Grauidæ vero facta deinde dea dei in amore,
 Latonam carulas peno peperit blandam semper,
 Autem hominibus atque immortalibus diis,
 Enauem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
 Genuit insuper Asteria claram, quam olim Perseus
 Duxit in amplam domum chara ut vocetur uxor.
 Illa autem grauidata Hecaten peperit, quam super omnes
 Iupiter Saturnius honorauit: dedit vero ei splendida dona,
 Potestatem ut habeat terraeque & infragiferi maris.
 Imo etiam stellifero sub caelo sortita est honorem,
 Immortalibusque diis honorata est maxime:
 Etenim nunc quando alicubi aliquis terrestrium hominum,
 Faciens sacra honesta ex lege exiat,
 Vocat Hecaten: ingens vero cum sequitur honor
 Facillime, cuius beniuola dea suscipit preces:
 Et illi gratias argitur, nam facultas ipsi adest.
 Quos enim Terra Caeloque prognati sunt.

[illegible]

Et honorem sorte acceperunt, istorum habet sortem omnium.
 Neg, quicquam ipsi Saturnius per vim ademit, neg, priuauit
 Eorum quacunque sortita est Titanas inter priores deos.
 Sed habet sicut prius ab initio facta est distributio
 Nec quia unigenita, minus dea sortita est honorem,
 Et potestatem tam in terra ac caelo, quam in mari:
 Sed insuper multo magis, quoniam Iupiter honorat ipsam.
 Cui vero uult, magnifice praesto est, atque iuuat.
 Inque concione inter homines eminet, quae scilicet uoluerit.
 Atque quando ad bellum perdens viros armantur
 Viri, tum dea adest quibus uoluerit,
 Victoriæ prompte ut praebeat, & laudem porrigat.
 Inque iudicio reges apud venerandos sedet.
 Bona insuper quando viri in certamine colluctantur;
 Illi enim dea & illis praesto est, atque iuuat.
 Qui vero uicerit virtute & robore, pulchrum praemium
 Facile fert, atque parentis in gloriam dat
 Bona item equibus adesse quibus uoluerit:
 Et hi qui glaucum mare tempestuosum secant,
 Votaque faciunt Hecata, & valde sonanti Neptuno.
 Facile etiam praedam inclita dea dedit copiosam,
 Facile vero abstulit apparentem, uolens saltem animo.
 Bona praeterea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
 Armentaue bouum, gregesque, & greges latos caprarum,
 Gregesque lanigerarum ouium animo saltem uolens,
 Ex paucis facunda facit, & ex multis pauciora reddit.
 Adeo sane licet unigenita ex matre existens,
 Omnibus inter deos honorata est muneribus.
 Fecit autem ipsam Saturnius alumnam iuuenam, qui post
 Oculis aspexerunt lumen multa cōtuentis Aurorae. Ipsam
 Sic ab initio nutriens filios: atque hi sunt honores,
 Rhea autem compressa à Saturno, peperit illustres liberos,
 Posam, Cererem, & Innonem aurei calceamenti gaudens.
 Fortemque Dionem, qui sub terra domos incolit,
 Immitte cor habens, & valde sonantem Neptunum,
 Praemque sapientem, decum patrem atque hominum.

Καὶ τιμὴν ἔλαχεν, τέτων ἔχον ἄσπετον.
 Οὐδὲ τι μιν Κρονίδης ἐβίησατο ἔδ' ἔτ' ἀπνύει
 Οὐδ' ἔλαχε Τιτῆσι μὲν περτέροισι θεοῖσιν,
 Ἀλλ' ἔχων τοσούτων ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δαίμων.
 Οὐδ' ὅπ' μωροχρῆς, ἥσων θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 Καὶ χέρας ἐν γαῖῃ τε καὶ ἔρανος ἠδὲ θαλάσῃ·
 Ἀλλ' ἐπὶ καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτῷ.
 Ὡς δ' ἐθέλει μάλ' ὡς ᾤξινε, ἢ δ' ἐνέησιν.
 Ἐν τ' ἀγορῇ λαῖσι μεταφρίσσει, ἢ καὶ ἐδέλῃσιν
 Μοῖ' ὅπ' ὅτ' ἐς πόλεμον ἐδιτλώρεα θωρήσων
 Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ ᾤξινε, ἢ καὶ ἐδέλῃσιν,
 Νίκῃ περφορνέως ὀπίσσει καὶ κῦδ' ὀρύξαι.
 Ἐν τε δίκη βασιλεύσει παρ' αἰδοῦσι καὶ δίκῃ.
 Ἐδλή δ' αὖθ' ὅπ' ὅτ' ἀνδρες ἀγῶνι ἀεθλούμενοι
 Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς ᾤξινε, ἢ δ' ἐνέησιν
 Νικήσας ὅς ἐστιν καρτεῖ καλὸν αἶθλον
 Ρεῖα φέροι, χαίρον τε τοκῶσιν ὀπάσει.
 Ἐδλή δ' ἰπώκεισι παρ' ἐστέρῃσι καὶ ἐδέλῃσιν
 Καὶ τοῖς ἐγλαυκῶν δασυέμελλον ἐργάζοντο
 Εὐχρον δ' ἐκείτῃ καὶ ἐρικτύπῳ ἔννοσι γαῖῃ,
 Ρηιδίῳ δ' ἀγρῷ κυδνήθ' ἐς ἅπασα πολλῶν,
 Ρεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένη, ἐδέλῃσιν γε θυμῷ.
 Ἐδλή δ' ἐς σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληϊδ' αἰξίν,
 Βυκολίας τ' ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
 Ποίμνας τ' εἰροπικῶν γ' αἶαν θυμῷ γε θέλῃσιν,
 Ἐξ ὀλέων βεβιάει, καὶ πολλῶν μείονα θῆκε.
 Οὐτὼ τοι καὶ μωροχρῆς ἐν μητρὶ ἴστα,
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμη' ἡ γέρας.
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροδόφον, οἷ μὲν ἐκείνῳ
 Οφθαλμοῖσιν ἴδοντο καὶ πολυδερκέ' ἦοι.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροδόφ' αἰδ' ἔτε τιμῇ
 Ρεῖν δ' αὖθ' ἐμνησσε Κρόνον φαίδιμα τέκνα
 Ἰσίων, Δήμητρα, καὶ Ἥρῃ χρυσόπιδαν,
 Ἰφιδιμόν τ' Αἰδών, ὅς ἐστι χθονὶ δαίματι καίῳ
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχων καὶ ἐρικτύπον ἔννοσι γαῖαν,
 Ζεὺς ἄτε μακρότατος, θεῶν πατὴρ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

Cuius à tonstrum concutitur lata terra,
 Atque istos quidē deglutiebat Saturnus magnus, quicūq;
 En utero sacro matris ad genna venerat:
 Hac agstans, ne ullus clarorum filiorum Calis
 Alius inter Immortale: haberet regium decus.
 Audierat enim ex terra & Caelo stellis micante,
 Quod sibi fatale esset proprio à filio domari.
 Quantumvis robusto existenti, Iouis magni per consilia.
 Ideo hic nō cacam speculationē habuit, sed infidias strenuus
 Filios suos deuorabat: Rheam autē tenebat luctus grauis.
 Sed quandotam Iouem erat decorum patrem atq; virorū
 Paritura, iam tum chara supplicabat parentibus
 Suis, Terraque, & Caelo stellato,
 Consilium vi suggererent, quo pacto lateret pariens
 Filium charum, p̄stique ulcisci furias patris sui
 Contra filios, quos deuorabat ingens Saturnus versutus.
 Illi vero filia dilecta auscultarunt & morem gesserunt,
 Et ei commemorarunt, quacūq; fati consiliū esset fieri
 Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.
 Miserunt autem in Lyctum, Creta ad pinguem populum,
 Cum minimum natu filiorum esset paritura,
 Iouem magnum, tunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
 In Creta lata, ad educandum, & enutriendum ab infantia.
 Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem migrans,
 Primum ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum mani-
 Antro in excelso, diuina sub latebris terra, [vbi prehensum
 Argao in monte denso syluoso.
 Huic autem fasciū inuolutum magnum lapidem in manus
 Calis filio, prapoli deorum priori regi. [dedit
 Quem tum arreptum manibus, suam condidit in aluum,
 Miser, nec cogitauit animo quod sibi in posterum
 Pro lapide suus filius inuictus & securus
 Superesset, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum
 Ex honore expulsurus ipseque immortalis esset imperaturus.
 Celeriter autem deinde robur & fortia membra
 Crescebant regi: reuoluit autem anno,

Τὸ δὲ ὑπὸ βροτῶς πελαγίζετο, ὄρεϊα χθονί·
 καὶ εὖ μ' ἐκτίπτε Κρήνῃ μέγας, ὅς τις ἔχασθαι
 Νηδυῖον ἐξ ἱερῆς μητρὸς πορὶ γυνάδ' ἴκοιτο·
 τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν ἔρατιώται
 ἀλλ' ὅτ' ἀθανάτοισιν ἔχη βασιλεύειν πρῶτον.
 Πάδ' οὖτο γὰρ Γαῖα τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὔτε κ' αἰεὶ πρῶτοτο ἴσ' ὑπὸ παιδὶ δαμνῶντι.
 καὶ κρατὶσιν ἄρ' ἰόντα, Διὸς μεγαλήδ' ἀβυλῆς.
 τὸ δ' ὅ γε καὶ ἀστυόεντι ἔχει, δῖα δακτύλου
 Παῖδας εἰς ἐκτίπτε· Ρίην δ' ἔχει πίνθη δ' ἄστυον
 ἀλλ' ὅτε δὴ Διὶ ὄμνηε θεῶν πατέρ' ὑδὲ καὶ αἰετῶν
 τίξιδ'· τότε ἴπεται φίλου λιταῖσιν τοκῆας
 τοῖς αἰτῆς, Γαῖαί τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα.
 Μῆτιν σύμφρασαν αὖτ' ὅπως λελάδουτο τέκοντα
 Παῖδα φίλον, πῶς οὖτο δ' ἰερίης πατρὸς εἴω.
 Παῖδων ὅς ἐκτίπτε μέγας Κρήνῃ ἀγκυλιμάχῃ.
 οἱ δ' ὅδε τε φίλη μέλαρ ἔχοντες ὑδὲ δακτύλου
 καὶ εἰ πεφραδέντων ὅσα ἄρ' πρῶτοτο γυνάδ'·
 ἀμφὶ Κρήνῃ βασιλῆϊ καὶ υἱῷ κρατερὸν ὄντι.
 Πέμψαν δ' ἰς Δύκτον, Κρήτης ἐς πόσια δῆμον,
 ὅπως ἄρ' ἐπλότατον παῖδων ἡμῶν τιδίδ'·
 Ζεῦ ἀμύχαν' ἄ μὲν οἱ ἰδίδετο Γαῖα πρῶτον
 Κρήτη[ον] ὄρεϊν τραπεζῶν ἀπταλλίμεναι τε.
 εἰδὼ μ' ἴκτο φέρουσα δούλῳ δὴ τύκτα μέλαινα φη
 Πρῶτον ἐς Δύκτον κρύψαν δὲ ἔχοντες λαβῶσα
 ἀντὶ ἐν ἡλικίᾳ, ζαθέης ὑπὸ κούρεσι γαίης,
 ἀρχαίῃς αἰὶ δ' οὐρεσι πτυλασμένῃς ὑλίσσιν.
 τὸ δ' ὅσ' ἀσφαγνίστασε μέγας λίδον ἐχθροῖς
 Οὐρανίδ' ἢ μὲν αἰακπιδεῖν πορτέρῃ βασιλῆϊ.
 τὸν ποτ' ἐλὼν χεῖρ' ἔειπε· ἔγωγε γὰρ τὸν νηδύν,
 Σχέτλησθ' ὑδὲ εἰήσῃς μὲν φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
 ἀντὶ λίδον ἰδὲ φῶς αἰήκησθαι καὶ ἀκασίης
 ἀείπει· ὃ μιν τάχ' ἔμνηε βίη καὶ χερσὶ δαμόσπῃ
 Τιμῆς ἐξέλασθαι, ὃ δ' ὅτ' ἀθανάτοισιν αἰάξων.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπρετο μῆν' καὶ φαιδίμῃ γυνά
 Μῆτιν ποῖο ἀσπίδα· ὅσ' ἀπλομήκ' ἔειπεν αὖτο

Terra confilio astuto circumuentus.
 Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
 Viduus artibus ac vi filij sui.
 Primum vero euomuit lapidem, ultimo deuoratam.
 Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram spaciosam
 Pytho in diuina iugu sub Parnassi,
 Monumentum ut sit in vosterum, miraculum mortalibus
 Soluit vero patruos coxis vincula [hominibus.
 Caeligenas: quos uinxerat pater ex amentia.
 Quicquid resulerant gratiam beneficiorum,
 Dederuntque totum, atque candens fulmen,
 Et fulgur, quae antea immani terra occultauerat:
 Quibus confusus, mortalibus atque immortalibus imperat.
 Etiam porro Iapetus pulchros tales habentem Oceanidem
 Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
 Ipsa vero ei Atlantem magnanimum pederis filium.
 Peperit praeire gloria praesignem Menetium, atq; Pro-
 Varium, versipellem: suumque Epimetheum, [metheum
 Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inuentoribus rerum.
 Primus enim Iouis si tam suscepit mulierem,
 Virginem iniuriam vero Menetium late videns Iupiter
 In Erebum detrusit, feriens fuliginoso fulmine,
 Propter improbitatem & fortunam insolentem.
 Atlas vero caelum latum sustinet durus ex necessitate,
 Finibus in terra, de regione Hesperidum argutarum
 Stans, capiteque & indefessis manibus.
 Hanc enim ipsi sortem destinauit prudens Iupiter.
 Ligauit vero inenitabilibus compedibus Promethea versutum.
 Vincula auris mediam per columnam adigens.
 Et si aquilam immisit expansis alis: ceterum hac epas
 Comedebat aeternum, quin ipsum crescebat tantum ubique
 Nocturnum, quantum toto die edisset exientas alas habens aui.
 Nunc quidem Alcmena pulchros tales habentis fortis filius
 Heracles occidit, malum vero morbum profligauit
 Ab Iapetionida, & liberauit ab agitudine:
 Non inuito Ioue Olympo in alto imperante.

Γαῖης ἀνίστησι πολυφραδέας διδασκείας,
 Ὀν γόνον ἄψ' ἀνέκκε μέγας Κρόνῳ ἀγκυλομήτης,
 Νηληθεὶς τέχνησι βίηφι τε παμφὸς εἴοιο·
 Πρωτόν δ' ἐξήμισε λίθον, πυρκατον ματαπίνων·
 Τὸν μὲν Ζεὺς στήθεξεν, ἔχοντες δ' ὕμνοδεῖν
 Πυδοὶ ἐκ γαστρὸς γούφοις ἐπὶ Πάφνιστοιο,
 Σὴμ' ἱμῶν ἐξέπυσσε, δαῦμα δ' ἐν πύσσιν βροτοῖσι.
 Λύσε δ' ἢ πατρὸς ἀσπληγὲς, λαόν δ' ὅτ' ἀπὸ δειπλῶν
 Οὐραγίδας, ἐς δ' ἦσε πῶπ' ἀεσιφροσύνῃσιν,
 Οἳ δ' ἂν πεμψέσαντο χάριν δούροισιν αἰών,
 Δῶκεν δ' βροντῇ, καὶ δ' αἰθαλόεντα κεραυνῶν,
 Καὶ σερπῖνα· τὰρεῖν δ' ἐπὶ ὤρῃ Γαῖα κεκλυθή·
 Τῶις πῖσιν ὁ, θυγατέρις καὶ ἀδελφάτοισιν ἀνάσσει.
 Κέρων δ' ἱάπετος καλίσφυρον Ωκεανίην
 Ἠγάγετο Κλυμάρην, καὶ ἔμρον ἰέχῃ εἰσανίξαινον.
 Ἠδὲ οἱ Ἀτλαντὰ κεκτερεῖσθονα γείνατο παῖδα·
 Τίντε δ' ἐσφρύδαντα Μενέτιον, καὶ Περμηνδεά,
 Ποικίλον, αἰολέματιν, ἀναρτίνοον τ' ἑπιδμηδέα,
 ὅς κεκόν ἐξ' αἰχῆς χύετ' ἀδράσιν ἄφρονος ἦσι·
 Πρωτῷ γὰρ ῥα Διὸς πλασὶν ὡς ἰδεκτο γυναικῶν
 Παρθένον, ἔδραυνεν δ' ἢ Μονότιον Ὀρύοπα Ζεὺς
 Εἰς ἔρεβῳ κατέπεμψε, βλάψαν φλόειν κεραυνῶν,
 Βένειν' ἀταδάλινος τε καὶ λυορέης ἐσφρίπλη.
 Ἀτλας δ' ἔρεβον Ὀρύον ἔχ' κεκτερεῖσθον ὡς αἰάγκης,
 Πείρεσθιν ἐν γαῖης παρ' ἑσπερίδων λιγυφώνων
 Εσθλῶς, κεφδῇ τε καὶ ἀκαμάτισι χέρεσι.
 Ταῦτ' ἔτι γὰρ οἱ καὶ ἔτι ἰδέσθαι τε μετίστα Ζεὺς,
 Δῆσι δ' ὅσον τεπέδῃσι Περμηνδεά ποικιλόεντα,
 Δεισιμαῖς ἀρχαίοισι μέσσι διὰ κίον' ἐλάστας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὥρσε τανύπτερον αὐτὰρ ὅγ' ἦ παρ
 Ἠδισι ἀδελφάτων, τὸ δ' αἰετὸν ἔδραυνεν αἰατῇ
 Νυκτὸς, ὅσον παρ' ἡμῶν ἔδραυνεν ταυσιπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήωνος καλίσφυρον δῆμιον ὤρε
 Ἠερεκλῆος ἔκτεινε, κακίῳ δ' ὅτ' ἔδραυνεν ὀδῶν
 Ἰαπετιονίδην, καὶ ἐλύσατο δούσφροσυνάων·
 Οὐδ' αἰετῇ Ζεὺς ὀλκίαν ἐφ' ἡμῶν ὤρε·

Quo Heroulis Thebae geniti gloria esset
 Maior etiam quam antea super terram multos pascuam.
 Ob id itaque veneratus honorabat praeclarum filium.
 Et licet succensens, remisit iram, quam prius habuerat.
 Eo quod contendisset consilio cum praepotenti Ioue.
 Etenim quando disceptabant inter se dii mortalesque homines,
 Aecina ubi tum magnum bonum volente animo,
 Dimisum proposuit, Iouem mentem fallens.
 Nam hac quidem parte carnisque & intestina cum pingui
 In pelle deposuit, regens ventre bovine:
 In altera rursus ossa alba tenui, dolosa arte,
 Arte disponens recondidit regens candida arina.
 Iamque tum ipsum allocutus est pater hominumque deorumque:
 Lapetionida omnium illustrissime regum,
 O amice, quam inique paritum es portiones!
 Sic dixit latenter cum carpens Iupiter immortalis.
 Hunc vicissim alloquutus est Prometheus vaser,
 Tacite aridens (dolosa autem non immerito erat ars.)
 Iupiter gloriosissime, maxime deorum sempiternorum,
 Harum elige viam tibi in pectoribus animus suadet.
 Dixit sane dolosa cogitans, Iupiter autem immortalis,
 Cognovit certe nec ignoravit dolum, mala autem coecepit animi.
 Aduersus homines mortales, quae & perficienda erant. Cum
 Manibus vero hinc utrisque sustulit album adipem.
 Irascebatur autem mente: ira vero eum occupabat animus.
 Ut vidit ossa alba bonis dolosa arte.
 Ex illo tempore diu super terram genus hominum
 Adolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde contristatus allocutus est nubecogus
 Lapetionida, super omnes sapiens,
 O amice, nondum sane dolosa oblitum es artis.
 Sic dimittit iraperitus Iupiter immortalis.
 Ex illo tempore demceps doli memor semper,
 Non dabat miseris ignis robur indefecti
 Mortalibus hominibus, qui super terras habitant:
 Sed ipsam decipit bonus filius Iapeti.

Ὀφ' Ἡρακλῆος Θηλέαρχος κλέος εἶν
 Πλεῖστον ἐτ' ἢ το παροίδει ὅπ' ἡδύα πυλὺς τειρεται.
 Ταῦτ' ἄρα ἀζώμενος πῦρ ἀειδείκεται υἱόν·
 Καὶ φ' ἡρώμενος, παυδὴ χόλῳ, ὅτ' ὀφιν ἔχασκεν
 Οὐτεκ' ἐρζέτο βυλας ὑδρὸς Κροτίωτι.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκείνοιο θοοὶ θνητοὶ τ' αἰδρωτοὶ
 Μικαῖν, τότ' ἐπ' ἔτα μεγα βουῶ πρὸς ὄρεσι θυμῷ
 Δασυμήδους πορὺ δὴκε, αἰὲς ἵον ἐξαπαφίσκων,
 Τὸ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκαστα πῶσι δὴμῷ
 Εὐρίνοσ' κατ' ἔδου, καλύψας γαστέρι βοείῃ·
 Τὸ δ' αὖτ' ὅς τ' ἐλάδου καὶ βοὸς δολίῃ ὅπ' ἔχον
 Εὐδεπίσας κατ' ἔδου, καλύψας ἀργάτι δὴμῷ·
 Δὴ τότε μὲν πορσίειπε πατὴρ αἰδρῶν τε θεῶν τε,
 Ἰαπετιοῖδ' ἡ, παῖτων ἀειδείκετ' αἰάκτων,
 Ὡς πέποι, αἰὲς ἐπερζήλας διεδάσκει μοῖρας.

Ὡς φάτο καρτομέων Ζῷος ἄφθιτα μῦθεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε πορσίειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 Ἡ καὶ ὅπ' ἐμφοδῆσαι, (δολίης δ' ἡ δὴ δαίτη τέχνης)
 Ζῷος κῦδισε, μίγιστε θεῶν αἰετὸς μετ' αἶαν,
 Τῶν δ' ἐλδὺ ὅπ' ἐποτὶρῶ σε εἰς φρεσὶ θυμὸς αἰάχῃ.
 Φῆρ' αὖ δολοφροσύνῃ. Ζῷος δ' ἄφθιτα μῦθεα εἰδώς
 Ἦν ὃ μὲν δ' ἡ γαῖαν τε δόλον καὶ δ' ὅς τ' ἐπ' ἔδου θυμῷ
 Θνητοῖς αἰδρῶ ποισι, τὰ καὶ τελεῖσθαι ἔμνησεν.
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρωσιν αἰείλετο λυκόν ἄλκιφρον.
 Χάσαστο δ' ὀφρὶν, ἀμφὶ χόλῳ δ' ἐμνῆστο θυμῷ
 Ὡς ἴδον ὅς τ' ἐλάδου καὶ βοὸς δολίῃ ὅπ' ἔχον.
 Ἐκ τῷ δ' ἀθανάτοισι, ὅπ' ἡδύα φ' ἄλ' αἰδρῶ ποισιν
 Καίνοσ' ὅς τ' ἐλάδου καὶ θυμῷ ἐπ' ἔδου βαμνῷ.
 Τὴν δ' ἡ μὲν γ' ὅχθισας πορσίειπε τοφίλῃ γαίῃ Ζῷος·
 Ἰαπετιοῖδ' ἡ, παῖτων ἀεὶ μῦθεα εἰδώς,
 Ὡς πέποι, ὅκ' ἄρα πῶ δολίης ὅπ' ἐπ' ἔδου τέχνης.

Ὡς φάτο ἡρώμενος Ζῷος ἄφθιτα μῦθεα εἰδώς.
 Ἐκ τῷ δ' ἡ πῦρ δόλον μεμνημένος αἰεί
 Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πῦρ ἐς μένος ἀμαμάντιο
 Θνητοῖς αἰδρῶ ποισι, οἳ ὅπ' ἡδύα ναιετάουσιν.
 Ἀλλὰ μὲν ἔξαπατήσων εἰς πᾶσι Ἰαπετιοῖς,

Furatus indomitum ignis exinus apparentem splendorem,
 In concava ferula, momordit vero imo animo [monit,
 Iovem in alto tonantem, ad iramque ipsius animum com-
 Ut vidit inter hominis ignis longe apparentem splendorem.
 Protinus autem pro igne struxit malum hominitum.
 Et terra enim conformavit per quam celebra Vulcanus
 Virginis pudica simulacrum, Saturni consilio.
 Cinxit vero & adoravit dea casu oculis Minerva,
 Candida veste: à capite vero calyptram
 Ingeniose factam manibus detinebat, mirum visu.
 Circum vero esserta recens florentis è floribus herba,
 Optata imposuit capiti Pallas Minerva:
 Circumque ei coronam auream caput posuit,
 Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
 Elaborans manibus, gratificans Iovipatri.
 In hac arti fiosa multa cœlata erant, mira visu.
 Bellua quas continens plurimas alit, atque mare,
 Ex illis multas in ea posuit, gratia vero resplendebat ma-
 Mirabilis, animantibus enim similes erant vivis [gna,
 Ceterum postquam effecit pulchrum malum pro bono,
 Eduxit ubi atq; erant dæi atque homines,
 Ornatus gestientem: asia Palladis furti patre pro nato.
 Admiratio autem cepit immortalisq; deos mortalisq; homines,
 Ubi viderunt dolum ætuum, inexplicabilem hominibus.
 Ex illo enim genus est mulierum feminearum
 Illius enim perniciosum est genus, & sœvus mulierum,
 Nocuumtum ingens mortales inter homines habitans,
 Perniciosa paupertatis non comitibus sed luxus.
 Ac ut uti cum in alveariis tollis apes
 Fucos pascunt, malorum participes operum:
 Illa quidem per totum diem ad solem occidentem
 Diurna sustinent, & faciunt fauos albos:
 At illi intus permanentes coopertis in alveariis,
 Alienum laborem suum in ventrem metunt:
 Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
 Iupiter altitonans dedit, participes operum

Κλέψας ἀκαμάτιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγῶν
 Ἐκείλῳ νῆπιον δάκει δὲ ἔργον εἰσὶ θυμὸν
 Ζῆν' ὑψέροισι μέτωπον ἔχοντα δὲ μιν εἶν' ἦτορ,
 Ὡς ἰδὲν αἰδρῶποιτι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγῶν.
 Αὐτίκα δὲ αἰτι πυρὸς τεύξει κακὸν αἰδρῶποισι.
 Γαῖης γὰρ συμπλασσι περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Πάρθεν' αἰδομένη καλὸν Κρονίδεω διὰ βυλάς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε δὲ γ' αὐκῶπες Ἀθηνῆ
 Ἀργυρεὴ ἐδῆπ' ἡγεῖται δὲ καὶ πῆλιν
 Δαιδαλίῳ χεῖρας τε καὶ χεῖρας τε δαῖμα ἰδίδεται.
 Ἀρεὶ δὲ οἱ στεφανοὶ νεοθηλὲς αἰδέσθαι ποίης.
 Ἰμερτοῦ παρὶ θεῆς καρήατι Πειθῆας Ἀθηνῆ.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνῳ χρυσέῳ κεφαλῇσιν ἔθηκε,
 Τῷ αὐτὸς ποιηστὴ περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
 Ἀσκήσας παλάρησι χερσὶν ἑμὲν δὲ πατρί.
 Τῇ δὲ ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετέλεχτο δαῖμα ἰδίδεται.
 Κνωδάλ' ὅσ' ἠπύρος πολλὰ τρέφει δὲ δαλκασα.
 Τῶν ὅγε πολλὰ εἰς θεῆς χερσὶ δὲ ἀπελόμετο πολλῇ.
 Θαυμάσιον ζωῶσιν ἐσικέτα εὐωνύεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ τεύξει καλὸν κακὸν τίτ' ἀγαθὸν
 Ἐξάγαγ' ἐν δαίμον' ὅμοιοι ἔσαν θεοὶ ἠδὲ αἰδρῶποι.
 Κόσμη' ἀγαλλομένη γλαυκώπιδ' ὀβριμοπάτρης.
 Θαῦμα δὲ ἔχ' ἀθανάτοισι τε θεοῖς θνητοῖς τ' αἰδρῶποις.
 Ὡς εἶδεν ὀδῶν ἀπὼν ἀμύχανον αἰδρῶποισιν.
 Ἐκ τ' γὰρ γῆν' ὅδ' ἡμιαικῶν θηλυτεράων.
 Τῆς γὰρ ὀλατὸν ὅδ' ἡμιαικῶν καὶ φύλα ἡμιαικῶν
 Πῦμα μέγα θνητοῖσι μετ' αἰδράσι ναιετάουσιν.
 Οὐλομένης πενίης ἔσφι μὲν δὲ καὶ κέρειο.
 Ὡς δὲ ἐπὶ τ' ἐν σμικρῶσι κατὰ φέρεται μέλισσας
 Κηφέας εἰσκέισι κακὸν ξυμῶνας ἔργων.
 Αἱ μὲν τε πόρπων ἡμῶν εἰς ἡλίων καταδύντα
 Ἡρατοῖσιν σπείδουσιν, πηθεῖσι τε κερὶς ἡδὲ καὶ.
 Οἱ δὲ ἐπὶ δὲ μένοντες ἐπιρροίας καὶ σίμβολοις
 Ἀλκίπλοον καὶ αὐτὸν σφετέρῳ εἰς γαστὴρ αἰὲν ἔχον.
 Ὡς δὲ αὐτὸς αἰδρεῖται κακὸν θνητοῖσι γαμῶνας
 Ζῶν' ὑψέροισι μέτωπον ἔχοντα δὲ μιν εἶν' ἦτορ

Malestorum, aliud vero praebeat malum pro bono.
 Qui nuptias refugiens, & laboriosa spera mulierum.
 Non uxorem ducere velit, grauem vero attigerit senectū,
 Carens senectutis sua formento, si non sine opibus
 Vivas; mariti possessionem inter se diuidunt
 Remoti cognati, cui vero nuptiarum conditio contigerit,
 Pudicam vero habuit coniugem sapientem,
 Huic perpetuo malum cum bono certat,
 Qui vero adeptus fuerit necentis generis,
 Vixit in pectore gestans perpetuum marorem.
 Animo & corde, & immedicabile malum est.
 Adeo non licet loui fallere mentem neque praeferre.
 Neque enim Lapetides nullo malo dignus Prometheus
 Illius evitavit grauem iram: sed necessario
 Quannū multisciaū existentem, magnū vinculum coeuit.
 Briareo vero ubi primum paler iratus est animo,
 Corroque atque Gyga, ligauit forti vinculo,
 Fortunam immantem admiratus, atque etiam formam.
 Et magnitudinem: collocauit autem sub terram latam,
 Ubi illi dolores habentes sub terra agentes,
 Sedant in extremitate, magna in finibus terra,
 Usque valde morventes, corde magnam ludum habentes.
 Sed iustos Saturnius atque immortales dii atque
 Quos peperit pulcherrima Rheia Saturni in amore,
 Terra consiliū reduxerunt in lucem iterum.
 Ipsa enim ea cuncta proluxe recensuit.
 Cum illis victoriamque & splendentem gloriam accepturos,
 Et in enim pugnarunt, laborē animam cruciantē habentes.
 Titanesque dii, & quo quot à Saturno nati sunt.
 Contra sese mutuo per validas pugnas:
 Hi quidem ab alta Oibry, Titanes gloriosi,
 Illi vero ab Olympo, dii datores bonorum
 Quos peperit pulcherrima Rheia Saturno concubens.
 Illi sane tum inter se pugnam animam excruciantē habentes,
 Continue pugnant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentioni grata exitus, neque finis
 Nec ut sit

Αρμαλίον. ἵππον δὲ πῆρε κακὸν αὐτ' ἀγαθόν·
 ὅς καὶ γάρ μοι φάσκει καὶ μέμνηται ἔργα γυναικῶν.
 Μὴ γὰρ μάτ' ἐδὲλν, ὅλοον δ' ἔστι γῆρας ἱπποτῶν.
 Χύτρε γὰρ κῆμοισι, ὃ δ' ἔβριό τε ὅπως δὴ τις
 Ζῶει, δαπνοδιδύμῳ δὲ διακτῶσι δαπνίστῳ.
 Χερσὶν αὖ δ' αὖτε γάρ μοι ὑψιμοῖσιν ἦσαν,
 Κροδύνω δ' ἔχει ἀκροῖσι, ἀρρῶμαι ἀρρῶσι δαπνῶ.
 Τῷ δ' ἀπ' αὐτῶν κακὸν ἐδὲλν αἰτιοφροῖζα
 Ἐμμένω δέ δέ καὶ τίτμη ἀταρτηρῶν γυναικῶν.
 Ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχον ἀλίστην αἰών.
 Θυμῷ καὶ κροδύνῳ, καὶ αἰνέκασεν κακὸν ὅσον.
 ὅς ἐστι γὰρ αἶδε κλέψας τόδ' ἔδδ' ἀπαλθεῖν.
 ὅς δ' ἔδδ' ἱαπεπονίδης ἀγκάκτα Περικλῆδεα
 Τοῖο γ' ὡς ἐκλήβετο βαρύν χόλον, ἀλλ' ὡς ἀνέστη
 Καὶ πολυὶ δὲ εἶν ἰόντα μίγας καὶ δισμῶς ἐρύκε.
 Βελοῖσιν δ' ὡς ἀρρῶται πατὴρ ὁδὸν ἀπὸ θυμῷ.
 Κόπῃ τ' ἔδδ' ἱγνῶ, δῖος κρατερῶς ἐν δισμῷ.
 Ἡερῶν ἐκδορῶν ἀγέμεν, ἔδδ' καὶ εἶδ' ὅς.
 Καὶ μέγιστον κατῆλθεν δ' ὡς χροῖος θυμῷ δαίς.
 ἔνδ' οἷ γ' ἀλγὸν ἔχοντες ὡς χροῖος ἀνέστησαντες,
 Εἶπ' ἔπ' ἱγνῶν, μεγάλης αἰ πείρασιν γαίης.
 Διδῶν μάλ' ἀχρῶν, κροδύνω μαχα πῆρ' ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφίς κεροῖδης τε καὶ ἀδύαται δέ τ' ἀδύοι.
 Οἷ τικαν ἔκ κομῶ. Ρεῖν Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
 Γαίης φροδμοσύνῃ πναιγῶν ἐν φάθ' αὐτῆς.
 Αὐτῇ γὰρ σφιν ἀπάντα διδύκεις κατ' ὅδον.
 Ζῶν κενεῖς, τιλκῶν τε καὶ ἀγλαῶν ὡς ἀνέστησαν.
 Διδοῖ γὰρ μάστιγι, πόνον θυμῷ γὰρ ἔχοντες.
 Τιτῶν ἐς τε δέ τ' καὶ ὅσιν Κρόνῳ ἐξέχοντο.
 Ἀντίον δὴ γὰρ οἱ διὰ κρατερὰς ὑψιμῶν.
 Οἷ μάλ' ἔπ' ὑψιμῶν ὅδον. Τιτῶν ἐς ἀγαθῶν.
 Οἷ δ' ἔπ' ἀπ' ὑψιμῶν οἷ δέ τ' ὅδον ἐξέχοντες.
 Οἷ τικαν ἔκ κομῶ. Ρεῖν Κρόνῳ ἀντιθεῖσιν.
 Οἷ δ' αὖ τὸ δὴ γὰρ οἱ μαχα θυμῷ γὰρ ἔχοντες.
 Συναίχως ἱμῶν ἐκ δέ τ' ἀγλαῶν ἀνέστησαν.
 Οἷ δ' ἐκ τῶν ἐξέχοντων ἀγλαῶν ἀνέστησαν.

Nectris: aequaliter autem extendebatur bellum.
 Sed quando iam illis apposuit congruentia omnia,
 Nectarque ambrosiamque, quibus dī ipsi vescuntur,
 Omnium in pectoribus augebatur animus superbas.
 Ubi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem.
 Iam tum ipsos sic affatus est pater hominumq; deorumque:

Audite me Terraque & Caeli inclyti liberi,
 Vt dicam quae me animus in pectoribus iubet.
 Iam enim admodum diu aduersi nobis mutuo,
 Pro victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
 Titanesque dī & quo: quot ē Saturno sati sumus.
 Vos vero magnamque vim & manus inuictas
 Ostendite Titanibus contrarij in pugna gravi,
 Memores amicitiae placidae quibus perpistis
 Ad lucem redieritis molesto à vinculo,
 Nostra per consilia à caligine obscura. [sibilis:]

Sic dixit: ilium vero rursum excepit Cottus irreprehen-
 Venerāde: o ignota loqueris: sed & nos[re est & intellectus].
 Scimus quod excellunt quidem tibi praecordia excellens ve-
 Depulsor immortalibus damni fuisti horrendi.
 Tua vero prudentia ab caligine opaca
 Retro iterum a verbis à vinculis
 Venimus. Saturni filii veni, quae nollemus passi.
 Ideoque nunc intento animo, & prudenti consilio.
 Vindicabimus vestrum imperium in gravi conflictu,
 Pugnantes cum Titanibus per acria praelia.

Sic dixit: collaudarunt vero dī datores bonorum,
 Sermonē audito bellum vero capiebat animus
 Magis etiam quam antea: pugna vero arduam excitant
 Omnes fœmīneque & mares, acie illo,
 Titanesque dī, & quo: quot Saturno procreati sunt,
 Quosque Iupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem.
 Acres robustique vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris promanabant
 Omnibus simul capita vero unicuique quinquaginta
 Ex humeris enata erant in robustis artibus.

Οὐδέτεροις, ἴσον ὃ τέλει τέτατο πολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέχεθ' ἀνδρῶν πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, ταῦθ' ἐποιεῖσά τοι ἔδουσι,
 Πάντωι ἐν στήθεσιν αἰξέτο θυμὸς ἀνδρῶν.
 Ως νύκτωρ δ' ἐπιάσυντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
 Διὶ τότε τοῖς μετέπειτα τῶν ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Κέλευσι μὲν Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἀγλαὰ τέκνα
 Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἡ δὴ γὰρ μάλα δνρόν ἐσαντίεσι δμῶλοισι
 Νίκης καὶ κρατερῆς ποιεῖ μῆλον αἰὲς ἡμίαια πάντα,
 Τυτλώεις τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνῳ ἐκ γένεσθ' ἔμελλαν.
 Τμήεις ἡμεγάλῳ τε βίῳ καὶ χεῖρας ἀάπτοισι
 Φαίνετε Τυτλώεσιν ἐσαντοὶ ἐν δαίμοσιν.
 Μνηστῆρες φίλ' ἐπὶ δ' ὀνήεσθ' ὅσῃ παδόντες
 Ἐς φάος ἀΐ κείμεσθ' εὐσηγεῖσθ' ἀπὸ δεσμῶν.
 Ἡμετέρας δὲ λέωνας, ἀπὸ Ζεὺς ἡερέσθη.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἔξαυτις ἀμείβετο Κρότῳ ἀμύμον.
 Δακρυόνοι δ' ἐκ κλέοντα πρὸ ἀπασσ' ἀνδρῶν καὶ αὐτῶν
 Ἰδὲ μὲν ὅππῃ μὲν κρατῆδες ποιεῖ δὲ ἵστ' ὀνύχα,
 Ἀλεκτῆρ δ' ἀθανάτησιν ἀφῆς χεῖρας κρυερόν.
 Σῆς δ' ὑποφραδυσσύνῃσιν ἀπὸ Ζεὺς ἡερέσθη.
 Ἀφ' ὅφρ' ὅνδ' ἔξαυτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
 Ἡλύθοντο, Κρόνῳ δ' ἀνὰ λῆξ' αἰὲς ἡμίαια παδόντες.
 Τῶ καὶ νῦν ἀτενέει τε νῦν καὶ ὅππῃ βυλῆ
 Ρυσσάμεθα κρατῆσιν ὅμοι ἐν αἰνῇ δμῶσιν.
 Μαρνάμενοι Τυτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὀσμίνας.

Ὡς φάτο· ἐπὶ κήνησαν ὃ θεοὶ δμῶσιν ἐξέειπον.
 Μῦθον ἀνέπαντες πολέμου δ' ἐπὶ αἰετο θυμὸς
 Μελῶν ἐπ' ἢ τοπαφοῖδε μάχῃ, δ' ἀμείγατον ἔχον.
 Πάντες, δηλαδί τε καὶ ἀρσενες, ἡμίαια κείνω.
 Τυτλώεις τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνῳ ἐκ γένεσθ' ἔμελλαν.
 Οὐδ' ἐπὶ Ζεὺς ἐρέδουσιν ἀπὸ χθονὸς ἡμίαια ὅσῃς δμῶσιν.
 Δεινοὶ τε κρατερὰί τε, βίῳ ὑπὸ τῶν χεῖρας.
 Τῶν, ἐναγὴν μὲν χεῖρας ἀπ' αἰῶν ἵεσθαι
 Πᾶσιν ὁμῶς, κλεφθῆναι ὃ ἐκείνῳ πεντήκοντα
 Ἐξ αἰῶν ἐπιφυγοῖσιν ἀπὸ σταδίων μάχῃσιν.

Qui tum Titanibus oppositi sunt in pugna luctuosi,
 Saxa praeputa validis in manibus gestantes.
 Titans vero ab altera parte confirmabant phalanges,
 Alacriter manuumque viriumque simul opus ostendebant
 Virique horrendo vero insonuit pectus immensus.
 Terra vero valde fridetur: ingensque erat vero latum caelum
 Quassatum, è fundo vero concutiebatur amplius Olympus
 Impetu à deorum concussio vera venit grauis
 Ad Tartarum tenebricosum, & pedum alius fragor,
 Immodici tumultus, scelerumque fortium.
 Ita sane in sese mutuo iaciunt tela gemebunda.
 Vox autem virorumque pervenit ad caelum stellatum
 Adherantium, at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque sane amplius Iupiter cohibebat suum ratur, sed ipsius
 Statim robore implebantur animi, & omnem
 Exerunt vim simul etiam à caelo atque ab Olympo
 Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
 Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant
 Manus à robusta, sacram flammam circumvoluentia
 Crebra circum vero terra alma reboabat
 Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna sylva
 Feruebat vero terra tota, & Oceani fluentia,
 Pontusque immensus circumdedit autem calidus vapor
 Titans terrestres: flamma vero ad aethera diuinum pervenit
 Magna, oculos vero visio premebat quantumvis fortium.
 Splendor radians fulminisque fulgurisque,
 Incendit autem immensum occupavit Chaos: videbatur
 Oculis aspicere, ac auribus vocem audire. [autem coram
 Itidem ut cum olim & terra & caelum latum superne
 Appropinquabat: talis enim maximus strepitus excitabat
 Hoc quidem diruta, illa autem ex alto diruente. [tum
 Tantus fragor erat dum pugna confligentibus.
 Simul quoque venti motumque pulverem, cum strepitu
 Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen.
 Tela Iovis magni: strebant autem fremitum, clamoremque
 In medium virorumque: strepitus autem ingens excitabatur
 Si per de

Οἱ πῦρ Τριτῶνισι κατῖσταδεν ἐν δαΐλυχῃ,
 Πίπτας ἡλικάτους σιδάρῃς ἐν χερσὶν ἔχειπες.
 Τριτῶνις δ' ἐτίροθεν ἐκαπυῖαντο φάλαγγας
 Περφρονίως. χερσὶν τε βίης δ' ἅμα ἔργον ἔφανεν
 Ἀμφοτέρω. δὴνὸν ὃ πείραχε ποτὶς ἀπείρον.
 Ἰὴν ἢ μίγ' ἐσμεράγμην. ἐπέστη δ' ἕρηνος θυμὸς
 Σειόμενῳ, πιδόθεν δ' ἐπνέσσετο μακρὸς Ὀλύμπῳ.
 Ριπῇ ἰὼ' ἀθανάτωι. ἐνοσις δ' ἵχων βαρεῖα
 Ταύταρον ἠερέσσε, πιδῶν αἰπεία τ' ἰαυ.
 Ασσῖτε ἰαχμοῖς, βολάων τε κρατεράων.
 Ως ἄρ' ἐπ' ἀμύλοισι ἴσαν βίλια σονόσσετα.
 Φωνῇ δ' ἀμφοτέρων ἵκατ' ἕρηνος ἀστερόσσετα.
 Κεκλειμένον. ἐὶ δ' ἐμῖται μεγάλη δὴ δῆνται.
 Οὐδ' ἄρ' ἐπ' Ζῆτις ἵχει ἰόν μύθῳ. δῆναι τε πῆ γα
 Εἶδαρ μὲν μύθῳ. πλῆντο φρενὲς ἐκ δῖα πῆσσετα.
 Φῶνι βίλῳ. ἀμυδὸς δ' ἄρ' ἀπ' ἕρηνος ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπῳ.
 Ἀσραπῶν ἐστὶν ἰαχμοῖς. ἐὶ δ' κεραιῶν
 Ἰκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστροπῇ ποτῖοντο
 Χερσὲς δὸς σιδάρῃς, ἱερὴν φλῆγα δ' εἰλυφόωντες
 Ταρφέας. ἀμφὶ δ' γαῖα φερίσσετο ἐσμεράγμην
 Καιομένη. λάμπε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἀσπῆς ὕλη.
 Εξείς δ' ἡρώων πῆσσε, καὶ Ὀκεανοῖο ῥέεδρα,
 Πόντῳ τ' ἀτρυγῆθῃ. σῶν δ' ἀμφοτέρωθεν δῖα
 Τριτῶνις χθονίοις. ἐλὸξ δ' ἠέρα δῖα ἵχων
 Ασσῖθῳ. σῶν δ' ἀμφοτέρω καὶ ἰφθίμων ἔφ' ἰόντων
 Αὐτῇ μαρμαίρουσα κεραιῶν τε στροπῆς τε.
 Καῦμα δ' διασείσσει, χεῖρ' ἵχει χεῖρ' ἵσσετα δ' αἶψα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἕσσαν ὕσσαν ἀκούσσει.
 Αὐτὸς ὡς ὅτε γαῖα καὶ ἕρηνος θυμὸς ὕσσει
 Πιπτατῶν τοῖς. γὰρ καὶ μέγας δὸς δῖα ἔργον
 Τῆς μὲν ἱερτομένης. πῆ δ' ὕψος ἐξέρπειθῃ.
 Τόσσῳ δὸς δῖα ἔργον τοῖς ἐρμὶ ξυμδόντων.
 Σὺν δ' αἰμῶν ἵοντιν τε κόνιν τ' ἐσφαιράγμην.
 Βροντῶν τε, στροπῶν τε, καὶ ἀνελίσσεται κεραιῶν.
 Εἰλάδαες μεγάλῳ φέρον δ' ἱαχμοῖς ἀσπῆς τε
 Ἐσπῆς ἀμφοτέρωθεν ὕσσει. δ' ἀσπῆς ἕρηνος

Stupenda pugna: robur autem exerebatur operum.
 Inclinata vero est pugna. prius vero sibi minuo imminētes,
 Fortiter pugnabant in forti praelio.
 Illi vero inter primos pugnam acrem excitarunt,
 Cottusque, Br. areusque, Gygesque insatiabilis belli.
 Hi sane trecentas petras reuulsis e manibus
 Mittebant. frequentes obumbrarunt autem iaculis
 Titanas: atque hos quidem sub terram longe patentem
 Miserunt. & vinculis molestis alligarunt,
 Vincentes manibus magnanimos licet existentes:
 Tantum infra sub terram, quantum caelum distat à terra,
 Par enim spatium à terram Tartarum caliginosum.
 Nox enim toties ac dies ferrea incus
 Caelus dei adsa. decimo die ad terram perueniret:
 Nox enim sua noctes & dies ferrea incus
 Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum perueniret,
 Quem circa ferrum scutum dubium est circum vero ipsum
 Triplici ordine fusa est circa collum, set superne
 Terra radices creuerunt, & infructuosi maris.
 Illic dii Titanes sub caligine opaca
 Absconditi sunt, consiliis Iouis nubicogi,
 Loco in squalido. & astra ultima terra
 His non exitus patet: portas vero imp. fuit Neptunus
 Ferreas: murus etiam circumdatus utrinque.
 Illic Gyges, Cottusque, & Briareus magnanimus
 Habitant, castrades fide Iouis agida habentis.
 Ibidem terra tenebrosa, & Tartari opaci,
 Pontique infructuosi, & caeli stolligeri,
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
 Molesti, squalidi, quos oderunt etiam ipsi dii:
 Hiatus ingens nec vera toto integro anno
 Solum attingeret, ubi primum coras intra uenerit:
 Sed saepe huc & illuc ferret impetiosa procella
 Molestâ: horrendumque etiam immo: talibus diis
 Hoc monstrum: & noctis obscura domus horrenda
 Stans, nubibus obteclâ nigris.

Σμυρδαλίνης ἔρως ὅκαρ' ὅ δ' αἰεφώνετο ἔργων.
 Εκλίνθη ὅμαχ' ὅρη δ' ἀνῆλκε ἐπὶ γόνυτις.
 Εμψύως ἐμάχοντο διὰ κεκτρεῖς ὑσμίνας.
 Ὅ δ' ἄρ' ἐν ποσότησι μάχῃ δριμύτι γέρον.
 Κόπῃ τε, Βριαρέως τε, Γύγης τ' αὐτ' ὅ παλαιοί.
 Οἱ ῥα περικοσίαι περὶ σιβασθὴν ἀπὸ χροῶν
 Πέμπον ἀπασυτίρας· ἧ δ' ἐσχίασαν Κελείας
 Τετλώας τε, ὅν μὲν ὑπὸ χροῶν ἄβυσσος εἴνε.
 Πέμπαν, ἧ δ' ἐμψύων ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
 Νικώσαντες χροῶν ὑδρὺ μοις ὡς ἰόντας.
 Τόσσον ἔνθα ὑπὸ γῆς, ὅσον ὑδατοῦς ἔς' ἀπὸ γῆς.
 Ἴσθη γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Γάρταρον ἠερέοντα.
 Εννέα γὰρ νύκτας τε, ἥματα γὰρ καὶ ἄκμων
 Οὐρανὸν μὲν, δειλάτη ἐς γαῖαν ἵκοιτο.
 Εννέα δ' αὖ νύκτας τε, ἥματα γὰρ καὶ ἄκμων
 Εκ γαῖας καπνὸν δειλάτη ἐς Γάρταρον ἵκει.
 Τὸ πρὶν χαλκίον ἔρως ἐλλήλατο ἀμφὶ δὲ μετ' ὕψ
 Τριτοῖαι κίχου πρὶν δὲ ὡς αὐτὰρ ὕψος
 Ἰὼς ῥίξαι ποταμὸν, ἀπυγέτοιο θαλάσσης.
 Ενθα δὲ Τετλώας ὑπὸ ζόφῳ ἠερέοντι
 Κεκρύφατο, Κελήσι Διὸς ἐφ' ἡγήτοιο.
 Χάωρ ἐν ἀφρόντι, πλωρὴς ἔχεται γαῖης.
 Τοῖς ἰαί ἐξίτον ὅρι' πύλας δ' ἐπὶ δὴ καὶ Προσφύων
 Κόρυμβας τῶν καὶ πρὶν δὲ ἀμφοτέρωθεν.
 Ενθα Γύγης, Κόπῃ τε, ἧ δ' Βριαρέως μεγάρτομος
 Νάεισσι φύλακας πύλαι Διὸς αἰγρόχρο.
 Ενθάδε γῆς δροφίης, καὶ Ταστάρου ἠερέοντι.
 Πόντος τ' ἀπυγέτοιο, καὶ ὑδρὸν ἀστερέοντι.
 Εξείης πᾶντων πηγάς καὶ πείρεται ἔασι,
 Αργαλέ' ὕδρ' ὄντα, πᾶτε συγέροσι θεοὶ ὡς.
 Χάσμα μέγ' ὕψος καὶ πᾶντα τελοφύρον ἐς ὀνίαντος
 Οὐδας ἔκκευ' εἰ ποσὸν πυλίοι ἐν πᾶσι γέροντο.
 Αλλὰ καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πορδύελλα· Δυίλην
 Αργαλὴν· ὄνιον τε καὶ ἄδαν· ἀπὸσι θεοῖς
 Τῦτο τέρας· καὶ τυκτὸς ἠρεμῆς οἰκία δ' ἔνθα
 Εἰσηκε, ἠερέας καὶ καλυμμένα ἀναστήσι.

Hæc autem Iapeti filius sustinebat cælum latum,
 Stans, capiteque & indefessis manibus
 Firmiter, ubi Noxque & Dies circum cunctas
 Sese mutuo compellabant, alternis subeuntes magnæ limen
 Ferreum hæc quidem intrat, illa vero foras
 Egreditur, neque unquam utrasque domos intus cohibet,
 Sed semper altera saltem domos extra existens,
 Terram super mouetur: altera, rursum in domo existens,
 Expectat eiusdem horam itineris, donec veniat.
 Hæc quidem terræ tribus, multa cernens lumen habet,
 Illa vero, Somnum in manibus fratrem Mortis,
 Nox noxia, nube tellus atra.
 Ibi autem Noctis obscura siquæ domus habent,
 Somnus & Mors, graues dæ neque unquam eos
 Sol lucidus intuetur radius,
 Cælum scanbens, nec cælitus descendens.
 Horum alter quidem terramque & lata dorsa maris
 Quicquid percurrit & placidus hominibus.
 Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero cuspis
 Crudelis in præcordiis, habet autem quæ primum arripueris
 Hominum: hostis vero etiam immortalibus diis:
 Illic dei inferi in anteriore parte ades resonantes,
 Fortisque Plutonis, & grauis Proserpina,
 Stant. Horrendum autem canis pro foribus custodit,
 Sauus: gratem autem malam habet, introeuntes quidem
 Adulatur: pariter caudaque & auribus ambabus:
 Exire vero non iterum permittit denuo, sed obseruans
 Denorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
 Fortisque Plutonis & grauis Proserpina.
 Ibidem habitat abominanda dea immortalibus;
 Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
 Maxima natæ, seorsim vero diis inclytas ades incolit
 Ingentibus saxis superne tellus, circum vero quæque
 Columnis argenteis ad cælum firmata sunt.
 Raro vero Thaumantis filia pedibus velocis Iris,
 Nuncia versatur super lata dorsa maris,

Quando

Τῶν ποτ' Ἰαπετῷ πάϊς ἔχ' ἕρπον' Ὀρμῶ
 Ἐπὶ κροτάφῳ τε καὶ ἀκροτάτῳ χέρισι
 Ἀσπερίως, ὅθι Νυξ τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἴσται
 Ἀλλήλας περισείπον, ἀμφὶ δόμῳ μέγαν ἔδον,
 Κόρυμπ'· ἡ μὲν ἴσω καταβήσιν, ἡ δ' οὐραζεν
 Ἐρχεται, ἔδ' ἐπ' ἀμφοτέρω δόμῳ ὡς πρὶν ἔρχετο
 Ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γὰρ δόμον ἐκτεάδ' ἴστα,
 Γαῖαν ὅπως ἔφεται· ἡ δ' αὖ δόμον ἐντὸς ἴστα,
 Μίμν' ἢ αὐτῆς ὀρίω ἔδου, ἔς' αὖ ἱκνῇ.
 Ἡ μὲν ὅππῃ οἰοῖτο φάσκει πολυδερκὲς ἔχουσα
 Ἡ δ' ἴππον μὲν χερσὶ καπνίζοντα θανάτῳ
 Νυξ ὅλοη, τοφέλη καὶ γλυμφοῦν ἡερειδῶ.
 Ἐνθα δ' Νυκτὸς παῖδες ἑρμῶν οἰκί' ἔχουσιν,
 Τῇ καὶ Θαιάδ'· ἄγνοί δ' ἐπ' αὐτῇ
 Ἡλίῳ φαίδων ὀπιδέρκῃ ἀκτίνεσσιν,
 Οὐρανὸν εἰσαγών, ἔδ' ἕρπον' ἐκτεάδων.
 Τῶν ἑτέρω μὲν γλῶττι καὶ Ὀρέα ἰὼτα θαλάσσης
 Πουχθ' αἰστέφει καὶ μέλιχθ' αἰδρώτοισι.
 Τῷ δ' οἰδὴρ ἢ κροτάφῳ, χαλκὸν δ' οἱ ἦτορ
 Μυλῆς ἐν στήθεσσι· ἔχ' ὅν ποτ' ἀλάστον
 Αἰδρώτων ἔχθρος δ' αἰδανάτοισι θοῖσιν.
 Ἐνθα δ' οὐρανὸν ἀνὰ δόμοι ἡχίστες
 Ἰφθίμου τ' Αἰδῶ καὶ ἑπαιῆς Πελοπονείης
 Ἐστῶσιν· ἄγνοί δ' οὐρανὸν ἀνὰ δόμοι
 Νυκτὸς τε καὶ Ἡμέρα ἀμφὶς ἴσται
 Σαίνῃ οὐκ ἔστιν ἡ μὲν ἀμφοτέρωσιν
 Ἐξελθεῖν δ' ὡς αὐτῆς ἡ πάλιν, ὁμῶς δ' ἀνὰ δόμοι
 Ἐδίδει ὅν καὶ ἀλάστον πυλῶν ἐκτεάδ' ἰόντα
 Ἰφθίμου τ' Αἰδῶ καὶ ἑπαιῆς Πελοπονείης·
 Ἐνθα δ' οὐρανὸν ἀνὰ δόμοι ἡχίστες
 Διὸς τε καὶ Ἡμέρας ἀμφὶς ἴσται
 Πρὸς βυβάτῃ τοσσην δ' οὐρανὸν ἀνὰ δόμοι
 Μακρῶσι πύργοι καὶ πύργοι ἀμφὶς ἴσται
 Κίον αἰγυρίοι ποτ' ἕρπον' ἐστῆκεν.
 Πάῃ δ' οὐρανὸν ἀνὰ δόμοι ἡχίστες
 Ἀχιλῆα πύργῳ ἰὼν Ὀρέα ἰὼτα θαλάσσης,

Quando lis & contentio inter deos exorta fuerit:
 Et sane quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium,
 Iupiter tū iram mittit, deorū magnum insurandū ut feras
 E longinquo in aurea gutturnio celeberrimam aquam,
 Frigidam, quæ è petra destillat alta,
 Excelsa, multum vero subius terram spaciosam
 E sacro flumine fluxit per noctem nigram,
 Oceani cornu decima vero pars attributa est.
 Nouem quidem circa terramque, & lata dorsa mari,
 Verticibus argenteis intortus in mare cadit,
 Una vero ex petra profluit, magnum damnum diis.
 Quisquis periurium libens iurauerit
 Immortalium, qui tenent verticem niuosi Olympi,
 Iacet spiritus expers integrum per annum:
 Neque ambrosia & nectaru accedit propius
 Citu n. sed iacet non respirans, & mutus.
 Stratus in lectu, malus autem veternus oblegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
 Alia ex alia excipit molestissima aramina.
 Nouennio autem a diis relegatur sempiternus.
 Neque unquā ad consiliū meundū in iu, versatur, neque ad e-
 Nouem totū annus de i. mo tandem versatur iterum [pulas
 Cum cœtibz immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaq; iuramentum constituerunt dij, Stygi perennem
 Antiquam istam, quæ traxat aridum locum. [aquam
 Ibi autem terra caliginosa & Tartari obscuri,
 Pontusque infructuosus, & colit stellat;
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
 Molesti, squalidi, quos odierunt etiam dī ipsi,
 Illic splendidaque porta, & arcum limen
 Immorum, radicibus longu compactum,
 Sua sponte natum, ante illud vero extra omnes deos
 Titanes habitant, ultra chaos caligine obdurtum.
 Ceterum valde tonantia Iouis inclyti auxiliarij,
 Domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottus atque Gyges, Briareum quippe bonum existentem
 Genitum

[illegible]

Generum suum facit graviter fremens Neptunus.
 Dedit autem Cymopoliam, ut duat in uxore filiam suam.
 At ubi Titanes à Caelo expulsi Iuppiter,
 Minimum natu peperit filium Typhocum Terra magna.
 Tartari in amore, per auream Venerem.
 Cuius manus quidem sunt ob robur operibus aptae.
 Et pedes inde fissi robusti des: ex humeris vero ei
 Erant centum capita serpentis horrendi draconis.
 Linguis nigrae lambentes, praeterea ex oculis
 Admirandum in capitibus sub supercilis ignis micabat.
 Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
 Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
 Omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem, interdum enim
 Sonabant, ut diu intelligere liceret, interdum rursus
 Tauri valde mugientis, robore insuperabilem vocem, ferocis:
 Interdum rursus leonis impudentem animum habentis:
 Interdum rursus canis familia, mira auditus:
 Interdum vero stridebat, resonabantque montes alti.
 Et sane evenisset res inimitabilis die illo,
 Atque ipse mortalibus, & immortalibus imperasset.
 Nisi statim intellexisset pater hominumque deorumque.
 Graviter autem intonuit atque forissit, circum vero terra
 Horrende edidit fragorem, & caelum latum, superne,
 Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terra.
 Pedibus vero sub immortalibus, magnus cœtremuit Olympus
 Insurgente rege, ingemiscebat autem tellus.
 Ardet autem ab utrisque occupabat ignem pontum,
 Tonitruque & fulgur igne ab illo immani,
 Ignorumque turbinum & fulminis ardentis.
 Feruebat autem terra omnis, & caelum, atque mare.
 Aestuabant etiam circum litora, circaque & circum fluctus,
 Impetu deorum: concussio autem sedata difficilis oriebatur.
 Exanis autem Pluto inferis mortuū imperans, [scilicet,
 Titanisque sub Tartarum detrusi, à Saturno scorsim exit-
 Ob inextinguibilem fremitum & gravem consilium, [arma
 Iuppiter vero postquam excitatus summi robur, sumpsitque
 Tent-

Ταμῖον ἐν πείσοι βαρύνετο· ἔννοσίγαιος
 ἄναξ ἔκρυπτο· οὐδ' ἔπειτα, θυγατέρ' αὖ.
 Αὐτὰρ ἰπεί Τηλέωας ἀπ' ἔρανος ἐξέλασε Ζῆς,
 Ὀπλόπετον τέκε παῖδα Τυφασίᾳ Γαῖα πελώρῃ,
 Ταρταίρου ἐν δολόπῃ, διὰ χυσιῶν Ἀφροδίτην.
 Ὁδ' ἑοῖς μὲν ἴασιν ἰπ' ἰχθὺς ἔργα, τ' ἔχουσιν,
 Καὶ πόδες ἀλάματι κραιπρὰ θινύ. ἐκ δ' αἰὲς ὤμων
 ἦν ἱεστὸν κροθὺν ὄφιν· ὀφθαλμοὶ δ' αἰκονίον.
 Γλώσσησι δ' ἐφερέσσι λελειχμένους, ἐκ δ' οἱ ὄσσον
 Θειαστῆς κροθὺν ἔσπευ' ὀφρύσι πῦρ ἀμειβύσας·
 Πασίαν δ' ἐκ κροθὺν πῦρ κρέμετο δερκομήδον,
 Φωτὴ δ' ἐκ πατήσιν ἴσαν δ' ἔνθ' ἐκ κροθὺν
 Παντοίῳ ὄσπερ ἰείσπερ ἀδίσφατον. δῆλοτε μὲν γὰρ
 Φθιγχοῖδ', ὥς τε θεοῖσι στυγίμῃ, δῆλοτε δ' αὖτε
 Τρώεσσι ἐρεβύχας, μὲν ἄρα τὸν ὄσσον· ἀγλαῖον
 Ἄλλοτε δ' αὖτε λείον· αἰαδίᾳ θυμὸν ἔχον·
 Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκας· τοῖσι δ' αὖτε δαίμονες ἀκούσας
 Ἄλλοτε δ' αὖ βοῖζαχ', ὑπὸ δ' ἦσαν ἕρμα μανθῆ.
 Καὶ νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμύχανον ἤματι κείνῳ,
 Καὶ κεν ὄγε θυτοῖσι καὶ ἀδυνάτοις αἰαξοῖ.
 Εἰ μὴ ἀφ' ἐξυγόνου πατὴρ ἀδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἰβρόντισσι καὶ ἰβρομῶν ἀμφὶ ἔχοντα
 Σμυρδαλέων καταβύσας, καὶ ἔρανος θυμὸν ὀφρῶν.
 Πόνιόν τ' Ὀκεανὸν τε ῥοάει καὶ τάρταρα γαῖης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀδυνάτοις μέγας περικυλίζετ' ὄλυνος·
 Ὀρυμμόιο αἰακίον· ἰπτενὰ χεῖς ἔχοντα.
 Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρῃσι κατέχευε ἰοφύλακόν τε.
 Βροτῆς τε στροπῆς τε πυρὸς δ' ὅτε τοῖο πυλῶν,
 Πρηστῆρον τ' αἰέμασι τε κρομμυῖ τε φλεγέδον·
 Ἐξοῖ ἔχοντα πῦρ, καὶ ἔρανος ἦδ' ἀπ' ἀλάστον·
 Οὐδ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς, περὶ δ' ἀμφὶ τε κύματα μέγαν
 Ρινῶν ὑπ' ἀδυνάτων· ἔννοσι δ' ἄσβεστον ὄφρ' ἔστι.
 Τρίαν αἰδῆς δ' ἐνέθουσι καταφθιμύσων αἰάσων,
 Τηλέωας δ' ὑποταρταίρῳ, κρήνην ἀμφὶς ἰόντας,
 Ἀσβίστου καλὰ δαῖον καὶ αἰνῆς δ' ἔννοσι.
 Ζῆς δ' ἰπεί καὶ κροθὺν ἰόντα μὲν ἀνέλατο δ' ἰπεία.

Toni:ruque, fulgurque, & coruscans fulmen,
 Percussit ab Olympo insiliens, circum vero omnia
 Comtussit ingentia capita saevi portenti.
 Caterum ubi ipsum vicit ictibus percussiens,
 Cecidit moti' atus: ingemiscebat autem terra vasta.
 Flamma autem fissimine ito profiliebat à rege,
 Montu in saltibus opa us asperis.
 Percussit multa autem ac vasta ardebat terra,
 Ardore ingenti, & liquecebat flammis instar.
 Quod arte iuvenum, & a fabrefacto catino
 Caesatum, & ferrum, quod solidissimum est.
 Montu in saltibus, v. ctumq; ab igne quod omnia comburit,
 Liquecit in terra divina su: Vulcani manibus:
 Sic sane liquecebat terra fulgore ignis ardentis.
 Abiecit autem ipsum animamæ tu, in Tartarum latum.
 Ex Typhoen autem est ventorum vis humide flantium:
 Excepto Noto, Bore, que, & celeri Zephyro.
 Qui sane ex diis sunt naturate hominibus magna utilitas.
 At alij sine usu venti inspirant mare,
 Qui utique incidentes in obscurum pontum,
 Clades magna hominibus graui rapiuntur turbine,
 Nuncque hi nunc illi flant, dissipantque raves,
 Nautisque perdunt, mali autem non est remedium
 Viris qui illis occurrerint in ponto.
 Idem rursus per terram immensam floribus ornata.
 Opera munda corrumpit humo prognatorum hominum,
 Replentes pulnereque, & molesto palmarum strepitu.
 Sed postquam sane laborem dy beati perfecerunt,
 Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
 Iam tum iubebant regnare atque imperare,
 Ex Terra consilio Olympium late cernentem Iouem,
 Immortalibus. Hic vero inter illos vite distribuit munia.
 Iupiter autem deorum rem primam uxorem suam fecit Metim,
 Plurimum ex diis ed: Ram, & mortalibus hominibus.
 Sed cum iam esset deam cassis oculis Minervam
 Patriura, iam domum dotis animo decepto,

Βροντῶν τε στεροπῶν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνῶν.
 Πληῖξεν ἀπ' ἡλύμποιο ἐπαλῶνθ' ἀμείψας
 Ἐσπερε θεοπέπλεος κείνου καὶ δέντρο περ ἄρου.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἦεν δάκρυα σελήνησιν ἑμύσας.
 Νεῖπε γὰρ θεὸς στυγερὰ χεῖρ' ὀρχαία περ ἄρου.
 Φλόξ δ' ἡ κεραυνὸς δειλὸς ἀπείσυνε τοῖς ἀνακλῶ.
 Οὐρεθ' ἐν βροσσῇσι χιδνὺς παμπαιδείης.
 Πληθύντ' ὅ πολλ' ἢ περ ἄρου χυετο γαῖα
 Ἀτμὴ δ' ἐσπερίη καὶ ἐτάκετο κασιγέτρης ἄς,
 Τεχνήντ' ὠζυγὰν ποτ' ἐβλήθη τε χεῖρ' αἰετο
 Θοδὺ θεῖος, ἥε σιδερεσσ' ἑσθ' κρατερὸν αἶματός δ' ἔιν.
 Οὐρεθ' ἐν βροσσῇσι δαμαζέμενθ' πυρὶ καλῶ.
 Τῆκε δ' ἐν γόνυ διγυρῶν ποσσὶς παλάμῃσιν
 Ὡς ἄρου τίλειτο γόνυ σέθεν πρὸς αἰδομένην.
 Ρίπα δ' ἦεν θυμῷ δ' ἔμελλεν ἑταίραρον, ἑταίρῳ.
 Ἐκ δ' Τυφῶνθ' ἔς' αἰέμονα φεθ' ὑγρόν αἶψαν.
 Νόσφι νότε, βορέαυ τε, ἀργεῖο Ζεὸς ἔριον.
 Οἱ γὰρ ἄρ' ἡ κείσιν ἄλυσθ' ὀνητοῖς μεγ' ὄνειαρ.
 Αἰ δ' ἄλυσαν μεψ' αὐραὶ ὅππῃ πέλοισι θαλάσσοι.
 Ἀδὴ πῶς πῖπτα ἐς κερσείδα πόντον.
 Πῶμα νέεσθ' ἡτοῖσι, κακῇ θυρεσιν αἰετῶν.
 Ἀλλοτε δ' ἄλυσαν ἡ πῶς διασκιδνῶσι τε νῆας,
 Νεώτας τε σῆερος σκακῶ δ' ἡ γίνετα μῆκ' ἄν.
 Ἀνδράσιν αἰκείνισσι στυγαῖσιν χεῖρ' ὀνείων.
 Αἰ δ' αὖ καὶ γαῖαν ἀπείρεταιν αἰδευόμεσαν
 Εὐγ' ἔσθ' αἶμα τ' εἰσὶν ἡμαρ γαῖαν αἰθερόπνοον.
 Πῶμα πῶμα κένεος τε καὶ χεῖρ' αἰετο κολοῦρτος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόντι μὲν καὶ εἰς θεοὶ ἔξτε' ἑσθ' αἶμα
 Τίτλωνται δ' ἡ πῶμα κένεος τε καὶ χεῖρ' αἰετο.
 Δὴ ῥα περ' ὠπτεμον βασιλῆος, ἡ δ' αἰετο.
 Γαίης φορὰ δ' αἰετομον, ὀλυμπιον δ' αἰετο.
 Ἀθανάτων δ' ἡ τοῖσι δ' αἰετομον.
 Ζεὺς δ' αἰετομον βασιλῆος, ἡ δ' αἰετο.
 Πλείστα δ' αἰετομον εἰς θεοὶ ἡ δ' αἰετο.
 Ἀλλ' ἔτεθ' ἡ δ' αἰετομον βασιλῆος, ἡ δ' αἰετο.
 Τέξιδ' αἰετομον ἡ δ' αἰετομον βασιλῆος, ἡ δ' αἰετο.

Blandis sermonibus, in suam condidit aluum,
 Telluris conf. in. & Caeli stellati.
 Sic enim ei consuluerunt, ne regium honorem
 Alius haberet Iouis loco, deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in fatu erat prudentes liberas nasei.
 Primam quidem, virginem castis oculis apud Tritonē ge-
 Par habentem patre robur, & prudens consilium: [nitam,
 Ceterum deinde sane filium deorum regem & virorum
 Erat paritura, magnum animum habentem:
 Sed illa sane Iupiter ante in suum condidit ventrem,
 Ut nempe ei indicaret dea bonumque malumque.
 Postea duxit splendidam Themis, qua peperit Horas,
 Eunomiamque. Dicenque, & Irenem ferentem:
 Qua opera matura faciunt mortalibus hominibus:
 Parcasque quibus maximum honorem dedit prudens Iu-
 Clothque, Lachesisque, & Atropen: qua dant [piter,
 Mortalibus hominibus habere bonumque malumque,
 Tres vero ei Eurynome Grattas peperit pulchras genas ha-
 Oceani filia, peroptabilem formam habens, [bentes,
 Aglaiam & Ephrosynen, Thaliāque amabilem,
 Quarum & palpebris amor deflillat contuentium
 Soluens membra: iucundum vero sub supercilis aspiciunt.
 Porro hic Cereris multa nutritu ad lectum venit,
 Qua peperit Proserpinam pulchris vultu, quam Pluto
 Rapuit sua à matre: dedit autem consiliarius Iupiter.
 Mnemosynem vero deinceps amavit pulchricorā,
 Ex qua Musa aurea mitra revincta nata sunt
 Novem, quibus placent convivia, & iubilatio cantus.
 Latona autem Apollinem & Dianam sagittis gaudens,
 Desiderabilem prolem pra omnibus coelicola,
 Peperit sane, Egiochi Iouis amari mihi.
 Postremam vero Iunonem floridam duxit uxorem.
 Hac autem Heben, Martem & Lucinam peperit,
 Mixta amore deorum regi & hominum.
 Ipse vero ex capite castis oculis praeclaram Tritogeniam,
 Aeternam, summae maiestatis, aeternaeque potentiae, indomitae.
 Venerat.

Αἰμυλίοισι λήρῃσιν, εἰ μὴ εἰσκάθεται τοιοῦτος.
 Γαῖης φρεσὶ μοσμονήσῃ, οὐρανὸν ἀστερόεντα.
 Τῶς γὰρ οἱ ἐφρασατόν τε, ἵνα μὴ βασιλῆϊ δα τιμῶν
 ἀλλ' ἔχῃ, Διὸς αἰτὶ, θεῶν ἀνελκυστῶν.
 Ἐκ γὰρ τ' εἰμάρτο φερίφροντα τίμα γυμνάδα.
 Περί τ' ὧν γὰρ κέρων γλαυκώπιδά Τροτοχόεσσαν
 ἴσῃ ἔχονταν πατρὶ μῦθον, καὶ ἐπίφρονα θυλήν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδά θεῶν βασιλῆα καὶ αἰδρόν
 Ἡμῶν τεξέσθαι, ὑπὲρ βίον ἥτορ ἔχοντα.
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς ἀφ' ὧν εἰ μὴ ἐγκάτ' ἐστο τοιοῦτος.
 Ὡς δὴ σὶ φρασσαμένοιο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Δδ' ἔπειτα ἠγάγετο λιπαρὸν Θείμιν, ἥ τέκετο Ὀρεῖ.
 Εὐκλειῶν τε, Δίκην τε, καὶ Εὐκλείην τε δαλῆαν.
 Αἵ τ' ἔργ' ἐραίσσας καταβήντην ἔτι βροτοῖσι.
 Μοῖρα δ' ὅς τις πλείστω τιμῶν πόρε μνηστῆρα Ζεὺς.
 Κλωθὴν τε, Λάχρην τε καὶ Ἀΐον, αἵ τε διδοῦσι
 θνητοῖς ἀνδράποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρωτόμην Χαρῖτας τέκε καλλιπαρθέων.
 Ὀκλειῶν κούρην πολυήρατον εἶδ' ἔχουσαν.
 Ἀγλαῖαν καὶ Εὐφροσυνῶν, Θόλμην τ' ἰρατὴν.
 Τῶν καὶ δότε βλεφάρων ἔργα εἴς τε δὲ δακρυμόρων.
 Ἀσσημῆς καλὸν δὲ ὑπὸ φέρουσι δερκίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ Διὶ μνηστῆρα πολυφόνους ἐς λείχον ἤλθε.
 Ἡ τέκε Ποσειδῶντι λυκώλεσσι δ' αἰδομένοισι.
 Ἡρπασεν ἔς φρεσιν ἑὸν ἴδμεν ὅς τις μνηστῆρα Ζεὺς.
 Μνημοσύνης δ' ἱεῖας ἱεράσαστο καλλιμένοιο.
 Ἐξ ἧς αἱ Μῦσαι χρυσάμπυκας ἐξελέγοντο
 ἐπὶ τῇσι δόδον δαλῆας καὶ τέρψας αἰοδῆας.
 Ἀντὶ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀρτέμιον ἰσχυρότατον.
 Ἰμερῶν τε γόνιον φρεσὶ πάντων ἱεραίνων.
 Γαῖαν τ' ἄρ' αἰγυόχου Διὸς φιλότῃ μεγαίσοντα.
 Αἰδοδοπῆντι δ' Ἡρῶν βόθρῳ καὶ ποιήσας ἄκατον.
 Ἡ δ' Ἡκλῆα, καὶ Ἀρηα καὶ Εὐλείθεραν ἔπειτα,
 Μυχάειον ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῆα καὶ αἰδρόν.
 Αὐτὰς δ' ἐκ κοφιδῆς γλαυκώπιδος Τροτοχόεσσαν.
 Ἀσπὶν, ἑκακίδεμον, ἀγρίαν τε, αἰγυόπιδαν.

Venerandam: cui clauoresque placuerunt, belloque pugnaque.
 Iuno autem Vulcanum inclytum, amor indulgens.
 Peperit (& vires intenuit, & contendit cum suo marito)
 Prae omnibus, artibus ornatum caelicolis.
 Ex Amphitrite autem & grauietate Neptuno,
 Triton late potens natus est magnus: qui maris
 Fundum tenens, apud matrem charus & patrem regem.
 Incolit aureas ades magnus deus, sed Marti
 Clypeos diffecit, Venus Timorem & Metum peperit,
 Graues, qui virorum densas turbent phalanges
 In bello horrido, una cum Marte urbes densastante,
 Et Harmoniam quam Cithmus magnanimus duxit uxorem.
 Ioui vero Atlantidis filia Maia peperit gloriosum Mercurum
 Præcedem deorum sacrum lectum conscendens. Iunonem
 Caia filia vero ei Semele peperit clarum filium,
 Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,
 Immortalem mortalis nunc vero ambo dii sunt.
 Alcmena vero peperit vim Herculanam,
 Mixta in amore totius huius icog.
 Aglauram vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicans
 Minimam natus est Graui, floridam duxit uxorem.
 Sed aureo crine conspectus Bacchus flavam Ariadnen,
 Filiam Minos floridam fecit conjugem:
 Hanc vero ei immortalis, ex parteque, sensi fuit Saturnus.
 Heben autem Alcmena pulchros tales habent & fortis filius
 Vis Heracles, peractis luctuosis certaminibus.
 Filiam Iouis magni, & Ilium aureis calcamēis utentis
 Puthiam duxit uxorem, in Olympo nuptos:
 Felix, qui magno facitore inter deos confecto.
 Habitat illasus & æperis sensi omnino diebus.
 Soli autem inaccessi, peperit regis Oceanus
 Perses, Circeque & Aetna regem.
 Aëtes autem filium lucem hominibus dantis Solis.
 Filiam Oceanus peperit, filiumque
 Duxit, morsuque coactis, Idyem pulchris genis præditam.
 Hac autem Menecam pulchros tales habentem in amore
 Peperit.

Πίτιναι, ἢ κέλαδί τε αὖδον πόλεμί τε, μόχαί τε.
 Ἡρὴ δ' Ἡφαιστον κλυτὸν ἐκ φιλότῃτι μύθεσσι
 Γένετο καὶ Ζαῖδ' ἔκον, καὶ ἦρσιν δ' ὠδ' αἰτή.
 Ἐκ πάντων τέχῃσι κακασμῶν ἔρανεύων.
 Ἐκ δ' Ἀμφιτείτης καὶ ἱερὸν πόπου ἔννοσι γαῖα
 Τρίτων Ὀρυκτὸς χλυστο μίγας, ὅς τε θαλάσσης
 Πυθιδὴν ἔχον, ὠδ' αἰμυλὴν φίλη καὶ πατεῖ αἰακτὴ
 Ναίει χρυσά δῶ, δῖον δ' εὖθεός αὐτὰρ Ἀρῆ
 Γυνοτόρῳ Κυδέρεα φόβον καὶ Δαίμον ἔπικτεν
 Δεινοῖς, οἳ τ' ἀδελφῶν πυκινὰς κλονίσουσιν θαλάσσης
 Ἐν πολέμῳ κρυύσσει, σιωπῇ πόλι πόρθω.
 Ἀρμονίῳ δ' ἰὼ Κάδμῳ, ἑσπέρῳ δ' αἰκοπῇ.
 Ζῆνι δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύνειον Ἑρμῆ
 Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λίχθ' εἰσαναβῆσα.
 Κάδμειν δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε Φαίδιμοι υἱόν,
 Μιχθεῖσ' ἐκ φιλότῃτι Διὸς νύμφῃ πολυμηδέα,
 Ἀθανάτοι θνητῶν δ' ἀμφοτέρῳ θεοὶ εἰσίν.
 Ἀλκυονίδ' ἄρ' ἔπικτε βίῳ Ἡρακλειῶν.
 Μιχθεῖσ' ἐκ φιλότῃτι Διὸς νύμφῃ φιληγρέτα,
 Ἀγλαῖῳ δ' Ἡφαιστῷ ἀγακλυτὸς ἀμφιγυήεις.
 Ὀπλτάτῳ Χαρίτων, θαλειῶ ποιήσατ' ἀκσιπῇ.
 Χρυσόκομος δ' Διόνυσος, ξανθῶν Ἀρεῖδ' ὄνι,
 Κέρῳ Μινῶ, θαλειῶ ποιήσατ' ἀκσιπῇ.
 Τῷ δ' οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήραον Δῆκε Κρονίων.
 Ἡλῶ δ' Ἀλκυονίδος κολλισφύρου ἄλκιμον υἱόν,
 Ἰε Ἡρακλῆος, πέλειαν σονέειπας ἀέθλοισι,
 Παῖδας Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἡρῆς χρυσοπιδίῳ,
 Λεοδίῳ δ' αἰκοπῇ, ὅς Οὐλύμπῳ νιφείη.
 Ὀλβίῳ δ' ἐκ μίγας ἦρσιν ἐκ ἀθανάτοισιν αἰῶνας,
 Ναίει ἀπύρῳ καὶ ἀγήρῳ ἥματα πάντα.
 Ἡελίῳ δ' ἀκείμαντι τέκε κλυτὴ Πικραίνη
 Περσηὶς Κίρῳ τε καὶ Αἰήτῳ βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς Φαειπυλῶν τε Ἡελίοιο,
 Κέρῳ Πικραίνῃ τέκεν ὅς ποταμοῖο
 Γῆμι θύῃ βελήσῃ Ἰδύῳ κολλισπαφῶν.
 Ἡ δ' οἱ Μιδάῳ δῖον φέρει ἐκ φιλότῃτι

Peperit, sabasta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valete, caelestes demones tenentes,
 Insulaeque & continentes terra, & salus intus Pontus.
 Nunc autem dearum castum cantate blandiloqua
 Misa Olympiades, filia Iouis Aegiochi,
 Quaecunque mortales apud viros cupantes,
 Immortales pepererunt diis similem prolem.
 Ceres quidem Plutum genuit, praestantissima dearum
 Iasio heroi mixta iucundo amore,
 Noxali in ter proscisso, Creta in pingui populo,
 Bonum: qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
 Omnem: qui vero obuiam fuerit, & cuius ad manus venerit,
 Illum locupletem facit, multamque ei praebeat, felicitatem.
 Cadmo praeterea Harmonia filia aurea Veneris,
 Ino & Semelen, & Agave pulchras genas habentem,
 Antiopeque, quam duxit Aristaeus densa caesarie praeclitus,
 Peperit, & Polydorum, moenium pulchre cinctum in Thebis.
 Filia vero Oceani Chrysaora, magnanimo
 Mixta amore abundanti auro Veneris.
 Callirhoe peperit filium mortalium praestantissimum omnium
 Geryonem, quem interfecit via Herculeana,
 Boves proci flexipedes circumfusa in Erythea.
 Tithono vero Aurora peperit Memnona area galea muni.
 Aethiolum regem & Eumathianem regem. [tum,
 Verum Cephaeo peperit inclytum filium,
 Fortem Phacientem, diis similem virum, [bertatū,
 Quem sane iuvenem teneram florem habentem gloriosa pu-
 Perit iuvenilem sapientem, amans visus Venus.
 Incitavit abripiens, & ipsum in templum
 Editum nocturnum facit, daemonem divinum.
 Filiam vero Aeta à Ioue nutriti regem
 Aesonides voluntate d'orum sempiternorum
 Abiuxit ab Aeta, peractis suspensis certaminibus,
 Quam multa imperabas magnus rex superbus,
 Iniurius Pelias, & impius, fortium facinorum patrator.
 Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeffus.

Γείναθ' ὑποδ' μινθεῖστο δια' χειμαλῶ Αφροδίτης.

Τρῆες μὲν γὰρ ἔδν χεῖρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Νῆσοί τ' ἤπειροί τε, καὶ δῆμωρ' ἐνδοθεὶ πόλιν.

Νῦν δ' θεάων φύλον αἰείσατε ἡδυίαισιν.

Μοῦσαι Ολύμπιάδες, κούραι Διὸς ἀγχιόχοιο.

Οἶσιν δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ὀνυχθεῖσαι.

Ἀθάλα, γείνατο Διότις ὀπείκελα τέκνα,

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,

Ἰαπίη ἥρσεν υἱοῖσ' ἐρχτῇ φιλότῃ,

Νειάδ' ἐν περὶ πόλιν, Κρήτες ἐν πόντι δῆμον,

Εὐδελόν' οὐδ' εἴς' ὅπῃ γλῶττι καὶ θυρία νῶτα θαλάσσης.

Πᾶσαι τὰς δ' τυγχάνει, καὶ ἔκ' ἐς χεῖρας ἵκηται.

Τόν δ' ἀφνειὸν ἴδεκε, πολλὸν τε οἱ ὅπασσε δόλον.

Κάδμω δ' Ἀρκεσίην θυγάτην χρυσῆς Αφροδίτης,

Ἰνὰ καὶ Σιμέλῃ, καὶ Ἀγανῇ καλλιπαρῇ,

Αὐτοπόλιν δ' ἑλὼ γαίῃσιν Ἀρετῇ βαθυχαιῆς,

Γείνατο, καὶ Πολυδώρον εὐσεφαιῶ ἐν Θίβει.

Κύρην δ' Ὀκλαοῖο Χρυσάορι καρτερὸν θυμῷ.

Μινθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Αφροδίτης,

Κόμωρ' ἔτεκε παῖδα βροτῇ καὶ πρὸν ἀπαίων,

Γηρυονῆα, καὶ κλεινὴν βίην Ἡρακλεῖαν,

Βροτὴν ἔτεκεν εἰλιπόδων ἀμεινύτων ἐν Κρυθείῃ.

Τιθοῖν δ' Ἠώς τέκε Μίμντα χαλκοκορυμβῷ.

Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίῳ αἶακτα.

Αὐτὰρ τοὶ Κιφόνος φυτῆσατο Φαίδιμον υἱόν.

Ἰοθιμὸν φάειοντα θεοῖς ὀπείκελον ἀνδρα.

Τόν ῥα νῖον τέκεν Ἄλφει' ἔχοντ' ἐρικυδέα ἥβης.

Πᾶσι δ' ἀπαλὰ φρονέοντα φιλομνηδὴ Αφροδίτη.

Ὄρτ' αἰετοειφαιμένη, καὶ μιν ζαθέως ἐνὶ ταῖς,

Νηοπόλιν τύχον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.

Κέρων δ' Αἰήταο δῖο τρεφέα βασιλῆα.

Αἰσυνίδης βυλῆσι δῖαν ἀειχμηταίων.

Ἦγε παρ' Αἰήτι, τέλεισας στυγέκτας αἰθλοῖς.

Τοῖς πολλοῖς ἐπέτελλ' ὁ μῆγας βασιλεὺς ἑδρηνώων,

Υβριότης Περσῆς, καὶ ἀτάσθαλ' ὄβριμοεργός.

Τοῖς τέλεισας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μὲν γὰρ,

Veloci in natis vebens nigra oculis pradam puellam,
 Menides, & ipsam floridam fecit uxorem.
 Et sane hac domita ab Lasone pastore populorum,
 Medeam peperit filiam, quem in montibus educabat Chiron
 Philyrides: magni vero Iovis voluntas perficiebatur.
 Ceterum Nerei filia marini senis,
 Thosum quidem Psamathe peperit, praestantissima dearum
 Eaci in amore, per auream Venerem.
 A Peleo autem subacta dea Thetis argenteos pedes habens,
 Peperit Achillē prorūpentem per viros, leonæ animo prae-
 Eneam porro peperit pulchre coronata Cythera, [tamo.
 Anchisa heroi mixta incundo amore,
 Ida in verticibus, habentis multos anfractus syluosa.
 Circe vero, Solis filia, filij Hyperionis,
 Peperit Ulyssē æriumnosi in amore,
 Agriū, atque Latinū inculpatumque, fortemque,
 Qui sane valde procul in recessu insu'arum sacrarum,
 Omnibus Tyrrhenis valde inclitis imperabant.
 Nausihoū vero Ulyssē Calypso excellentissima dearum
 Peperit, Nausinoūque, mixta grato amore.
 Ha quidem mortales apud viros cubantes
 Immortales pepererunt diu pares filios.
 Nunc vero faminarum agmen cantale suauiloqua
 Musa Olympiadis fratre Iovis Egiochi.

FINIS THEOGONIAE

Hesiodi.

Παιὶν δ' ἄνδρ' ἄγων ἐλκεῖσθε κούρην
 Αἰσυνίδης, καί μιν δουρὶ πρὸς αἰκλήν.
 Καὶ ῥ' ἤγε δ' ἔμμεθε' ἔσθ' Ἰήσωνι ποιμήνι λαῶν.
 Μήδ' ὦν τίνα παῖδα, ἢ ἄρ' ἐπὶ ἔργῳ Χείρην
 Φαλυγίδης τέλει, ἢ Διδε νόθ' ἐξέταλ' ἔτε.
 Αὐτὰρ Νηρῖος καὶ εὖ αἰόιο γέροντα,
 Ἥτοι μὲν Φῶκος Ψαμψίδα τέκε δ' αὖ δαίμων,
 Δίκος ἐφ' ἐφίλοππι, διὰ χερσὶν Ἀφροδίτης.
 Πυδῶν δ' ἔμμεθε' ἔσθ' ὅτις ἀργυρόπιζα
 Γείνατ' Ἀχελῷα ῥ' ἠξίωσθε, θυμολίοντα.
 Αἰνεῖαι ἄρ' ἔπικτει εὐστράτη Κυθέρεια,
 Ἀχίστη ἥροϊ μιν γείσθ' ἔσθ' ἡ φιλότιπ,
 Ἰδης ἐπ' ἐκρυφῆσι πολυπύχυν ὑλίσσας.
 Κίρκη δ' Ἡελίῳ θυγάτηρ Ταρφιοῖδάο.
 Γείνατ' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἐφ' ἐφίλοππι.
 Ἀχέων, ἢ δ' Ἀσπίοι ἀμύμονά τε, κεκτερόν τε,
 Οἳ δ' αὖτε μέγα τέλει μυχῷ τισῶν ἱερῶν,
 Πᾶσι Τυρσίουοισι ἀγακλυτοῖσιν ἔσθ' αὖτον.
 Ναυσίπυον δ' Ὀδυσῆϊ Κλυμένην δ' αὖ δαίμων
 Γείνατο, Ναυσίνοῖόν τε, μιν γείσθ' ἔσθ' ἡ φιλότιπ.
 Αὐτὰρ μὲν θνητοῖσι παρ' αἰθέρασι βληθεῖσσι,
 Ἀθάνα γ' γένετο θεοῖς ὀφεικῆλα τέκεα.
 Νυφ' ὃ γυναικῶν πόλον ἀείσατε, ἠδ' ὑπὸ φάει
 Μῦσας Ὀλυμπιάδας, κῆρυαι Διὸς ἀμύμονος.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ
 Ἡσιόδου Θεογονίας.

ALIA EX ALIIS QVIBUSDAM
Hesiodi operibus carmina.

EX EOIS.

*Qualia Bacchus dedit hominibus in gaudium & odium,
Quicumque largiter bibit, vinum illi est solidum.
Simul verò pedes manúsque ligat, linguamque, mentemque,
Vinculis, improvisis: amatque ipsam mollem somnum.*

EX MELAMPODIA.

*Iucundum enim est inconvivio & epulis florentibus
Oblectare se formionibus, postquam dapib. saturati fuerint.*

Ex eadem.

*——— Huic a. Mares celer nuntius venit per domum,
Impletumque argentum scyphum attulit, & dedit regi.*

Et rursus.

*Et tunc vates quidem lorum arcum abstulit manibus.
Iphiclus autem in terra urgebat illi verò pone,
Scyphum tenens, altera verò sceptrum subleuans,
Instabat Phylacus, & seruos, alloquutus est.*

FINIS OPERVM
Hesiodi.

TABV.

ΑΛΛΑ ΕΞ ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ

Ἡσιόδου ποιημάτων ἔστι.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΟΙΩΝ.

ΟΙ ΑΔΙΩΝΥΣΘΕ ΔΑΚ' ΑΙΔΟΥΣΙ ΧΕΡΜΑ ΚΥ' ἸΧΘ.
 ΟΣΤΕ ΑΔΩ ΠΙΝΕΙ, ΟἶΝΘ ὅς Εἰ ἸΠΛΕΤΟ ΜΑΡΓΘ,
 ΣΥΩ ὅ ΠΟΔΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΙ ΔΕΙ ΓΛΩΣΣΑΥ ΤΕΝΟΥ ΤΙ,
 ΔΙΣΜΟΙΣ ΑΓΧΡΑΣΙΣΙ. ΦΙΛΑΙ Δ' Εἰ ΜΥΛΘΑΚΟΣ ὙΠΤΘ.

ΕΚ ΤΗΣ ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑΣ,

ἩΔΥ ΓΔ' ΕΣ' ΟΙ ΔΟΥΤΗ ΚΥ ΕΙΛΑΠΝΗ ΤΙΘΑΛΥΗ
 ΤΙΡΠΙΔΑΥ ΜΥΔΟΥΣΙΝ, ΕΠΙΩ ΔΟΥΤΟ: ΚΟΡΙΣΩΥΤΑΥ,

Εκ τ' αὐτῆς.

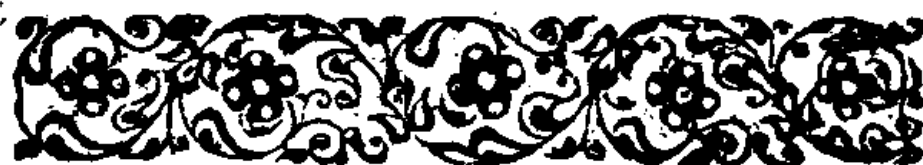
— Τῆς ὅ ΜΑΡΗΣ ΔΟΥΣ ΑΓΧΕΛΘ ἥΛΘΕ ΔΙ ΟΙΚΟΥ.
 ΠΛΗΘΥΣ ΔΙ' ΑΓΧΥΡΙΟΝ ΣΚΥΠΦΟΝ ΦΕΡΕ ΔΩΚΕ ΔΙ' ΑΪΑΚΤΗΣ

Καὶ πάλιν.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΜΑΡΗΣ Μ' ΔΙΣΜΟΝ ΒΙΩ ΑἴΝΥΤΟ ΧΕΡΣΙΝ.
 ΙΦΙΚΛΘ Δ' ΕΠ' ἸΩΤ' ΕΠΙΜΑΙΕΤΟ. Τῆς ΕΠΕΠΙΔΕΙ,
 ΣΚΥΠΦΟΝ ΕΧΩΝ ΕΠΕΡΗ ὅ ΣΚΗΠΤΘΟΝ ΑΪΕΘΑΣ,
 ΕΣΤΛΕΝ ΦΥΛΑΚΘ, ΚΥ ΕΙ ΔΙ ΜΑΪΩΣΙΝ ΕΙΠΗΝ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ

Ἡσιόδου συζομένων.

**TABVLA GENEALOGIÆ DEORVM, VT
ab Hesiodo in Theogonia recensetur.**

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ ΤΡΙΜΥΜ ΟΥΛ ἐχέμετο Κάοι, ἵππειτα ὃ ἦ Γῆ, καὶ Τάρταρος, καὶ Ἔρεος.		<i>deum fuit Chaos : Deinde Terra, & Infernus, & Amor.</i>	
ΦΕΚ ΚΑΟΤΣ.	ΕΧ ΧΗΛΘ.		
1 Ερεβος.	Erebus.		83.16
2 Νύξ.	Nex.		83.16
ΦΕΚ ΕΡΕΒΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΕΡΕΒΟ ΕΤ Νυκτός.	ΕΧ ΕΡΕΒΟ ΕΤ Νεφέ.		
1 Αἰθήρ.	Aether.		84.27
2 Ημίον.	Dias.		86.27
ΦΕΚ ΝΥΚΤΟΣ μύνη.	ΕΧ ΝΕΚΤΕ βία.		
1 Μόρως.	Fatum.		89.6
2 Κῆρ.	Parca.		89.6
3 Θανάσιος.	Mors.		89.7
4 Τῆνος.	Somnus.		89.7
5 Φύλον οἰκίον.	Genus somniferum.		89.7
6 Μῆμος.	Momus.		89.9
7 Οἰζύς.	Aeterna.		89.9
8 Εσπερίδες.	Hesperides.		89.10
9 Κλωδός.	Clotho.		
10 Μοῖρα Λάχης.	Parca Lachesis.		89.10
11 Ἀΐτωρ.	Atropis.		

Μεμνήσθαι

TABVL. THEOS.

137

12 Νέμεσις,

Hemifus,

89.18

13 Αστία,

Frans

89.19

14 Φιλότις,

Amicitia

89.19

15 Γένεσις,

Senectus,

89.20

16 Ελεος,

Contentio,

89.20

ΕΞ ΕΡΙΑΟΣ.

EX CONTENTIONE.

1 Κένος,

Labor,

89.21

2 Λήθη,

Oblivio,

89.22

3 Αιμίσις,

Toror,

89.22

4 Αλγία,

Doloros,

89.22

5 Τομίσις,

Pugna,

89.23

6 Φόβος,

Tumore,

89.23

7 Μάχη,

Prolia,

89.23

8 Ανδροκτασία,

Strages,

89.24

9 Νείκη,

Iurgia,

89.24

10 Λόγος φιλίας

Sermones mundaces,

89.

24

11 Αμφιλογία,

Disceptationes,

89.24

12 Δυστομία,

Heccia,

89.25

13 Ατη,

Noxa,

89.26

14 Ορκος,

Iuramentum,

89.27

ΕΚ ΤΗΣ ΓΗΣ

EX TERRA.

μύθος.

Sola.

1 Οὐρανός,

Caelum,

89.30

2 Ορη,

Montes,

89.31

3 Πόντος,

Pontus,

89.31

ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

EX CAELO ET

εἰς τὴν.

Terra.

1 Ωκεανός,

Oceanus,

89.1

2 Κεῖς,

Caus,

89.2

3 Κρεῖς,

Crem,

89.1

4 Τάρταρος.

Hyperion,

89.1

5 Ιαπτις

Iapetus,

89.1

6 Θεία,

Thia,

89.2

7 Ρεία,

Reia,

89.2

8 Θίμης,

Thymis.

89.2

9 Μνημοσύνη,	Mnemosyne,	85.2
10 Φοίβη,	Phoebe,	85.3
11 Τηθύς,	Tethys,	85.3
12 Κρόνος,	Saturnus,	85.4
13 Βρόντη,	Bronte,	85.
14 Κύκλωπες, Στερόπη,	Cyclopes, Sterope,	6.
15 Αργή,	Arge,	7.
16 Κόπρη,	Cottus,	85.16
17 Βριάρεως,	Briareus,	85.16
18 Γύγης,	Gyges,	85.16
19 Εργινύς,	Erynnies,	87.16
20 Γίγαντες,	Gigantes,	87.16
21 Νύμφη Μελίη,	Nymph Melia,	87.18
ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΑ ΕΧ ΣΥΜΜΑΓΕ-		
αι Ιδία, Ουρανός, Άφροδίτη,	italium Cali.	

1 Άφροδίτη, Venus, 87.12

ΕΞ ΩΚΕΑΝΟΥ ΕΧ ΟΥΚΕΑΝΟΥ
ή Τηθύς.

Ποταμοί.	Fluvij.	
1 Νείλος,	Nilus,	95.25
2 Άλφειός,	Alphæus,	95.25
3 Ηριδανός,	Eridanus,	95.25
4 Στρυμών,	Strymon,	95.26
5 Μαίανδρος,	Maander,	95.26
6 Ιστρος,	Ister,	95.26
7 Φάσις,	Phasis,	97.27
8 Ρήσος,	Rhesus,	95.27
9 Άχελός,	Achelous,	95.27
10 Νείσος,	Nessus,	95.28
11 Ρόδιος,	Rhodium,	95.28
12 Αλιάκμων,	Haliaemon,	95.28
13 Επιάπορος,	Heptaporus,	95.28
14 Γρανίκος,	Granicus,	95.29
15 Δάρδανος,	Dardanus,	95.29
	Διώνη,	

THEOG. HESIOD.

16 Σιμοῖς.	Simonis,	139
17 Πλώηος.	Peneus,	95.29
18 Ἑρμῆος.	Hermes,	95.30
19 Καίχως.	Caicus,	95.30
20 Σαγγάριος.	Sangarius,	95.31
21 Λάδων.	Ladon,	95.31
22 Παρθένιος.	Parthenius,	95.31
23 Εὐένω.	Euenus,	95.32
24 Ἀρδυσος.	Ardesius,	95.32
25 Σκαμάνδριος.	Scamander,	95.33

ΚΟΤΡΑΙ.

F I L I A E.

1 Πειθώ.	Pithe,	95.36
2 Ἀδμήτη.	Admete,	95.36
3 Ιανθή.	Ianthe,	95.36
4 Ηλέκτρα.	Electra,	95.36
5 Δωρίς.	Doris,	97.1
6 Πρυμνή.	Prymne,	97.1
7 Οὐρανία.	Urania,	97.2
8 Ἴππω.	Hippo,	97.2
9 Κλυμένη.	Clymene,	97.2
10 Ροδία.	Rhodia,	97.2
11 Καλλιρόη.	Callirhoe,	97.2
12 Ζεῦξο.	Zeuxo,	97.3
13 Κλυτία.	Clytia,	97.3
14 Ἰδύα.	Idia,	97.3
15 Πασιδόη.	Pasithoe,	97.3
16 Πληξάουρα.	Plexaure,	97.4
17 Γαλαξάουρα.	Galaxaure,	97.4
18 Διώνη.	Dione,	97.4
19 Μηλόβοσις.	Melobosis,	97.5
20 Θόη.	Thoë,	97.5
21 Πολυδώρα.	Polydora,	97.5
22 Κερκίς.	Cerces,	97.6
23 Πλῆστη.	Pluto,	97.6
24 Περσηΐς.	Persis,	97.7
25 Ιανίρα.	Ianira,	97.7

26 Αχρίση.	Acrise.	97.7
27 Ξανθή.	Xanthe.	97.7
28 Πετραία.	Petraa.	97.8
29 Μενέσθε.	Menesthe.	97.8
30 Εὐρώπη.	Europa.	97.8
31 Μήτις.	Metis.	97.9
32 Εὐρυνόμη.	Eurynome.	97.9
33 Τηλεσθέ.	Telesthe.	97.9
34 Κρίσια.	Crisia.	97.10
35 Ἀσία.	Asia.	97.10
36 Καλυψώ.	Calypso.	97.10
37 Εὐδώρα.	Eudora.	97.11
38 Τύχη.	Tyche.	97.11
39 Ἀμφίρο.	Amphiro.	97.11
40 Οκύρως.	Ocyroes.	97.11
41 Σίγξ.	Sigx.	97.12
ΦΕΚ ΚΟΙΟΤ, ΚΑΙ ΕΧ ΘΕΟ ΕΤ		
Φοίβη.	Phobe.	
1 Λατώ.	Latona.	99.21
2 Ἀστέρια.	Asteria.	99.24
ΦΕΚ ΚΡΚΙΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΚΡΕΟ ΕΤ		
Εὐρυβία.	Eurybia.	
1 Ἀστειό.	Asteio.	97.27
2 Πάλλας.	Pallas.	97.27
3 Πέρσε.	Perseus.	97.29
ΦΕΚ ΑΣΤΡΑΙΟΤΕΧ ΑΣΤΡ ΕΟ		
κὶ Ηοί.	κὶ Aurora.	
1 Ἀργίση.	Argesii.	97.30
2 Ζέφυρος.	Zephyrus.	97.10
3 Βορέας.	Boreas.	97.30
4 Νότος.	Notus.	97.31
5 Εὐσφόρος.	Eusfor.	97.32
6 Ἀστρα.	Astra.	99.35
ΦΕΚ ΠΑΛΛΑΝΤΟΣΕΧ ΡΑΛΛΑΝΤΕ,		
κὶ Σίγξ.	κὶ Sigge.	
1 Ζήλ.	Zelus.	97.35
	Victoria.	

THEOG. HESIOD. 141

2 Νίκη, Victoria, 99.35

3 Κραίτη, Robur, 97.36

4 Βία, Vis, 97.36

ῬΕΚ ΠΕΡΣΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΠΕΡΣΕΟ ΕΤ
Αστρίας. Asteria.

1 Ηχρίτη, Hecate, 99.26

ῬΕΕ ΤΗΕΡΙΟΝΟΣ ΕΧ ΗΥΕΡΙΟΝΕ
ἡ Θείας. & Thea,

1 Ηλιος, Sol, 97.22

2 Σελήνη, Luna, 97.22

3 Ἠώς, Aurora, 97.23

ῬΕΕ ΗΛΙΟΥΤ ΚΑΙ ΕΧ ΣΟΛΕ ΕΤ
Περσίδος. Perside.

1 Κίρκη, Circe, 129.32

2 Αἴητις, Aetes, 129.12

ῬΕΕ ΑΙΗΤΟΥΤ ΚΑΙ ΕΧ ΑΙΕΤΟΣ ΕΤ
Ιδίας. Ido.

1 Μήδεια, Medea, 129.36

ῬΕΕ ΙΑΠΕΤΟΥΤ ΕΧ ΙΑΤΡΕΤΟΣ
ἡ Κλυμένη. & Clymene,

1 Ἀτλας, Atlas, 105.16

2 Μενότιος, Menestius, 105.17

3 Προμηθεύς, Prometheus, 105.17

4 Επιμηθεύς, Epimetheus, 105.18

ῬΕΕ ΑΤΑΝΤΟΣ ΕΧ ΑΤΛΑΝΤΕ.
Μαῖα. Maia.

ῬΕΕ ΚΡΟΝΟΥΤ ΚΑΙ ΕΧ ΣΑΤΥΡΝΟΣ.
Ραίας. & Rhea,

1 Ίσις, Vesta, 101.33

2 Δημήτηρ, Ceres, 101.33

3 Ηρα, Juno, 101.34

4 Αθήνη, Pluto, 101.34

5 Ποσειδών, Neptunus, 101.35

6 Ζεύς, Iupiter, 101.36

ῬΕΚ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΕΧ ΝΕΡΤΥΝΟΣ.
Κυμοτόλητος. Cympotolia, 39

ΤΕΚ ΠΟΣΕΙΔΩ-

1 Θ & Ἀμφιτέιτης.

1 Τρίτων,

ΤΕΚ ΠΟΣΕΙΔΩ-

1 Θ & Μεδύσης.

1 Χρυσαόρ.

2 Πήγασος ἵππος.

ΤΕΚ ΧΡΥΣΑΟΡΟΣ

1 & Καλλιρρόης.

1 Γερυονίδης.

ΤΕΚ ΔΙΟΣ.

1 Πάρις.

ΤΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

Θέμις.

1 Εὐνομία.

2 Ἥρα, Δίκη,

3 Εἰρήνη.

6 Μοῖραι γ.

ΤΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

Εὐρωτόμης.

Αὔραι.

3 Χαρίτες, Εὐφροσύνη.

Θάλα.

ΤΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

Δήμητρος.

1 Περσεφόνη

ΤΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

Μνημοσύνης.

9 Μοῦσαι.

ΤΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

Λητώ.

1 Ἀπόλλων,

2 Ἀρτέμις,

EX NEPTUNO

& Amphierite.

Triton,

129.6

EX NEPTUNO

& Medusa,

Chrysaor,

93.4

Pegasus equus,

93.4

EX CHRYSALORE

& Callirhoe.

Geryoneus, 93.10. & 132.

20

EX IOVE.

Minerva,

127.35

EX IOVE ET

Themide.

Eunomia,

Hora, Dice,

127.13

Irene,

Parca tres,

127.15

EX IOVE ET

Eurynome.

Aglia,

Charites Euphrosyne,

127

Thalia,

20

EX IOVE ET

Cere,

Proserpina,

127.14

EX IOVE ET

Mnemosyne,

Musa,

127.17

EX IOVE ET

Latona.

Artemis,

127.19

Diana,

127.29

EX

THEOCR. HESIOD. 143

ΓΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΧ

Hebe.

Iunone,

1 Ηβη,

Hebe,

127.33

2 Αρης,

Mars,

127.33

3 Είληθῦα,

Lucina

127.33

4 Ηφαιστος,

Vulcanus,

129.2

ΓΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ

Μαίας.

Maia

1 Ερμῆς,

Mercurius,

129.13

ΓΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ

Σεμείης.

Semele,

1 Διόνυσος,

Bacchus,

119.16

ΓΕΚ ΔΙΟΣ ΚΑΙ

ΕΧ ΙΟΥΕ ΕΤ

Αλκμήνης.

Alcmene.

1 Ηρακλῆς,

Hercules,

129.18

ΓΕΚ ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

ΕΧ ΜΑΤΡΕ ΕΤ

Αφροδίτης.

Venere.

1 Φόβος,

Phobus,

129.9

2 Δέιμος,

Dimus,

129.9

3 Αρμονία,

Harmonia,

129.12

ΓΕΚ ΠΟΝΤΟΥ

ΕΧ ΡΟΝΤΟ ΕΤ

χῆ Γῆς.

Terra.

1 Νηρῆς,

Nereus

89.18

2 Θαύμας,

Thaumus,

89.32

3 Φόρκις,

Phorcys,

89.32

4 Κητώ,

Ceto

89.33

5 Εὐρυβία,

Eurybia,

89.34

ΓΕΚ ΝΗΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΧ ΝΗΡΕΟ ΕΤ

Δωρίδος.

Doride.

1 Πρωτή,

Proto,

91.2

2 Εὐκράτης,

Eucrate,

91.2

3 Σαώ,

Sao.

91.2

4 Αμφοιτέτη,

Amphitrite,

91.2

5 Εὐδώρα,

Eudora,

91.2

6 Θέτις,

Thetis,

91.33

7 Γαλιών.	Galane,	91.3
8 Γλαύκη.	Glance,	91.3
9 Κυμοδών.	Cymothoe,	91.4
10 Σπειώ.	Spio,	91.4
11 Θάλα.	Thalia,	91.4
12 Μελίτη.	Melina,	91.5
13 Εὐλιμήνη.	Eulimene,	91.5
14 Αἴαυη.	Agave,	91.5
15 Πασιδέα.	Pasithea,	91.6
16 Ερατώ.	Erato,	91.6
17 Εὐνείκη.	Eunice,	91.6
18 Δωτώ.	Dotō,	91.7
19 Πρωτώ.	Proto,	91.7
20 Φερύσα.	Pherysa,	91.7
21 Δυναμένη.	Dynamene,	91.7
22 Νησαία.	Nesaea,	91.8
23 Ακταία.	Aktaia,	91.8
24 Πρωτομήδεια.	Protomedea,	91.8
25 Δωρίς.	Doris,	91.9
26 Πανόπη.	Panope,	91.9
27 Γαλαΐτεια.	Galathea,	91.9
28 Ιπποδών.	Hippothoe,	91.10
29 Ιππονόη.	Hipponee,	91.10
30 Κυμοδόκη.	Cymodace,	91.11
31 Κυματολήνη.	Cymatolege,	91.11
32 Κυμώ.	Cyme,	91.14
33 Ηϊόνη.	Eione,	91.14
34 Αλιμήνη.	Halimede,	91.14
35 Γλαυκονόμη.	Glauconome,	91.15
36 Ποντοπόρεια.	Pontoporia,	91.15
37 Λειαγόρα.	Liagora,	91.16
38 Εὐαγόρα.	Euagora,	91.16
39 Λαομέδεια.	Laomedea,	91.16
40 Πολυνόμη.	Polynome,	91.17
41 Αὐτονόη.	Autonor,	91.17
42 Λισσαία.	Lissanaia,	91.17
	Ekate,	91.17

THEOG. HESIOD.

145

43 Εὐάρη,	Euadne,	91.18
44 Ψαμάθη,	Psamathe,	91.19
45 Μαιίπων,	Maippe,	91.19
46 Νησώ,	Neso,	91.20
47 Εὐπόμπε,	Eupompe,	91.20
48 Θεμιστώ,	Themisto,	91.20
49 Περών,	Perone,	91.20
50 Νημεινέ,	Nemertes,	91.21
ΕΚ ΘΑΥΜΑΝ- τῶ καὶ Ηλίκρας.	EX THAVMANTE & Elekra.	
1 Ιῆς,	Ira,	91.25
2 Αἰμά,	Alo,	91.26
Αρπυιαι,	Harpia,	
3 Ωκυπέτη,	Ocyete,	91.26
ΕΚ ΦΟΥΚΤΟΣ καὶ Κυτῆς.	EX PHOUCTO ET Ceto.	
1 Γραῖαι,	Graa,	91.29
2 Περσηδῶ,	Perseida,	91.30
3 Εὐνοῖ,	Euno,	91.32
4 Σχένη,	Schena,	
5 Γοργόνες, Εὐρύδην,	Gorgones, Euryale,	91.35
6 Μήδουσα,	Medusa	
7 Ἐχιδνα,	Echidna,	91.38
8 Δράκον. φύλαξ ἰαντ- ρίδων,	Draco custos Iantri- dion,	95.10
ΕΚ ΤΑΡΤΑΡΟΥ καὶ Γῆς.	EX TARTARO & Terra.	
1 Τυφώϊς,	Typhæus,	123.4
ΕΚ ΤΤΕΦΕΩΣ.	EX TTEPHOE O.	
Αἶνες,	Venti,	125.16
ΕΚ ΤΤΕΦΕΩΣ καὶ Ἐχιδνῆς.	EX TTEPHONE & Echidna.	
1 Ορθόκυον,	Orthocyon,	93.32
2 Κέρκυρα,	Cerberus,	93.38
3 Τόρα Λερναία,	Hydra Lernaia,	93.39
4 Χίμυρα,	Chimæra,	95.6

146 TABVL. THEOG.

ΦΕΕ ΟΡΤΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΟΡΤΗΘ ΕΤ

Χιμάρειας.

Chimara.

1 Σφίγξ.

Sphinx,

95.13

2 Λέων Νεμάρου.

Leo Nemaus,

95.14

ΦΕΕ ΙΑΣΙΟΤ. ΚΑΙ ΕΧ ΙΑΣΙΟ ΕΤ

Δήμητρος.

Ceres.

1 Πλούτων,

Plutus,

131.8

ΦΕΚ ΚΑΔΜΟΥΤ ΚΑΙ ΕΧ ΚΑΔΜΟ ΕΤ

Αρμενίας.

Armenia.

1 Ινώ,

Ino,

131.15

2 Σημέλη,

Semele,

131.15

3 Αγαμέ,

Agave,

131.15

4 Αντιόη,

Antioe,

131.16

5 Πολύδωρος,

Polydorus,

131.17

ΦΕΚ ΤΙΘΟΝΟΤ ΕΧ ΤΗΤΟΝΟ

η Ηοίς.

η Aurora.

1 Μίμνων,

Mimnon,

131.24

2 Ημαθίων,

Emathion

131.24

ΦΕΚ ΚΕΦΑΛΟΤ ΕΧ ΚΕΡΗΑΛΟ

η Ηοίς.

η Aurora.

1 Φαίθων,

Phaethon.

131.5

ΦΕΕ ΙΑΣΟΝΟΤ ΕΧ ΙΑΣΟΝΕ

η Μυδίας.

η Medea,

1 Μυδών,

Medeus,

133.4

ΦΕΕ ΑΙΑΚΟΤ ΚΑΙ ΕΧ ΑΙΑΚΟ ΕΤ

Ψαμάθης.

Psamathe.

1 Φάκος,

Phocus,

133.7

ΦΕΚ ΠΗΛΕΩΣ ΚΑΙ ΕΧ ΠΕΛΕΟ ΕΤ

Θήτιδος.

Thetide.

1 Αχιλλεύς,

Achilles,

133.10.

ΦΕΕ ΑΓΚΙΣΟΤ ΕΧ ΑΝΧΙΣΕ

η Αφροδίτης.

η Venera.

1 Αινείας,

Aeneas,

133.12

ΦΕΕ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΕΧ ΟΔΥΣΣΕ

η Κίρηνος.

η Circe,

1 Αγκύρα,

Agrina,

134.16.

Latina.

ANN. IN DIES HES. 147

1. Λατίν.	Latinus,	113.16
ΕΞ ΟΑΥΣΣΕΩΣ ΕΧΥΛΤΣΣΕ		
κὶ Κάλυψος.	& Calypso.	
1 Ναυσίθο.	Nausithens,	131.19
2 Ναυσίνο.	Nausinome,	133.20

ANNOTATIONES IN DIES HESIODI. ex D. Philipp. Melanchth. & Ioanne Frisio Tigurino.

Annotationes in Opera eiusdem, habes in
initio huius libri.

TRADIT discrimina dierum, qui fausti vel inauspi-
cati sint, item alia alia diebus licere. Quadam v di-
scrimina ad causas naturales referri possunt, quada-
m sunt ex superstitionibus. Sunt autem eorum discrimina
servanda quatenus causas naturales cogunt. Superstitio
verò præter causas naturalis est, & ex imbecillitate pro-
ficta. Efficet verò insania non habere naturæ rationem,
cum illa nobis usus sit, & nostra causa à Deo contra
Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte,
ex aspectibus quibus Luna intuetur Solem. Nam qua-
drati aspectus eient pugnam naturæ cum morbo: sed su-
perstitiosa observatione aucta sunt. Nam inde apparet
non esse certam rationem discrimina dierum apud He-
siodum, quod ait, alios alios dies probari.

Pag. 41. v. Περὲς δὲ τῶν. Terentia p. 10. Ordi-
nata. 113. signa mensis etc., quam dicitur optinere.

Et die exactiones debitorum & usurarum, ut patet ex Aristophane, similiter & forensia iudicia Athenis fieri solebant. Conveniebat enim populus in forum ut iudicaretur, decerneretur de religione, & mores formarentur. Tum scenici ludis fiebant, quæ vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non physicas, referendi sunt.

Reg. 45. v. Εἴτ' αἶ.) Quidam Scholiastæ hanc versum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μὲν διηδεῖας καὶ ὡσὶν οἱ ἀνδρῶτες τὰς ἡμέρας ἥτις ὅταν τῶν ἀλλοτῶν ὀνίπικται συνέδοι, καὶ μὲν ἀντιβείας γυνομένη.

v. Περίδοι ἴην.) Athenienses mensem (qui apud eos est 30. tantum dierum) in tres decades dividunt, quarum primam nominant ἱσαριθμὺς μὲν, secundam μισοῦντες, tertiam φθινόκτες. Deinde primæ decadis diem primam ταμῆνιαν, secundam, δευτερεῖαν ἱσαριθμὺς, tertiam, τρίτην ἱσαριθμὺς, & ita deinceps usque ad Ἀργίτην ἱσμή. Secunda decadis autem primam, δευτερεῖαν ὀνί διηγε, secundam, δευτερεῖαν ὀνί διηγε, usque ad εἰκιστὴν ἢ εἰς ἡμέραν, i. xx. diem. Tertia primam, δευτερεῖαν ὀνί εἰς ἡμέραν, vel Soloni iuxta numerum dierum ad Luna decrementum minueret, εἰς ἡμέραν φθινόκτες, secundam, ἡ δὲ ἡμέραν φθινόκτες, tertiam, ἡ δὲ ἡμέραν φθινόκτες, usque ad τετραχῆν, i. 30. diem, quam etiam ἴην: καὶ ἴαν vocabant, id est, veterem & novam: quæ nomine etiam instantis menses prima dicebatur: itemque prima dies Luna iam apparenti, & tertia a coitu digressa. Ceterum Hesiodus hic, nec singulatim omnes dies, aut ex ordine, nec quodam etiam appellationibus commemorat, sed reperit quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut περὰ δὲ μὲν καὶ ἀνέμων prætermisit: quod suo quoque loco notabimus. Erit igitur primus dies est, pro ἴην καὶ ἴαν nempe metri causa. Hunc dicit esse sacrum: sunt enim omnia initia sacra, τετραχὶς pro τετραχῆν, quar-

hic dies, qui eidem sacer est. quia eo die prodit à coitu Luna primūque tunc conspicitur.

V. Οὐδ' αὖτ') Prateriti, 2. & 3. itēque 4. & sexto diebus, ut mediu, venit ad octauum & nonum, quos recte utiles di. & crescentibus: nam humores alit crescentia Luna. V. Εἰδ' αὖτ') Decimo praterito, undecimum & duodecimum variè laudat: quia Luna Solem trigono aspectu intuetur, quem beneficium vocant V. Η μὲν οὖν οἷς per synaresin proδ' αὖτ' V. Τῆ) i. ταύτη. ἀπὸ οὐρανῶν, pro ἀποστῶντι, in aere pendens. V. Η μὲν οὖν) Quidam legunt ἐν πλεῖν, unico vocabulo, & dicunt ita vocari xxij. diem, quasi cum u' aium & adauctum.

V. Μελὼς. Aut xviij. diem sat. onibesse, nimirum propter immodicum humorem, vetant enim sementem facere in solo humidiorē iusto. Contra plantas ferere precipiunt pluuiā etiam tempestatibus. Vocat autem hunc diem περὶ οὐρανῶν ἡμέραν μελὼς ἰσχυρῆν, qui dicitur aliās, τῆς ἐν τῷ ὄρει δ' αὖτ'.

V. Εὐτ' αὖτ') Prater vulgatum morem vocat 16. diem, ἡμέραν μελὼν, quum aliās dicatur ἐν τῷ ὄρει δ' αὖτ'. Est autem hic dies, contrā quā superior, incommoda plangit, decrescēte nimirum Luna, utilis verò maribus gignendis: nam ex humido femine femella, ex sicciore puelli nascuntur. Et decrescēte Luna semen minus humidum est quā crescentē.

V. Οὐτ' αὖτ' ἡμέραν ἀπὸ γαμ. αἰνῶ. id est, non est utilis puellis ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio capit iam humor deficere. Addit deinde quadam pastoralia officia, quae omnia ad quadratum aspectum pertinere videntur.

V. Εἰν' αὖτ') Sic vocat vigesimum diem, quod summa dies sit μελὼς μετὰ τῷ δ' αὖτ') diebus τῷ δ' αὖτ') continuo insequentibus. V. Γινώσκ') Hic pro μετὰ τῷ δ' αὖτ') nonnulla exemplaria habent μετὰ τῷ δ' αὖτ') V. Εἰδ' αὖτ') τῷ δ' αὖτ') vocat diem 14. τῷ δ' αὖτ') μελὼν, qui puella gignenda bonus est, quia Luna tum abundat humore,

eiusque lumen est gelidum magis & calor temperatior, quapropter etiam animantia cum tunc propter humoris abundantiam mitiora sint, facilius cicurantur.

v. Τετράς.] Quartum diem à fine mensis & decimum quartum, vel [ut alij volunt] quartum & vigesimum quartum improbat: tum enim & oppositio & interitum, nium laedunt corpora. Qui laborant cholericiis morbis ad postremam quartam magis languent, plegmatici contra

v. Πεντάς.] Quintos dies mouet fugiendos, nempe v. xv. & xxv cuius rei nullam adfert rationem naturalem, sed eam qua est de religione, nempe quod tunc furia obambulant, & poenas expetunt à sceleratis hominibus.

Pag. 47 v. Μίαν δ.] Monet Poeta fruges ventilandas à plenilunio, quia sub id tempus excitantur venti, & aura siccior est. Prodest autem importari frumentum siccius, nam madidum importatum statim corrumpitur. v. Βόμην.] ὕλον. lubet secari ligna ad thalamos & naues, quod materia qua caditur decrecente Luna firmior sit, qua verò crescente Luna, illico putrescat.

v. Νῆα.] In quibusdam exempl. intericitur hic versus, τῆμ' & ἀδὴν τοῦ τῆν πῆλ' ἐταῖ τῆμ' δεῖσ' οἰδῖε. Sed quoniam supra habetur pag 25. v. 8. abundare omnino videtur.

v. Εἴνας.] Nona dies media, i. xix. meridiana, melior est. ὅτι δ' εἴνα aduerb. plurali numeri, ut δεῖνα. Quidam legunt ὅτι δ' εἴνα. Derivatur à δ' εἶλον, corpusculum.

v. Πρώτη.] Prima nona dies, scilicet à principio mensis, innocua est propter ter geminum aspectum cum Sol abest à signis.

v. Αἰεί.] ἵποτε πᾶν. Proverb Nullus dies omnino malus, v. Παῦροι.] Loquitur de xix. die mensis, biduo nempe ante ἐνὶ ὧ καὶ νῆα. v. Αἰάδου.) Gracissimus pro aperire doliam. v. Εἰουμ.) παῦρ. δ' αὖτ. &c id est, paucis, cer. e. servant hoc diem discriminem, pauci notant quoniam

quisnam dies profet.

γ. Τετράδι.) Diem xij. intell. γ. Μίση) πᾶσι ἐγὼ δὲ αὖτε
Ελλείψης hic est: nam ad dies referri debet, ut sit sensus:
Pauci post vigesimum mensis optimam probant sequentes
dies. Nam & tempestatum & corporum maxime mu-
tatione fiunt principio postrema quarta.

γ. Ἀπολόγῃ.) Epilogus est praeceptorum. Est igitur confi-
derandum quid religio praecipiat, deinde quid oriatur
ex causis naturalibus. Quod enim secus se habet super-
stitio est. γ. Αἰ δὲ) παραδύτου promissum sonat.
Ἀχίροῖ autem videtur Politianus verissemos emortuos
dies. Et Hom. somnia vocat δύνεα, quasi discas mania.

γ. Ἀλλο.) Hic videmus Hesiodum non ubique secutum
certam rationem, sed in plerisque superstitionem & con-
suetudinem hominum. γ. Ἀλλοι.) Proverb. Dies ne-
verca & parens.

γ. Τάχα.) Bene, inquit, habebit qui servaverit discrimina
rerum. Adiecit tamen Correctionem, quod aliq̃ alias pro-
bent ac laudant. Verum iste inculpabilis est, i. ille non
peccabit qui non violabit ea quae religiose vtiliter con-
stituta sunt. Nam Dñs favens in qui natura recte v-
tanitur.

FINIS ANNOTATIONVM,
in Dies Hesiodi,

BREVE ANNOTATIONES

in Scutum Herculis.

INSCRIBITUR hoc Poema proprio nomine Herculis scutum, quod eius principia sibi hic descriptio. Res autem argumentum suum habet. Taphij facta expeditione in El. Elryon. et eues interemerunt fratres Almena qui armenta a vi-tuorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coire vellet, non prius promissit quam de fratricida teneas sumpsisset. Quamobrem ipse eo profectus illos inter fecit. Eadem autem nocte cum ea coit. & I. pater & Amphitryo: hic reuersus à patre: ille vero hominum auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphicium, ex Ioue verò Herculem: Qui cum auriga Iolao proficiscitur aduersus Cygnum, Mariæ filium: qui decimas decantes à Psycho, deprædabatur. Profectus igitur scuto per Vulcanum, factio Trachinens abit ad Cyem. Congressus cum Cygno, cum interimit, Mariemque pro filio suo pugnantem in cruce vulnerat, Atque ita venit ad Coycem. Erat autem Cygnus gener (cyen, ob filiam The-nisencem.

Pag. 49. H. oin.) Dativari à multis solet, quid sibi velit hoc uoxed & inuivum, quod & abruptum videatur, & obscurum, idcircoque variis absurdèque à multis est expostum. Nos: igitur ex G. (antero declarationem eius euidetem adferemus (cuius ille I. Auratum sibi authorem esse proficitur.) qua omni omnino difficultas tolli videtur. Est autem res paulo altius repetenda: Hesiodus inter cetera qua Pausanias in Erotico enumerat, scripsit etiam maximas notas, ut vocat idem Pausanias, & præterea Atheram, & Apollonij, Pindari, Sophocli interpretes in quibus præclarissimas quasque

ANNOT. IN SCVT. HERC. 153

quasque mulieres & heroiæ perpetuo carmine celebrant, ut vel singulas pro exemplo nobis proponerent, vel unam aliquam præclarissimam cum reliquis compararent. Hinc enim d. & a sunt nōiæ, quod singula similitudines ab his uerbis, n̄ oīn, inciperent: sicut & in Homeri Bæotia factum carminis & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit, ut nōiæ posteriores postea, & inter alios Hermestinas Colophtinus, Hesiodi fuisse amicam putarint, quam hoc modo celebrauerit: ut & Homerus Penelopen, & alij alias. Earum igitur nōiæ fragmentum est, quod hodie extat, Scutum Herculis, quo una comparatio earum quibus totum opus constabat quàm plurimum continetur itaque & ab n̄ oīn, sicut etiam reliqua, incipit. Exemplum unum & alterum ab interprete Pindaro citatum adducam. Hic in Τειν πυκνόφρον Μυκιο-
νίκη, Η τέκερ Είσημον γαμήχα, &c. &c. Η οἷν Φδιν
Χαείτων δὸν ἡγία & ἔχουσα Πλωεινὸν παρ' ὕδωρ ἡγ-
λὴν καὶ ἀσκε Κυβλῶν, &c. His omnino simile est nostrum illud, Η οἷν ἀεγλινύσα, &c. Unde patet error scho-
lastæ Græci Τελίς, qui non n̄ sed n̄ legit, ac oīn vel per admirationem dictum, vel superflue positum pu-
tat. Nec melius sanè interprete, qui Heu qualis vel qualis illa exposuerunt, cum, ut nos vertimus, verba sonent, Aut qualis. Ineptè quoque τὰς nōiæ quidam Matutinas vertit. Et quantum hoc opusculum magnè sit operis fragmentum, proprio tamen insignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur, quod sine præcipua sit in hac comparatione descriptio, sicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipsis vocabulis inisij. O-ditur autem Porta à commendatione Alcmena, qua Amphitryonem patris interfidorem Thibæ fecunda est

v. Νόσφιν.) Declarat occasionem suscepti belli ab Amphitryone.

Pag. 51. v. Αἰσφάτι.) Legitur etiam quæ δὲ οὐκ

v. Ευωή.) Sunt exempl. qua habent Ευωή ἐν φιλ.

Pag. 53. v. Ος περιπν.) Multa exemplaria pro δῶμον hic habent δῶμα, non sine magna sedique errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ος περιπνὼν δῶμα σφίτερον σφει. v. Σχέτις.) Hic etiam pro μέγα reposuimus πολλά ut constet versus. v. Αὐτὰρ } pro ἐπιτίμετο legitur etiam ἐπιτελεα.

Pag. 55. v. Ηδὲ.) Alij α̃ Δεῖ. v. Φυλόπδα. Alij φέρτε. v. Θόμα.) Nonnulli codices habent μύδα.

v. Καὶ ἄλλοι.) Est alia lectio, qua pro δ' ἐν τοῖς δὲν habet δ' τοὶ ἴωνες.

Pag. 57 v. Χερσὶ.) Sequitur iam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio. In Ald. & Flor. editionibus praefixus est titulus huius versus, Αρχὴ τῆς ἀσπίδος: quasi verò praecedentia non pertineant ad idem opus.

v. Λαμπρόμενον.] Alias κωαρό. v. Σειρίν.) Quidam μεταμειλίχην

v. Εν δ'.] Est hic ἀποτύπωσις acerrima pugna, περιώξις p. d. prosecutio, vel propersecutio. Interpr. ἐν τούτοις φησὶν ἡ δ' καὶ περιώξις καὶ ὁπποδῶξις, ὥς τις δεῖν ἰζωγραφηθῆναι καὶ γὰρ οἱ πολέμοι ποτὲ μὲν δῖοι καὶ καὶ μεγαῖται τὸ το περιώξις, ποτὲ δ' δῖοι καὶ καὶ καὶ τὸ το παλῶξις. igitur παλῶξις est quanta ἢ qui fugerant eos qui fugerant atque vicerant versa Martia alea insectantur. Hinc loco similis est ille apud Virgil. cum Troiana pubes pugna ceteri simul a bra sub armis: inde alios incensit cursus aliosque recursus Adversus spatium. Et nunc terga fuga nudant, nunc spicula vertunt Infensi &c.

v. Αμφότε.] Sunt qui legant δαυ. ἄτα. v. Κωαίτα.] Quadam exempl habent Κωαίτοι.

Pag. 59. v. Τοῖ δ'.] Alij malunt κέτερόν τε, & irascebantur, seu incendebantur.

v. Εν δ' ἡ δ'.] Alludit ad pugnam Lapitharum cum Centauris

Centauris in nuptiis Pirithoi. v. Ἀρκτοῖν.] *Alia exempl.*
habent Θύρῃν τε. v. Ἰμερόεν.) Deest fortasse articulus
ὁ, vel simile quippiam, ad explendum versum.

Pag. 61. v. ἐν δ' ἰώ.) *Perseum clypeo antepolantem fin-*
git. v. Κάλκ.) *Quidam exempl. habent, νόημα ποταύτο.*
v. Κεῖτ.) *Orci ga eam inuisibilem facit.*

Pag. 63. v. Μάρναθ.] *Quidam legunt δὸν α. v. αἰδρεῖ.*
Alij malunt, ἡμέρας τ' ἡμέρας ποῖοι. v. Αἶμα.) Legunt
etiam μαρ ποῖοι: sed cum μετὰ ποῖοι melius finit versus.
Et supra etiam pag. 61. est ἰώμαι μαρ ποῖοι. & pag. 65.
ἰώμαι μαρ ποῖοι.

v. Ἀἴπῳ.] *Vel, ἀλ' ἀεὶ ἤγα. v. Χερσὶν.] vel, ἀ-*
γλαῖαι.

Pag. 65. v. Αἰχμῆς.) *Nonnulli codices habent κορυμνίστα,*
q d fastigiatos culmos. Interpr. ἰαλδωδὴ, καὶ δὲ θυμω-
πίας θυμω. v. Οἱ δ' αἶψα.] Pro ἱππλοῖσι alij legunt
ἱππῶν. v. Οἱ δ' αὖτ.] In hoc & quarto diuincipis versu
pro ἰς ταλάρῃς est in nonnullis codicibus ἐν ταλάρῃς.
v. ἰώμαι.] Legunt & ἀπαλῦξαι.

Pag. 67. v. καὶ σφ. *Alias φανήσασ. v. Ἀλλο.) Legunt e-*
tiam, Ἀλλο δὲ τοῖς ἰαῖς ἱερέα. v. Αὐτῆς.] Quidam
exemplaria habent ὅτι ἰώτα. pro ὅτιοντα. v. Αἰχιδ']
Alij φεισινάχοι.

Pag. 69. v. Πάρη.] *Notandum est hic σῆμα poni pri-*
us longa, ut & infra pag. 75. quum tamen alibi soleat
Hesiodus alios Poetas in corripienda illa syllaba sequi.
v. Ως δ' ὅτ.] Comparatio hac est Homero frequens.
v. Καὶ δ'. Hoc Humero & Virgilio semper signum cladis
est.

Pag. 71. v. Οὐδ'.] *Scholias. Gracius Τρεῖς scribit Se-*
lenchum quendam legere χαλκός, ut de hasta intelliga-
tur, nam scutum, inquit, non erat ancuto.

Pag. 71. v. πῶ αἶψα.] *lege ὀρυμαῖδος.*

Pag. 73. v. Αὐτῶ.) *Aut retinendum ὅτιοντα, ut supra*
aut φεισινάχοι reponendum pro φεισινάχοι.

v. Οὐδ'.] *legunt etiam μαρ ποῖοι.*

BREVES ANNOTATIONES
in Theogoniam Hesiodi.

PAG. 77. v. Καί τε λ.) In nonnullis exemplaribus est Τερμινωτο. Et v. sequenti quidam dividunt ἵππου κελύφης.

Pag. 79. v. Θείω.) Magis placeret altera lectio, ἵνα κλείωμι, si cum ea stare posset versus, quod infra quoque Ποῖτα utatur verbo κλείειν. Quid si verò legamus πὺς κλείωμι: v. Ἀρχόμε.) Altera lectio, λήγουσσι, videretur fortassis melius convenire, si mensura versus ferre posset. Sensus certe est manifestus, idem nempe qui est. v. Σφαῖς δ' αὐταῖς προῖόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰετὸν: qui commodè effici non potest, si legamus λήγουσι, nisi ita exponamus: καὶ λήγουσιν αἰοιδῶν, sub αὐτῶν ὑμνῶσσι. v. Ηδ' ἴτι.) Secundum quosdam esset scribendum κοῦρα, quod ορα corrumpitur: sed non assentiuntur veteres codices. v. Μίμβλ.) Ald. edit. habet μέλετα. Germ. μέλιτα. Venet. μεμῶντα. Sed notum est ex Homero, μεμῶντα contrahi in μίμβλ.)

Pag. 81. v. Βεῖντ.) Mac lectio Latinorum Poetarum testimonio confirmatur. Altera autem ἀστεργαίω habet pro στεργαίω v. Κυκλ. Videtur potius legendum εἶναι pro εἶς per diaresem.

Pag. 87. v. Μήδεα δ') Non video quomodo ἀδύμνητον ad sensum applicari possit, nisi dicamus esse mendacem pro ἀδύμνητον, ut etiam interpretati sumus. Nam καὶ ῥαῖ, & qua sequuntur de ipsis genitalibus omnino intelligenda sunt.

Pag. 89. v. Φάσκι.) Τί ταινοντας quidam exponunt nocentes, sed iudicet lector nam potius sit interpreta-

ANN. IN THEOG. 117

no, extendentes, seilicet manum. v. Αἰδω.) Αἰδῶ
 λογιστὴν λίαν : & fortasse melius. Sicut etiam v. si
 quenti magis convenire videtur φέβου, quam δέου,
 quia supra in Ἰσφιδ. continetur etiam Poeta huius
 φέβου & αἰδοκτασία, pag. 97. v. Γαίη.) Λεγε
 Κητώ.

Pag. 91. v. Περσέϊ.) Quadam exemplaria habent Εὐ-
 κροῖτιν. v. Περσέϊ. Αἰαίαντι. παρὰ.

Pag. 93. v. Μινδεί.) Versus hic in omnibus exemplaribus
 collocatus reperitur 9. versibus superius, post illam Εὐ-
 μύχανα, cum tamen eo pertinere nullo modo possit.
 Nam tres tantum traduntur Gorgones, Sthena, En-
 trace, & Medusa, neque in his recensetur Calyphoe.
 Quocirca in G. Catalogum sequenti, versum illum
 hic transulimus. Nam hoc cum historia planè con-
 veniat, quae tota reperitur pag. 131. v. Εὐρη δὲ καὶ
 καυοῖο.

Pag. 94. v. Εὐλω.) In nonnullis exemplaribus est Αλδιναις
 pro Αρδισαῖς.

Pag. 97. v. Οἱ δὲ ἱκ.) Legitur etiam ὅσοι ἔσιν.

v. Κεῖα. Omnino legendum est & corrigendum, Κεῖα
 δὲ Εὐρυβίη, ut sit sensus, Eurybiam peperisse Creon &c.
 Nam vir Creus recensetur supra in Catalogo filiorum
 Caeli & Terra, pag. 85. v. primo. Eurybia autem mu-
 lieris sit mentio pag. 89. v. Εὐρυβίη. ubi ex Ponto &
 Terra progenerata dicitur. Porro in hoc versu pro πᾶτι,
 legitur etiam τιτῶν ὅτι φιλ.

v. Πέρωνδ.) Legitur etiam ὅς παύσαι, v. Αργεῖω.) Α-
 λια λαίη νεοκίλιδον.

Pag. 99. v. Μάνν.) Δοτὴρ αἰσίου reposuimus pro Δοτὴρ-
 αῖ, Hesychium secuti. Videtur autem hic capi velle illa
 pro vi spoliare, ve simpliciter pro adipere. Sunt autem
 qui manant pro carere, accipere.

v. Εδω.) vel Πέζω.

Pag. 101. v. Εν τ' αἶγ.) Hic pro ἱδ' reposuimus ἱν τ'
 & pro ὀν' αἶγ.

v. Εδω.) Αἶγ (legat)

dam est, τοῖς pro τοῖσι, aut pro ὡς γινεῖ) aliud verbum reponendum videtur: certe τοῖσι παρισταται sensui aptissimum esset. v. Peia.) Quidam malunt, εἰpei χαίρον τε, πεκόσι ἢ κῦδ. v. Buxal.) Fortasse pro βυκόλια metri causa repositum.

Pag. 103. v. Κρήτη.) Iudices lector, num rectè additum sit, v. Hōξτο.) Nonnulli codices habent ἐπιπλοειναι δ' ἐπ' αὐτῷ.

Pag. 105. v. Οἱ οἱ.) Pro ἀπ' αὐτοῦ. legitur & ἐπιπλοειναι.

Pag. 107. v. Δαορείμψ. Finit huius versus sic legitur in Ald. & Flor. edition. Ζηὼς νόον ἐξαπατίσκων: ubi Ζηὼς nullo modo ferri potest, de ἐξαπατίσκων autem (quod tanquam ab ἐξαπατίω diductum videtur) lectori iudicium relinquimus.

Pag. 109 v. Ἀμφι Ἰπρο νε: δῆλας repositum νεοδῆλ' & ut iungatur cum ποῖος. v. Οὐλομψ.) Mendose pro suis legitur hic versus in nonnullis exempl. cum iniuria tam metri quam sensus ipsius, hoc modo: Οὐλομψ' ἰπρ' νε: δῆλας ἀσύμφορῳ, ἀλλ' ἀνόρῳ. Perperam etiam σύμφορ' exponitur in vulgat. interpr. Comoda, cum significet Comitancia, ut in illa eiusdem Poeta loco, in Epγ. pag. 17. Λιμὸς ἀπ' τοῖσι πᾶσι. &c. Est ergo sensus: quia non sentiantur paupertatem, sed luxu sunt afflicti.

Pag. 113. v. Φώνετε.) Pro ἐναντίοι potest etiam legi ἐναντίον. v. Es & d' &.) Pro ὄπο legitur etiam ὑπό: & fortasse rectius, ut cum aspiratio fulciet precedentem syllabam. v. Σῆς δ'.) Est & alia lectio, Σῆς δ' ἐπιπλοειναι. v. Α. Jopp.) Coniungimus ἢ cum precedenti voce ἀλόει: ut videlicet sit adverbium motus, non autem coniunctio ἢ, quæ iam est in precedenti v.

Pag. 115. v. Ἰλινατο.) Legitur hic etiam μέγας ὑπὸ δῆλ' aspiratione prepositionu fulciete ultimam syllabam precedentis dictionis, ut iam antea vidimus, pag. 113. v. Es & d' & v. Σῶς δ'.) Quidam malunt ἰσπερ ἔμ- ζει, quam dictionem Hesych. exponit ἰδένω, id est i-
habant.

IN DIES HESIOD. 159

habant, ciabant, mouebant. Sed viderint quo pacto ita conflet versus.

Pag. 119. v. Τοῦ ζ.) σιδυρεῖν scribendum, sed per σιδυζή-
σιν legendum σιδήρη. v. Ἀγέλιος.) Alij malunt Ἀγέλιος
quod videretur tum in feminino genere poni (quod du-
rum esset aut subintelligendum ἴνεκα. Quid si verò
ἀγέλιος legeremus?

Pag. 121. v. Οὐκείν) Ὀπολείας ab Ὀπολείω. Quidam
tamen ab Ὀπολείω deducunt, & reliquentes expo-
nunt. v. Ενδαΐδ.) Legitur & λαΐν.

Pag. 123. v. Τρέας.) melius fortasse sic quam ut alia ex-
empli habent, Τρέας δ' ἄδης, cum qua lectione versus
constare non potest.

Pag. 125. v. Νόσφι.) Malim Ζεφύρου τι cum plerisque
alii, Nam superius pag. 97 separant quoque Zephyrum
ab Argeße Aut igitur hic legendum Ζεφύρου τι, aut
superius coniungenda hac duo Ἀγίτλω & Ζεφύρου. v.
Αἰδ' ἄλ.) multa exempla habent μαΨάριον, quod
vocabulum Hesych. exponit, αἰματάρη ἄμμοι, ἢ καὶ φαι-
πνοαί. v. Γαίης.) Versus hic est hypermeter. In nonnullis
tamen exempli est αἰεὶ Ζηῶα.

Pag. 127. v. Αἶτ.) Quidam scribunt ἰσχυρίοι, Ἀλῶ: non-
nulli etiam exponunt decorant speciosa faciunt: quod
nimirum Hora dicantur pra'chritudine Dea.

Pag. 129. v. Οὐκείν.) Legitur quoque ἀθανάτοισιν το-
λίονα. v. Η δ' εἰ, in particula δ' sustinetur aspi-
ratione sequenti δ' ἔτιον.

Pag. 131. v. Εὐτρε.) Repertur etiam Νηριδής.
v. Ἀγέλιος.) In nonnulla codicib hac duo verba, ἀμύμη-
τα & κεῖται, scribantur ut propria nomina.

F I N I S.

Εισαγωγή.

● ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΤΑ
    ^{ῥέως γνῶμας} Ελεγειακά,

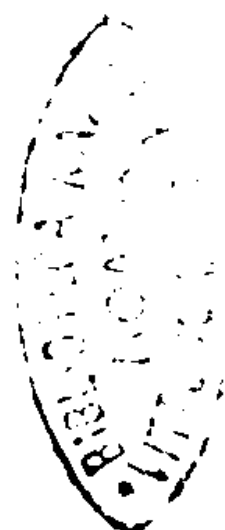
ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΠΟΙ-
    ^{ημα νεοτετικόν,}

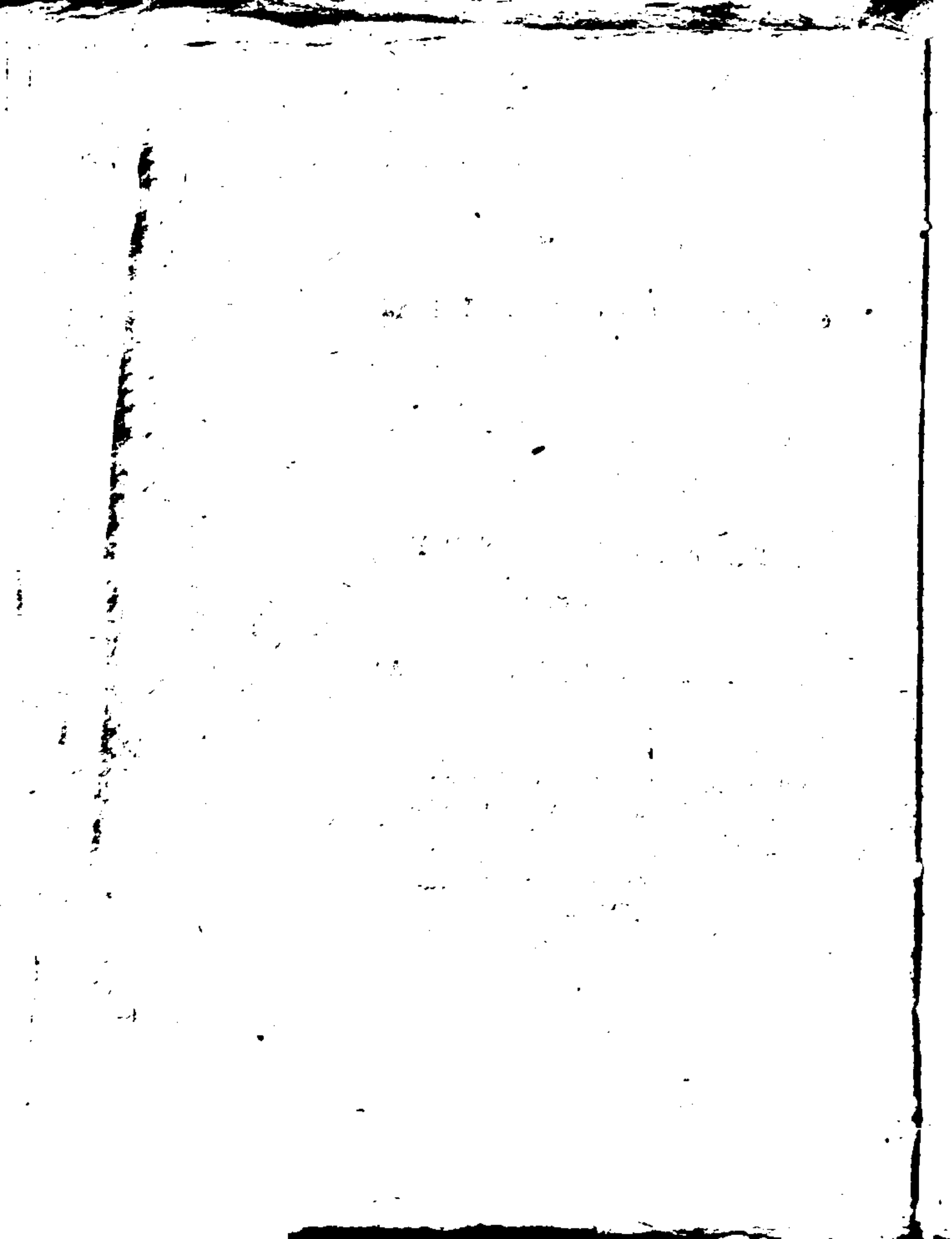
ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥ-
    ^{σᾶ ἔστι,}

ΣΟΛΩΝΟΣ ΓΝΩΜΑΙ
    Ελεγειακά.

Theognidis, Phocylidis, Pythagoræ, So-
lonis, aliorumque veterum poemata
gnomica.

*Latina versione & Annotationibus
illustrata,*

I. CRISPINVS

τοῖς φιλέλλησι, χ.

POST Heroicos primæ inter Græcos notæ Poetas, Enchyridioli forma editos, non ingratis Studiosis facturum me existimaui si & γνομολόγησιν antiquitate ipsa & sententiarum gravitate in primis commendatos iisdem typis emulgarem. Exquisitas enim, imò divinas præteritus quom habeant de moribus leges, quæ non ipsam modo priuatam vitæ consuetudinem regere, verùm etiam Rebus publicis consulere, iudicia exercere, & societatem hominum instituere posse videantur: quis non merito hos superioribus coniunxerit? Utilitatem sanè huiusmodi veterum Scriptorum, maximè verò Theognidis, ij demum intelligere poterunt, qui pulcherrimas sententias & vitæ præcepta vnde dimanarint, penitus expendent. Ac quoniam ex veterum monumentis plures fuisse Theognides constat: testè monuit B. Vinctus, hunc Gnomographum, (quem ad verbum conuersum annotationibus illustravit.) cùm ætate tum famæ celebritate alios eius nominis antecessisse: passim quæ ab omnibus eius Sententias tanquam Apollinis altius oracula citari etiam si perpauca ab eo scripta essent. Addit quoque, incertum esse quo tempore, aut quibus parentibus natus sit, quod vitæ institutum secutus, & quoto ætatis anno vitæ munere defunctus sit. Pauca tantùm quædam de eius patria & tempore quo floruit tradita sunt, eaque non admodum interesse constantia. Nam cùm Megarenses quidem iussisse, ex hoc ipsius carmine liqueat. v. 21. ὅ δ' ἔ' παῖς ἐπὶ δὲ Οἰόγιδος· ὅτι αἶμα Τῷ Μεγαρίῳς, &c. videndum est

quæ sint illa Megara (plura enim enumerantur à Geographis (quorum se civem profitetur. Adscribæ autem ea quæ ipse Vinetius de Theognidis vita ex variis auctoribus doctè atque accuratè notavit. P L A T O & cum secuti plurimi. Siculum (sunt & in Sicilia Megara, quæ prius Hyble) Theognidem faciunt: Stephanus verò, qui scripsit *περὶ πόλεων*, & Harpocracion, cuius extat in decem Rhetores Lexicon, patriam ipsi inscribunt Megara illa quæ sunt circa Isthmum inter Bæotiam Atticam & Peloponnesum. Platonis sunt hæc lib primo de Legib. *Ποινητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μαρτυροῦμεν ἔχειν. Θεογνὴν πολίτην ᾧ ἐν Σικελίᾳ Μεγάρον.* Author gravissimus ille, cui hîc subscribendum videretur, quod & antiquior multò, & temporibus Theognidis propinquior fuerit: sed ab eo tamen ut dissentiamus, diversamque partem sequamur, compellit nos vel vnicus ex ipso Theognide locus ab Harpocracione ad fidem Platoni hac in re detrahendam prolatus. qui est hic. v. 783. *Ἡλθεν μὲν γὰρ ἰθάκη καὶ εἰς Σικελίᾳ ποτὶ γαῖαν, Ἡλθεν δὲ εὐβοίης ἀμπαλῆος πεδίον.* &c Nam hîc ubi vult ostendere cuique sua patria nihil esse neque charius neque suavius, si Siculus fuisset ille, cur inter eas quas diversas à patria sua regiones se peragrasse dicit, Siciliam etiam recepisset? Hæc satis ostendunt ex Siculis Megaris non fuisse Theognidem. Quod autem Stephanus & Harpocracion tradunt, Megara quæ sunt prope Atticam, ut dictum est, eius esse patriam, id, nisi me fallit iudicium, his ipsius Poëtæ versibus satis comprobati potest.

v. 771. *Φοῖβε αἰεὶ καὶ τοῖς μὲν ἰπύργωσαι πόλιν ἄκρην*

Ἀλκιδόω Πέλοπ' ὅτι παρδὶ χαρίζομαι.

Αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβερειῶν Μιδών ἀπερυκτὸν

Τῆς δὲ πόλεως,

Et infra post tres versos

Ἡ γὰρ ἰθάκη δίδωμι ἀφραδίῳ ἰσορροῖν,

καὶ εὐβοίαν ἡλκίᾳ λαοφθόρον. ἀπὸ δὲ εὐβοίης.

Ἰλν.

MOGRAPHIS.

5

Ἰλᾶθ' ἡμετέρῳ τῷ δὲ φύλασσι πόλιν.

Quandoquidem non video quam aliam urbem possis intelligere per illud ἡ πόλις. & ἡμετέρῳ τῷ δὲ πόλιν, quam Megara quæ dicimus, in qua urbe arcem exituxit Alcathous rex, &c.

Hæc igitur de Theognidis patria, in qua aliquando Thebam Ionie in Asia urbem confugisse sub finem suarum Gnomôn innuere videtur, si locus tamen ille à nobis intellectus sit: ubi uxorem Agyrin nomine Theognidi fuisse diximus. Eum tenui fortuna fuisse ex eodem opere colligere licet. Floruisse volunt Olympiade quinquagesima nona. Theognidis scriptorum nihil extat, quod ad nos pervenerit, præter γνῶμης Ελίζαρχαι, quanvis scripserit alia multa, inter quæ est, authore Suida, Elegia in Syracusanos ab obsidione liberatos: quæ res fortasse in causa fuit ut multi hunc Poëtam Siculum fuisse crediderint.

*Ex I. Schegk'o qui Theognidem Latino
carmino vertit.*

THEOGNIS & SOLON eodem tempore
iisdem quaque studiis delecti vixerunt, ambo poëti-
ces studiosi, versibus præcepta virtutum sunt com-
plexi. ita ut nonnullos in Theognide propositos
gravis author Plutarchus, pro Solonis habitos fuisse,
scriptum reliquerit. Antiquissimi enim breuibus
sententiis, tanquam oraculis quibusdam agebant:
quibus Aristoteles maiorem fidem habendam censet,
quam demonstrationibus quorumvis aliorum. Ne
quis v. requirat definitionem sententiæ seu γνῶμης,
ex Aristotele hanc afferre libuit, Γνώμη δὲ τίφασσι δὲ
καθόλου περὶ ὅσων αἱ ἀρεταὶ εἰσι, καὶ ἀρετὰ ἢ φθονὸς ὅτι
καρὶς τὸ ἀρετῶν.

6

THEOGNIDIS MEGAREN-
SIS SENTENTIAE
Elegiacæ.

Ex H. Vincti interpretatione, in qua consultò
nihil mutare volumus.

REX Latona filii, Iovis proles, nau-
quam mihi
Obliviscar exordiens, neq; finiens:
Sed semper primūque, & ultimum.
i: que mediis
Canam: tu autem me audi & bo-
na da.

Phœ' e rex, quando equidem te dea

peperit veneranda Latona,
Palmam agilibus manibus amplexata,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta est Deius ingens
Odore divino: risit verò terra prodigiosa:
Gavisusque est profundus pontus maris albicantis,
Diana furicida. filia Iovis: quam Agamemnon
Statua hororavit, cum in Troiam navigaret nauib. vo-
Precantem me audi, mala autem fata expelle: [locibus;
Tibi quidem hec, dea, paruum, mihi verò magnum est.
Musa & Gratia. filia Iovis quondam Cadmi
Ad nuptias profecta, pulchrum cecinistis carmen:
Nam quod pulchrum, amicum est, quod non pulchrum, nō
Hoc carmen immortalia venis per ora. [amicum est.
Cyne, docenti quidem mihi sigillum imponatur
His carminibus: latebit enim nunquam si surripiatur.
Neque quisquam mutabis peius, bono prasente.
Sic verò quisque dices: Theognidis sunt carmina
Megarensis,

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ

Μεγαρίως γνῶμα Ελε-
γχακά.

ΑΝΑ, Λησὺν ἤϊ, Διὸς τέκν', ἔ-
ποτε σείο
Λήσυχαι ἀχέμεν', ἢ δ' ὅτε
παυόμεν'.
Αλλ' αἰεὶ προστὸν τε καὶ ὕστατον, ἔν-
τε μέσοισιν
Λήσω· σὺ δὲ μεθ' κλέδι, καὶ
ἑσθλά διδου.

Φοῖβε δ' ὅλξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λησὺν
Φοίνικος ῥαδιτῆς χερσιν ἐφαψαμένη,
Λαυνάτων κράλιστοι ὅπ' ἔρχοιτο λίμνῃ.
Πᾶσα μὲν ἐπλήθη δ' ἄλ' ἀπειρεσίῃ
Οὐδ' ἄρ' ἀμφοτέρωτ' ἐγάλασε ἢ γαῖα πελώρη,
Γῆθησιν ἢ βαθεῖ πάντ' ὅλ' ὅς ποτιῖς.
Ἀρτιμ' ἀφροσύνη, δύναται Διὸς, καὶ Ἀγαμέμνων
Εἶσαδ' ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλενευσὶ θαλαῖς,
Εἴ χερσὶν μοι κλέδι, κακὰ δ' ὅτ' ἔκ' κῆρυγος δ' ὄλξ
Σοὶ μὲν τὸ θεὰ σμικρὸν, ἐμοὶ ἢ μέγα,
Μῦσαι καὶ Κάρτιες κλέδι Διὸς, αἴ ποτε Κρόνου
Εὐγάμοι ἐν δουλείᾳ καλὸν αἰετατ' ἔσθ'.
Ο, πῆ καλόν, φίλον ὄλξ, τὸ δ' ἢ καλόν, ἢ φίλον ὄλξ.
Τούτ' ἐπ' ἀθανάτων ἦλθε διὰ σωμαίων.
Κύρνε σοιζομένη μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ὅπ' κείδω
Τοῖσδ' ἐπὶ σὺν λήσῃ δ' ἢ ποτε κλεπτομένη.
Οὐδὲ τις δ' ἄρ' αἰεὶ καλὸν τὸ ἀδικῶ παρὶόντ'.
Ἐδὲ ἢ πᾶς ἀνείη, θεογονίδος ὄλξ ἔπ'.

Megarensis, omnes quidem inter homines celebris:
 Cumque verò nondum omnibus placere possum.
 Nihil mirum, ô Polypada: nec enim Iupiter
 Neque placens omnibus placet, neque sustinens.
 Tibi verò ego benivolus præcepta dabo, qualia ipse,
 Cyrene, à bonis vicis puer adhuc existens, didici.
 Sapito: neque turpibus ex factis, neque iniussis,
 Honores neque potentiam trahere, neque diuitias.
 Hac quidem sic scito. cum malis verò ne versare
 Viris, sed semper cum bonis conuersare:
 Et cum eis bibe & comede. & cum eis
 Sede: & place illis, quorum magna potestas est.
 A bonis enim viris bona discas: si verò malis
 Commiscearis, perdes & quam habebas mentem.
 Hac cum didiceris, cum bonis conuersare: & aliquando dices
 Bene consulere amicis me.
 Cyrene, vterum forte ciuitas hac timeo autem ne parias vultu
 Corruptorem mala insolentia vestra.
 Cives enim adhuc illi sunt molesti. præfelli verò
 Versi sunt multam in nequitiam cadere.
 Nullam unquam, Cyrene, boni ciuitatem perdiderunt viri:
 Sed quando contumeliosis esse malis placuerit,
 Populumque corruerint, iudiciaque iniustus dederint,
 Propriumque lucrum causa, & potentia:
 Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
 Et si nunc manet multa in quiete:
 Cum malis amica viris hac fuerint,
 Lucra publico cum malo venientia.
 Ex his enim seditio est, & intestina cades virorum,
 Rex verò ciuitati nunquam illi placeat.
 Cyrene ciuitas quidem adhuc hac ciuitas est: populi autem alij
 Qui prius fuere neque iura nouerant, neque leges:
 Sed circum latera pellem caprarum atterebant:
 Foris autem, tanquam cerui, hanc depascebantur ciuitatem.
 Et nunc sunt boni ô Polypada. at qui prius boni erant,
 Nunc mali sunt, quisnam hac ferret inspicienti?

ΓΝΩΜΑΙ ΒΛΕΓ.

Τῷ Μεγαρίῳ· πάντα ἢ κατ' ἀνθρώποις ὀνομασθὲν
 Ἀγοῖσιν δ' ἔγωγε καὶ σὺν δαίμονι δαίμονα.
 Οὐδὲν δαίμονα Πόλι παῖδ' ἔδωκε γὰρ ὁ Ζεὺς
 Οὐδ' ὕψι πάντας αἰδανέει, ἔτι αἰέχων.
 Σοὶ δ' ἰγὼ δὲ φρονέωσι ὑπερῷον μακάρεσσιν αὐτοῖς.
 Κύρην, δότ' ἔγωγε ἀγαθῶν· παῖς ἔτι ἰὼν, ἔμαθον.
 Πίπυσσ'· μὴδ' αἰχρῶσιν ἐφ' ἔργμασι μὴδ' ἀδίκαισι
 Τιμῆς μὴδ' ἀρετῆς ἔλκεο, μὴδ' ἀφαιέσθαι.
 Ταῦτα μὲν ἔτις ἔδωκε κακοῖσι ἢ μὴ προσμύλει
 ἢ Ἀνδράσι, ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἀγαθῶν ἔχει.
 Καὶ μὲν τοῖσιν πᾶσι καὶ ἔδωκε καὶ μὲν τοῖσιν
 Ἰζε, καὶ αἰδανέει τοῖς δὲ μακάρεσσιν δαίμονας.
 Ἐδωκεν μὲν ἄσπ' ἔδωκε καὶ μὴδ' ἔδωκε κακοῖσι
 Συμμιχθεῖς· δότολεις καὶ τ' εἰσὶν ταῖς νόον.
 Ταῦτα μακάρεσσιν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει καὶ παρὰ φρίσσει
 ἔδωκε συμμιχθεῖς τοῖσι φίλοισιν ἑμέ.
 Κύρην καὶ πόλιν καὶ δίδωκε ἢ μὴ τίς καὶ αἰδανέει
 Ἐνδυνήθεα κακῆς ὕβρεσσι ὑμετέρης.
 Ἀγοῖ μὲν γὰρ ἔδωκε οἷον σαρκοφάγους ἢ γὰρ μὴ τις ἢ
 Τετράφατα πολλὰ ἐς κακότητα πιστοῖν.
 Οὐδὲ μὴ πῶς Κύρην ἀγαθοῖ πόλιν αἰδανέει αἰδανέει
 Ἀμμ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν αἰδανέει.
 Δῆμον τε φθείρουσι, δίδωκε τ' ἀδίκουσι δίδωσι,
 Οἰκείων καρδῶν εἴνεκα καὶ κρατεροῖς.
 Ἐλπίο μὴ δὴρὲν κείνῳ πόλιν ἀτρεμίσταται
 Μὴδ' εἰ νῦν καὶ ταῦτα πολλὰ ἐν ἡσυχίᾳ.
 Ἐντ' αὖ τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γλῆσται
 Κέρδεα δημοσίᾳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 Ἐκ τῶν γὰρ στασις δὲ καὶ ἑμφυλοὶ φόνοι αἰδανέει.
 Μοιναρχοῖ ἢ πόλει μὴ ποτε τὰ δὲ αἰδανέει.
 Κύρην πόλιν μὲν ἔδωκε ἢ πόλιν, λαοὶ δ' ἔδωκε δῆμον.
 Οἱ φέρουσι ἔτι δίδωκε ἢ πόλιν ἢ πόλιν ἢ πόλιν
 Ἀλλ' ἀμφὶ ἀσπιδόρῳσι δόξασι αἰγῶν κατὰ τρεῖς.
 Ἐξω δ' ὅστις ἔλαφός, τίς δ' ὅστις πόλιν
 Καὶ νῦν εἴτ' ἀγαθοῖ Πολυπαῖδ' ἢ πόλιν ἢ πόλιν
 Νῦν δὲ γὰρ τίς καὶ ταῦτ' αἰέχεται ἢ πόλιν

*Se inuicem autem decipiunt, alij alios videntes,
 Neque malorum rationes cognoscunt, neque bonorum.
 Neminem horum amicum fac(ō) Polypada civium
 Ex animo, utilitatis causa alicuius:
 Sed videris quidem omnibus lingua amicum esse,
 Rem verò communices nemini ullam
 Seriam. cognosces enim improborum mentes virorum,
 Quod ipsis in factis fides est nulla:
 Sed dolos, deceptionesque versutiasque dilexerunt
 Sic ut viri non amplius seruandi.
 Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,
 Quando seriam rem volueris facere.
 Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,
 Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
 Rem verò ne amici omnino communica cum omnibus
 Pauci sanè è multū fidelem habent mentem.
 Pauci viris fidens magnas res aggredere:
 Ne fortè insanabilem Cyrne accipias dolorem.
 Fidelis vir auròque & argento rependi
 Dignus est in molesta Cyrne seditione.
 Paucos inuenies ò Polypada viros amicos
 Fideles in difficultibus rebus persistentes:
 Qui ausint, concordem animum habentes,
 Equè bonorum malorumque participes esse.
 Hos verò non inuenies quarens, neque inter omnes
 Homines quos nauta non vna omnes agat.
 Quibus in lingua & oculis inest
 Pudor: neque ad turpem rem quastus agit.
 Ne me verbis quidem cole: mentem autem habet & praeor.
 Si me amas, & tibi fidelis inest mens. [dia alibi:
 Aut me ama puram afferens mentem: aut me auersatus
 Odis prosequere, manifeste contentionem suscipiens,
 Qui verò vna lingua dupliciter habet mentem, hic amicus
 Grauis Cyrne, inimicus melior quam amicus existens.
 Si quis laudabit te tanto tempore quanto videris te,
 Separatus verò à te alio, linguam mittit malam:*

Ἀλλήλοισι δ' ἀπαύσιν, ὅτ' ἀμήλοισι γαλῶντες,
 Αὐτε κακῶν γνώρας εἰδότες ἔτ' ἀγαθῶν.
 Μυδία τῆδε φίλοι ποῖω Πολυπαῖδ' ἀστῶν
 Ἐκ θυμοῦ, χρεῖς εἶναι μὴ δέμῃς.
 Ἀλλ' ἴδου μὲν πᾶν γλώσσης φίλ' ἐν,
 Κρήμα δ' συμείξας μὴδὲ μὴδοποιῶ
 Σπουδαῖον. γνώση γὰρ οἰζυρὸν φρένας ἀνδρῶν,
 Ὡς σφιν ὅτ' ἔργου πῆσις ἔτ' ὑδμία.
 Ἀλλὰ δόλοισι ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
 Οὕτως ὡς ἀνδρες μὴ κίπτεσθ' ὀφθαλμοί.
 Μήποτε Κύρνε κακῶ πῖσι μὲν βέλδους σὺν ἀνδρὶ,
 Εὐτ' αἰσπουδαῖον πρῆξιμ' ἐθέλῃς τελίσαι.
 Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βελύξο παλὰ μεγίστας,
 Καὶ υἱοὺ ποσσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελίσας.
 Πρῆξι μὴδὲ φίλοισιν ὅλας αἰακόντες πᾶσι.
 Παύροι τοι πολλῶν πῖσιν ἔχουσι νόον.
 Παύροισιν πῖσι μὲν μαγὰν ἀνδράσιν ἔργ' ὅππῃ χεῖροι,
 Μήποτ' αἰήκισον Κύρνε λείβῃς αἴλιω.
 Πιστὸς αἰὲρ χρυσὸς τε καὶ ἀργύρεον αἰτερὺν σάδα,
 Ἀξί' ἐν χαλεπῇ Κύρνε διχοστασίῃ.
 Παύροι δὴρήσας Πολυπαῖδ' ἀνδρας ἱπταίρους
 Πιστὸς ἐν χαλεποῖς πρῆξιμασι γηνομήσοις.
 Οἷσιν αὖ τοι μεῖσι, ἐμάρτυρα θυμὸν ἔχοντες,
 Ἴσοι τῆδ' ἀγαθῶν τῆδ' τε κακῶν μετήχον.
 Τοις δ' ἔχ' ἀρήσας διζήμεν' ἔδ' ὅτ' πᾶστας
 Ἀνδρῶν ποιοῖς, οἷς ταῦς μὴ μία πάστας ἔχου.
 Οἷσιν ὅτ' γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἱπασται
 Αἰδῶς, ἔδ' αἰχρὸν χεῖμ' ὅτ' κερδ' ἀγῇ.
 Μή μ' ἱπασται μὲν ἔργα, νόον δ' ἔχει καὶ φρένας δῆξι,
 Εἴ με φιλεῖς, καὶ σοὶ πιστὸς ἔνεστι νόος.
 Ἡμεῖς φίλοι καὶ παρὲν θυμῷ νόον, ἢ μ' ὁποῖται πᾶν
 Ἐχθαίρ' ἀμφοδίω νεῖκ' ἀνερῶν.
 Ὡς δ' μὴ γλώσση δῖχ' ἔχει νόον, ὅτ' ἱπταίρους
 Δεινός, Κύρν' ἔχθρος βέλτερος ἢ φίλ' ὄν.
 Εἴ τις ἱπασται καὶ τόσοι χεῖροι δασυὶ ὀφθαλμῷ,
 Νοσφιδεύς δ' ὅτ' γλώσση ἱπασται καὶ χεῖροι,

Talis profecto sodalis vir, amicus est non valde bonus,
 Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
 Sed si talis mihi amicus, qui socialem
 Cognoscens ingenium etiam grauem existentem ferat
 Pro fratre. Tu autem mihi amice hac in animo
 (considera, & aliquando mei memineris in posterum.
 Nullus hominum persuadeat, improbum virum amare,
 Cyrne: quæ enim erit utilitas ille vir amicus si sit?
 Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:
 Neq; bonum habens illius te participem facere voluerit.
 Improbu vero benefacienti vanissima gratia est:
 Perinde est ac seminare pontum maris albi.
 Neque enim pontum seminans, profundam segetem metas:
 Neque malis benefaciens, beneficium vicissim accipias.
 Inexpletam enim habent improbi mentem siq; unum deli-
 Superiorum omnium effusa perit amicitia. [queris,
 At probi plurimum fruuntur beneficio accepto;
 Memoriamq; habent beneficiorum, & gratiam postea.
 Nunquam malum virum, amicum fac socialem:
 Sed semper fuge tanquam malum portum.
 Multis sanè potus & cibi sunt amici:
 In seria autem re pauciores sunt amici.
 Fucato vero viro cognita difficilium nihil est.
 Cyrne, neque cautiora est maioris.
 Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum
 Cyrne, & inuenire facile est viro sapienti:
 Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
 Tenuis existens, dolosumq; in praeordia cor habeat:
 Hoc Deus fucatifimum facit hominibus,
 Et cognita omnium hoc difficillimum
 Non enim poteris cognoscere viri mentem neque famina,
 Priusquam tentaueris cum iumentum
 Neq; poteris coniectare, tanquam aliquando tempestius pro-
 Sape enim animum fallunt species [fallit.
 Neque potentia opta d Polypada eximius esse,
 Neq; facultatibus: duntaxat autem viro adhi fortuna.
 Nihil

Τοῦτ' ἐς τοὶ ἱταῖροι αἰὲρ φίλῃ ἔπι μάλ' ἐφίλοε,
 Ος κ' εἴπω γλάσσε λήστα φρονεῖ δὲ ἱππεύς·
 Ἀλλ' εἴη τοῦτ' ἰαυὶ φίλῃ, ὅς πιν ἱταῖρον
 Γυγνέσκων, ὀργῶν κ' βαρύνοντα φέρει
 Ἀντὶ κασιγνήτου, σὺ δὲ μοι εἴλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 Φραζέο· καὶ ποτὲ μοι μνήσασθαι ἔξοπίσω·
 Μὴδ εἰς αἰθρὰ πῶν παῖσιν κακὸν αἶδρα φιλοῦσαι
 Κύριε τί δὲ ἔς' ὄφελ' αἶψ' αἰὲρ φίλῃ ὦντι
 Οὐτ' αἶσ' ἐκ χαλεπὸν πότμον ῥύσαιτο κ' ἄτης,
 Οὐτὲ καὶ ἐφίλον ἔχων, τὴν μετὰ δὲ αὐτῷ εἰδέσθαι.
 Δειλοὺς δὲ δ' ἔρδοντι ματαγοτάτη χεῖρε δέει·
 Ἴσον κ' ἀπείρειν πόντον δι' ὅς ποτιῆς.
 Οὐτε γὰρ αἶ πόντον ἀπείρου βαδὺν λήϊον ὁμῶς,
 Οὐτε κακοὺς δ' ὁρῶν, δὴ πάλιν αἰτλάβοις.
 Ἀπληστοὶ γὰρ ἔχουσιν κακὸν νόον, ὡς δὲ ἐν ἀμαρτίῃς,
 Τῶν φροῦδων πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
 Οἱ δὲ ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἱπταυρίσκεσσι παύοντες,
 Μνήμα δὲ ἔχουσ' ἀγαθῶν κ' χεῖρε ἔξοπίσω.
 Μήποτε πὺν κακὸν αἶδρα φίλον ποιεῖ δὲ ἱταῖρον,
 Ἀλλ' αἰεὶ φεύγει ὥς τι κακὸν λιμνῆα.
 Πολλοὶ τοὶ πόσι' κ' βροτοὶ εἰπὼν ἱταῖρον
 ἔν τ' ἀπουδαίῳ φρονήματι παυρέτεροι.
 Κιβδηλῶν δὲ αἰδρὸς γυναικαὶ χαλεπώτεροι ὦντι,
 Κύρι' αὖ δὲ θυλαβίης ὅσι πλείονι.
 Χρυσὸν κιβδηλῆσι κ' ἀργύρου ἄχετ' ἄτη,
 Κύριε, κ' ἐξιδρεῖν ῥέδιον αἰδρὸν σφῶν.
 Εἰ δὲ φίλῃ νό' αἰδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λείπει,
 Ψεδνός ἐσθ' ὄδον δὲ ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
 Τῷτο θεὸς κιβδηλότατος ποίησι βροτοῖσι.
 Καὶ γυναικαὶ πάντων τῶντ' αἰνερότατον.
 Οὐ γὰρ αἶ εἰδείης αἰδρὸς νόον ἔτε γυναικός,
 Πρὶν περὶ ἀφείνης ὥς περ ὑποζυγίου.
 Οὐδέ καὶ εἰχάσμενος, ὥς περ ποτ' ἐς ὄρεον ἔλθων·
 Πολλὰ κ' γὰρ γὰρ μὲν ἔξαπατῶσ' ἰδίῃ
 Μήτ' ἀφείλῃ δόχῃ ὀλιπαρὴν ἔχει·
 Μήτ' ἀφείλῃ μοῦνοι δὲ αἰδρὸν γήλοιο τὸν γὰρ.

Nihil in humanis patre & matre melius
 Est, quibus sanctum Cyne cura est sua.
 Nemo Cyne damni & lucri causa ipse est;
 Sed deus horum dadores ambarum.
 Neque quisquam hominum facit, in praeordia sciens
 Finem, si bonum sit, siue malum.
 Sape enim putans se facturum malum, bonum facit:
 Et putans se facturum bonum, facit malum.
 Neque cuiquam hominum adueniunt qua volueris;
 Impediunt enim graui fines impossibilitatis.
 Nos homines autem vana existimamus, scientes nihil:
 Deus vero secundum suam omnia perficiens mentem.
 Neque unquam, hospitem & Polypada qui fefellerit,
 Atque supplicem mortalium, immortales latuit.
 Malis autem iuste pauci cum facultatibus vivere,
 Quam diues esse iniuste opes adeptus:
 In iniuria autem comprehensum omnis virtus inest:
 Omnisque vir bonus est Cyne, iustus qui est.
 Diuitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
 Sed virtus paucos viros Cyne comitatur.
 Iniuriam Cyne Deus primum malum dedit viro,
 Cuius est locum nullum positurum,
 Parit sane satietas iniuriam, cum improbum opes sequantur
 Hominem, & cui non mens sana sit.
 Nunquam mihi paupertatem perniciosam, viro iratus,
 Neque egestatem Cyne malam obice.
 Iupiter enim sane libram inclinat alias alij.
 Alias quidem distescere, alias verò nihil habere.
 Nunquam Cyne loquere verbum magnum: stultus enim
 Hominum quid non & dies viro perficiat. [nemo
 Multi quidem viuuntur malis consiliis; numine autem dextro
 Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum
 Sunt verò alij qui & consilio bono & numine sinistro
 Res gerunt, finis autem rebus non succedit.
 Nemo hominum neque diues, neque pauper,
 Neque malus sine numine, neque bonus est.

Οὐδὲν οἱ ἀνδράποισι παῖδες κῆ μὴ ἔσθ' ἀμεινον
 Ἐπλεῖθ', ὅσοις ὅσινε Κύρνε μέμνηε δίκης.
 Οὐδέεις Κύρν' ἀπὸς κῆ κέρδι' αἶπ' αὐτὸς,
 Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
 Οὐδέ τις ἀνδράπων ἐργάζεται, εἰ φρεσὶν εἰδώς
 Ἐς τέλος· εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν.
 Πολλὰ μὲν γὰρ δοκίον θήσθαι κακόν, ἐσθλὸν ἱθὺς κα.
 Καί τε δοκῶν θήσθαι ἐσθλόν, ἱθὺς κα κακόν.
 Οὐδέ τις ἀνδράκων ὄφρα γίγνεται ὅσ' ἐθέλησσι.
 Ἰχθὺς γὰρ χαλεπὴς πείρατ' ἀμυχασίης.
 Ἀνδράποι ὅ μάλιστα νομίζομεν, εἰδότες ἔδιν'.
 Θεοὶ ὅ κ' ὀσφίτερον πάντα τάλῃσι νόον.
 Οὐδέ τις πω ξείνιον Πολυπύδῃ ἐξαπατήσας.
 Οὐδ' ἰκίττω, θνητῷ, ἀθανάτοισι ἴλαθε.
 Βύλειο δ' ἔθυσσε ὀλίγοις σμὺν χρέμασιν οἰκεῖν,
 Ἡ πλετεῖν, ἀδίκως χρέματα παλαίμεν'.
 Ἐν ὃ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ἐστ'
 Πᾶς δέ τ' αἰὲρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκης αἶψ'.
 Χρήματα μὲν δαίμονι κῆ παγκράτῃ αἰδέει δίδωσιν'.
 Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις αἰδέεσσι Κύρν' ἔπι'.
 Ὑβρει Κύρνε θεὸς πρῶτος κακὸν ὅπασιν αἰδέει
 Οὐ μὴ καὶ χάρι' αὖ μνηστῆρας δέδωκε.
 Τητὲ τοι κόρος ὕβρει, ὅταν κακῶ ὀλβ' ἔπιται
 Ἀνδράπων, κῆ ὅτε μὴ νό' ἀρετ' ἔσθ'.
 Μὴ ποτὶ τοι πινέτω θυμοφθόρον αἰδέει χαλεφθεῖς,
 Μνησθ' ἀχρηματούτω Κύρνε κακῶν πρῶτος.
 Ζεὺς δὲ τοι τὸ τέλειον ὅπρ' ἐσθ' ἀρετὴ δῆσθαι,
 Ἀλλοτε μὲν πλετεῖν, δῆσθαι δ' ἔδιν' ἔχειν.
 Μά ποτε Κύρν' ἀρετῆς ἔπ' ἔμνη οἶδ' ἔδιν' ἔδιν'
 Ἀνδράπων, ὅ πινυ' ἔχ' ἡμέτερον αἰδέει τέλει.
 Πολλοὶ τοι χερσὶν ἀγλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
 Οἷς τὲ κακὸν δοκίον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
 Εἰσὶν δ' οἱ βελῆτ' ἀγαθῇ κῆ δαίμονι φαύλῃ
 Μοχλίζοισι τέλει δ' ἔργμασιν ἔχ' ἔπιται.
 Οὐδέεις ἀνδράπων ἔτ' ὀλβ' ἔσθ', ἔτι πινυ' ἔσθ'.
 Οὐτὲ κακὸν γένεσθαι δαίμονι, ἔτ' ἀγαθόν.

Aliud aliq̃ malum est, reuera autem beatus nemo est
 Hominum, quotquot sol intuetur.
 Quem autem dī amant, & inuidus laudat;
 Viri verò studium est nullum.
 Deo ora, quibus est magna potestas, nihil sine dīo
 Est hominibus, neque bona neque mala.
 Virum bonum paupertas omnium domat maxime,
 Et senectute cana, Cyrene & febris magis:
 Quam utique oportet fugere & in immensum mare
 Proicere, & petras, Cyrene, contra altas.
 Omnis enim vir paupertate domitus, neq̃ quicquam dicere,
 Neque facere potest: lingua verò ei ligata est.
 Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris
 Quærere graui, Cyrene, liberationem paupertatis.
 Mori & amico Cyrene pauperi melius est viro,
 Quàm vivere dura afflictum paupertate.
 Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrene, & equos
 Generosos, & quisque vult ex bonis
 Admittere: ducere autem malam mali filiam non renuit
 Generosus vir, si ei pecunias multas dederit:
 Nulla femina mali viri recusat esse uxor
 Diuitis; sed diuitem vult pro bono
 Opes quidem æstimant: & ex malo natam bonus ducit
 Et malus ex bono ortam: diuitia miscens genus.
 Itaque ne mirare genus ô Polypada ciuium
 Labefactari, cum malis enim miscentur bona.
 Ipse quidem hanc cognoscens m. lo paire ortam esse,
 In ades suas dicit, opibus illius inductus,
 Nobilis ignobilis; quandoquidem fortis ipsum necessitas
 Cogit, qua viri fecit miseram mentem.
 Opes verò cui a loue & cum iustitia viro fuerint,
 Et integre semper ac stabile permanent:
 Si verò iniuste præter tempus vir lucri cupido animo
 Acquiret sine iure iurando præter iustum capiens,
 Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verò
 Rursus est dominum, Deserunt enim superior est mens.

ΑΜ' ἄνθρωποι κακὸν ὄντι τὸ δι' ἀνθρώπους, ὅλκιον ἔδωκε
 Ἀνδράπων ὅποσον κέλειται καὶ δορᾷ.
 ὅν τ' ὅτι τιμῶνται, καὶ καὶ μαμαύμενται αὐτοί.
 Ἀνδρὸς τ' ἀποδοθὴ γίνεται ἔδωκε.
 Θεοὺς ὅλκιον ὄντι μέγα καὶ τ' ἔτι ἀνθρώπων
 Γίνεται ἀνδράποισι ἔτι ἀγαθ' ἔτι κακόν.
 Ἀνδρ' ἀγαθὸν περὶ πάντων δέμνησι μάλιστα.
 Καὶ γὰρ πολλοὶ, Κύριον καὶ ἡπάλει.
 Ἡ δὲ χεὶρ φέρονται καὶ εἰς μηχανήματα πόντου
 Ρίπην, καὶ περὶ τὸν Κύριον καὶ ἡλιδάτων.
 Πᾶν γὰρ αἶψα περὶ δέμνηται ἔτι πείπειν.
 Οὐδ' ἔρξαι δύναται γλῶσσα δι' εἰς διδόν.
 Χρὴ γὰρ ὁμοῦ ὅτι γλῶσσά τε καὶ ἡλιδάτων δαλάσσης
 Δίξεται χαλεπὴς Κύριον λύσει περὶν.
 Τίθεται φίλο Κύριον περὶ χεὶρ βέλτερον ἀνδρῶν
 Ἡλιδάτων χαλεπὴ τειρόμενον περὶν.
 Κεκοίμεν καὶ ὅτι διδόνται Κύριον, καὶ ἡπάλει.
 Εὐχόμεν καὶ τὸν βέλτερον ἐξ ἀγαθῶν
 Βήσεται γῆμας τ' κακὴν καὶ τὸν ἡμῶν δαίμων
 Ἐδιδόνται αὐτῶν ὅτι χεῖρα τα πολλὰ διδόν.
 Οὐδὲν κακὸν ἀνδρὸς αἰνέται ἔτι ἀκοίπῃ
 Πλοισίν, ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς βέλτερον αὐτ' ἀγαθῶν.
 Χρήματα μὲν τιμῶνται, καὶ εἰ κακὸν ἰδιδόνται γῆμα.
 Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῶν, πλοῖον ἔμεινε γῆμα.
 Οὐτὼ μὲν δαύμας γῆμα Πολιπαίδων ἔστιν
 Μαυροῖσιν σιῶν γὰρ μισοῦται ἰδιδόν κακοῖς.
 Αὐτὸς τοι ταύτῃ εἰδὼς κακὸν παρὲν εἶπαι
 Εἰς οἶκον ἀγαθῶν, χεῖρα σιῶν ἀνδρῶν.
 Εἰδὼς κακὸν δόξον, ἔπειτα κακὸν μὲν ἀγάγη
 Εὐτυχεῖ, ἔτι ἀνδρὸς πλήμωνα δὴ λένον.
 Χρήματα δι' ἃ διόδον καὶ σιῶν δίκην ἀνδρῶν γῆμα
 Καὶ κακὸν ὄντι, αἰεὶ καὶ μόνον ταύτῃ
 Εἰ δι' ἀδίκως ὄντι κακὸν αἶψα φεκοῦνται θυμῶν
 Κτίσεται, εἰδὼς ὅτι παρὲν διχαρὸν ἰδιδόν.
 Αὐτὸς μὲν πὲρ φέρειν κακὸν ὄντι, εἰς τὴν ταύτῃ
 Αὐτὸς ἔμεινε κακὸν δόξον δι' ἡμῶν γῆμα.

Sed hoc hominum fallunt mentem, non enim ob ea.

Fiant beati, rei errore:

Sed hic quidem ipse soluit malum debitum ille verò charis

Noxam postea liberis appendit.

Alium verò non apprehendit vindicta, mors enim impudēs.

Primum super palpebras sedebat, fatum afferens.

Nemo profecto exsulis amicus & fidelis sodalis est,

Exsilio autem est hoc acerbius.

Vinum sane putare multum malum est: si verò quis ipsum.

Potarit prudenter, non malum, sed bonum est.

Cyrne, amicos secundum omnes, commuta varios mores

Ingenium attemperans, quod quisque habet.

Polyxi mentem obline versipellis, qui ad petram,

Cui adhaerit, talis visu apparet.

Nunc quidem sequere, aliquando alium colore fias,

Celeris mutatis quidem sapientia est morum.

Neque nimis indignare, cum perturbantur cives,

Cyrne: media autem perge via quomodo ego.

Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,

Sed se salum varia consilia habere:

Ille sane amens est, mente privatus Iona:

Aequae enim omnes varia scimus.

Sed hic quidem non vult turpes quaestus sequi:

Alteri verò, doli magis infideles placent.

Divitiarum autem nullus est finis certis hominibus.

Qui enim nunc est nobis plurimas habent facultates,

Ad duplum properant, quissimum saturaverit omnes.

Opes quidem mortalibus sunt amentia.

A te autem statim emergis, quam cum Iupiter.

Mittes laborantibus, alias alius habet.

Arx & turris qui erat stulto populo.

Cyrne, modicum honorem consequitur, bonus vir.

Neque amplius decet nos, nimirum viros saluos.

Diruere tanquam civitatis moenia expugnanda.

Tibi quidē ego alias dedi, cum quib. super immensum mare

Volabis, per terram omnem sublatus.

Ἀλλὰ τὰδ' αἰδράπων ἀπατᾷ νόσι κ' γδ' ὅτ' αὐτοῖς
 Γίγνεται μάκαρις πόρισματ' ἀμπλακίης.
 Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τίσι κακὸν χρίθ', ὅς ὃ φίλοισι
 Ἀτὼ ἐξοπίσω πατήν' ἐπικρίμενοι.
 Ἄλλον δ' ἔκκατε μάρψαι δίκην δαίαντ' γδ' αἰαδὴς
 Πράσσειν ὅτι βλεφάροις ἐξίτο κῆρα φέρων.
 Οὐδεὶς τοι φάσκει φιλόθ' κ' πιστὸς ἐπὶ φέρει·
 Τῆς ὃ φοιγῆς ὅθι πῶτ' αἰσθέρτερον.
 Οἷόν τοι πίειν πολὺν κακόν, ὡς δέ τις αὐτόν
 Πίνῃ ὅπως μάρψας ἔκκατος, ἀλλ' ἀγασθός.
 Κύρνε, οἴλοισι κ' πάσας ὅπως εἴς ποικίλον ἴδθ',
 Οργὴν συμμίσγων ὡς πν' ἔκκατος ἔχῃ.
 Πυλὺπν' ὀργὴν ἔχε κλυπλέκευ, ὅς ποτὶ πατρὶ
 Τῇ προσομιλῶν, τοῖα ἴδεν ἴδθ' ἴν.
 Νυῦ μὲν τῇδ' ἐφίπου ποτὶ δὲ δμῶϊ χρεῖα γίγνθ'.
 Κραίονόν τι σοφία γίγνεται δ' ὅπως.
 Μινδὲ ἄγαν ἀγασθὲς ταρασσόμενον πολικτῆρ',
 Κύρνε μέσσω δὲ ἔοχου πλὴν ὅδον ὅς περ ἱργά.
 Ος πες τοι δοκέει τον σπικτοῖν ἰδμεναι κδεῖν.
 Ἀλλ' αὐτὸς μοῦθ' ὅπως πικρὰ δμῶϊ ἔχῃ.
 Κεῖνός γ' ἀφρονὶ ὅς, τὴν βιβλαμῶν ἰδθ' ἰδθ' ἰδθ'.
 Ἰσὺς γδ' πάντες ποικίλ' ὅπως αἰῶνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ ἰδέει κακὰ καὶ εἰρήσιν ἱπιδῶν,
 Τὰ δ' ὃ δολοπλίκωι μάλλον ἄπιστοι ἴδον.
 Πλέπε δὲ κδεῖν τέλει πρὸς αἰδρώποισιν.
 Οἱ γδ' νυκτὶ μὲν πλὴν ἴδον ἔχουσιν εἶναι.
 Διπλάσιον σπικτοῖν πῶς εἰ καὶ ἴδον αἰταιτας.
 Χρήσιον γὰρ τοι θνητὸς γίγνεται ἀφροσύνη.
 Ἀπὸ δὲ ἑαυτῆς ἰαφαινεταί, ὡς ὅποτε εἰς.
 Πέμψαι εἰς μάρψαι, δμῶϊ δμῶϊ ἔχῃ.
 Ἀκρόπολιν πρὸς τὴν εἰς καὶ εἰς δμῶϊ δμῶϊ
 Κύρνε ἄλγος τμῶν μμῶν εἰς ὅς κδεῖν.
 Οὐδὲ ἱπιδῶν πειρήσιν ἔτ' ὅπως πρὸς ὅπως.
 Ἀφρονὸς πρὸς τὴν εἰς δμῶϊ δμῶϊ.
 Σει μὲν ἱπιδῶν πρὸς ὅπως εἰς ὅπως ἀπείρονα πόντον.
 Πατήσιν κ' γλῶσσῶν ἀφροσύνη.

Facile: epulâ verò & convivii aderis.
 In omnibus, maiorum versans in oribus.
 Et tibi cum tibi canorum iuvenes viri
 In mundo amabiles honesta & suavia
 Canent & postquam tenebrosas sub latebras terra
 Iuvit luctuosas in Diti domos;
 Nunquam ne mortuus quidam amittes gloriam, neq. latebris
 Immortale hominibus semper habens nomen.
 Cyrene per Graciam terram versans, & per insulas,
 Piscosum transiens mare sterile;
 Non equorum terga insidens, sed te mittens
 Splendida Musarum dona violâ coronatarum.
 Omnibus enim quibus cura est utiam postern carmen,
 Eris unâ, donec terra & sol erunt.
 Ceterum ego medicam à te consequor reverentiam:
 Sed tanquam pusillum puerum verbum mi decipis.
 Pulcherrimum est, quod iussissimum optimû verò est valere:
 Res verò iucundissima est, quod qui amat, assequi.
 Equa ego sum pulchra, & certatrix sed pessimam
 Virum ferro: & mihi hoc molestissimum.
 Sape profecto cogitavi, frangens frantum
 Fugere, excutiens malum aurigam.
 Non mihi bibitur vinum, postquam ad puellam teneram
 Alius vir habitat, multo me peior.
 Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:
 Quare simul aquatur, & me gemens fert.
 Ibi meoam puellam amplexus brachio, osculatus sum
 Collum: illa verò teneram iequatur ex ore.
 Nota est sane paupertas, & aliena existens:
 Neque enim in forum venit, neque iudicia.
 Ubique enim deterius habet, ubique & permista:
 Ubique verò aequè inimica est ubicunque fuerit.
 Aequaliter sane alia quidem dñ mortalibus hominibus
 Senectutemque gravem & iuventutem dederunt:
 Omnium verò pessimum inter homines, morsque
 Et omnibus morbis est deterius.

Ρηϊδίως δύναις ἢ κ' εἰλαπίνῃσι παρίσῃ
 Ἐν πάσαις πολλῶν κείμην· ἐν γούμασι·
 Καὶ σὲ σιῶν αὐλίσκοισι λιγυροδόχοις τέτοι αἰδοίης
 Ἐν κόσμῳ ἰθαπὶ καλὰ τε κ' λιγία
 Ἀσπταμ' κ' ἔταν δ' τοφίροισ' ὑπὸ κούθμοισι γαίης
 Ἐν πολυκακυστοῖς εἰς αἰδαοδύμειαι,
 Οὐδέ ποτ' ὑπὸ δαυρῶν ἀπολείς κλέει· ὑπὸ γὰρ λήσας,
 Ἀφθιτον αἰδρωτοῖσι αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύριε, καδ' Ἑλλάδα γλῶσσοφάμην· ἡδ' αἰὰ νήσοισι,
 Ἰχθυόεντα πρὸς πότι τοι ὅπ' ἀτρυγέτον·
 Οὐχ ἵππων τῶτοισιν ἰφίμην· ἀμὰ σὲ πύμην
 Ἀγλαῖ· μουσαῖαν δῶρα ἰοσεφάειον.
 Πᾶσι γὰρ οἷσι μεμυλῇ κ' ἰσομύθοισιν ἀοιδῇ,
 Ἐσθ' ἡμῶς, ὅφρ' αὖ γὰρ τί κ' ἡέλιος,
 Αὐτὰρ ἔχων ἑλίκης ὥρᾳ σὺ τυχεῖαι αἰδοῦ,
 Ἀλλ' ὥς περ ἡμερὴν παῖδα λόγους μ' ἀπατάς,
 Κόμῃσιν τὸ διακρότατον λαῖστον δ' ὑμαιοῖν·
 Πρᾶγμα ἢ τερπνέτατον, ἢ τις ἰρᾶ, τὸ τυχεῖν.
 Ἰππῶ· ἔγωγε καλὴ κ' ἀειλίη· ἀμὰ κείνοισι
 Ἀνδρα φέρον· καί μοι τῶτ' αἰνερότατον.
 Πολλὰ κ' δὴ μνήσασα διαρρήξασα χαλινὸν
 Φεύγει, ὡσαυτὴν τὸν κακὸν λώϊον·
 Οὐ μοι πίνετα ὦν· ἰπεί ὥρᾳ παυδοῖ τερεῖν
 Ἀλλ' αἰὲρ κατέχευ πολλὸν ἑμὸν κακίον.
 Ψυχρὸν μοι ὥρᾳ τῇδε φίλοι πῖνοισι τοκῆες,
 Πᾶσι δ' ἄμφοδ' ὑδρὸς· καὶ με γρῶσα φέρε·
 Ἐνθα μέσσω ὥρᾳ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν ἐφίλησας
 Δειρῶν ἢ ἢ τέρει φδέγεται δὸπρὸ γόματ·
 Γινώσκῃ τι πνίην κ' ἀμύοτερον περ εὔσαι.
 Οὐτε γὰρ εἰς ἀγορῶν ἔρχετα, ἢ τε δίχας·
 Παιτή γὰρ τοῦλαστον ἔχῃ, παιτή δ' ὅπ' ἡμικτ·
 Παιτή δ' ἔχθρα ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ.
 Ἰσως τοι τὰ μὲν δῆμα θεοὶ θνητοῖς αἰδρωτοῖσι
 Γῆρας τ' ἡλίκον κ' νεότητ' ἴδουσιν.
 Τῶν πάντων ἢ κείνοισι ἐν αἰδρωτοῖσι, δαυρὰ τε τε
 Καὶ πασιᾶν γύσῃ, ὅτ' ἀποκροῖται,

Liberos postquā educaveris, & necessaria omnia praeberis
 Pecuniāque reposueris, multa molesta perpeffus,
 Patrem odio prosequuntur, imprecanturque illi interiti
 Et execrantur, veluti mendicum superuenientem.
 Verisimile est malum virum male iura administrare,
 Nullam in posterum reuerentem deorum iram.
 Improbo enim homini difficilia licet multa suscipere
 Et vestigio, cogitareque quo modo recta omnia facias.
 Cuius nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
 Neque iurando credulus, neque passio:
 Neque si Iovem vult praeberere regem maximum
 Sporforem immortalium, pignora ponere volens.
 Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
 Quā se seruare: vulgus infelicius.
 Nunc verò proborum mala, sunt bona improbis
 Virorum, suntque peruersis lex.
 Pudor enim perit; impudentia autem & iniuria,
 Superans iustitiam, terram totam occupat,
 Neque leo semper carnes comedit; quinimmo ipsum.
 Et fortem etiam existentem, capit perplexitas.
 Garrulo homini tacere gravissimum onus est:
 Loquens autem imperitus: quibus cum esse oneri est.
 Oderuntque eum omnes: necessarius verò congressus
 Viri talis coniunctio est.
 Neque vult amicus esse postquam malum viro euenerit
 Neque si ex utero Cyrene uno natus fueris.
 Asper & ulciscis esto, merosus & immixtus
 Formulis ac seruis, vicinisque propinquis.
 Non oportet concutere bonam vitam, sed quietam cōtinere
 Malam autem mouere, donec in rectum constitueris.
 Mali non prorsus mali ex utero nati sunt;
 Sed ex viris malis iungentes amicitiam.
 Factaque improba dictici, & verba maledica, & contraria
 Spectans illos omnia dicere vera. [L
 In. jō 'ales vir prudens esto:
 Omnia autem te latere, tanquam absentem, puta.

Παῖδας ἰσχυροὺς ἀνδρείους, καὶ ἀνδρῶν πάντων ἀνδράγαθους,
 Χρήματα δὲ ἰσχυρὰ θεῶν, πᾶσι ἀνέχοντα παῖδων.
 Τὸν πατέρα ἰσχυροῦσι, γαστέρας τε δὲ ὑπολίσσονται,
 Καὶ συγκαθ' ὡς ἄνθρωποι πτωχοὶ ἰσχυροὶ ἔσονται.
 Εἰκὸς τὸν κακὸν αἰδοῦν κακῶς τὸ δίκαιον κομίζοντα,
 Μνηστὴρ καὶ κατόπι· ἰσχυροὶ γὰρ ἐσμεν.
 Αἰδοῦντο δὲ τ' ἀπάλαμνα βροτῶν ὡς ἄνθρωποι πᾶσι ἀνέχοντα,
 Παρ' ποδοῖς ἡγεῖσθαι δ' ὡς ἄνθρωποι πάντων τιθεῖται.
 Λατῶν μὴ δὲ πίστος εἶναι πᾶσι πῦρ ἀνέχοντα,
 Μὴ δ' ὄρεα πιστῶν, μήτε σκυνομοιῶν.
 Μὴ δ' εἰ Ζεὺς ἰδέσθαι παρέχῃ βασιλῆα μέγιστον
 Εἰς οὐρανὸν ἀναΐων, πᾶσι τ' εἶναι ἰδέσθαι.
 Εἰ δὲ τοι πόλεος ὡς κακὸς ὢν αἰδοῖται ὕδιν,
 Ὡς ὅτε σῶσται, οἱ πολλοὶ αἰολοῦντο.
 Νῦν δὲ τὰ θεῶν ἀγαθὸν καὶ κακὸν γίγνηται ἰδὼν κακοῖσιν
 Ἀνδράσιν, γῆρας δὲ ἐκτετακέναι νόμον.
 Αἰδοῦντο γὰρ ὅλως, αἰεὶ εἶναι δὲ καὶ ὕβρις
 Νικήτασιν δίκῃ γὰρ καὶ πᾶσι ἰσχυροῖς.
 Οὐδὲ λείων αἰεὶ κρέα δύνανται δῆλ' ἀμύνειν ἑμπεδόν,
 Καὶ κρατῶν ἄνθρωποι ὅντιν' αἰεὶ ὁ μὴ χαλῇ.
 Κατὰ δὲ αἰδρῶν πᾶσι σῖναι καὶ ἐπὶ ταῖς ἀνδράσιν.
 Θεοὶ γὰρ καὶ δὲ ἀνδρῶν, οἵσι παρ' ἡμῖν.
 Εἰς αἰῶνας δὲ πᾶσι, αἰαγὰ καὶ δὲ ὁπλιῶν
 Ἀνδράσιν τοῖσιν συμπατρίωσι τελεῖται.
 Οὐδὲ ἰδέσθαι φίλον ἐστὶν ἰσχυροῖς κακὸν αἰδοῦν γῆρας.
 Οὐδὲ γὰρ ἐκ γαστέρας Κύριε μὲν γῆρας.
 Πικρὸς καὶ γλυκύ, ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρῶν καὶ ἀνδρῶν
 Λάττει καὶ δῆμιον, γοῖ τοσὶν ἀνδράσιν.
 Οὐχ ὅτι κυκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀνδρῶν γῆρας.
 Τὸν δὲ κακὸν κακῶς, ἰσχυρὸς δὲ ὅς οἱ βόηται.
 Οἱ κακοὶ, καὶ πᾶσι κακοὶ ἐκ γαστέρας γῆρας.
 Ἀλλ' αἰδοῦντο κακοὶ σκυνομοιῶν φίλων.
 Εἰς τὸ δὲ εἶναι ἰσχυροῖς, καὶ ἐπὶ δυσφύσιν, καὶ ὕβρις.
 Εἰς τὸν δὲ καὶ πᾶσι πᾶσι λείγει ἰσχυρὸς.
 Εἰ μὲν οὐκ αἰδοῖται αἰὲρ πᾶσι καὶ ἰσχυροῖς.
 Πᾶσι δὲ μὴ λείπει ὡς ἀνδρῶν δίκαιον.

Scito ferre ridicula: foris verò fortis sis,
 Cognoscens mores quos quisque habet.
 Inter insanos maxime insano: sed inter iustos
 Omnium hominum sum iustissimus.
 Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauperes:
 Sed nos cum illis non commutabimur
 Virtutem divitiis: quoniam illud quidem, stabile est semper;
 Opes verò, hominum alias alium habet.
 Cyrna, bonus quidem vir animam habet firmam semper,
 Fortisque est inque bonis positus, inque malis:
 Si verò Deus male viro facultates & divitias dabit,
 Inspiciens, malitiam non potest continere.
 Nunquam ob parvam causam amicum virum perdideris.
 Credens gravi Cyrne calumnia.
 Si quis peccata amicorum in omni te irascatur,
 Nunquam inter se concordet neque amici
 Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur
 Mortales: yrne dū verò non volunt ferre.
 Et lentus consultus cepit celerem hominem insequens
 Cyrne, cum recta dierum iustitia immortalium.
 Quietus sicut ego, mediam viam ingrediere potibus:
 Neque alii tribuens yrne ea qua sunt aliorum.
 Nunquam exsuam virum ob spem Cyrne osculaberis:
 Neque enim domum regressus est idem amplius.
 Nequid nimis propera: omnium media optima: & sis
 Cyrne habebis virtutē, quā quidem accipere difficile est.
 Iupiter mihi amicorum dei remunerationē, qui me amandi
 Et me quam inimicos magis Cyrne potentem fore:
 Et sic possim videri inter homines deum esse,
 Si postquam remuneraverō me fors apprehendat mortis.
 Sed Iupiter persicere mihi calesia opportunum votum:
 Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
 Moriar autem si nullā malarum sedationem sollicitudinū
 Invenere dederisque pro calamitatibus calamitates.
 Fatum enim sic est: ultio verò non apparet nobis
 Virorum, qui meas facultates tenent, vi

Degradatu

Εἴδ' οἶσιν τὰ γαλοῖα· δύρηφι δ' καυτέρεις εἶνε,
 Γυγνίσκων ὀργῶν ὠπν' ἔχας· ἔχ.
 Ἐν μὲν μαρτυροῖς μέλα μαίνομαι ἐν δ' δικάσοις,
 Πάϊπτον αἰδρώπον εἰμι δικάζομαι·
 Πολλοὶ τοι πλῆκται κακοὶ, ἀγαθοὶ δ' πίονταί.
 Ἀλλ' ἡμεῖς τέτοις ἔδ' ἀμειψόμεθα
 Τῆς ἀρετῆς πέν πλῆστον· ἐπεὶ τό μ', ἔμπειδον αἰεὶ,
 Χρήματα δ' αἰδρώπων ἄλλοτε δὴ· ἔχ.
 Κύρ', ἀγαθὸς μὲν αἰὲρ γνῶμῶν ἔχ' ἔμπειδον αἰεὶ.
 Τοι μὰ δ' ἔντ' ἀγαθοῖς κείμεν· ἔν τε κακοῖς.
 Εἰ δ' θεὸς κακῶς αἰδρεῖ βίην καὶ πλοστοὶ ὑπείσθη,
 Ἀφάντων κακίῳ ἔδ' ὀνύχων κατ' ἔχ.
 Μή ποτ' ὅτ' ὀμικρὰ προσφύσσει φίλον ἄνδρ' ὑπολείσσης,
 Πειθόμεν· χαλεπὰ κύριε διαβόλη.
 Εἴ τις ἀμαρτωλῶσι φίλον ὅτ' παντὶ χαλάρη,
 Οὐ ποτ' αὖ δὴ ἡλοῖς ἀρβύλοι ἔδ' φίλοι
 Εἴς ἀμαρτωλῶν γὰρ ἐν αἰδρώποισι ἔποιται
 Θνητῆς Κύριε· θεοὶ δ' ἔα ἰδελοῖσι φέρειν.
 Καὶ βραδείᾳ βυβύλωσ' εἴλπει ταχύν· αἰδρα, δικάων,
 Κύριε, σὺ δ' εἰς θεῶν δίκη ἀθανάτων.
 Ησυχ·, ὡς περ' ἐγὼ, μίσῳ ὁδὸν ἔρχομαι πρὸς,
 Μηδ' ἑτέρωσι διδοῖς κύριε τὰ τῶν ἑτέρων.
 Μή ποτε φύγοντ' αἰδρα· ὅτ' ἐλπίδι κύριε φιλήσῃς.
 Οἶδ' γὰρ οἴκαδ' ἐβας, γίγνεται αὖτις ἔπ.
 Μηδὲν ἄγαν σπεύδῃ· σπείτων μίσ' ἀρεταί, καὶ ὕψος
 Κύρ'· ἔξεις ἀντίκω ὠπτε λαβεῖν χαλεπόν.
 Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δόξα τίσιν οἶμαι φιλοῦσι,
 Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον κύριε δυνασσόμενον.
 Χ' ὕψος αὖ δοκίμι μετ' αἰδρώπων θεὸς ἔσθ',
 Ἦν ὁποποιήμενον μοῖρα κίχῃ παραίτου.
 Ἀλλὰ Ζεὺς τέλεισόν μοι ὀλύμπιε καίριον θυχλῶν,
 Δὸς δ' ἐμοὶ ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.
 Τεθναίνω δ' ἐν μὲν κακῶν ἀμπαύμα μερμηῶν
 Εὐρυμέδων, δόξης τ' αἰτ' αἰῶν αἰίας.
 Αἶσα γὰρ ὕψος ὅτ' ἔστις δ' ἔδ' φαίνεται ἡμῖν
 Αἰδρωτοῖσι τὰ μὲν κακὰ καὶ τὰ ἔχ' ἔστι βίη

Depradati: ego autem canis transivi alienum,
 Torrente flumine omnibus spoliatus.
 Horum liceat nigrum sanguinem bibere; ac bonus adimere
 Genius, qui ex mea sententia perficiat hac.
 O improba paupertas, cur manus & omittis ad alium
 Virum ire? curque me non volentem amas?
 Quin abi, & domum aliam accede: neque cum nobis
 Semper misera huius vita sis particeps.
 Forti sis animo Cyrne in malo: postquam & in bono gande-
 Quando te & hac fatum iubebat habere [bas.
 Sicut autem ex bono accepisti malum, sic verò & rursus
 Emergere tenta, deo: precans.
 Neque nimis ostenta, malum verò est Cyrne ostentare.
 Paucos sollicitos tui mali habes,
 Viri cor minuitur, magnam iniuriam passi,
 Cyrne: ulciscenti verò augetur postea.
 Bene demulce inimicum: cum vero sub potestate veneris
 Ulciscere ipsum, excusationem nullam admittens [tuam.
 Refrانا mentem: linguam vero suavis semper sequatur.
 Improborum sanè est cor acrius
 Non possum noscere animum civium, quem habent:
 Neque enim bene faciens placeo, neque male:
 Vituperant autem me multi simul mali, atque etiam boni:
 Imitari verò nemo insipientium potest
 Ne me intutum vi pungens sub plaustrum adige,
 In amicitiam nimis Cyrne attrahens
 O Iupiter care, miror te, tu enim omnibus imperas,
 Honorem ipse habens, & magnam potentiam:
 Hominum verò bene nosse mentem & animum cuiusque
 Tua verò potentia omnium est summa O Rex.
 Quomodo autem tua O fili Saturni, audet mens viros mi-
 In eadem sorte ac iustum habere? [stos.
 Sine probitate delectatur mens, sine scelere
 Hominum iniustis operibus obsequentium:
 Nec quidquam discretum ex numine est mortalibus.
 Neque vis quam ingressus quis immortalibus placeat.
 Atiamen

Συλίσαντες ἰγὼ ἥκυον ἰφρήτα χαρὶ δρῶν.
 Χειμαῖον ποταμῷ παύτ' ὀποτὴ πέμψω.
 Τῶν εἴη μὴν ἄμα πῆν' ὅτι τ' ἰδιλὸς ἀφαιτο
 Δαίμων, ὅς κατ' ἐμὴν οὐκ ἐπὶ τῆς τέλει.
 Ἐδὴ λὴ πένις, τί μὲν εἰς φερλιποῦσα παρ' ὧν
 Ἀνδρ' ἐναιμι, τί δὲ μὴ καὶ ἰδέσθαι φιλεῖς.
 Ἀλλ' ἴδω, κὶ δοῦναι δῶν ἰποιχοῦμαι, μὴδ' ἄλλω
 Αἰεὶ δυσλὺν τῷδε βίῃ μέτεχα.
 Τόλμα Κύριε, χακοῖσιν· ἵπαι καὶ ἀλοῖσιν ἱχαρῆς,
 Εὐτέ σε κὶ τούτων μοῖρ' ἐπέδωκε ἱχθῖν.
 Ὡς δὲ περ' ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, αἶς δὲ κὶ αὖτις
 Εὐδωκῶν περὶ θεοῖσιν ἰπιδυχοῦμαι.
 Μὴδ' ἴδω, ὅπῃ φαινεῖ κακόν, δὲ τι Κύρην ὀπρῶνται.
 Πάυροις κηδεμόνας σῆς κακότητος ἱχθῖς.
 Ἀνδρὲς τοὶ κεραδὴν καὶ θάλασσαν πῦμα παύονται,
 Κύρην δ' ὀποτὴν καὶ μὴ δὲ αὖτις ἱχθῖς.
 Εὐκώπλη τὴν ἱχθῖν ὅταν δὲ ὑποχέρι εἴλθῃ
 Τίσσῃ μὴ, περὶ φαινεῖ μὴ δὲ μὴ δὲ μὴ.
 Ἰχθῖν ὅσοι, γλῶσσος δὲ τὸ μέλι, χαρὶ αὖτις ἱχθῖς.
 Δειλὸν τοὶ τῷδε καρδὴν ὀξυτέρη.
 Οὐδ' ὀξυτέρη γλῶσσος ὅταν αὖτις ἱχθῖς.
 Οὐτὶ γὰρ ἔρδων, ἀνδρῶν ὅταν αὖτις κακῶς.
 Μοιμαῖον δὲ με πολλοὶ ὀξυτέρη κακοὶ ἢ δὲ κὶ ἰδιλοὶ,
 Μιμῶδης δὲ ὀξυτέρη ἢ δὲ ἀσφον δυνάτης.
 Μή μ' ἐκείνη εἴη, καὶ τῷδε ὀξυτέρη ἰχθῖς.
 Εἰς οὐλότητα λίαν Κύριε, περὶ φαινεῖ μὴ.
 Ζῶ οἴκα δυνάτης, σὶ σὺ γὰρ παύταισιν αἰάσται.
 Τιμὴ αὖτις ἱχθῖν κὶ μεγάλῃ δυνάμει.
 Ἀνδρῶν δὲ δὲ οἴκατος ὅταν κὶ δυνάμει ἱχθῖς.
 Σὺ δὲ κακῶς περὶ φαινεῖ ὀξυτέρη βασιλεῖ.
 Πῶς δὲ σὺ Κερνιδὴ τοῦ μὴ ὀξυτέρη αἰδρας ἀλῆθους
 Ἐν ταυτῇ μοιρα τὸν τε δῖον ἱχθῖν.
 Ἦντ' ὅτι σὺ περὶ φαινεῖ τῷδε ὀξυτέρη βασιλεῖ.
 Ἀνδρῶν δὲ ἀδίκους ἱχθῖς, πειδομένην
 Οὐδὲ πειδομένην περὶ φαινεῖ δυνάμει βροτοῖσιν.
 Οὐδ' ὀξυτέρη ἱχθῖν ὀξυτέρη αἰάσται αἰδρας.

At amen diuitias habent innocuas: alij verò ex malis
 Factis cohibent animum tamen paupertas,
 Matrem inopiam acciperunt qui iusta amant;
 Qua vitium impellit animum in errorem,
 Ladens in pectoribus mentes fortis pra necessitate:
 Audez verò vit non volens turpia multa ferre,
 Diuitis cedens qua sanè mala multa docent,
 Mendaciàque, dolosque, pernitiàsque lites,
 Virum etiam inuitum: malum autem ei nihil videtur.
 Hac enim & molestior parit anxietatem.
 In paupertate autem cum est malus vir, tunc multo melior
 Apparet: donec quidem diuitia eum occupant.
 Huic quidem iniusta cogitat mens neque semper
 Recta sententia pectoribus innata est.
 Illius autem neque mala sequitur mens, neque bona:
 Sed virum bonum audere oportet hac & illa ferre.
 Reuerere amicos, fugèque perniciosum viris insurandum:
 Vivere autem immortalium iram deuitans.
 Nil nimis festina: tempus autem in omnibus optimum
 Factis hominum saepe verò ad virtutem
 Festinat vir lucrum quarens, quem fortuna
 Propensa in magnum delictum protrudit:
 Et cum fecit putare qua quidem sint mala, ea bona esse
 Facile, qua verò sint vitia, ea mala esse.
 Amicissimum cum esses, peccasti: ego tamè tibi causa nō fui,
 Sed tu ipse mentem non bonam nactus eras.
 Nullum thesaurum liberis repones meliorem
 Pudore, qui bonos viros Cyrne sequitur.
 Nullius hominum vitij videaris esse socius,
 Quem consiliūque sequitur Cyrne, & quem potentia.
 Bibens verò non sic inebrior, neque me vinum
 Exagitabit: ut dicam graue verbum de te.
 Neminem similem mihi possum quarens inuenire
 Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.
 Ad probationem verò profectus alteror, tanquam plumbo
 Aurum: praestantior verò nobis inest mens.

[illegible]

Multa & me intelligentem prateriunt, sed necessitate

Taceo, cognoscens nostram potentiam.

Multa hominibus lingua ostia non adiacens.

Congrua & ipsis multa non curanda cura sunt.

Crebro enim malum reconditum intus melius est:

Bonum verò foras egrissum, melius est quam malum.

Omnium quidem non nasci hominibus optimum est,

Neque intueri radios celeris solis:

Natum verò, quam citissime portas Plutonis transire.

Et iacere multa terra obrutum.

Procreare & educare facilius hominē quam mentem bonam

Inferere nemo adhuc hoc perpenderit.

Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum bonum

Si verò Aesculapida hoc dedisset Deus,

Sanare malitiam & perversas mentes virorum,

Multas mercedes & magnas tulissent

Si verò procreari posset & inferi in homine mens,

Nunquam ex bono pater esset malus filius,

Parans sermonibus prudentibus verum docens

Nunquam facies eum qui malus est virum bonum.

Stultus est qui meam quidem habet mentem in custodiis,

Suam vero ipsius propriam nihil curat.

Nemo sane in omnibus est beatus: sed vit bonus quidem

Sustinet habere malum, & non manifestus est tamen:

Improbis verò neque in malis novis neque in bonis

Animum habens manere immortalium autem dona

Varia mortalibus adveniunt: sed sustinere

Oportet dona decorum, qualiacunque dant, habere.

Sis me un lavare, capite impolluta à summo

Semper alba aqua fluet nostro:

Inveniesque me omnibus in rebus tanquam excollum

Aurum, rubrum aspectu, quod doctur indicet:

Cuius colorem desuper nigra non tangit rubigo,

Neque caries: semper vero florem habet purum.

O homo, si prudentia sortitus esses partem, ut amentio,

Et prudens sis ut dementis fuisses.

Multa

[illegible]

Multis admirandus & amulandus videris civis.

Sic ut nunc nihili dignus es.

Nequaquam congrua res est mulier innonis viro seni:

Non enim gubernacula parat, quemodo acatium:

Neque ancoram habent: abruptum verò vincula,

Sape de nocte alium habet portum.

Nunquam non faciendis mentem adhibe: neque intendas a-

Robus, quarum effectio est nulla. [nimium]

Pacis sane rem dii dederunt, neque quidquam malum,

Neque bonam difficili autem facto gloria nos habet.

Circa virtutem conteritor, & tibi iusta amica sumo:

Neque te vincat lucrum, cum turpe est.

Neminem horum inuicem manere coge apud nos,

Neque foras iube non volentem ire

Neque dormientem excita. & Simonides, quemcumque no-

Thoracatum vino mollis somnus corripueris, [ström]

Neque vigilantem in e iuuat dormire:

Omnis enim coacta res molesta est.

Bibere verò volens alando quis misceat:

Non omnes noctes contingit suavia pati.

At ego, cum cum enim habeo suavis um;

Somni sedatoris malorum n memor ero domum profectus.

Ostendam autem quod vinum iunctissimum est viro potatus:

Neque enim sobrius sum, neque valde ebrius.

Quisquis autem praterierit potus modum, non amplius ille

Sua iustum lingua compos est neque mentis:

Loquitur autem insano, quae sobriis videntur turpia:

Veretur verò facere nihil, quando ebrius fuerit:

Antè qui erat sapiens, tunc stultus. Sed in hac

Cognoscens, ne bibe vinum supra modum:

Sed aut, priusquam potus sis, surge, ne te urgeat

Venter cum malum seruum inquit diuum.

Aur praesens ne bibes tu verò habes hoc vanum

Calicis semper, propter quod sane potus es

Hic enim fertur amissa gratia ille verò proponitur:

Alium diu libas, alium in manu habet.

Πολλοὶς αἰ ζήλωτες ἐεαίνεο τῆ'δε πολιτῆ',
 Οὗτοι ὡς περὶ τῶν ἐδνθ' ἀξιῶ εἶ.
 Οὗτοι σύμμερόν' ὅτι γυνὴ νῆα αἰδρεῖ γέροντι·
 Οὐ γὰρ πηδαλίῳ κείδετα, ὡς ἀκατῶ.
 Οὐδ' ἀγυρᾶν ἔχουσιν, ἀπορρήξασα δ' εἰσραῖ
 Πολλάκις ἐν νυκτὶ δῆλον ἔχει λυμένα.
 Μὴ περ' ἐπ' ἀφύκτοις νόοι ἔχει μινδὶ μύθοινα
 Χοῆμασι, τῆ' αἰεὶσις γίγνεται κδδμία.
 Εὐμαρὶς τε χεῖμα θεοὶ δόσαν, ὅτε τι δαλόν
 Οὐτ' ἀγαθόν χαλεπῶ δ' εἰς μακρὸν δ' ἔχει
 Αἰφ' αἰετῇ πείβου, καὶ σοὶ τὰ δέημα φίλ' ἴσω.
 Μινδὶ σε νινάτω κέρδῳ, ὅτ' αἰχρὸν ἴου
 Μινδὶν τῆ' δ' αἰεὶσις μύθιν κατέρυκε παρ' ἡμῖν
 Μινδὶ θυραζέ καλὸν ἐκ ἐδέλονται ἴναι.
 Μινδ' δ' ὁδόντ' ἐπ' ἄλκις Σμωνίδι ὄντινα ἔμνῳ
 Θωρηχθεὶς τ' οἶνα μαλ' ἀνὰς ὕπνῳ ἔλαι.
 Μινδὶ τὸν ἔχρυστον καλὸν αἰεὶσις καθεύδον.
 Πρὸ γὰρ αἰχρῶν χεῖμα σῖσιον ἴεν
 Τῷ πίνει δ' ἐδέλονται ὡς αὖτις εἰν χρεῖται·
 Οὐ πᾶσαι νύκτες γίγνεται ἀλὰ παθεῖν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μέθον γὰρ ἔχει μινδὶ (ὡς εἶναι)
 Τῇσι λισσάμεν μινδὶ σμωνίδι ἔλαι δ' ἴναι
 Δείξω δ' ὡς εἶναι χαλκίστατ' αἰδρεῖ πεπύδα.
 Οὐτὶ πρὸ νήσω, ἥτε λίλυ μύθου.
 Οἱ δ' αἰεὶσις ὡς αὖτις πᾶσι μέθον, ἐκ ἴπκῃ
 Τῆς αὐτῆς γλώσσης κατέρυκε, ὡς ἴναι.
 Μινδὶν δ' ἴπκῃ λαμνα, τὰ νήσω εἰδῆται αἰχρῶ·
 Αἰδῆται δ' ἴρδων ἐδνθ' ἴται μύθου.
 Τοσφρὶν εἰὼν πύφρον, πῆτε νήσω δῆλ' οὐ ταῦτα
 Γινώσκων, μὴ πῖν' εἶεν ὡς βολάδω.
 Ἀλλ' ἡ πῖν' μύθου ὡς αὖτις το, μὴ σε βιάδω.
 Γαστήρ, ὡς τε κακὸν λῖπειν ὀκμήριον.
 Ἡ πορὶν μὴ πῖν' σὺ δ' αὖ ἔχει τὸ το μύθου
 Τῆς κατέρυκε αἰεὶ τῶν αἰεὶ το μύθου.
 Ἡ δ' ὡς εἶναι φιλοτιμῶν, ὡς ὡς αὖτις
 Τῷ δ' αἰεὶσις αἰεὶσις, τῷ δ' ὡς αὖτις ἔχει.
 α

Negare non nosti, inuisitum sanè n̄ est,
 Qui multos bibens nil ineptum dicet.
 Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
 Inuicem iurgia longe prohibentes,
 In medium loquentes simul cum uno & cum omnibus;
 Et sic conuiuium / i non incundum.
 Insipientis viri simul & sapientis, vinum: quando sane
 Potatur supra modum, lenem facit mentem.
 In igne quidem aurum & argentum periti viri
 Cognoscunt: viri verò vinum indicat mentem,
 Et quantum libet sapienti: quod supra modum bibens ex-
 ita ut deturpet etiam eū qui prius erat sapiens [sollicitus,
 Vno grauior caput & Onomacritus; & mihi vim infero
 Vinum, & mentis non amplius ego sum condus
 Nostra: at domus circumcurrit, sed sanè surgens
 Tentabo num forte & pedes vinum habeas,
 Et mentem in pectoribus timeo autem ne quid stultum
 Faciam ebrui, & magnum dedecus habeam.
 Vinum potatum copiose, malum est: si verò quis ipsum
 Bibat sapienter, non est malum, sed bonum.
 Venisti sanè & Cleariste, profundum pontum permensus
 Huc ad nihil habentem, & miser, nihil habens.
 Nauis sanè lateribus transstra supponemus nos
 O Cleariste, qualia habemus, & qualia tribuunt dē.
 Eorū autē quæ sunt optima, dabimus: si verò quis venerit,
 Iupiter, amicus qui sit, dicā ei Recūbe, ut amicitia habes.
 Neq. quid eorum qua suspicantur seporam; neq. quid maius
 Tui causa hospitij, aliunde offeremus
 Si verò quis percontetur de mea vita sic illi dicito:
 Ad bene quidē, d. difficulter; ad difficulter verò, valde bē.
 Sic vi unum quidem hospitem patrium non destitueam, [na-
 Xena verò pluribus non possim prabere.
 Non te frustra & Plute mortales colunt maxime:
 Quæra enim facile mala fers.
 Item diuitias quidem habere bonos par est:
 Paupertas verò malo congrua viro ferre.

C **W**

Meu mihi ob pubertatem & senectutem exitialem.
 Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem.
 Neque quemquam prodidi amicum & fideliem socium,
 Neque in meo animo servile quidquam inest.
 Semper mihi, carum cor exsultat quando audire
 Tibias sonantes desiderabilem sonum.
 Lator verò bene bibens, & bene carenti tibicinè audiens.
 Lator verò & benefonam manibus lyram moderans.
 Nunquam servile caput rectum natum est;
 Sed semper obliquum, & cervicem obliquam habet:
 Neque enim ex scilla rosa nascuntur, neque hyacinthus;
 Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
 Nullus vir, amice Cyrene, compedes fabricat sibi.
 Si non meavi mentem decipiunt dæ.
 Time, ne hanc civitatem, ô Polypada, inuria
 Qua Centauros crudimores, perdat.
 Oportet me ad amissam & rectam rationem hanc indicare
 Cyrene causam: quoniam que utriusque dare,
 Matibus, aut usque & ardentibus sacrificiis;
 Ut non erroris tu pe probrium habeam.
 Neminem unquam malo urge, sed iusto
 Beneficentia nihil est melius.
 Nuncius muræ bellum mæ tilacryorum excidat,
 Cyrene ex procul conspicua, apparet specula.
 Quin equi mihi velocibus frenas
 Hostilibus enim ipsas viri occursuros video.
 Non multo spatio pertransilunt semitam:
 Dissimulam mentem fallunt dæ.
 Oportet tolerare grausibus in doloribus constitutum virum.
 Aque à diu petere liberationem immortalibus.
 Considera: periculum sanè in novacula stat acies.
 Aliàs multa habebu, aliàs pauciora:
 Ita ut neque valide abundans posse strombus fias,
 Neque in multam opulentiam evadas.
 Sit multa alia quidem me habere, plerosque verò largiri
 Ups hostium amicum habendam.

ΓΝΟΜΑΙ ΕΛΕΓ.

37

Οἱ μοι ἰγόν ἦεν κ' ἡ γήραθ' ἀλομήσιο.
 Τού μ' ἐσφραζομένης δι' ἀπαρισταμένης.
 Οὐτί πια φερύδωλα φίλον κ' πῶς ἐταῖρον,
 Οὐτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον ἔδεν ἶνι.
 Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται ὅπως ἀκούσῃ
 Αὐλῶν φθεγγόμενων ἡμετέρας ὅπα.
 Χαίρω δ' ὅσ' πιπτον, κ' ὅσ' ἀνιπτήρος ἀκούων,
 Χαίρω δ' ὅσ' φθογῶν χερσὶ λυβέν ἔχων.
 Οὐποτε δουλείη κεφάλη ὀδυρεῖα πίθουκεν.
 Ἀλλ' αἰεὶ σκολιὴ κ' αὐχένα λοξὸν ἔχῃ.
 Οὐτί γδ' ἐκ σκέλης ῥόδα φύεται, ἔθ' ὑάκινθ' ὅ,
 Οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τεχνὸν ἐλθούρεον.
 Οὐτί αἰὲρ φίλε Κύρνε πίδαξ χαλκὸς ἔσται,
 Εἰ μὴ ἐμὴ γνῶμῃ ἐξ ἀπατῶσι θεοί.
 Διμάχῃ μὴ τῶνδε πόλιν Πολυπαῖδ' ὕβρει,
 Ἡσφ' Κενταύρου εἰμοφάγῃ, ὀλέσθ'.
 Χρή με πρὸς σταθμῶν κ' γνῶμῶν τῶνδε διχάζεσθαι
 Κύρνε δίκῃ, ἴσον τ' ἀμφοτέροισι δοῦναι.
 Μάστιγι, οἰωνοῖς τε, κ' αἰδομένοισι ἱεροῖσιν,
 Οφρα μὴ ἀμασλακίης αἰχρῇ ὄνειδ' ἔχω.
 Μηνδενα πῶ κακότητι βιάζω, πρὶν δ' ἀδικῆναι
 Τῆς δουρατῆς ἔδεν ἀρεῖτερον.
 Ἀγέλαθ' ἀφθογῶν πόλειοι πολὺ δακρυῶν ἐγείρει
 Κυρὶν, δὲ Τηλαυγέθ' φαιτόμεθ' σκοπῆς.
 Ἀλλ' ἴπποισι ἐμὸν ταυπηρύχασσι χαλκοῖς
 Διόνων δ' ὅσ' αἰδοῖν αἰτιάσθ' ὀδύει.
 Οὐ πολλὰ τὸ μισθὸν διαπορήσονται κέλευθον,
 Εἰ μὴ ἐμὴ γνῶμῃ ἐξ ἀπατῶσι θεοί.
 Χρή τε λῆμ' ἀλατῶσιν ἐν δῆμοις κείνοισιν αἰδοῖν
 Πρὸς τὴν δέων αἰτεῖν ἐκλίσιν ἀθανάτων.
 Φερίξ' ἐκιδνωσὶ τοῖς ἐν ἐξουσίᾳ ἴστα ὀκμή.
 Ἀλλὰ τε πόλιν ἔχεις, δῆμον τε παυρότερον.
 Ως περὶ μὴτε λίαν ἀπνοὴν κτεάτεσσιν ἔχεις.
 Μήτε σὲ γ' ἐς πολλὰ χρημοσιώων ἐλπίσας.
 Εἴ μοι ταῦτ' αὐτὸν ἔχῃ, τὰ δ' ὅσα πολλὰ ὀπιδουῶν
 Χορεύεται τῇ ἰχθύνῃ τοῖσι φέροισι ἔχῃ.

Vocari verò ad convivium, sedere autem iuxta bonum
 Virum oportet, sapientiam omnem scientem,
 Causa intelligenda, quando aliquid dixerit sapiens, ut do-
 Et hoc ad domum lucrum habens abeat. [caeris,
 Pubertate me oblectans luto: diu enim sub
 Terra, amissa anima, iacebo sicut lapis
 Mutus: linguam autem amabilem lucem solis.
 Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil amplius.
 Opinio quidem hominib. malū magnū est, experientia autē.
 Multis inexperiam opinionem habent bonorum. [optumū:
 Bene habeo, bene habe, quid nuncium alium mittis?
 Beneficij facile est nuncium.
 Amici me produnt: quoniam inimicum fugio,
 Tanquam gubernator chæradas marinas.
 Facile magis ex bono facere malum, quàm ex malo bonū:
 Ne me doce: non id atatus sum ut discam.
 Odi malum virum: obnupta verò adsum,
 Parva autem leuens habens mentem.
 Odi verò mulierem circumcursantem, virumq. procacem,
 Quicumque alienum vult arum arare.
 Sed qua quidem praterierunt, impossibilia sunt factū
 Opera: qua autem post erunt, cautioni sint cura.
 Omnibus sanè periculum in rebus, neque quis novus
 Quò appulsurus sit, re incipiente.
 Sed hic quidem celebrari tentans, non providens,
 In magnum incommodum & grave cecidis.
 Sed bene facienti Deus omnia componit,
 Successum bonum, liberationem stultitia.
 Tolerare oportet qua dant dū hominibus mortalibus,
 Facileque ferre utramque sortem.
 Neque malis agrotans ange mentem, neque bonis
 Oblecteris repente, antequam finem extremum videris.
 O homo, inter nos depracul finis amici:
 Prater hanc, omnis rei est satietas.
 Din sanè & amici finis: ceterum etiam aliis conuersare
 Viris, qui tuam magis norunt mentem.

Εκκληῖα δ' εἰς δαῖτα, παρίζεα δ' ὅ παρ' ἐσθλόν
 Αἰδέσθαι χρεῖν σοφίῳ πάντων ὅστις ἀμόνον
 Τοῦ σκυλεῖν, ὅπου αἵ τι λίγρ' ὀφθαλμοὶ διδραχμῶν
 Καὶ τὺτ' εἰς εἶκον κέρδιον ἔχον ἀπίης.
 Ἦβη τερπόμεν' παίζω δαεῖν γόινεσθαι
 Γῆς, ἐλίσσαι φυλῶν κείσμεν, ὅς τε λίθον
 Αφ' οὗτο, λείψα δ' ἔρεπιν φάσκειν ἡμίονο.
 Εμπης δ' ἐσθλὸς εἰς ὅσον ἔφομα κέν ἐπ.
 Δόξα μὲν αἰδρωμένοι κακὸν μέγα, ποῦρα δ' αἰετὶν
 Πολλοὶ ἀπειρήτων δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 Εὖ ἔρδω, ὅτ' ἀεὶ τίς κ' ἀγέλον δῆεν ἰδιώεις
 Τῆς θυεργίας ῥυθμὸν ἀγέλειν.
 Οἷμι φίλοι προδιδύσκον ἔπει τον γ' ἔχουσ' ἀγέλον
 Ωστε κυδερνῆτας χροιάδας εἰσδησίας.
 Ρηῖδιον ἐξ ἀγαθοῦ θείναι κακὸν ἢ κ' κακὸν ἐσθλόν.
 Μὴ με δίδασκ' ὅτι πάλιν εἰμὶ μαθεῖν.
 Εχθαίρω κακὸν αἰδέσθαι καλυψαμένη δ' πέφειμι,
 Μικρῆς ὀρνιθῶν κούφοι ἔχουσιν ὅσον.
 Εχθαίρω δ' ἡμῶν καὶ ποσειδῶνα, καὶ ἔρτα μαρτυροῦν
 ὅς τιν' ἀλλοτεῖν βύλιτ' ἀφ' ἑσθλῶν ἀρῶν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προδιδύσκον ἀμύχαν' ἔτισι γυμνάσι
 Ἔργα τὰ δ' ἐξοπίζω τῇ φυλακῇ μάλιστα.
 Πᾶσιν τι κινδυνῶν εἰς ἔργμασι τὸ δὲ τις οἶδε
 Ποῖ ὅστις μάλιστα, πρὸς ἡμᾶς ἀρχομένη.
 Ἀλλ' ὅ μ' ὀδοιμῶν πειρομένη, ὅτ' ὀρνιθῶν,
 Εἰς μεγάλῳ ἀτλῶ κ' χαλεπῶ ἔπαιον
 Τῶ δ' ἡμεῖς ποιῶντι θεὸς ἀεὶ πάντα τιθεῖς,
 Σιωπῶν ἀγαθῶν, ἔκλειον ἀσφραγίσας.
 Τολμᾶν χεῖρ' ἀπὸ διδύσι θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Ρηῖδιος δ' φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχον.
 Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 Τροφῆς ἐξ ἀπίης, πρὶν τίλῃ ἀκρὸν ἰδεῖν.
 Ἀνδρῶν, ἀλλήλοισιν ἀπὸ πρῶτον ἀμῶν ἐπαίον
 Πάλιν τοῦτε πάντες χρημάτων ὅς τε κόρος.
 Διὶ δὲ κ' φίλοι ἀμῶν ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ἐμλεῖν
 Αἰδέσθαι, οἳ τὸν σὺν μέλλουσιν ἰστασι νόον.

Non me sibi dixisti itans per viam quam & prius
 Agibas furans nostram amicitiam
 Porij, & dysque inimicè, & hominibus infidelis,
 Frigidum qui in si u varium habebas animum.
 Talia virò & Magnetæ perdidit facinora, & iniuria,
 Qualia nunc sacram hanc civitatem occupant.
 Multo sanè plures quàm fames, satietas perdit iam
 Viros, quotquot portione sua plus habere volebant.
 In initio, mendacij modica gratia, atque in fine:
 Turpe sanè lucrum & malum utrumque.
 Est; neque quidquam pulchrum est es quem mendacium
 Viro, nisi exierit primum ex ore. [comitetur
 Non difficile est vituperare propinquum, neque ipsum
 Laudare: improbis viris hac cura fuit
 Tacere autem non volunt mali mala garrientes,
 Sed boni omnium modum sciunt habere.
 Neminem prorsus bonum & moderatum virum,
 Eorum qui nunc sunt hominum, sol aspexit.
 Non admodum hominibus ex animi sententia omnia fiunt:
 Multo enim mortalibus præstantiores sunt immortales
 Multum in anxietatibus versor, mœrens corde:
 Summam enim paupertatem non præterterrimus,
 Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem:
 Omnibus verò hominibus ea inest mens.
 Omnigena nequitiæ inter homines sunt:
 Omnigenaq; virtutes & vitæ artes.
 Difficile est sapientem apud insipientes multa loqui,
 Et tacere semper: hoc enim non est possibile.
 Turpe sanè est ebrium apud viros sobrios esse:
 Turpe verò, si sobrius apud ebrios manent.
 Pubertas & iuventus alluat mentem viri;
 Multorum verò effert animum in errorem.
 Qui non animi libidine fortior est mens, semper innoxius,
 Cyne, & magnis versatur in erroribus.
 Consulta bis & iter quodcumque tibi in mentem venerit:
 Necnon enim profecto præcepit vir est.

Vires.

Οὐ μ' ἐλάθες φοιτῶντα· ἐμάξιπὸν, ὡς ἄρα καὶ πρὶν
Ἡλᾶσθαι, κατέπλεον καὶ τῶν φίλων.

Βρὲθεῖς τὸ ἔλεος, καὶ ἀποστόματα ἔπαυσε.

Ψυχρὸν δὲ οὐ κόλπου ποικίλον ἔχει ὄφιν.

Τοιαύτῃ καὶ Μαθήματα ἀπολείπον ἔργα καὶ ὕβρις.

Οἷα παρῶν ἱερῶν τὰς δὲ πόλιν κατέχῃ.

Πολλοὶ τοὶ πλεόντες λιμοῦ καὶ θανάτου ἄλυσαν ἡδὴ

Ἄνθρωποι, ὅσοι μερίους παλαιόν ἔχον ἔθελον.

Ἀρχὴ ὅτι ψάλλει μετὰ χάριτος, ἐν ᾧ παύεται

ἐὶς ἄνθρωπον καὶ δὲ καὶ κατενόησαν

Γίνονται· ὁ δὲ πάλιν ὅτι ψεύδεται· ἀποκρίσας·

Ανδρὶς, καὶ ἐξέλθῃ πρὸς τοὺς ἀπὸ συμφορῆς.

Οὐ γὰρ ἐπὶν ψέξαι τὸν πλησίον, ἀλλ' ἐκείνους αὖτ' ἐπὶν

Αἰνῆσαι· ὁψλοῖς αἰδοῦσι ταῦτα μέγαι.

Σιγαῖν δὲ καὶ ἑτέροις κακοῖς κακῶς ληγάζοντες·

Οἱ δὲ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴστανται ἔχον.

Οὐδένα πικτήσω ἀγαθόν ὑμῖν ποτε αὐτὸς

Τῶν γὰρ αἰσθητῶν ἡ ἐλπίς καὶ οὐκ ἔστι.

[illegible]

Πολλὸν γὰρ Σιμὼν κρίνομεν ἀπαθῆναι.

Πόλλ' ὅτ' ἀμνηχανήσῃσι κυλίσδομαι, ἀχτύμφοι Ⓢ ἰούρ·

Ακριβὴ γὰρ πέντε καὶ ἑκατὶ εἴκοσι ἔτη.

Παῖς τις ἀλάστον αἶθερον πίει, ἅτις ἐν πτερύγεσσι·

Πάντη δ' αἰσθητοῖς αὐτὸς ἐνείη νόϛ.

Πατοῖα κακότητος οὐ μὲν οὐ ποιεῖται ἔκαστος,

Παιδεία δ' αὖτε καὶ βίοντε παλάμῃ.

Ἀρχαίοι φρονέοντες παρ' ἄφρονι πάλι ἀγνοῦσιν.

Καὶ σὺ γὰρ αἶψά τοι γένησιν δυνάστης.

Διχρὲν τοι μὲν ὅντα παρ' αἰθέρα γαῖαν τε καὶ ὕδωρ·

Λίχρον δ' εἰ νύ ποτε παρ' ἐμὸν οὐκ ἔμεινεν.

Ἦδη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός.

Πολλῶν δ' ἑξαίρει θυμὸν εἰς ἀρετῆς κλίμα

Εἰς μὴ θυμὸς κρίσῃ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ νόμος

Κύριε τι καὶ μεγάλας κοίτης ἐν ἀρεσκίαις.

Βασιλεὺς δὲ καὶ τοὺς ὁμοῦς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐκείνου.

Απαιτῆς ἡ' τῆς λείψας αἰῶς τελευτῆς.

Viros bonos sequitur consilium & pudor:

Qui nunc inter multos reuera sunt pauci.

Spes & periculum inter homines sunt similia:

Hac enim grauis sunt numina: viro

Saepe prater opinionem & spem contingit inuenire

Res virorum: consilium verò non respondit finis.

Non sane molestia afficit ullus neque amicum neque in-

Nisi seriam rem consequaris.

[micum:]

Multi apud craterem amici sunt sodales:

In seria autem re pauciores.

Paucos curatores fideles inuenias, licet sodales,

Positus in magna animi anxietate.

Iam nunc pudor quidem inter homines perit,

At impudentia terram obit.

Hec improba paupertas, cur me in insidens humeris

Corpus deturpas, & mentem nostram?

Turpia autem me non volentem vi & multa doces:

Bona quippe ab hominibus & honesta edictum.

Beatus sim, & diis charus immortalibus,

(Cyne: virtutem verò aliam nullam amo.

Tecum Cyne affecto male moreremur omnes:

Sed sanè alienus dolor diem unum durat tantum.

Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neque lon-

Gande: quoniam est viri omnia ferre boni.

Neque iurare oportet tale quid: Nunquam res hac erit:

Di; etiam succensent, quibus adest finis.

Et facere tamen aliquid oportet: & ex malo bonum factum

Et malum ex bono & pauper vir

[est,

Status vade dives enasit & qui valde multa acquisiuit,

Derepente omnia utique perdidit nocte una.

Et sapiens peccauit, & insipientem saepe gloria

Secuta est: & honorem istam qui malus erat inuenit.

Si quidem opes haberem Ô Simonide, quales noxi,

Non possem morere bonis congregiens:

Nunc autem me cognoscentem praterit: sum verò mutus

Opibus, multum licet melius adhuc sciens.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἵπτι γινώμη τε καὶ αἰδώς,
Οἷ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρικέας ἐλίσσει.

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνδράσι ποιεῖ ἑμῶσι

Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλὰ μὲν παρ' δόξαι τε καὶ ἐλπίδα γίνεταί τις εἴη

Ἐργ' αἰδέσθαι βέλαις δὲ καὶ ἐπὶ χυτο τέλει.

Οὗτοι κίνδυνος εἰς ὅτ' ὄντοισιν, ὅτε τ' ἔχθρον,

Εἰ μὴ σπουδαῖα φρήματα αἰπιτύχαις.

Πολλοὶ παρ' κρητῆρα φίλοι γίνεταί τις ἑταῖροι

Ἐν ᾧ σπουδαῖα φρήματα πνεύματι παύειν τε.

Παύροις κηδεμόνας πτοῦν δῦραις καὶ ἐταῖροις

Κείμηνος ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμνηστία.

Ἦδη νῦν αἰδώς μὲν ἐν ἀνδράσι ποιεῖ ὀλωλες,

Αὐτὰρ αἰδεῖν γὰρ ἐπὶ πτοῦν φείδι.

Ἀσφλὴ πτοῦν, τί ἐμοῖσι κηδεμόνῃ ἄμοις,

Σῶμα κηδεμῶν καὶ γόνυ καὶ ἡμέτεροι;

Αἰχρὰ δ' ἐμὲ καὶ ἐθέλοντα βίην καὶ πολλὰ διδάσκει,

Ἐσθλὰ παρ' ἀνδράσι καὶ καλὰ ἐπὶ πτοῦν;

Εὐδ' αἰώνι εἶλω καὶ θεοῖς φίλος ἄθανάτοισι,

Κύρην ἀρετῆς δὲ δῆης ὑδμεῖς ἴσθμεν.

Σὺν σοὶ Κύρην παῖδον τε καὶ κῶς ἀνιμῶν παῖτες

Ἀλλὰ τοὶ ἀλλότρενον κηδεμῶν ἐφημέριοι.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσι ἀσὺ φρίνα μὴδ' ἀγαθεῖσι

Χῶρ' ἐπεὶ εἰς αἰδέσθαι πάντα φέρειν ἀγαθόν.

Οὐδὲ ἐμῶσι χρεὶν τῷ τέτι, μήποτε φρήματα τὸ δὲ ἴσται

Θεοὶ καὶ γὰρ ταυμῶσ' αἴτιι ἐπὶ τέλει.

Καὶ φρήμα μὲν τοὶ τι καὶ ἐκ κακῶν ἐσθλὸν ἔχουσι,

Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθῶν καὶ τε πτοῦν καὶ αἴνη

Αἴψα μάλ' ἐπὶ πτοῦν καὶ δὲ μάλ' ἀπολλὰ πεπασται

Ἐξ ἀπίνης παῖτ' οὐκ ὄλεσε τυκτὶ μῆν.

Καὶ σὺ φρον ἡμερτε, καὶ ἀφρονι πολλὰ καὶ δοξα

Ἐσθλὰ καὶ τιμὴ καὶ κακὸς ὅν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρεὶν ἔχουσι Σιμωνίδην, οἳ τ' ἀφ' ἡδύς,

Οὐκ αἰ αἰσώμην τοῖς ἀγαθοῖσι σιωπῇ

Νῦν δὲ με γινώσκοντα παρίσχει εἰμὲν δὲ ἀφρονος

Χρησμοῦν, πολλὰ γὰρ γινώσκοντες ἡμεῖς ἵπτι

Quare nunc firmitur vela non expasit.

Melior ex pinto vitem per tenebrasam.

Exhaustire autem. tantinam non volunt: superat autem mare

Utrumque nauis parietem: unde valde qui d'ffile

Servatur. illi verò dormiunt: gubernat rem qui dē fecerunt

Bonum licet, qui custodiam habebat peritē. [quiescere

Opes autem rapiunt vi: decor verò perit:

Divisio autem non amplius aequaliter fit in medium.

Baili verò imperant, mali autem super bonos:

Timeo ne quo moto nauem fluxus absorbeat.

Hac mihi enigmaticè dicta sint, occulta a probis:

Cognoscere autem potest qui etiam malum si sapiens sit.

Multi diuitias habent imperiti: alij autem honesta

Quarunt graui oppressi paupertate.

Facere autem utrisque impotentia inest:

Prohibente enim hos quidem opes illos verò mens.

Non licet mortalibus aduersus immortales pugnare,

Neque dicam dicere: nemini hoc fas est,

Non oportet pascere quod non pascendum sit:

Neque facere quod non melius sit perficere:

Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,

Est te Neptunus gaudium amici reducat.

Multos sanè satietas viros perdidit insipientes:

Nosse enim difficile est modum quando bona adsunt

Non possum tibi d' animo præbere necessaria omnia:

Tolera: nam pulchra non utique in solus amas.

Bone quidem habente me, multi sunt amici: si verò quid

Incideris, pauci fidelem habent mentem. [grauis

Uulgò autem hominum virtus unica est hac,

Ditescere: sed aliarum rerum nullus sane est usus,

Neque si iustitiam quidem habeas Rhodamanti ipse,

Pluraq; scias quàm Eolides Sisyphus:

[Qui etiam ex inferno multiscientia sua rediit,

Persuasit Proserpina blandis verbis,

Qua hominibus præbet obliuionem, ladens mentem:

Alia verò nouum quib' hoc considerauit,

Μηδὲ γὰρ πῶς ταῦτα διὰ δικαιοσύνης·

Αιφροτίεροι παίχων· ἡ μάλα τις χαλεπῶς

Ἐπειδὴ γὰρ οἱ φυλάκων εἶχα ὁπλισμένους·

Δαπνός δ' ἐκ ἑτ' ἴσους γένετ' εἰς τὸ μέσον·

Δεικνύει μὴ τὰς καὶ ἡ γὰρ καὶ πᾶς.

Γινώσκου δ' αὖτε καὶ κακόν, αὖ σοφός ῥ'.

Ζητῶσι χθιὲν ἢ τριτόμηνι ποίη.

Εἰρηὴ καὶ οὐκ ἔστι χαίρετε, εὐὸ ὅτι

Οὐδὲ δὲ ἴσμεν εἰπεῖν ὅτι καὶ τὸτο δέμας.

(1) ὁ δὲ ἔρδην ὁ πικρὰ ἴον ἢ τελεσται.

Και σε Πιστά δώσω χάριτα φίλοι αγαθοί.

Γινώσκουσιν ὅτι καὶ ἡ πόλις αὐτῆς, ὅτι καὶ ἡ πόλις αὐτῆς.

Τίπλασι' ἐν ᾗ καλὸν ἐπὶ σομῶν ὁ ἄνθρωπος.

Εγνώσθη, πάντες ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου.

Πλάττειν τὸν δὲ ἄλλον κύναν ἀρ' ὡς οφείλει

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

... ..

SECRET

Quemennaque sanè mortis nigra nebulâ obtexorit,
 Venerisque in horridum locum mortuorum,
 Nigrasque portas transferit, qua mortuorum
 Animas cohibent, et si recusantes:
 Verum tamen & illinc Sisyphus rursus rediit heros,
 Ad lucem solâ, sua multiplici peritia,
 Neque si falsa quidem facu verâ similia,
 Linguam habens bonam Nestoris divini:
 Celiviorque fueris pedes velocibus Harpygiis,
 Et filius Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
 Ac certè oportet omnes sententiam hanc reponere,
 Quod divitia plurimum in omnibus habent potestatem.
 Aequaliter porro divites sunt, in cui multum argentum est.
 Et aurum & terra ferrifera campi,
 Equiq; muliq; & cui ea quibus opus est adsunt
 Ad ventre & laterib. & pedi voluptatem percipiendâ
 Ex puero & muliere, quanao verò illorum venerit
 Tempus, & cum pubertate sit congruum:
 Hes sunt divitia hominibus, nam superfluas omnes
 Opes habens nemo venit in infernum:
 Neque pretia dans, mortem fugerit, neque graves
 Morbos, neque malam sortem instantem.
 O Iupiter pater, utinam sit diis tibi tum: scelesti quidem
 Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum,
 Animo improba facinora: in mente autè quisquis immanis
 Fecerit, deos nihil curans:
 Ipsum postea rursus luctu mala: neque postea
 Patri improbitas liberu sit malum
 Sed filij, qui cum sint iniusti patris iusta cognoscentes
 Faciunt, & Saturnio, tuam iram reverentes,
 Denuo iusta inter cives amantes,
 Ne quam transgressionem luan parentum.
 Hac sint beatis diis grata nunc verò qui patrat scelus,
 Effugit: pœnam autem aliam postea firi.
 Et hoc, o immortalium rex, quomodo est iniustum?
 Facinora qui vix extra est iniusta

Θιπτα δὴ θανάτοι μὲν νίφθ' ἀμφικαλύψαν
 ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ὀποφθιγγόν·
 ἔνθα δ' αὖτε πύλας ὄφρα μείψαται, αἵ τε θνήσκοντες
 Ψυχὰς εἰργάζονται καὶ ἄρ' αἰαινομένης.
 Ἀλλ' ἄρα κ' ἐκείθεν Σίσυφ' ἄλλαν ἤλυθεν ἥρως
 ἔε φα' ἔ' ἤϊεν σφῆσι πολυφροσύναι·)
 Οὐδ' εἰ ψάλλεα μὲν ποιοῖς ἰτύμοισιν ὁμοῖα,
 Γλαῶνται ἔχον ἀγαθὸν Νίσυρος αἰτιδίων·
 ἑκὼν περ δ' εἶνδρα ποδῶν τὰ χεῖρ' ἀπ' ἐμῶν,
 Καὶ παίδων βερίη τῷ ἄφ' αἵσι ποδῶν·
 Ἀλλὰ γὰρ χεῖρ' αἰσάντας γυῖον τὰύτῳ καταδέδωκε,
 ὣς πλὴν τ' ἄλλ' ἔτι πᾶσι τὸν ἔχ' ἀνέστη.
 Ἰσὺν τι πλυνῶσιν, ὅτ' αὖ ποδὶς ἀγρυπνέει,
 Καὶ χερσὶν ἐν γῆς πυρροφόρου πεδία,
 Ἰπποὶ δ' ἡμίονοί τε κ' αἶψ' αὖτ' αἰετὸν παρέστη,
 Γαστρὶ τὰ κ' πλάθεις κ' ποσὶν ἄβρα παθεῖν.
 Παιδοὶ τ' ἡδὲ γυναικὸς, ὅταν δέ κ' τῶν δὲ ἀφ' ἑκάστης
 Πρὸς σὺν δὲ ἔβη γένεταί, ἀνυμνέει·
 Ταῦτ' ἄφ' αὖθις θνητοῖσι τὰ γὰρ ἀνέστη πῶτα
 Χρῖματ' ἔχον ἔδ' εἰς ἔρχε' εἰς αἰδῶν·
 Οὐδ' αἶψ' ἀποινα δίδωκε θάνατον φύροι, ἔδ' βαρεῖας
 Νέσσει, ἔδ' κακὸν γῆρας ἐπαρχόμενον.
 Ζεὺς πάντεσσι θεοῖσι φίλα, τοῖς μὲν δὲ θεοῖς
 Τέλει ἀδελφὴν καὶ σφιν τὸν γῆρας φίλον,
 Θυμὸν δ' ἔπειτα ἔργα μὲν φρεσὶ δὲ ὅς τις ἀσπίδ' ἔχει
 ἔργαζοιτο θοῶν μηδὲν ὀπιζόμενος·
 Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσασιν κακὰ μὲν τ' ὀπίσσω
 Παῖδες ἀπ' ἀπαιδίας πατρὶ γῆρας κακόν·
 Πᾶσι δὲ οἷτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νομῶντες
 Ποιοῦσι, Κρονίδῃ σὺν γόλον ἀζόμενοι,
 Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀσπίσι φιλοῦντες.
 Μήνιν ἰσχυρὰ σίλω ἀπὸ πίνειν πατέρων.
 Ταῦτ' εἰν μακάρεσσι θεοῖς φίλα, νῦν δὲ ὅ μ' ἔρδον
 Ἐκφύγει, τὸ κακὸν δὲ δῶκεν ἔπειτα φέροι.
 Καὶ τὸτ' ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς δὲ δίκαιον
 ἔργον ἔσπας αἰὲρ ἐκτὸς ἰὼν ἀδίκου.

Nullam iniquitatem habens, neque insurandum impium.
 Sed iustus existens non iusta patitur?
 Quis itaque & homo alius, respiciens ad eum postea
 Veneretur deos? & quem animam habeat,
 Quando vir iniustus, & sceleratus, neque quidquam viri
 Neque decorum iram timens,
 Contumeliam facit, diuitia saturatus: iusti verò
 Affliguntur, graui pressi paupertate?
 Hac discens, chore sodali iuste opes acquire,
 Temperatum animum habens sine peccato,
 Semper horum versum memor: ad postremum verò
 Probabis verbo frugi obtemperans.
 Iupiter quidem super hanc civitatem teneat in aethere ha-
 Semper dextram manum in incolumitatem, [bitans
 Aliique immortales beati dñ: sed Apollo
 Concinnet linguam & mentem nostram:
 Citharâ item sonet sacrum melos, atque etiam tibiâ:
 Nos verò libationibus deos placantes,
 Bibamus, inuicem inter nos loquentes,
 Nil Medorum metuentes bellum.
 Sic esse dicit, & meliorem latum animum habentes;
 Sine cura hilariter vivere
 Oblatos: longè verò malas series arcere,
 Senectutemque exitalem, & moris finem.
 Oportet Musarum simulum & nuncium, siquid eximium
 Nouerit sapientia, non inuidum esse:
 Sed alia quidem inquirere, alia verò offendere, alia verò
 Quorsum en uteretur solus sciens? [facere,
 Rhodius rex, ipse quidem turri munisti arcem,
 Alcibiæ Pelopi filio gratificans:
 Ipse item exercitum iniuriosum Medorum ab arce
 Hac ciuitate, ut tibi populi in latuita
 Verum mecum claram mittant hecatombas
 Delectari cithara & hilari cenando,
 Paanumq; chorus vociferationibusque iuxta circum altare.
 Profuso enim gurgine, pulchritudinem intuens.

Μὴ πὶ ὑπερβασίῳ κατέχων· μὴ δ' ἔρπον δι' ἔθνη
 Ἀλλὰ δίκαιον εἶναι, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν·
 Τίς δὲ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν φρεσὶ τῷτον· ἔπειτα
 Ἀζοῖτ' ἀδανάτοις, καὶ τίνα θυμὸν ἔχοντι
 Ὅπποῦτ' αἰὲρ ἀδικῶ καὶ ἀπατάλλω, ἢ τί τι αἰσθάνομαι
 Οὐτὶ π' ἀδανάτῳ μέλῳ διδύμῳ,
 Τρεῖζει πλέτω κακορημόν· οἱ δ' δίκαιον
 Τρύχον· χαλεπὴν τειρόμενοι στερήν.
 Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἐταῖροι, δίκαιος χεῖματα πάσιν
 Σάφρονα θυμὸν ἔχον, ἐκτὸς ἀπατάλλης.
 Αἰεὶ γὰρ δ' ἐπίοι μεμνημένον εἰς τὴν τιλῶν
 Αἰνέσας, μὴ δ' αὖ σάφρονι πειθόμενον.
 Ζεῦ μὲ τῆς δὲ πόλεος ὑπερφύχοι αἰεὶ εἰς νείων
 Αἰεὶ δ' ἔστιν ἰσὺν χεῖρ' ὅτ' ἀπηνυσταῖ.
 Ἄλλοι τ' ἀδανάτῳ μέγα κάρη δαΐ αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀρδράσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
 Ὅρμιλ' αὖ φθέγγοι δ' ἱερὴ γλῶσση καὶ αὐλὴ.
 Ἡμεῖς δ' ἀπονδᾶς δεοῖσιν ἀρεσάμενοι,
 Πίναμεν, χαίρειν ταμὲν δῆμόλοισι λέγῃτες,
 Μῆδιν δ' Μήδων δὴ δίοτες πόλεμον.
 Ὡς δ' εἴη, καὶ ἄμενον, εὐφρονα θυμὸν ἔχοντα,
 Νόσφι μεμνᾶσθαι εὐφροσυνῶς διάχην
 Τερπόμενοι, τιλοῦ δ' ἡγεῖσθαι ὑπὸ κῆρας ἀμυνόμεν
 Γῆρας τ' ἐλπίμεν, καὶ δαδάτοιο τίλῳ·
 Χρὴ μουσῶν θεράπειν καὶ ἀχέλου, εἴτε ἀφειαστῶν
 Εἰδὲν σοφίης, μὴ φθονεῖν τελέδην·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν μάθαι, τὰ δ' ἐν δυνάμει, δῆα δ' ἔπειτα
 Τί σφιν χεῖρηται, μοῦνον ὅππῃ δὲ μένῳ
 Φοῖβε αἰεὶ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσαι πόλιν ἄκρῳ
 Ἀλκιδος Πέλοπος παρδὶ χαρίζομενον.
 Αὐτὸς δ' ἔσχατον ὑβρίσῳ Μήδων ἀφρυκᾶ
 Τῆς δὲ πόλεως, ἵνα σοὶ λαοὶ ἐν εὐφροσυνῇ
 Ἡεὶς ἐσθ' χερσὶν κλέψας πῆμ' ὅπως ἑκατόμβῃ
 Τερπόμενοι κινᾶν καὶ ἔσχατ' ἑταλῶν,
 Παισίων τε χερσὶν, ἵα χεῖρ' ἵα τε σὺν ἀπείβωμ'·
 Ἡ γὰρ ἔγνω διδόν, ἀφρυκᾶ ἵσσοισι,

Et seditionem Græcorum populi corruptrice. Sed tu Phœbe
Propitius nostram hanc custodi civitatem.

Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram:
Venique in Eubœa vniuersum solum,

Spartamque Eurota arundinis feri claram urbem:

Et mo excipiebant alacriter omnes aduenientem:

Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum:

Adde nihil sane erat charius aliud patria.

Nunquam mihi cura recentior alia occurrat

Pra amabili sapientia: sed hanc semper habins.

Obletæ cithara, & saltatione, & carmine:

Et cum bonis bonam habeam mentem.

Neque quemqua pæcietum offensis factis improbis.

Neque quemquam ciuium sed iustus existens.

Tuam isipus mentem oblecta: metoformum verò ciuium

Alius tibi male, alius melius dicet.

Imos alius valde vituperat, alius laudat:

Malorum verò mentio si nulla.

Hominum autem inculpatum super terram est nullus:

Sed cui melius est: cuius non pluribus cura est.

Nullus hominum neque erit, neque ortus est,

Qui omnibus placens descendat in domum Plutonis:

Neque enim qui mortalibus & immortalibus imperat,

Iupiter Saturnus, hominibus omnibus placere potest.

Torno & amussi & gnomoene virum oracula consulentem:

Rectius oportet Cyne obseruare:

Cui nempe in Pythone deus respondens sacerdoti,

Vaticinium significauerit progui ex adyto.

Nec quicquam enim addens, ullum remedium inueneris:

Neque auferens, à diis delictum profugeris.

Rem passus sum morte indigna nihil inferiorem,

Sed aliarum omnium rerum Cyne molestissimam.

Amici me prodiderunt, ego verò inimicos accedens,

Videbo & eorum, quamnam habeant mentem.

Et mihi super lingua forti pede calcitrando insistens.

Præbet garrux, etiam sionem.

Καὶ στασὶν ἑμὴν λαοφθόρον δῆλ' οὐ φοβέ-
 ῖσθαι καὶ ἡμιτέρῳ τῷ δὲ φυλάσσει πόλιν.
 Ἠλθον γὰρ ἰχθῶν καὶ εἰς Σικελίῳ ποτὶ γαῖαν
 Ἠλθον δ' ἑυβοίης ἀμπελῆσι πεδίον,
 Σπαρτίῳ τ' εὐβοίῃσι δονακοῦ φονὰ γλαῖν ἄστυ·
 Καὶ μ' ἐξέλεον περφορένως παύτεσσι παρ' ἑρμῶν·
 Ἀλλ' ὅπως μοι τέρψις ὅτι φέρτατος ἦεν ἐκείνων·
 Οὕτως ὡδὲν ἄρ' ἔγωφ' ἔστιν δῆλα πάτερης.
 Μητοτὶ μαιμῆσθ' ἔστιν ἄλλο θαυμάσιον
 Αὐτ' ἐρατὴς σεύσης· δῆλ' αὖτ' αἰνέειν,
 Τριπτόμῳ φέρμῳ καὶ ἑρμιόμῳ καὶ αἰοιδῷ,
 Καὶ μὴ τῷ ἀγαθῷ ἰδὲ καὶ ἰχθυόμῳ·
 Μήτε τινα ξείνῳ δολοῦμῳ ἱερμασι λυγροῖς.
 Μήτε πρὸς ἀδελφῶν, δῆλ' ἀδελφῶν ἔστιν.
 Τῷ σῶν περὶ φέρτατος περὶ δύσιν ἔχων ὃ περὶ τῷ
 Ἀλλ' ὅπως περὶ κακῶς δῆλ' ἀμεινον ἔρεϊ.
 Τοῖς ἀγαθοῖς δῆλ' ἄλλα μέμφοι, δῆλ' ἰπαρτεῖ·
 Τῶν ὃ κακῶν μήμῳ γίγνεται ὡδὲ μία,
 Ἀνδρῶπων δ' ἀφ' ἑκτ' ὅτι χροὶ γίγνεται ὡδὲ εἰς.
 Ἀλλ' ὅπως περὶ μὴ πλείονος μέγιστον.
 Οὐδὲ εἰς ἀνδρῶπων ἄτ' ἔστιν ὡδὲ πρὸς πρὸς,
 Οὕτως πᾶσι ἀδελφῶν δύσιν ὡδὲ εἰς ἀδελφῶν.
 Οὐδὲ γὰρ ὅς ἐστιν ἑκτ' ὡδὲ ἀνὰ τῶν ἀδελφῶν
 Ζεὺς Κρονίδης ἐκτ' ὡδὲ πᾶσι ἀδελφῶν δῶν·
 Τόρῳ καὶ στείρῳ καὶ γνῶμον· ἀδελφῶν δῶν
 Εὐδύτερον χροὶ καὶ κύρῳ φέρτατος ἔστιν.
 Ὁππότε Πυθῶνι θεὸς χροὶ καὶ ἰπεία·
 Ὁμολῶ σῶν καὶ πρὸς ὡδὲ ἀδελφῶν·
 Οὐτὶ περὶ ἀδελφῶν καὶ περὶ ἀδελφῶν φέρτατος,
 Οὐτ' ἀφ' ἑκτ' ὡδὲ ἰπεία καὶ φέρτατος·
 Χροὶ ἰπεία καὶ ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν ὡδὲ πρὸς,
 Τῶν δ' ὡδὲ πᾶσι καὶ κύρῳ ἀδελφῶν.
 Οἷμα φίλοι περὶ ἀδελφῶν ὡδὲ ἰπεία καὶ φέρτατος
 Εἰδῶν καὶ τῷ ὡδὲ ἰπεία καὶ φέρτατος·
 Βοῦς μοι ὅτι γλαῖσιν καὶ ἀδελφῶν περὶ ἀδελφῶν
 Ἰπεία καὶ ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῶν ὡδὲ πρὸς.

Cyrene tamen quod fatum est pati, non licet effugere.

Quod verò fatum est pati, non timeo pati.

In valde durum malum venimus: ubi maxime

Cyrne ambas fatum corripiat moris.

Qui verò senescentes contemnunt parentes,

Horum quidem locus Cyrne medicus est.

Neque quemquam adiuvam tyrannum, sub spe lucrò id fore:

Neque occide deorum fœdera iniens.

Quomodo nobis sustinuit ad libicinem canere

Animus? terra autem moderator apparet ex foro,

Qua nutrit frugibus, in convivio gestantes

Flauisque comis purpureas coronas.

Sed agendum ò Scytha, tonde comam, sêda comestationem,

Luge verò si aueolentem locum pereuntem.

Fide opes perdidisti, diffidentia autem seruat:

Consilium verò difficile est amborum.

Omnia illa in cornu & in corruptione sunt: neq, quis nobis

Autor immortalium Cyrne deorum beatorum:

Sed virorum vis, & lucra multa, & iniuria,

Multis ex bonis in calamitatem protrahunt.

Dua sanè sunt potius lates miseriis mortalibus:

Sic membra resoluens, & inebriatio difficilis.

Morum verò per medium versabor: neq, mihi persuadibile

Neque quidquam non potare, neque nimis inebriari.

Vinum mihi in reliquis quodè placet: in uno autè displicet,

Quando scilicet armans me, virum contra inimicum agit.

Sed quando supra existens, infra sit,

Tunc domum ito, intermisso potus.

Bene quidem constitutum virum male cōstituerè, facile est:

Bene verò cōstituerè male cōstitutum, difficile est.

Calcibus insu'ta populo satius, parenteque stimulo

Acuto, & inquam graue circumponere:

Non enim unquā inuenies populum, domini amantem adeò

Hominum quotquot sol aspicit,

Iuppiter virum perdat caelestis, qui sodalem

Molli agarriens fultere vult.

Κύρι' ἔμπης δ' ὅ, τι μείρα παθεῖν, ἵα ἔθ' ὑποδύξῃ.

Οὐκ ἔμοίρα παθεῖν, ἔτι δίδουκα παθεῖν.

Ἡς πολὺ ἄρ' ῥηκτον κακὸν ἡκέρω, ἔνθα μέλιστα

Κύρνε σὺν ἀμφοτέρω μείρα λάβει θανάτω.

Οἱ δ' ἀπογνησκόοντας ἀπιδύζουσιν τοκῆας,

Τύτων περὶ χώρῃ Κύρι' ἐλίγη τελείῃ.

Μήτι' πν' αὖξαι τύραννον ὅτ' ἐλπίσι κέρδι' ἔσθ'.

Μήτε κτείνει, δεῶν ὄρνια στυγέμεν.

Πῶς ἡμῖν τίτληται ὑπὸ αὐλητῆρος ἀείδῃ

Θυμός, γῆς δ' ἔρος φαίνει) ἐξ ἀγρῆς,

Ἡτε τρέφει καρπύσιν, ἐν εἰ λαπίναις φορέονται

Ἐαυθῆσιν τε κόμῃσι πορφυρέοις στεφάνοις.

Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύδα κείρε κέλευ, δότοπαυς ἡ κῶμον.

Πένθ' δ' ὁ δῶδὴ χῶρον δότολιν ἔμενον.

Ἡς δ' ἡρήματ' ὀλίσσῃ, ὁ πρὶν δ' ἐσάσῃ.

Γνάμν δ' ἀγαλῆν γίγνεται ἀμφοτέρω.

Παῖτα τέδ' ἐν κεράμοις κ' ἐν φδοῖ, ἃ ὑδ' τις ἔμεν

Αἶψ' ἀθανάτων, Κύρνε, δεῶν μοκαφών.

Ἀλλ' αἰδρόων τε βίη, κ' κέρδεα πλῆλ' κ' ὄρεται.

Πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητα ἔβδλον.

Διαταί τοι πόσι' κῆρες δηλοῖσι βροτοῖσι,

Δίψα λειμνῆς, κ' μέθυσσις χαλιπῆ.

Τύτων δ' αὖτε μέσον στροφῆσομαι ὑδ' ἐμ' ἐκείνῃ.

Οὐτε π' μὴ πίνειν, ἔτε λίλυ μύθου.

Οἷν' ἐμὲ τὰ μ' ὅτ' ἀγαλῆς) ἢ δ' ἀγαλῆς.

Εὐτ' αἰδομένης μ' αἰδρα πορὶς ἐχθρὸν ἄγει.

Ἀλλ' ὅπῃται καδύφθοι ἐόν, ὑπὸ ἐνερθε γλῶσσῃ,

Τυτάνις οἷα δ' ἔμεν ταυσάμενον τόσι.

Εὐ μ' κείμενον αἰδρα κακῶς δέμεν θυμάρῃς ὄν.

Εὐ δ' ὅτ' ἐμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀγαλῆον.

Ἀλλ' ὅτ' ἐμεν δύμῳ κεινόμενον τύπῃ δ' κ' κίτῃ.

Οὐκ ἔτι, κ' ζώγλιον δύσλοφον ἀμφιπύθῃ.

Ὅτ' ἔθ' ὁ δῶδὴ δῆμον εἰλοδίσσεται ὄν.

Ἀνθρώπων, ὅποσιν ἐλέει καδύφθῃ.

Ζυγὸν αὖτ' ἐξολίσσεται ὁλύμπῳ, δὲ τ' ἐπὶ τῷ.

Μέγιστα καὶ κατὰ μῆκος ἐξασπῆς ἐδίλοι.

Suavia quidem & prius, sed multo meliora quam nunc,
 Quia miseris nulla est gratia,
 Sape civitas hac per rectorum nequitiam,
 Velut nauis inclinata secus terram currit.
 Amicorum verò si quidem quis videt me aliquid aduersi
 Cervicem avertens neque videre vult: [habentem,
 Si verò quidpiam mihi alacunde boni, qualia saepe contin-
 Multas salutationes & amicitias habeo. [gunt viros:
 Amici mi produnt, & non volunt quidquam dare,
 Viris apparenibus sed ego ultronea
 Serotinaque egredior, & matutina rursus ingredior.
 Cum gallorum vox auditur expergiscientium
 Multa inutisibus Deus dat viris divitias
 Bonas qui neque sibi melior quidquam existens
 Neque amicus, virtutis autem magna gloria nunquā per-
 Bellator enim vir terram & urbem servaverit. [ibit.
 In me deinde cadat magnam, calum latum superne
 Arcum hominum metus antiquorum,
 Si non ego illi quidem auxiliabor, qui me amant:
 Sed inimici molestia & magnum nocumentum ero.
 Vini partim quidē te laudo, partim verò te culpo nec tamē
 Neque unquam odisse, neque amare possum [te omnino
 Bonum & malum: qui te quidem vituperaveris?
 Quis verò laudaveris: mediocrem habens sapientiam?
 Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
 Vites tolerant quas plantavit senex
 Monti in clivis, diu charus Theotimus,
 Ex planeto frigidam aquam inducens.
 Ex quo bibens quidem, graves dissipabis curas:
 Potus verò eris multo alacrior.
 Pax & divitia habeant civitatem, ut cum aliis
 Comisser, malum enim non amo bellum.
 Neque nimis praconi aurem probe longē lateq; vociferant:
 Non enim paterna pro terra pugnamus.
 Sed ut est praesentem & velocibus insidentem
 Non bellum lacrymosum insueri.

Ηδία μὲν καὶ παλαιὰ· ἀτὰρ πο· ὑλάονα δὴ νῦν.
 Τοῦτοι γὰρ τοῖς δὴλοις ὑλάμι' ὅτι γαίης.
 Πολλὰ κίς ἢ πόλις ἦδ' εἰ δὴ ἡ γημόνσι κακίηται,
 Ως τὰρ κακλήμην ταῦς· ὅθ' ἡ γῆν' ἰδ' ἔσται.
 Τῶν δ' ὅφρα καὶ εἰ μὲν τις ὅρ' αἰεθ' ἔχοντα,
 Αὐχὲν δ' ὅπως ῥέψας ὑδ'· ἰσορᾶν ἰδέσθαι.
 Ἡ δὲ τιμὴ ποδὲν ἰδ' ἔλ' (αὐτὰ πολλὰ κίς γίγνεται αἰδ' εἰ)
 Πολλοὶ ἀσπασμοὶ καὶ φιλοτιμία ἔχου.
 Οἷμα φίλοι παρ' ἰδ' ὁδοῦσι, καὶ ἐν ἰδέλοισι τι δεινῶν
 Ἀνδ' ὅθ' φανερῶν· ἀλλ' ἔχ' αὐτὰρ ματι.
 Εὐπερίη τ' ἔξεμν, καὶ ὅθ' εἰν αὐτὰς ἴσμι,
 Αὐτὰρ δὴ κ' ἐπύοντο φθ' ἔχ' ἰδέμν' ὅθ'·
 Πολλοὶς ἀχούσοισι θεὸς δίδ' αἰδ' ἔσται ὅθ' ὅθ'·
 Εὐδ' ὅθ'· ὅθ' αὐτὰ βίλτερος ὑδ' ἔσται,
 Ὅθ' τε φίλοις· ἀν' ἔσται καὶ κίς· ὑδ' ὅθ' ὅθ'·
 Αἰχμητὶς γ' αἰν' ἡ γῆν' τε καὶ αἰσ' ὅθ'·
 Ἡ μοι ἔπειτα πρὸς μίαν καὶ ὅθ' ὅθ'· ὅθ' ὅθ'·
 Χόθ' καὶ· αἰδ' ὅθ' πρὸς δ' εἰς καὶ παλαιῶν·
 Εἰ μὴ ἔχ' αὐτὰς μὲν ὅθ' ἀν' ὅθ'· αἰδ' ὅθ'·
 Τῶς δ' ἔχ' ὅθ' αἰδ' καὶ μίαν πᾶσι ὅθ'·
 Οἷμα, τα μὲν σ' αἰν' αὐτὰς μίαν καὶ μίαν πᾶσι ὅθ'·
 Οὐτὶ τὸτ' ἔχ' αἰδ'· ὅθ' φιλεῖν δεινῶν·
 Εὐδ' ὅθ' καὶ κακὸς ἔσται τίς αἰδ' σίγα μωμῶσται·
 Τίς δ' αἰδ' ἐπ' αἰν' ὅθ'· μίαν ἔχ' αἰδ' σίγα·
 Πῖν' εἰν' αἰδ' ὅθ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 Αἰμ' ὅθ' αἰδ' ὅθ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 Οὐδ' αἰδ' βίαν ὅθ' φίλ' ὅθ'· ὅθ'·
 Εὐκ' πλαταῖς αἰδ' ὅθ'· ψυχρὸν ὅθ' ὅθ'·
 Τὸ πῖν' αἰδ' ὅθ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 ὅθ' αἰδ' ὅθ' πολλὸν ὅθ' αἰδ' ὅθ'·
 Εὐκ' αἰδ' καὶ πλούτ' ὅθ'· ὅθ' αἰδ' ὅθ'·
 Καμ' αἰδ' ὅθ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 Μὴ δὲ καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 Οὐ γ' αἰδ' αἰδ' ὅθ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 Αἰδ' αἰδ' ὅθ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·
 Εὐκ' αἰδ' καὶ κακὸς δὲ τὸν τῆν' ὅθ'·

Men mihi ob ignaviam: Cerynthius enim pergit,
 Lol antique bonum tendetur vinetum:
 Boni exsulant, civitatem verò mali administrant
 Ut Cypsellus: non Iupiter perdat genus.
 Consilio verò nil melius vir habet in seipso:
 Neque inconsiderantia Cyrne quidquam peius.
 Cyrne ne viris per omnia mortalibus succense,
 Expendens quod mentem, qualem quisque habet
 Ipse in pectoribus & factis: & iusto
 Et iniusto magnum damnum mortalibus inest
 Est alius quidem peius, aliud verò melius factum cuiusque:
 Nullus verò hominum ipse per omnia, sapiens.
 Quisquis impensam servas pecunias captans,
 Clarissimam virtutem apud intelligentes habet.
 Si enim perspicere vita suam liceret quanto tempore quam
 Emenso in domum Plutonis transiturus esset:
 Par esset cum qui quidem plus imperii factum expectaret,
 Parcere magis huic quam habere vita.
 Iam verò non licet: quod sane & mihi magnū luctū excitat
 Et mordeor mentem & dupliciter animum habere.
 In trivio consisto: dua sunt ante via mihi:
 Considero, harum utram ingrediar priorem.
 Aut nihil expendens, teram vitam in miseria:
 Aut vinam incunde, opera faciens pauca.
 Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
 Cibum liberaliorem, dives existens, daret:
 Verum prius quam perficisset, descendit domum Plutonis
 Opus verò is hominum, qui in eas incidit, accepit:
 Adeo ut iniepe sine laboraret, & non daret ut vellet quies
 Novus verò alium, qui erat ventri indulgens: oblectans,
 Facultates quidem dilapidavit: dicebat, n. Vixit monitus
 Mendicat verò apud amicos omnes, ubi aliquē videt.
 Sic o Democles, pro facultatibus optimum omnium
 Sumptum facere, & curam habere.
 Neque enim cum prelaboraveris, alij laborem tuum imper-
 Neque mendicans, servitutem facies:

imor:

Neque

Οἶμοι αἰδμήνιν· ἀπὸ μὲν κέρμεθ' ὀλωλε,
 Λυλαίτε δ' ἀγαθὸν κείρε' οἶν' ἐπέδεν
 • Οἱ δ' ἀγαθοὶ φέρονται πόλιν ἥ κακὴ δίοποιον·
 Περὶ Κυψαλίζον Λεῖς ὀλέσσει γῆρ'·
 Γνώμης δ' ἔδιν' ἄμεστοι αἰὲρ ἔχ' ἐν γὰρ ἑαυτοῖς,
 Οὐδ' ἀγνοήσεωσιν Κύρ' ἀνιέρτρεον.
 Κύρτε μὴ ἀνδράσι πάντα κατοθινοῖς χαλεπήνῃ·
 Γινώσκων ὡς τῶν, ὅς τ' ἐκαστ'· ἔχει
 Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τὰ τε δικαῖα·
 Τὰ τ' ἀδίκ' ἀμείβεται πάντα βροτῶσιν ἰσθί.
 Ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμεινόν γ' ἔργον ἐκείνου.
 • Οὐδ' εἰς δ' ἀνδράπων αὐτοὺς ἀπαντα σφείας.
 Οσπερ αἰδμήσιν τρεῖς, καὶ χεῖματα διττόν,
 Κυδίσμεν ἀρίτῳ τοῖς σιωπῇσιν ἔχ'·
 Εἰ μὲν γὰρ κατὰ εἶν βίον τε τίλ'· ὡς ὅπου ποῖ τις
 Ἡμῶν ἐκτελίσσας εἰς αἰδῶσ' ἄφρον',
 Εἰκὸς αἰὲν ὡς μὲν πλείων χρόνον ὦσαν ἔμμεναι,
 Φεῖδε δὲ μάλα τὴν πῦν' ἢ εἴ γ' ἔβη·
 Νῦν δ' ἐκείνη· ὅ δ' ἡ καὶ ἐμὴ μέγα πένθ' ὄρουσι
 Καὶ δάκρυ μοι ψυχῇ καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
 Ἐν περὶ δ' ὅ δ' ἔσηκε· δὴν ἐπὶ δ' ἀφρονέει ἐπὶ μοι
 Φροντίζω πύτων ὡς πῦν' ἴα φροντίζω·
 Ἡ μὲν δὲν ἀπαυτῶν βίον ἔχει κακόν τινα,
 Ἡ ζῶω περ πᾶς· εἴ γ' ἀπὸ τῶν ἐλπίς.
 Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὅς ἐχέειτο, καὶ ὅπου γαστρί·
 Σίπυρ ἰλ' ἀδύρην πλῆσι· ὡς ἰδί' ὅς·
 Ἀλλὰ φρὶν ἐκτελίσσας κατὰ τὴν δόμον αἰδ'· εἶσαι,
 Χρήματα δ' ἀνδράπων ἢ πιτοχῶν ἔλασαι,
 Πιστ' εἰς ἀκαχε ποιεῖν, καὶ μὴ δοῦναι ὡς καὶ ἐθέλει τις.
 Εἶδον δ' ἄλλον ὅς ὡς γαστρί χειζόμεθ'·
 Χρήματα μὲν δὴν τρεῖς ἴφ' ἡ δ', ἀπὸ γὰρ ὀρέτα πέρφαι·
 Πτωχὸν δ' εἰς φίλους πείσας, ὅπου πῦν' ἴδ'·
 Ὅτ' ὁ Διόσκλεις καὶ χεῖματ' ἀείρει ἀπαιτῶν
 Τῶν ἀπαυτῶν δίδωμι, καὶ μὴ τίς ἐχέμεν.
 • Ὅτε γὰρ καὶ φρονήμαίν δὴν καμάρτου μεταδίδωμι
 • Ὅτ' αἰὲν πτωχὸν δούλοισιν ἐπιδίδωμι.

Neque si senectus venerit, opes omnes effluxerint:

Nam in isto genere opes optimum est habere:

Si enim dives es, multi sunt tibi amici: si vero pauper sis,

Pauci nec iam similiter ipse vir bonus est.

Parcere quidem melius est: quoniam nec mortuum luget

Quisquam, si non videt opes relictas.

Paucis hominum virtus & pulchritudo obuenit:

Beatus est qui hac ambo sortitus est.

Omnes quidem cum colunt simul aequales: quique pares et

sedunt loco quique seniores sunt.

[sunt,

Non possum voce suam canere, velut Iuscinia:

Et enim superiori nocte ad commisionem iui.

Neque tibi cinem cautor: sed me sodalis

Deserit, sapientia non indigens.

Prope tibicenem canam, istuc constitutus

Dexter, immortales deos precans.

Eo ad amussim rectam viam, neutram in partem

Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.

Patriam ornabo optimam civitatem neque ad populum

Versus, neque iniquis viris obediens.

Hinnulam ex cerno leo ut viribus confidens,

Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.

Marosque altos conscendens civitatem non diripis;

Ingenisque equos currum non inscendi:

Agens vero non egis, & non finivi finiens.

Faciensque non feci, perficiensque non perficiens.

Ignavis vero beneficii duo sunt mala: nam se sui

Privabit malum & gratia nulla habebitur.

Si quo affectus à me beneficio magno non gratiam habes.

Egens nostras iterum adeas domos.

Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,

Suavi mihi videbatur & pulchra esse aqua:

Modò vero iam turbatus est, aqua vero commiscetur limo.

Alio fonte bibam aut flumine.

Ne unquam laudes prius quam noveris virum clare,

Ingenium, & modum, & mores qualis sit.

Οὐδ' αἱ γῆρας κωλύει τὸ χεῖμα παύει δ' ὑποδράμει.

Εἰ δ' ὅταν δὲ γῆρας χεῖματ' ἀρείσῃ ἔχει.

Εἰ μὲν γὰρ πλεῖστες πάλαι οἰκοῦντο ὅσοντι.

Παύροι καὶ δ' ὁμοῦ αὐτὸς αἴθερ ἀγαθός.

Φεῖδε δ' αὖ μὴ ὅμαινοι ὅτι αὐτὸ δύνανται ὑποκλαίει.

Οὐδ' αἱ μὴ εὖ χεῖματ' ἀειπρόδρα.

Παύροις αὖ δ' ὁρῶντων ἀριτὴ καὶ γὰρ ἡ οὐκ εἴ.

Οὐδ' αἱ εἰς τούτων ἀμεροτέρων ἔλαττα.

Παύροις μὲν τῶν πάλαι ἰσοῦσι εἴτε κατ' αὐτὸν.

Εἰκοσὶν χῶρος εἴτε παλαιότεροι.

Οἱ δ' αὖ μὲν τῶν ἀλιγῶν ἀδελφῶν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Καὶ γὰρ τῶν παρῶν νύκτ' ὅτι κῶμην ἔδωκε.

Οὐδ' αὖ αὐλῆτιν παρῶν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Εκλείπει σφῆρις καὶ ὅτι δ' ἀσφαλτοῦ.

Εἰ μὲν δ' αὖ αὐλῆτιν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ.

Δοξίαις ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Εἰ μὲν δ' αὖ αὐλῆτιν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ.

Κλινοῦ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Πατρίδα κοσμησὶν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ.

Τρίψας αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Νεβροῦ αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Ποσὶ κατὰ μὲν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ.

Τειχέων δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Ζαῦξας δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Πρήξας δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Δοξίαις δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Ασφαλτοῦ δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Κηροῦ δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Εἴτε πατρίδα ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Χρήζων δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Εἰς τὸ μὲν αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Ηδὲ τῶν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Ναῦ δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Αλλῆς δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Μήποτ' ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Οργῶν δ' αὖ ἀσφαλτοῦ ἀκρόν ἀσφαλτοῦ ἀκρόν.

Multi sanè fucatos fallaces mores habentes,
 Occultant, inducentes animum diurnum,
 Horum verò indicat omnium tempus mores cuiusque.
 Etenim ego mentem longe iam extra perrexi:
 Praeveniã laudans, priusquam tuos per omnia didicissem
 Mores: nunc autem iam navi velut, longè discedo.
 Qua verò virtus est bibentem, vini primum reportaret
 Sape sane vincis & malum virum bonum.
 Nullus hominum, quem postquam tandem terra texerit,
 Inque crebrum descenderit domumque Proserpina,
 Oblectatur, neque lyram neque tibiam audiens,
 Neque Bacchi dona tollens:
 Hac intuens, corde voluptatem percipiam, donec leuia
 Genua & caput intremulus proferam.
 Ne mihi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa:
 Verumque, & manibus properet, & opibus:
 Neque inter pacula verbis meam mentem oblectet:
 Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.
 Nam verò in conspectu carum deponamus animum,
 Ut insuper oblectationis opera amabilia ferat.
 Statim enim, tanquã cogitatio, praterit splendida pueritas:
 Neque equarum impetus est velocior,
 Qua quidem virtum ferunt hastis ibrum in laborem virois
 Pracipites farrisero oblectata campo.
 Bibe, cum bibans alij: cum quidem animo mæstus fueris.
 Nemo hominum noris te gravatum.
 Interdum quidem patiens moribus, interdumque faciens
 Gaudere potes, aliàsque alius vir.
 Si insitueris & Academi amabilem hymnum canere,
 Præmium autem in medio puer pulchrum florẽ habens,
 Tibique sit & mihi de sapientia certantibus:
 Cognoveris quanto a finis præstantiores sint multi.
 Cum verò sol quidem in aethere solidungulos equos
 Iam admonueris, medium diem habens,
 A cana ciffemus & carnis quò quem animus iubet,
 Variis bonis ventri satisfaciendus:

Πολλοὶ τοὶ κίβδηλοι ὅππῃ κλοπὴν ἔθου· ἔχοντες,
 Κρίπῃσ' ἀδέρμοι θυμὸν ἐφικίριοι.
 Τάτων δ' ἐφαίνεται πάντων χρεῖσ' ἡδ' ἐκείνου·
 Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἀρ' ἐκτὸς ἔβην.
 Εὐφυνῷ δ' αἰήσας, ἄρῃ σου κ' ἅπαντα δαίωσθαι
 Ἡδυνάμην δ' ἤδη νῦν ἀδ', ἐχρᾶς διίχω.
 Τίς δ' ἀρετὴ πινόντ' ὅππῃ νιν ἀθλον ἐλέσθαι;
 Πολλὰ μὲν τοὶ νικᾷ καὶ χαλκὸς αἰδορ' ἀγαθόν.
 Οὐδέεις ἀνδράπειν, ὃν ὅππῃ ποτε γαῖα κελεύψῃ,
 Εἴς τ' ἔρεβ' κραταῖν δώματι Περσέφοντος,
 Τέρπεται ἔτε λύρης ἢ τ' αὐλατῆρος ἀκούων,
 Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσπεριζέμεν.
 Ταῦτ' ἐσπερὸν κραδί μιν δὲ πείσομαι, ὅφρ' ἐλαιοῖται
 Γουῶντα καὶ κερδὲν ἄεθλόν τε περ φέρει.
 Μὴ μοι αἰὲρ εἴη γλώσση φίλῃ, δῆλ' ἔργον·
 Χερσὶν τε παλαιοὶ χεῖμασί τ' ἀμφοτέρω.
 Μυθ' ὅφρ' κρητῆρσι, λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
 Ἀλλ' ἔρδων φαίνεται ὅτι δυνάσται ἀγαθόν.
 Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον κραταῖν δώματι θυμὸν,
 Ὅφρ' ἐπὶ τερπνῆς ἔργ' ἐρεταινὰ φέρη.
 Αἴψα γὰρ, ὅτε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἔβη·
 Οὐδ' ἴππων ὀρμὴ γίγνεται ἀκνέτην,
 Αἶψα πρὸ αἰδορὰ φέρεισι δρυαυτὸν ἐς πότον αἰδορῶν
 Λάβροισι, περ φέρει τερπόμεναι παῖδες.
 Πῖν', ὅππῃ πίνωσιν ὅταν τοὶ θυμὸν ἀσπιδῆς.
 Μυθ' εἰς ἀνδράπειν γὰρ σε βαρυμόρμον.
 Ἀλλοτὶ τοὶ πύχων αἰήσας, δῆλ' ὅτι δ' ἔρδων
 Καὶ ἡσυχία δυνάσται, δῆλ' ὅτι τ' ἡμῶν αἰὲρ.
 Ἡδ' εἴησ' Ἀκρίδης ἐφίμωρον ὕμνον ἀείδων·
 Ἀθλον δ' ἐν μέσσοις πᾶσι χαλὸν αἰδορ' ἔχων
 Σοὶ τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πρὸς δρυαυτὸν.
 Γνοίης, χ' ὅταν ὅταν κρείσσονες ἡμίονοι.
 Ἡμῶν δ' ἡλίκῃ μὲν ἐν αἰθέρι μάστιγας ἴππων
 Ἄρπ' ὅφρ' ἀγλαὶ μέσσοις ἡμῶν ἔχων,
 Δείπνῃ δὲ λήροισιν, ὅπου πᾶσι θυμὸς αἰὲρ γὰρ.
 Παιτῶν ἀγαθῶν γὰρ ἐν γαίῃ γαίῃ μὲν.

Guttur nūque statim foras ferat, corer as uirè mītr
Formosa agilibus manibus Lacana puella.

Virtus uerò praxum inter homines optimum,
Pulcherrimūque repositus est viro sapienti.

Commune uerò bonum hoc ciuitatūque omnique populo,

Quisquis vir posu pedibus inter propugnatores stat.

Communiter item hominūque praecepta dabo, ut quis puer-

Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet. [tātū

De sui possessionibus bene sibi facere oportet: non enim re-
Ba datur à diu, nique fuga mortis [pubescere

Mortalibus hominibus. grauis autem senectus coarguit

Perniciosa, caputque apprehendit summum.

Quam beatus fortunatusque & felix est, quisquis expro-

Laborum, in Plutoni domum nigram descendit:

Priusquam inimicos consternare & superare uoluerit,

Examinareque amicos, quamnam habeant mentem.

Statim mihi per quidem corpus fuit immensus sudor,

Consternor uero inuens florem iuuentutis,

Iucundum simul & pulchrum, quia diutius debebat esse

Verum breuis est, uelut somnium,

Adolescentia pretiosa: sed perniciosa & deformis

Confestim super caput senectus pendet

Nunquam enim sub iugum cernicem penans

Graue, neque si mihi Troiae inflet capiti,

Ignauis sane in malis uaniores lusus sunt:

Proborum uerò semper actiones rectiores.

Facilisque actio inter homines malitiae:

Boni autem difficilis, Cyrene, est conatus.

Confide anime malis pariter intoleranda passus:

Improbis sane cor est citatius.

Neque tu infectus ob res dolorem augens

Oderis, neque agre foras: neque amicos molestia affice:

Neque inimicos exilare Deorum enim satata dona

Non facile mortalis vir effugerit:

Neque nigra descendens in fundum paludis,

Neque cum ipsum habueris tartarus tenebrosus.

Χίριβα δ' αἴψα θυγάρι φέρει, στεφανώματα δ' ἴδω
Εὐειδὴ· ῥαδιναὶ γὰρ εἰ λείψαντα κέρη.

Ἡ δ' ἀριτὴ τὸ δ' αἰθλὸν ἐν αἰθρῷ ποισι πῶϊσεν

Κλῆϊσόν τε φέρειν γέγνε' αἰδοῖ σοφῶ

Ἐκωδὸν δ' ἰδὼλόν τ' ἔτε πολλὴν τε παντὶ τε δῆμον.

Οἷσι αἰὲρ διαβάς ἐν πορφυράχῃ μύθοι.

Ἐκωδὸν δ' αἰθρῷ ποισι ὑπερδύσσομαι· ὄφρα τις ἴδῃ

Ἀγλαὸν αἰθρῷ ἔχον· καὶ φέρειν ἰδὼλόν τοι.

Τῶν αὐτῶν κτε· τῶν δ' παρ' ἑτέρῳ· καὶ γὰρ αἰθρῶν

οἷσι πῶϊσεν ποῖσι δὲ καὶ ὑδὶ λύσις δύναται

Θνητῶς αἰθρῷ ποισι· κακὸν δ' ὅπῃ γῆρας ἰλίσχῃ.

Οὐλ' ὑπὸν κακοδῆς δ' αἰθρῷ ἀκρῆστῃς

Περίκαρ δὲ δαίμων τε καὶ ὁλβίος· ὅστις ἀπειρεσ

ἄλβαν εἰς ἀδου δῶμα αἴψα κατέβη.

Ποῖν τ' ἐχθροῖς πῆξαι καὶ ὑπερδύσσοι ἀνὰ γὰρ

Ἐξέτασεν τε σίλου ὄντι· ἔχοντι δὲ.

Αὐτὶς αἰθρῷ μὲν γὰρ κακὸν ῥίσι αἰσπῆσθαι ἰδὼλόν.

Ποῖν μὲν δ' ἰσορῶν αἰθρῷ ἰμνησῆς.

Τετάρτῳ δὲ καὶ κακὸν ὅπῃ πλείον αἰθρῷ ἔστι.

Ἀλλ' ὁλβιόχρηστον γέγνε' αἰθρῷ ὄντι.

Ἡβη πρῶτα τε δ' ὑλ' ἰδὼλόν καὶ αἰσπῆσθαι

Ἀντίχ' ὑπὸν κακοδῆς γῆρας ὑπερδύσσοι.

Ὅποτε τοῖς ἐχθροῖσι ὑπὸ ζυγὸν αἰθρῷ αἰθρῷ

Δύσλοφον· ὅδ' εἰ μοι Τυδῶν· ἔπειτα καὶ.

Δειλοῖς τοι κακὴν τι μακάροτερος γόοι εἰσὶν.

Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰθρῷ πῶϊσεν ἰδὼλόν.

Ρηϊδίη τοι αἰθρῷ· ὅδ' αἰθρῷ ποισι κακὸν τι.

Τῶν δ' ἀγαθῶν· χαλεπὴ Κύρις πῶϊσεν παλάμη.

Τόλμα θυμὸν κακὸν οἷσι αἰθρῷ πῶϊσεν.

Δειλῶν τοι κακὸν γέγνε' ἰδὼλόν.

Μηδὲ σὺ γ' αἰθρῷ ποισι ἰδὼλόν· ἰδὼλόν αἰθρῷ

Ἐχθρῷ· μὲν δ' αἰθρῷ μὲν φέρει αἰθρῷ.

Μηδὲ ἰθρῷ· ὅφρα τις ἴδῃ αἰθρῷ αἰθρῷ.

Οὐκ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ.

Οὐκ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ.

Οὐκ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ αἰθρῷ.

Virum sane est bonum difficultum fallere.

Ut in mea mente Cyneolim iudicatum est.

Iucunda quidem & prius, verum multa melius mihi

Quoniam ignavis nulla est gratia.

Amentes homines & stulti, qui quidem vinum

Non bibunt astro & cane incipiente.

Ago cum tibicine iuxta stente videntes

Bibamus illius iustibus oblectantes nos.

Dormiamus: custodia verò urbis, custodibus cura

Heu asperam amabilem patriam nostram.

Per Iovem si quis illorum & occultus dormit,

Nostram reprehensionem accipiet moleste.

Nunc sanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes:

Qua verò post erunt, hac diis cura sunt.

Tibi verò ego, ut puero charo praecepta dabo ipse

Bona: tu vero animo & mentibus hac immitte.

Nunquam festinans facias malum, sed profunda

Tua mente consulta, tuo bonoque animo.

Eorum enim qui pugnant, pugnat animusque mens

Consilium verò in bonum & mentem probam ducit

Sed sermonem quidem hunc committemus. Caterum

Tibia cane, & Musarum recordabimur ambo.

Ipse namque has dederunt habere gratia dona

Tibi & mihi, atque adeò & vicinis.

Timagora, multorum ingenium à longe inspicient

Cognoscere difficile, etiam si sis sapiens.

Alij quidem enim vitium rectum habent

Opibus: alij verò virtutem perniciofa paupere

In adolescentia verò iuxta aequalem melius est deo

Desiderabilium operum amorem expletem:

Esque commissantem cum tibicine canere:

His nihil sane aliud adest delectabilium

Viris & feminis, quod mihi opes & pudor

Oblectatio vincit omnia cum latitia.

Demantes homines & stulti sunt, qui mortuos

Legunt, non autem pubertatis fidem perennitatem

Ανδρά τις' ἀγαθὸν χαλεπότερον ἐξέτακται.

Ὡς ἐν ἑμὴ γράμῃ κίρτε πάσι λεκτέον.

Ἡ δὲ αὖτις πρὸς τὰς ἀπὸ πάλαι κίρτες ἦδη

ὧς ἐν τῇ δὲ τῇ δὲ μὴ δὲ τῇ δὲ.

Ἀφροίτις δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Μητὶς δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ποιῶν δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Εὐδὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἀφροίτις δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ναὶ μὰ δὲ εἰς τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἡμετερον δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ναὶ μὰ πρὸς τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἀφροίτις δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Σαὶ δὲ αὖτις πρὸς τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἡμετερον δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Μή ποτ' ὅττις τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Σαὶ δὲ αὖτις πρὸς τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Τῶν δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Βυλὴ δὲ εἰς τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἀλλὰ λόγος μὲν τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἀφροίτις δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ἀφροίτις δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Σαὶ δὲ αὖτις πρὸς τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Τις γὰρ πολλὰν ἐργῶν ἀπείροισιν ἐργῶν

Ποιῶν δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Οἱ μὲν γὰρ ἐργῶν ἀπείροισιν ἐργῶν

Ποιῶν δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Εν δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Μητὶς δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Εστὶ δὲ καμῶντα μετ' αὐτῶν ἀείδον.

Τέπαν δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Ανδράσιν ἡδὲ γυναιξί· τί μοι πλῆτος τε καὶ αἰδώς;

Τερπικλὴν γὰρ παῖτα σὺν δὲ τῇ δὲ

Ἀφροίτις δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Κλαίον δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ τῇ δὲ

Obleſtare mihi chare animi forſan mox aliqui alij erunt
Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.

Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores.

Commiffens ingenium, qualu quifque natus eſt.

Nunc quidem hunc ſequere, alia: verò alius ſis ingenio.

Milior res ſanè ſapientia eſt vel magnâ virtute.

Reſiſſe ſe diſſiſſimum eſt finem

Cognoſcere quomodo ſit eam Deus perfecturus.

Calige enim extenſa eſt & a te id quod futurum eſt.

Non intelligibiles ſunt humana ſines inuoluntatis.

Neminem inimicorum vituperabo, bonum exiſtenti:

Neque item laudabo ſi malus ſit, amicum.

Sic oportet bonum quidem certe, aduerſentem, mentem

Firmam ſemper habere in finem viro amico.

Populum verò rogat muſa ſe ſerre graui non enim nouit

Hoc facere quod tibi non gratum ſit.

Caſtor & Pollux, qui in Lacedamone diuina

Habitant Euxota pulchriſſimo fluxio:

Si unquam conſuam amico malum, iſſe habeam:

Si verò aliquod ille mihi bis tantum ipſe habeat.

Moleſte mihi animus habet de ſua amicitia:

Neque enim odſſe neque amare poſſum:

Cognoſcent moleſtū quidē eſſe, quando amicus viro fuerit,

Odſſe moleſtū qui non volentem amare.

ſpectare igitur nūc alium mihi quidē nulla neceſſitas eſt

Hoc facere: ſuperiorum mihi gratiam repone.

Iam & alii attollo, ut velucrum

In laeu magno, virum malum profugiens,

Lacum abruſcent in verò nūc a amicitia fruſtratus,

Postea noſtram cognosces prudentiam,

Quando tibi conſulauit de me, & te iuſſit

Itare, relinque enim noſtram amicitiā.

Iuſſena & Magnetas perdidit, & Celophonem,

Et Sargnam. omnino Cyrne & vos perdet.

Ad probationem verò veniens, attrituſque plumbo,

Amicus excoſtum exiſtens, protinus omnibus erit.

Τί ποδ' μοι εἴλε θυμὸς ταῖχ' αἵ πινε δῶρι ἴσιντο
 Ἀνδρες, ἔγω δ' ἴδαντ' ἐν γαῖᾳ μέλαιν ἴσμεν.
 Κύριε φίλοιε παῖτες ὅππῃ σφει ποικίλον ἦθ' ὅ,
 Συμμίσην ὀργὴν εἶθ' ἔνασθ' ἴφου.
 Νυνὶ μὲν τοῖδ' ἐξέπου, τὰτ' δ' ἄλλοιθ' πάλθ' ὀργῶ.
 Κρήσαντ' τὸ σφόν κ' μεγαλὴς ἀρετῆς.
 Ἡρήματ' ἄπο κ' πευ γαλεπύτα τὸν ἔστι τελευτῶ
 Γνῶναι, ὅπως μέλει τὸτο θεὸς τελέσαι.
 Ορεῖν γὰρ τέταται παρ' ὃ τῷ μόνῳ τ' αἰ ἴσθαι
 Οὐ σκωπτεῖ θυτῆς πείρατ' ἀνιχαίνης.
 Οὐδὲν αὖτ' ἐχθρὸν μωμῆσμαι ἰδὲ λὸν ἔόντα,
 Οὐδέ μιν αἰγίσσω δῆλόν ἐόντα φίλον.
 Οὕτω χεῖν τὸν γ' ἰδὲ λὸν ὅππῃ σφ' ἔχεται νόμιμα
 Ἡμπεδὸν αἰὲν ἔχον ἐς τέλ' ὅ, ἀνδρὶ φίλῳ.
 Ἀἷμων δ' ἔστι πολλὰ φέρον βασιεῖ γ' ὅππῃ σφ'
 Τοῖδ' ἴδον ὅ, τι σοι μὴ κατὰ θυμὸν ἦ.
 Κάστω κ' Πολύδ' ὅπως, οἷον Ἀκακιδάμονι δῖῳ
 Ναιετ' ὅπ' εὐρύστα καλλιρρόω παταμῷ.
 Εἶποτε βαλὲ ταιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι.
 Εἰ δὲ π' κείν' ἔμοι, δῖς τί σον αὐτὸς ἔχοι.
 Ἀργαλίας μοι θυμὸς ἔχει παρ' ὅς τις φιλόπτηθ'.
 Οὐτε γὰρ ἐχθαίρειν, ἄτε εἰλεῖν δυνάμει.
 Γιγνέσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλ' ὅ, ἀνδρὶ γλήνηται.
 Εχθαίρειν χαλεπὸν δ' ἵκε ἰδέλοντα φιλεῖν.
 Σκέπτοιο δὴ νυνὶ ἄλλον, ἐμὸν γὰρ μὲν ἔπε ἀνείκη
 Τοῖδ' ἴδον ἥτ' μοι παρ' ὅδε χάριν τίθεσο.
 Ἡδὴ κ' πῖρ' ὀργῶσι ἐπαγομεν ὅς τε πεπεινὸν
 Ἡκλήωνος μεγάλης, αἰδοῖ κακὸν παρ' οὐρανόν,
 Βόρ' ἔχον δ' ὀργῶν ἔσας, σὺ δ' ἔμης σιλόπτηθ' ἀμαρτῶν.
 Τσπερὸν κ' μετέρω γνῶσι ὅππῃ σφ' οὐμῶ.
 Οἷπε σοι βυλῶσι ἐμὸν παρ' ὅ, καὶ σ' ἐκίλῶσι
 Οἷχαδαι παρ' ὅππῃ σφ' ἠμετέρω φιλήω.
 Τρεῖς κ' μάγας ἀπώλει, κ' Κολοφῶνα.
 Καὶ σμῶνιω' παύτως Κύριε κ' ἑμῶς ὀλεῖ.
 Εἰς βῆσανον δ' ἔλθων, ὅππῃ σφ' οὐμῶς τε μολὶ σφ' ὀφ.
 Χρυσὸς ἀπὸ σφ' ἰὸν, καλὸς ἀπὸ σφ' ἴσιν.

Heu memiserim! etenim ludibrium quidem inimicis,

Amicu verò labor, infelicia passus fui.

Cyrne, qui prius boni erant, nunc contra mali sunt: quiq;

Nunc boni, qui posset hac sustinere, intuens [mala,

Bonos quidem contemptiores esse peiores verò sortitos

Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.

Se invicem verò fallentes sibi mutuo irident,

Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum.

Opes habēs paupertatē mihi obiecisti: sed aliqua tamē mali

Sunt, alia comparabo, dum vota faciens.

Plute, deorum pulcherrime & desiderabilissime omnium,

Cum te, & malus si sis, si bonus vir.

Pubertatis modum habeam: amē que me Phœbus Apollo

Latonius, & Iupiter immortalium rex,

Ut vitam vitam mala extra omnia,

Puvertate & divitiis animum exultans.

Ne me malorum commonefacito: tui sane qualis Ulysses,

Qui Ditis magnam domum adus, inde regressus:

Qui sane & procos interemit unmissi ferro

Penelope memor, puellam uxoris:

Qua quidem dū expectant charum apud si'ium manēs,

Donec terram ingressus est, formidabilesque successus.

Si vitare paupertatem animi corruptricem non curo:

Neque viros inimicos, qui nam dicunt malē:

Sed pubertatem amabilem quoror, qua me relinquit

Lamentorque molestam senectutem instantem.

Cyrne, pro se, tibus amicus mali sedemque principium

Quarumque huc remedia nascenti.

Dea inter homines sola dea bona est:

Alij verò dii in calum, nos relinquentes, abierunt.

Abiit quidem Fides magis a dea, abiq; virorum

Temperantia, Charitasq;, & amice, terram reliquerunt.

Iurame- taq; non amplius fideles inter homines sunt infla-

Neque deus ullus v. n. aīr immortalis.

Piorum verò virorum genus perit, neque iura

Amplius cognoscunt, neque item pietatem:

Οἱμοι ἐγὼ δὴ δὲ καὶ δὴ κατὰ σε μὲν ἔχουσι,
 Τούτῳ δὲ φίλοισι πόντος ἐστὶν πασῶν, χυσιμῶ.
 Κυρὶ οἱ περ δὲ ἀγαθόν τι καὶ κακοῖσι δὲ κακοῖσι τῷ
 Νεὺ ἀγαθὸς περ καὶ ταῦτ' αἰετὶς ἐσορῶν,
 Τοῖς ἀγαθοῖς μὲν ἀπιοτεροῖς κακίαις δὲ λαχόντας
 Τιμῆς μιν δίδει δὲ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνὴρ.
 Ἀλλήλοισι δὲ ἀπαρτίζετε ὅπ' ἀμύνησι γαῖαν
 Οὐτ' ἀγαθὸν μὴ μὲν εἰδότες ἔτε κακῶν.
 Χρήματ' ἔγωγε πείλω μ' ἀνείδεται ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
 ἔστι, τὰ δὲ ἐγὰρ πύγμα θεῶν ὅπ' οὐδ' ἀμύνηται.
 Πλοῦτε θεῶν χάριτι καὶ ἡμερεῖσά τε παύτων,
 Σιωπὴ καὶ κακὸς αἶψ' ἡγήνομαι ὁδὸς ἀνὴρ.
 Ἦδ' ἐν μέθῃ ἔχουσιν φίλοι δέ μοι Φοῖβος ἀπόλλων
 Ἀπτοδῆς, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς,
 Οφρα βίην ζήσωμι κακῶν ἐκποδὴν ἀπαύτων,
 Ἦβη καὶ πᾶσι θυμὸν ἰαυτοῦ μιν.
 Μὴ με κακῶν μάλιστα πέποιθα τοιοῦτ' Ὀδυσσεύς,
 Οὐτ' Αἰδου μίχα δῶμ' ἔλυθεν ἔξαναδὲς.
 Οὐ δὴ καὶ κωπητῆρας ἀνείλετο νηλεὲς χαλκός,
 Πῶς ὅπως ἡμερὸν κούρῃ δὴ δῖος ἔχου
 Ἦ μὲν δὴ δ' ὥσπερ ἐμὲ φίλοι περὶ παρὶν ἡμῶν
 Οφρα τε γῆς ἐπὶ δὲ δὴ καλίοις τε μυχρῆς.
 Εἰ πῶς περὶ πένες θυμὸν δόρου ἔμμεναι δαίμων,
 Οὐδ' ἐπὶ δόρῳ ἔχουσιν οἱ με λήροισι κακῶς
 Ἀλλ' ἤβωλον ἔρατλιν ὁλοφύσεσθαι ἢ μὴ ὀπλείπειν
 Κλάω δὲ ἀργαλέον γῆρας ἐσθλὸν ἄνθρωπον.
 Κέρνει παρὰ πείλοισι κακοῦ κατὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαῖς
 Ζετῶν δὲ ἔλκει φάρμακα φουρμύων.
 Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις μόνον θεὸς ἐσθλὴ ἔστιν
 Ἄλλοι δὲ ἔλνυμπον δ' ἐκ περὶ πόντος ἔβαν.
 Ἐχέτω μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ἔχέτω δὲ αἰδῶν
 Σωφροσύνη καὶ χάρις τ' αἶψ' εἴλε γλῶσσι.
 Οἱμοι δὲ ἐκ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι,
 Οὐδὲ θεὸς ἄλλος ἄλλος ἀζέτω ἀθανάτοισι.
 Βύσιν βίαν δὲ αἰδῶν γλῶσσι ἐσθλῶν, ἐπὶ δὲ δίκαιοις
 Οὐκ ἐπὶ γυναικῶν καὶ δὲ μὲν ἄνθρωποις.

Sed donec qui vivit & videt lumen solis,
 Prius existens erga deos spem expectet:
 Precetur verò deos, & splendoras coxas adolens,
 Spargat prima & ultima sacrificet:
 Consideretq; iniustorum virorum obliquum sermonem semper,
 Qui deos immortales nihil reuerentes,
 Semper alieni opibus intendunt cogitationem,
 Turpia malis operibus signa ponentes.
 Nunquam praesentem relinquens amicum, alium quare,
 Miseros hominum verbum per fasus.
 Liceat mihi ditato malis absque cura
 Vivere innoxie, nullum habenti malum.
 Neque amodius esse neque opto: sed mihi liceat
 Vivere ex modico, nullum habenti malum.
 Opes & sapientia mortalibus inexpugnabili res semper:
 Neque enim opibus animum exsaturaverit.
 Idem & sapientiam sapientissimus non refugit.
 Sed amat: animum verò non potest implere.
 Nullum thesaurum recondere sibi melius est:
 Potentibus verò bonis viris Cyrene da.
 Nemo enim per omnia est omnino beatus: sed bonus quidem
 Tolerat habens malum, nec manifestum tamen:
 Improbus verò neque bonis scit, neque malis
 Animum pariter temperare immortalium verò dona
 Varia mortalibus accidunt sed tolerare
 Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
 Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum
 In medio pedum imprudentibus sunt.
 Bonis conversari: malos verò nunquam sequere,
 Si quanto via perfici sine, que negotiationis.
 Bonorum bona quidam responsio, bonaque opera:
 Malorum verò venti misera ferunt verba.
 Ex malo consortio mala sunt, bene verò & ipse
 Cognoscis cum magnos accesseris immortales.
 Mentem Cyrene & mortalibus dant optimam:
 Homines mentis suae omnesque habet.

[illegible]

O beatus quisque eam habet pectore. vique multo potior
 Est insipientia perniciosa, molestaque satietate.
 Est vero malum mortali bus satietas: tu nil peius:
 Omnis enim ex his Cyrene existit malitia
 Utinam sis rerum turpium: nec patiens nec faciens,
 Cyrene: maximam sane experientiam haberes virtutis.
 Cyrene deos reuerere & time: hoc enim virum
 Cohibet neque facere neque dicere impia.
 Plebuiorum autem tyrannus, quomodo volueris delicere,
 Non in lignario à diu est ulla.
 Meis bona, & linguarum hac in paucis sunt
 Viri, qui horum utriusque sint dispensatores.
 Nullus pecuniam dans, moriem fugerit, neque grauem
 Aduersitatem nisi fatum ad finem pronunciat:
 Neque poterit tristitiam, quando nempe Deus moerores mittit,
 Mortali vir donis, si velit effugere.
 Non anno solis regio insistere
 Mortuum: sed mihi, uiuenti contingat bonum.
 Tribulatioque tibi simile sit atam mortuo:
 Lignum aut durum est, aut molle.
 Neque deos perorando iura, non enim tolerabile est
 Immortales celare rem debitam.
 Aus vocem, ô Polypeda, clare vociferanti.
 Audisti, qua mortalibus nuncia venit arationis
 Tempestiva & mihi cor percussit nigrum,
 Quod mihi florentes alij habeat agros,
 Neque mihi muli suam trahunt aratri,
 Alium promissa causâ navigationis.
 Non eo neque à me vocabitur neque ad tumulum
 Ploratum in terram sit tyrannus vir.
 Neque ille me mortuo, neque doleat,
 Neque de palpebris calidas miseris lacrymas.
 Neque te commissari veto, neque prokoco:
 Molestus enim existens, etiam amicus eris quando abscieris.
 Splendidus quidem genere sum: urbem autem bene munitam
 Habito, patria terra exsilians.

[I habem
 Ne

73

1

•

•

;

2

Ne me vitibiter ludens sed charos sopito parentes,

*O Argyri: tibi enim seruilis dies instat: [quam ex terra
Nobis verò alia quidem sunt ò mulier mala multa, poss.*

Eugimus: molesta tamen non imminet seruitus:

Neque nos v. ndunt. ciuitas quidem certe est & nobis

Pulchra, Leihao iacens campo.

Ne unquam, iuxta lugentes sedentes, rideamus,

Nostris ipsorum boni Cyrene illatantes.

Inimicum quidem difficile est ac maleuolum decipere

Cyrene: amicum autem amico facile est decipere.

THEOGNIDIS ETIAM

SVNT HIVERSVS, A

diuersis Scriptoribus citati,

*Nihil Cyrene ira iniustus est, qua habentem
Ladit, animo mala gratificans.*

*Nihil Cyrene bona dulcius est muliere:
Testis ego; tu verò mea testis esto veritatis.*

*Multa afferre solet sermo mortalitue viri
Dammagente Cyrene turbata.*

*Cura hominum sortita sunt alas varias habentes,
Disiuncta anima causa & videtur.*

*Pubesca ò chare anime: mox aliqui alq̃ fuerint
Viri, ego verò mortuum terra migratio.*

Μὴ μ' ἀφελῶς παύζυται φίλοις δ' ὅαζε τοκῆας
 Ἀργυροὶ σοὶ μὲ γὰρ δοῦναι ἤμαρ ἔπι.
 Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἔστι γυνὴ καὶ πόλις· ἔπειτα γυνή
 Φθίγει μὲν ἀργαίῃ δ' ἔτι καὶ ἐπὶ δουλοσυνῇ.
 Οὐδ' ἡμεῖς ὥρῃ ἢ πῆ ποτε δὲ μὲν ὄρεσι καὶ ἡμῖν
 Κόρη Ληδομένη κεκλιμένη πεδίῳ.
 Μήποτε παρ' κλαύροις καὶ δαζέμενοι γλαίσσομεν,
 Τοῖς αὖτ' ὅρα δὲ Κύρην ὅσην περ πόμφοι.
 Ἐχθρὸν μὲ χαλεπὸν καὶ δισσέμεν ἔξαπατήσας
 Κύρην φίλον ὅφειλεν ῥ' ἀδίων ἔξαπατᾶν.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΤΑΔΕ

καὶ ἔπι αὐτῶν διαφέρει
 αὐτῶν πρὸς μέτρα.

Οὐδὲν Κόρη' ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ ἔχεται
 Πηλομένη, θυμῷ δὲ καὶ χαλεπῇ.

Οὐδὲν Κύρην' ἀδαδῆς γλυκερότερον ὄρεσι γυναικίς.
 Μάλιστα ἐγὼ, σὺ δέ με γίγναι διδουμένης.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγῳ θνητοῖσι βροτοῖσι
 Πτοήσμεναι, τ' ἡγεμῆς Κύρην τετραστομῆς.

Θρηπίδες αἰδρώπων ἔλαχον πῖρα καὶ πεινὰ ἔχουσαι.
 Μειρόμεναι ψυχῆς εἴνεκεν καὶ βίῳ.

Ἡρώεις φίλε θυμέ, τάχ' αἰτίνας ἄλλαι ἔσονται
 Αἰορήσει γὰρ ὅθι θνητὴ γαῖα μέλαι' ἔσμεν.

*Senex autem inter cives eminet, nec quisquam ei
Noceat vult nec reuerentia nec iura causa.*

*Nullum ô Cyrne radij hominibus lucem ferentia Solis,
Hominem aspiciant cui non reprehensio imminet.
Cuium verò non possum cognoscere mentem, quam habent,
Neque enim bene faciens placeo, neque malè.*

*Iam enim me vocauit marinus domum defunctus,
Martius vino loquens ore.*

B R E V E S

Περίσκειν δ' ἴσον σι μεταποιπεί, ἢ δὲ πρὸς αὐτὸν
Βλάσφημ' ἢ δ' αἰδέει ἢ δὲ δόσης ἐδέχεται.

Οὐδένα Κύρ' αἰγὰς φαιπυβρότεν ἠὲ σίω
Λαδ' ἐφορῶν' ὅτι καὶ καὶ δὲ πρὸς αὐτὸν.
Λατῶν δ' ἢ διωρμεν γὰρ γενέσθαι, ὅτι πρὸς ἐξουσίαν.
Οὐτ' ἄν δ' ἐξουσίαν αἰδέσθαι, ἢ πρὸς αὐτὸν.

Ἡδὲ πρὸς με πάλιν καὶ θαλάττης οἶον καὶ νεκρῶν
Τεθνηκὸς ζῶν φθιγόντων φθιγόντων.

BREVES ANNOTATIONES
in Theognidem, Eliæ Vineti.

In versum primum.

Παια, Imitatio Homeri in *hymn. in Apollinem, Dianam, & Musas*.

V. 3. Ἀποτμῆ. Legitur & αἰὼ παυῖ μῆ. &.

V. 6. Φείνῃ. Si hic φάδῃ vs legas, ad genit. Φείνῃ & pertinebit: quam vocem scdm. genere effari nusquam video: quare censeo mutandam postremam huius epitheti syllabam: ut dat. φέρῃ conveniat, quod frequens videri apud Poetas, quomodo etiam infra versu 996. Piperis ergo Palma arbori innixa prope flumen Inopum Apollinem Latona, in Delo insula. Homer. in *hymn. in Apoll.*

V. 11. Ἀπτεῖ. Quomodo Iphigeniam filiam Agamemnon sacrificavit Diana in Aulide, ad Troiam profecturus, vide apud Servium in illud Virgilij *Æneidos*, Sanguine placasti ventos, & Ouid. lib. 12. *Metamor.* Legi etiam de ea re Euripidi Tragediam, cui nomen Iphigenia in Aulide.

V. 13. Εὐχμῆ. Propositio δὲ pertinet ad verbum ἀλῆκε, ut sit ἀπ᾽ ἀλῆκε.

V. 15. Μοδῶ. Cadmus, qui Thebas in Bœotia condidit, vno morem duxit Harmoniam, Veneris (inquit Hesiod. in *Theogen* & Marti filiam: quorum nuptiis Musas adfuisse & cecuisse, etiam scribit Pausan. in *Bœo*.

V. 19. Κύρνε. Cyrnum hunc dicit Suid. Theognidis amicum fuisse.

V. 22. Δῶ. Pro Διόγῳ & hic quadam exemplaria habent Δῶγῳ &, Dorico more: sed non refert utro modo lo-

de legas, cum passim apud Græcos Poetas syllaba dua ex duabus vocibus inter quas non sit ulla consonans coalescant, & unius duntaxat syllaba numero formantur.

V.25. Οὐκ ἴδ. Hec hemistichion cum pentametro suo, sic vertit Erasmus in Chiliad.

Non etenim cunctis placeat vel Iupiter ipse,
Seu mittens pluuiam seu cohibens pluuiam.

Vide proverb Ne Iupiter quidem omnibus placeat.

V.33. Καὶ αὐτ. Apud Platonem in Dialogo qui inscribitur Μένων, citat hoc distichon Socrates, ut vitiose, ut puto, αὐτ. pro αὐτ. primo loco legitur. Propositionem autem αὐτ. pro eo quod est cum, vel inter, dativo iungere, Tceius est admodum familiare.

V.35. Ἐδιδάσκ. αὐτ. pro αὐτ. propositione sui casui ἰδ. αὐτ. postposita, idcircoque translato accentu. Sententia hac Socrati familiarissima fuisse ex eo videtur, quod apud veteres ea in eius ore frequens sit, ut apud Platonem in Menone, & Xenophontem primo libro Commen & Sympos in quibus locis pro μαθήσῃ id est, discas, quod hic habes scriptum est διδάσκῃ, id est, doceberis: pro ἰδ. αὐτ. ἰδ. αὐτ. apud Aristot. lib.9. Ethicorum & pro συμμιχῇ, συμμιχῇ. Plato & Xenophon συμμιχῇ, sed vitiose.

V.63. ἀλλὰ δὲκ. Erasmus vertit in proverbio, Lingua amicus.

Sed facito ut lingua cunctis videaris amicus,
At factis cuiquam te caute miscueris.

V.68. Μνηστὶ σωζόμενοι, id est, ut viri perditī, de quibus iam prorsus actum sit, & quorum vita deplorata.

V.74. παυροί τ. Vertit Erasmus hunc versiculum in proverbio, Fiducia pecunias amittit, ad hunc modum.

Paucis ē multis fidus adest animus.

V.77. Πιστὸς αἰ. Citatur apud Platonem, primo de legibus hoc distichon, quod sic interpretatur Ficinus.

Argento fuerit fuluo equiparandus & auro,
Fidus in insana seactione manens

V.83. *Ποιήσῃ.* Hos duos versus sic transfert Erasmus in
proverbia una navis non venit.

Hos non inveniunt homines scrutatus & inter
Omnes quos sanè non vedit unx nomen.

V.87. *Μῦθ' ἔπει.* Et hunc idem versum in proverb.
Lingua amicus.

Ne me diligito verbis cum mens alibi sit.

V.101. *Ἰδοὺ δῖ.* Beneficium dando accepit, qui digno de-
dit: sed quod in improbos contuleris, beneficium perierit:
quoniam non novierunt illi referre gratiam, quin nec ac-
ceptum beneficium agnoscunt. Pentametrus siquens
vertit Erasmus in proverb. In aqua sementem facis hoc
modo:

Par, ut aquareis semina mandat aquis.

V.113. *Μὴ πῆ. ἁσιν.* ποιεῖσθαι. ἰδού. pro Imperat. ποιεῖ
ποιεῖ: quæ res cum aliis Poëtis, tum Gnomographis. ut
in hoc toto præmate videbitur frequentissima est.

V.117. *Οὐδέ κ.* Legitur etiam ὡς οὐ.

V.131. *ἐμπετο*, præterit. imperf. pro præsent. Temporum
enim enallage huiusmodi Græcæ est familiarissima.
Est autem tertia imperfect. singul. per syncopam pro
ἐμπετο à verbo πέσκει id est, sum. Ceterum apud
Joan. Stobæum hic versus paulò aliter legitur ad hunc
modum.

Ἐμπετ' ὅπως Κ' ὅπως μέμνη δίκης.

V.143. *ἔσεις πο.* Imitatur Hesiodum qui ἐν ἔργον se
canit.

Ἰὼν δ' ἔσει' ἐκέτω, ὅστις ξείνονα κακὸν ἔρχει.

Huic enim flagitio succenset, inquit, Iupiter, atque tan-
dem punit acerbissimè.

V.146. *ἢ πο. ἡ τῶν.* Non aliter accipi hoc in loco n̄ particu-
la quàm in illo Homeri, Iliad. α. videtur.

Βλέπε' ἔγωγε λαὸν σὸν ἐμυθεῖν ἢ δότολ' αἶψ.

qui locus variè à Grammaticis explicatur. alij enim
μὴ πο.

perinde subaudiunt & in quam exponunt, hoc modo, Voluptas seu malum & populum suum esse, quam pariter. alij in & non significare volunt: quo modo hunc Theognidam locum sic enarrare liceret, Fac vultu praece consentiens esse omnibus, & non iniuste quasitis diues esse.

V. 147. *ὅς δ' εἰκ' ἀπὸ τοῦ σι* pro ἀπὸ τοῦ ὅς: neque legendum ἀπὸ τοῦ ὅς. Argropythia vertit hoc carmen hoc modo:

Iustitia in sese virtutes continet omnes.

Frequenter iustitia pro genere, sed pro genere accipitur: & tunc omnes virtutes comprehenditur. Vide Arist. lib. 5. Ethic cap. 1. Cal. Rhetor. lib. 2. Cap. 14. Erasmi pro. Iustitia in se virtutem completur omnem.

V. 151. *Ἰκτερος τοῦ* Hoc versu pro ὅς) quae tam exemplaria habent, & tunc. Carmen hoc vertit Erasmi. in proverbio. Satieta ferocem parit ad hunc modum.

Fastus a cepa signis, opes vlti praece adeptus.

V. 156. *Μήποτ' ὅς* Hanc Stobaeus & aliorum Gnomelozorum lectio: nec secuti sumus, utroti quae Theognidam ingenium magis quam alicuius ferre videretur. quae est

Μήποτ' ὅς τοῦ μέλλου δούλοῦ ὅς ἔσθ' ἄνδρ' ἰσχυρὸν

Μήδ' ὅς ἄνδρ' ὅς ἔσθ' ἄνδρ' ἰσχυρὸν

Est autem Hostiorum imitatio, qui in opere, cui titulus ἰσχυρὸν & ἰσχυρὸν sic ait,

Μήδ' ὅς ἄνδρ' ὅς ἔσθ' ἄνδρ' ἰσχυρὸν

Τέτληδ' ὅς ἔσθ' ἄνδρ' ἰσχυρὸν

Ne exprobes inquit, pauperi suam paupertatem, quoniam ea Deorum donum est.

V. 157. *Λυγρὸν δὲ τ.* Erasmi indicat allusionem esse ad locum Homeri Iliad. 8. ubi Iupiter aures lanceib. expendit Troianorum & Graecorum fata. Hoc autem distichon vertit in prover. Omnium rerum vicissitudo.

Nunc etenim huic libram inclinat. nunc Iupiter illis.

Ut modo sis diues, nil modo possideas.

Vide etiam proverbium Divitia non semper optimis contingunt. Hic tamen pro δῶκα δῶκες leges apud Basilium Magnum in Homilia de reg. iust.

v. 159. Μὴ ποτ'. *Erasm.* hoc etiam vertit in proverb. *Ne magni sequaris,*

Verbum Cyrene case magnus ne dixeris unquam:

Nescis quidnam hominibus ve diē su ferat.

Fuge ergo magniloquentiam, & lactantiam, quoniam
nescis quid tibi sit evenitum.

¶.161 πολλοί τ. Et hoc idem in p. onerb. Atheniensium
in consiliis temer..

Mulus laeta quidem mens est sed numina dextra,

Quis bene vertit & id. quod recte interpretatur.

v. 175. *lū dū uigilātes sōnat ad verbum magnorum ce-
terum feracem. Vide Cluud. proverb. A' uocandum
procul.*

V. 17. πᾶς ᾧ. Exemplaria omnia habebant ἡ ᾧ, est, etenim nos maximum πᾶς ᾧ legere, cum ex Dioboro quisque Chronologis, tum ex Luciano multa in hoc sententiam disputante in dial. qui inscribitur αὐτῷ ἡ ἐν τῷ αὐτῷ οὐρανῷ τῶν: & Pinitarcho, qui in libro eximulorum, πᾶς δὲ ὁ ἅνθρωπος ἀποκρίνεται, Bonum Theognidi hac occurrenti obicit: scribit, Quomodo igitur tu cum pauper sis, tam multa garris, nugariſque in nos?

¶. 17. *Apud Gnomologos hoc est versus princi-*
pium, xon di dia x yau n. Vide utrum melius. Est
hoc conuersum ab Erasmo pro. Terra marique,

Passeratis enim dura ierraque marique

Quare Corne aliquod convenit effugium.

v. 183. *Καὶ τὸ μ. Depravatum hoc apud Stobaeum, qui sic habet. Κωμὸς δὲ δὴν τοῦ διζήν. Caterum Bion & hic si-
g. siare videtur, quod Latini dicunt admittere, id est,
mariti fecerint, aut mari foeminam admonere ad ini-
mum de quo verbo Budaeus in Annot. poster. Legitur ta-
men & Κωμὸς δὲ.*

v. 190. καὶ α. Legitur in nonnullis exemplaribus καὶ α, ut interpretari possit, cum duntaxat miscent genus, Sed non
140156.

V. 253. αἰτὰ ἐχέει. Versus hic vereor ne mansus sit sunt
qui αἰτὰ soluta prima diphthongo, legunt ut

V. 256. ἡρώδης. Hoc carmen aliter apud Stobaeum, nihil
tamen immutata sententia.

Ἡρώδης ὁ τυχέει δὲ τὴν ἐργασίαν.

V. 257. ἡρώδης. Alludit ἀγρονομὸς ad equam A-
gamemnonis Aetham nomine, quam domus dederat E-
cheolus Sicyonius, Aures quidem illae multum sed igna-
vum homo, ut non cogeret eum Agamemnon proficisci cum
aliis Graecis in bellum Troianum, sed sineret manere
domi, longè à tumultibus & periculis bellicis. Est locus
Iliad 3.

V. 264. αἰτὰ αἰ. Florentinum exemplar habet αἰτὰ αἰ-
τὰ.

V. 265. ἡρώδης. Admiret Suidas Theognidem in suis
praeceptis non esse periphrasticum

V. 280. ἡρώδης. Memesim deam finxerunt veteres,
qua animae duceret in eos qui superbi, insolenter, ar-
roganter, tyrannice scelerate, perfide aut proterve in
vita versarentur dea multa Cal. Rhod lib. 1. cap. 13.
Plinius lib. 1. cap. 45. & alii in locis. Erasmus in pro-
verb. A trahit Nemesi, sive Rhani usi. Nemesi: sed
nemo melius Budae lib. 1. de Contemptu Rerum Fortis-
simum

V. 304. & 3. Pro αἰτὰ legitur etiam αἰτὰ.

V. 310. αἰτὰ αἰτὰ. Tres hi versus tribuuntur Soloni
à Plutarcho in libello qui inscribitur, αἰτὰ αἰτὰ αἰτὰ
αἰτὰ αἰτὰ αἰτὰ. & Basil inorat αἰτὰ αἰτὰ. vide qui id
fieri.

V. 324. αἰτὰ αἰτὰ. Callidus ac tardus celerem insidando
prehendit. Si interpretatur Erasmus pro. Velocem tar-
dus affigit. Qui enim viribus novissior est, arte ac-
que ingenio vincit potentiorum.

V. 32. Μῆδης. Legitur etiam δίδου.

V. 325. Μῆδης αἰτὰ. Hoc repetendum videbis in hoc poemate
sapius, ut omittas alias sententias. Προσέτι hoc loco
legere

legere apud Eras. prom. Ne quid nimis. Festina lente.
 Dimidium plus tibi. &c. bene istas qua medicis talibus
 rebus commendant.

V. 359. Μὴ δὲ γὰρ. Hic quoque quadam exemplaria
 habent γὰρ, sed minus rectè si quid iudico.

V. 364. Τίτῳ γὰρ. Hic Theognidū præceptum, ut nonnulla
 alia, à religione Christiana præscripta longe alibi. qua
 iubent nos deo vindictam relinquere, inimicum amare,
 bonum pro malo reddere.

V. 369. Μοῖρα γὰρ. Vide Eras. in prom. Corpet citius alius.
 ubi hos versus transfert.

Carpat me pueri docti indoctique: mitari

Nos indoctorum te græge non potest.

V. 371. Μὴ γὰρ. Idem vertit hoc quoque carmen in prom. In-
 uitos bonis plausu inducere,

Inuitum ne me sentica stimulisque subactum.

Ut studeas unquam ducen te inducere plausu.

V. 401. Μὴ δὲ γὰρ. καὶ γὰρ ab Ausonio Poeta, occasio tem-
 pus tempestiuum, vertitur.

V. 409. Οὐδὲ γὰρ. Aut hoc, aut quod legimus apud
 Gnomologos deprauatum est quod sic habet,

Οὐδὲ γὰρ θνητῶν κατὰ θῆτα γὰρ ἴσθαι ἀμείνω

Αἰδοῦναι γὰρ ἡ γὰρ τοῖς ἀνθρώποις Κύριε δίδωκε.

Sed Gnomologos putauimus suum corrupisse ex hoc
 Theognidū loco. & alio, qui est infra versu 157.

V. 411. Μὴ δὲ γὰρ. Pro γὰρ γὰρ sunt eod. qui habent γὰρ γὰρ.

V. 421. Πολλοὶ γὰρ. Ioan Stob. paulò aliter legit, hoc modo.

Πολλοὶ γὰρ ἀνθρώπων γὰρ ἄνθρωποι γὰρ ἄνθρωποι

ἀπὸ δὲ γὰρ reliqua habet deprauata.

V. 423. πολλὰ γὰρ. id est. interprete Erasmo.

Nam persape malum præstat domi habere repositum,

Vide prom. Malum bene condit, ne mou. &, Temulentus
 dormiens non est excitandus.

V. 425. πάντων γὰρ. Pro πάντων quidam legunt ἀν-
 θρώπων, sed minus rectè meo iudicio. Ceterum hæc est
 sententia illa Græcorum, quam Ausonius noscitur si-

et in pulcherrima illa Elogia de vita humana,

Optima Graecorum sententia: quod beatorum essent.

Ninna! i figliuoli di patria anco non si poteri.

*Vide Eref. in pro. Opt. num. noz. noz. ubi res hoc verū
sic Lances fieri.*

Non estis omnino primum est mori et libus atque

Hand vngis in solis calore et se in bar:

Verder van de ziele te verrijken en te verheffen.

[illegible]

V. 43. et 5. bñ. Socrates hunc locum adducit in Platonis Menone, ubi conatur ostendere, virtutem doceri non posse, quo in loco virtusè in deo pro i. d. d. scriptum est.

¶. 447 *ē* p^a d^a Sen. In prox. A puro pura d^a fluit aqua, E-
ras interpretatur hoc modo.

*Rursum aqua de summo mihi vertice defluet usque
Limpida si innocuum forte lauare pares.*

¶.442 *Epistola* Et hoc idem auctor vertit in pro. *Aurum*
igni probatum

● *manibus in rebus me comperiet velut ex sem*

Purum dulcerubens indic quem asperitur.

▼.469. Αποφ. εἰς. Versus hic in omnibus quae videre licuit exemplaribus postremo pale manus erat, ad hunc modum.

Aps' qant' mōt' nāi mōt' dīgare tī-a.

Nei ut omnibus his. opae et numero. verbum est ad-
iscimus.

iocimus, ut esset, qui modo apud Hesiodum,

οὐδ' ἔργα δὴ ἔσω ματὲρ καὶ πατὴρ.

Nolum tamen citra finem veteris auctoris codicum, temere
affirere sic ab auctore editum fuisse, sed tantum carmen
perfectum, & stare sententiam si hoc passio legeris

V. 469. Μῆδ' οὐδ' id est, interprete Erasmo in chil. pro.
Temulentus dormiens non excitandus.

Nec cuiquam è nobis somnum depelle Simonida,

Oppressum vino quem sopor altus habet.

Ceterum perparum profuerit hic anxie disquirere, qui-
nam fuerint, Simonides, Polypata, Clearchus, Demo-
cles, Academicus, atque alij, quos in hoc poemate Theo-
gnis appellat, quantum sciamus ex historia Simonidem
Lyricum poetam Theognidis σύγγρονον fuisse.

V. 478. οὐτὶ π. Legitur etiam ἡδονὴ & ἡδονή.

V. 479. ἔκ' ἐπὶ κείνῳ : Gnomologi, ἔκ' ἐπ' ἐκείνῳ, quod
idem est

V. 481. Μῆδεῖτ'. Stobaeus hoc loco habet, τὰ νηφελὴν γινέ-
ται, αἰχρῶν, id est, quae sobria sunt iurgia, pro τὰ νηφ-
εῖδ'. sed nostra lectio melior.

V. 483. τοῦτον ἐόν. Hic τὸ πρὶν πρὶν ex Gnomologi re-
posuimus, cum ἄτε & sensus & legi metrica repugnaret.
Legitur etiam οὐ γάρ τε ἔστιν.

V. 485. ἀλλ'. Legitur etiam, Περὶ μὲν δὲ ἄλλ' ἢ ἀπὸ τοῦ
σοῦ.

V. 487. Ἦς κοτ' Legunt alij, κατὰ δὲ αἰετ'.

V. 497. ἀφ' ἑνός. Non rectè hic legi putamus apud Gno-
mologos πρὸς αὐτῶν, ἀλλ' ἄρα: pro δὴ ἢ: pro πινεῖ, πινῇ.

V. 499. ἐν πυρὶ. Verit Erasm. in pro. In vino veritas,
Aurum aut argentum fabris dignoscitur ignis:

Vinum homini prodens arguit ingenium.

V. 501. καὶ μέλ'. Pro ἢ ἐπὶ μᾶλλον ἤρατο πινόν, habens
Gnomologi, κακότητι ἢ πᾶσι ἐλπίδι & κατὰ
χρῆμα pro κατὰ χρῆμα.

V. 506. περιήσθη. Reposuimus ex Gnomologi, corrupta voce
περιήσθη ἐκρυπτή, quae eius loco passim legebatur.

V. 510. αἰνέει. Laetionem hanc, qua est Gnomologorum
magis probauimus hoc loco, quam aliam qua habet κα-
κὴν & ἀγαθὴν neutro gen.

V. 513. ἔσθ' ἡμῶν. Steoanus pro βροτῶν legit θεῶν quod ad
μάλιστα pertineat, ut sit Plurimum magis coli, quam re-
liquos deos omnes.

V. 517. οἷός ἐστι. Hac Bisantino cuidam tribuuntur lib. 1.
Epigram. Gracorum paucula immutata ad hunc mo-
dum.

Ἄλλ' ἵππ' ἔβης καὶ γῆρας ἔδουλόμοιο.

Τοῖς μὲν ἔσθ' ἡμῶν, καὶ δὲ ἀποναττομένη.

quos versus sic Alciatus, licet duriusculè, interpretatus
fuitur,

Hei mihi puberitatis, mortiferæque senectæ:

Hac quia amica fugit, hac inimica venit.

V. 531. αἰεί μ. Quadam exemplaria loco ἰγάρ. e) habent
ἰαίνετα: sed utriusque verbi eadem significatio, & ac-
centus.

V. 537. ἔτι γὰρ σκίλλα latini scilla, siue squilla, cepæ species,
de qua multa Plinius sed plura Ruellius. Caterum, E
squilla non nasci rosam, prouertium ex hoc Theognidis
loco sumptum: quod v. Erasmi explicat, hos duos ver-
sus suo more conuertit in hunc modum,

Non enim è squilla rosa nascitur aut hyacinthus:

Sed neque ab ancilla filius ingenuus.

V. 539. ἔτις αἰ, id est eodem autore interprete in prouertio,
Faber compedes, quas fecit, ipse gestat,

Vincula non o sibi cuius charissime Cyrene.

V. 542. ἡ δὲ καὶ. Narratur ab Ouidio lib. 12. Metamor.
quomodo à Lapubus Centauri (Thesala gentes fuerunt)
in ruptis Piribus & Hippolamies profugati fuerunt,
cum vine & libidine iam ex astantes, sponsa, & reli-
quis fœminis vim inferre aggressi essent.

V. 549. ἀγείρει. Pro ἱγείρει quidam codices habebant
ἀγείρει, congregat, cogit.

V. 553. αἰ πῶτος. Quadam exemplaria habent in præsentis
diaprio-

διαφρήσεσσι.

V. 572. Παν. ἢ ἔστι & alia lectio: Παν. οἱ ἀπειρητοὶ δὲ ζῶντες ἔχουσ' ἀγασθῶν.

V. 573. Εὐ. Pro ἔ. δὲ legitur etiam ἔ. δὲ.

V. 576. ἀστυὸς καὶ ἀστυὸς quā & συμπελάς, & Πλανία, & ὕμνηται, & συμπελάς. sunt ne Nellespon-
to dicitur ὕμνηται, sive ὕμνηται, narrantibus insisti.
De humilia Apollon. Theophrastus lib. 2. Argonaut. quā-
dam etiam. Ovid lib. 13. Metam. & Plin. lib. 4 cap. 13.
& lib. 6 cap. 12.

V. 579. ἔ. ἀστυὸς καὶ. Si integra sunt haec & famina di-
cta accipienda sunt.

V. 581. ἔ. ἀστυὸς. Interpretatur Eras. in proo. Alienum
arare fundum.

Est inuisa mihi mulier vaga, inter sese maritus.

Alterius fundum quisquam arare cupit.

V. 583. ἀλλὰ. Quodam exemplaria habent, ἔ. ἀστυὸς, ἔ. ἀστυὸς ἔ. ἀστυὸς.

V. 589. τῷ ἢ. Aliter hac leguntur apud Stobaeum hoc mo-
do, nec minus recte, mea sententia,

τῷ ἢ καλὸν ποιῶντι θεὸς καὶ πάντα τιμῶσι,

σιωπῆν δὲ ἀχθῶν, ἐκ δὲ σὺν ἀφροσύνῃ.

Prior versus etiam hoc modo legitur: τῷ ἢ καλὸς ἔρ-
δοντι θεὸς καὶ αὐτὰ διδῶσι.

V. 596. Πλαν. Legitur etiam πλαν.

V. 597. δὲ δὲ. In exemplaria nostra duo irrepperant er-
rores, τῷ & αὐτὰ pro δὲ & αὐτὰ.

V. 602. Ψυχρῇ. Idem epicheton angui accommodant
Virg. 3 Buc.

Frigidus, ὁ pueri fugie hinc, latet anguis in herba.

V. 603. Τριῶδες. Idem infra versu 1099.

V. 606. αἰδράς. Versus hic apud Gnomologos ad hunc mo-
dum legitur.

αἰδράς, ἔσσι μοῖρας καλῶν ἰδίλοισιν ἔχον.

V. 621. Πᾶσιν δὲ αἰ. Et Stobaeo adieciimus ἢ.

V. 632. Κύριον. Hic pro π. forsitan melius legitur π.

V. 616. οἷνυῶ Hanc Stobai & aliorum Gnomologorum lectionem alteri proferimus. quæ habet,

Οἷνυῶ μὲν πικρὸν οἶον, ἀπὸ γυναικὸς δ' ἐπιγινώσκω.

V. 617. ἐλπίς. Stobaus pro ἐλπίδι, habet ἐλπίδα nov. gen.

V. 640. Εἰ γὰρ αἰδὲ ἐπὶ, ὡς πρὸ ἐπελπίτο dictum est Mand scio tamen an reicienda sit Ioan. Stobai lectio, quæ habet,

ὡς αἰδὲ δ' ἐπὶ ἐπὶ τὸ τελευτᾷ.

V. 641. Οὐ τοι. Est & alia lectio quæ habet καὶ δ' οὐδὲ, & in versu sequenti αἰτιτυχοι.

V. 648. ἄντα. Quamvis pro ὀπίσθις πρὸς habeant Gnomologi ἐπὶ ὅλῳ ὁμῶς, vide nam legendum fuisse γὰρ ὅτι στίχῳ.

V. 649. Α δὲλ. Sic habuit exemplar Florentinum non α δὲλ in qua re ei subscribunt & Gnomologi. qui hoc carmen paulo aliter legunt ad hunc modum.

α δὲλ ἢ πᾶν πρὸς ἐλπίδι ὀπίσθις πρὸς αἰδὲ.

V. 651. αἰγὸς. Et hic variant illi lectionem, nimirum γαργὴ (rectius fortasse) pro γ habentes, ut proximo pensames. μὲν pro τῷ γ.

V. 672. Μελίη. Μῆλα. in insula, ex Cycladibus una, & in ea urbs eiusdem nominis, inquit Steph. hinc mare Melium. Est autem hoc loco allegoria observanda.

V. 686. εἰ γὰρ Ioan. Stob. εἰ γὰρ εἰ μὲν δὲ χρίμ.

V. 687. ὡς ἐστὶ. Erasmi cum hanc sententiam explicaret in proo. Cum diu pugnare, & Cum diu non pugnandum, miror quomodo silentio praterierit hoc Theognidis distichon cuius oracula libens frequensque citare solet, ac interpretari in magno illo Adagiorum opere.

V. 693. Πολλὰ. Variat hic quoque lectionem Stobaus, qui habet ἀφ' αἰγόντας pro ἀφ' αἰγόντας, & πᾶσι pro μὲν.

V. 696. Τέτραδι. Pro ἔτι. αἰγὴ γὰρ.

V. 699. Πλὴν δ' αἰδὲ πρὸς. Pro hoc Stob. habet πᾶσι δ' αἰδὲ πρὸς. reliqua sunt apud eum multum vitiosa, quæ

citat deinceps ex hoc loco,

701. Ἀβδανανθὺς Lycia rex, Iouis ex Europa filius, Miletus & Eaci frater, vir iustissimus. Vide Virgilium 6. *Æn.* id. & Servium in eundem locum.

702. Πάριος. Αἰνείδης Aëoli filius, rex Corinthi Sisyphus, ut docet Pausan in Corinthiacis De hoc Sisypho sunt Poëta hac commentis, quæ ad hunc locum spectant. Iupiter rapuerat Aëginam filiam Aëtop. Dæmonia regis, illam querebat pater. Venit ad Sisyphum: & inquit rapto rem, ea re indignatus Iupiter Sisypho Mortem mittit. Sisyphus qui & callidus admodum & fortis esset, Mortem corripit & arctissime vincit vincula Mortis, videt inferorum deus neminem ad se amplius descendere, quare predictis indignabundus, Sisyphum occidit, ac Mortem liberat. Tum ergo hoc modo ad inferos descendisset Sisyphus, non minus vester iam mortuus si diis placet, quam tunc viveret, efficit eloquentia & calliditate, ut persuasi Pluto & Proserpina ad superos redire fuerint quò se venire cupere dicebat, ut uxorem obiurgaret suam, quòd quæ ipse mandaverat, cum è vivis excederet, illa non faceret: quare peracta mox regressurum. Sed ille, ubi resumpta anima, Corinthum reversus est, epota eorum, quæ apud Plutonem gesta fuerant, oblivione, de reditu non prius cogitavit, quam senium eò detruxerit. Alij tamen scribunt à Theseo interfectum fuisse. Adhibe hunc Theognidis loco cæ Erasmi Chiliad proverbum, Sisyphi artes.

714. Ἰλίου. Νέστορ Πυλίων regis facundiam dicit, quæ ex Iliade Homeri proverbio celebrata est.

715. Ἰσχυρῆς. Ἥαρπυιαι quas Suid. οὐρανίας δαίμονας appellat sunt tres, Aello, Celano, & Oypete, sic enim legendum est apud Servium in 3. *Æn.* ubi de his filisque Borea, Calas & Zete, multa: & apud Apol. Rhod. & Suid. in Metam.

v. 719. *Ἰσὶν τ. Stob Ἰσὶν πλὴν σ' ἔσται πλὴν.*

v. 721. *Ἰσὶν τ. pro n' dicitur Stob Ἰσὶν πλὴν τ. habet.*

v. 723. *πλὴν τ. n' dicitur Stob ex Stobai lectione restitutum versus suos numeros, cum antea vitiose legereetur, hoc loco πλὴν τ. dicitur. Sequentia etiam sic leguntur: *Ἰσὶν τ. πλὴν τ. ἄσιν τ.* & versus sequenti pro *ἄσιν τ.* legitur *ἄσιν τ.**

v. 755. *Ζῆς π.* Verbo *Ζῆς*, *ἐξ* adiecimus, ut brevis secunda illa syllaba produceretur: sicut *11. 6.*

Στ. ἄσιν τ. ἄσιν τ. ἐξ adiecimus, ut brevis secunda illa syllaba produceretur: sicut *11. 6.*

i. Extra transigenis superueniant igni.

Est enim *Πῆρ* usitatus, *ἐξ* adiecimus, ut brevis secunda illa syllaba produceretur: sicut *11. 6.*

v. 762. *Μῆδων ἄσιν τ.* Primum mortalium *Ἀσιν τ.*, Rege Nino duce, ausi in exteras gentes arma ferre narratur, quarum multas sibi subdiderunt. orbi imperium diu retentum eorum rex ultimus *Σardanopάπ*us à Medis in bellum provocatus, & victus amisit. Translatum ergo ad Medos imperium: de quorum bellis in Græcos multa habes apud *Herodotum* & *Thucydidem*. Floruisse autem *Thucydidem* volunt, quo tempore *Cyrus Persarum Rex*. Medorum destruxit imperium.

v. 767. *Χρὴ μὴ οὐδὲν.* Egregia prorsus sententia quam vellem edidissent à teneris annis, ac diligenter expedissent apud animum suum pleique, qui quicquid eruditionis unquam comparauerunt, ita domi recorditum asseruant, ut dicas miseros homines sibi tantum natos, inò continuo inuideant, si quem viderint ad id aspirare, qui se ceteris præcellere persuasum habent. Veris autem hoc quatuor versus *Scip.* *Carteromachus* in encomio litterarum *Græcorum* hoc modo.

Musarum interpretes si quid sapientius unquam

Noverit, invidia sit procul inde mala.

Nuncque alia inueniat, nunc monstret, plurima condas:

Si solus sapiat nempe quis usus erit?

v. 769. *Αἰὲς Μῆδων* est inquirerere, inuenire, unde *μῆδων*, qua & *μῆδων*, *Doricè*, dicitur volumus.

272. Αἰὲς δὲ. Tantalus rex (orinthe, antere Sermio-
lonis filius) Pelops Tantalus: Pelopu Alca huius rex
Megare filius, qui sunt finitimi Attici: Megareus,
qui rex erat, erat invidus, datus habuit filios Timoluum
& Enippum. Timolus cum in bello perisset. Enippum
pirabat filius regis successurum. Verum cum a Leone
Cytharonso interfectum fuisset, suam Megareus filiam
ei prorsus una cum regno, quispote belluam interfice-
ret, Enippi mortem vicissens. Rem licet arduam, suscep-
sit Alcaibous: leonem occidit filiam Megareus ducit
uxorem atque in regnum mortuo sicero succedit. Hic er-
go Alcaibous, inter cetera quae extruxit in urbe Me-
gara, artem edificavit: in quo opere adiutorem ha-
buisset Apollinem fertur. Hac sunt ex Pausan. sub fi-
nem Atticorum.

V. 774. Τῆς δὲ τοῦ Δ. πόλις genit est Doricus, à nomine
πόλις. intelligit autem urbem Megara, quam Baetia
& Attica finitimam diximus.

V. 779. καὶ τοῦ Αἰὲτος γέν. hic accusatio casu sing. lo-
gendum admet satum metri ratio

V. 781. Ἰαδὺν. Sicilia insula in Tyrrheno mari. Euboea
insula modico admodum aflu divisa à continenti Bae-
tia. Est & urbs in Macedonia, & locus ἐν Ἀργεί, inquit
Steph Sparta urbs Laconia, quae & Lacedaemon. Euro-
tas fluvius Spartam praeferuens. Est autem Euboea
genus Doricum.

V. 786. ἔτιος δὲ. In hanc sententiam sunt in Erasmo. Chil.
pro. Patria sua cuique incensibilis. & Patria fumens
igni alieno luculentior.

V. 788. αἶψ' ἐξ ἑνός. Sic legendum arbitramur non, ἀπὸ
τῆς; Facile enim fuit librariū, literarum μὲν & διὰ, &
Alionem commutare, nam si ἀπὸ τῆς legas, non videtur
possit esse sensus.

V. 803. Τόπρις γ. Hic lego Διοργὴν accusat. sing. inem.
Διοργὴς: nam si Διοργὴν legatur, ut constanter habent
omnia exemplaria, quibus usus sum, quoniam sensus est:

potuerit siue hoc sit part. à *Σεργῆ*. siue alicunde nomen?

V. 813. *ἤσπευον*. Id est, non audeo quod sentio, libere profiteri.
Vide *Erasm* in *prou Bos* in lingua.

V. 815. *Κύρι' ἴμ*. Siue, in hanc sententiam multa habet in
Chl. Atag. *Erasm.* in *proverbiis* quibus *Falsi* nomen
prescribitur.

V. 817. *ἄς ποτ*. Legitur etiam *ἀπ' ἑρτο*.

V. 819. *οἱ σὶ δ' ὄρν*. *Hesiodi* imitatio, qui dixerat in *ἱρποῖς*. *Αἱ*
ἄλ' ὅσων ἐκόντας ἀπ' ἡμετέρας τρέφας.

V. 819. *Ἰσθ' ἔργον*. Versiculum hunc interpretatur *Erasm.*
in *prou.* *Fiducia pecuniae amisi, in hunc moxum,*
Fisores perijt, dissiso salua remansit.

V. 831. *ἢ αὐτὸς*. In hunc locum profuerit petere in
Chl. Erasm *prou Ad cornos.*

V. 837. *Τέττοι* : ἢ *pro αὐτῷ*. ut *pro αὐτῷ* *pro αὐτῷ* *pro αὐτῷ*.

V. 859. *Οἱ μὲν οὖν*. *Haec* multis fin. verba necesse est cuius
personam *Poeta* per hos quatuor versus suscitare.

V. 867. *ἔν μ' ἔρσεν* in *prou Quid si calumniae*,
Deinde meo vassus capiti illa dicitur olynpus
Feruent antiqui quod me uere uiri.

Anaxagoras, ut refert *Diog. Laertius*, cum audisset *lapi-*
dem à *caelo* cecidisse, ex nimis ex *lapidibus* confusum, &
aliquando *ruinam* esse *mauit*.

V. 873. *ἔν μ' ἔρσεν*. *Plinius* hic videndus *lib. 14. cap. 5.*

V. 877. *ἔν μ' ἔρσεν*. *ἔν μ' ἔρσεν*. *genit.* est *Ionice*. & dicitur *Tau-*
γῆτα *gen. male* & *scem.* inquit *Steph.* *ἔν μ' ἔρσεν*, &
Tauγῆτα *nostr.* *mons* est *Laconia* *Baccho* *sacer*, à
Tauγῆτα, quae *mater* *Eurota* fuit *dictum*.

V. 887. *ἔν μ' ἔρσεν*. *Cerynthus* *urbis* est in *insula* *Eubaea* *maris*
proxima. *Strab.* *lib. 12.*

V. 888. *Ἀλάντα*. *Lelancus* *Eubaeae* *rex* fuit à quo *nomen* *for-*
titus est *campus*, qui *Calcedoniensi* *insula* *urbi* *adiacet*,
inquit *Strab.* *lib. 10* & *fluvium* *illam* *praterfluens*, *Plin.*
lib. 4. cap. 12.

V. 890. *ἔν μ' ἔρσεν*. *Non* *video* *quid* *sibi* *velit* *νοτῆσαι*.
ἔν μ' ἔρσεν, nisi *forte* *τυραννίδος* : siue *tyrannos* *ipsos*, *aut* *eos*
qui

qui Cypseli tyrannidi fauerent, aut eo: qui à Cypselo genu ducentes in tyrannide persisterent: ut aitanius à Cypselo factum videtur, unde videtur per duo metri gratia. Fuit autem Cypselus, ut docet in Corinthiacis Pausanias, qui annis magistratus vi expulso. Corinthiunum se regem fecit quare, inquit Cic. li. de Fato. millesimo anti anno quam fuitet Apollini oraculo edita fuerat. Huius Cypseli tyrannidem (inquit idem Cic. lib. 5 Tuscul. Quæst.) um jere non posset Demarathus Tarquinij Rom. regis pater seruanti domestica libertatem exilij antiponens. fugit Tarquinius. De eodem plura Herodotus lib. 1.

V. 893. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Vos an recte restituerimus: de hoc est iudicium: poteramus aliter, sed stare possit satis recte. V. 893. est: dum aliquis vetus codex a manu prodest, qui illam integram nobis reddat. (alerum ad hunc in ad hunc mu. are omnino necesse fuit, ut reliqua voces prorsus eadem remanerent.

V. 906. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Corne edito, sic videtur, Et roder mentem sunt que animi ambigunt. In verbo autem duvo, quodammodo esse observato. V. 907. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Id est, in initio consisto, quod est pro. apud Erasmo.

V. 92. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Hunc narrat versum Erasmus in pro. Alij sementem faciunt, alij metunt, hoc modo, Antè tibi exhaustos alij ne trade labores.

V. 919. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Vertit idem author & hoc distichon in pro. Non omnia poss. om hoc modo. Sunt pauci quibus usdem & virtus suppetit & res: Felix cui simul hac sunt data sorte diuina: Vbi vide quomodo dixerit rem pro eo quod est xā. &.

V. 912. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Hic est error, sed nos in cunctis commutauimus. Erasmi lectionem, & sententiam secuti qui huc locum transferri in pro. Aequalis aequali delictat.

V. 919. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Vertit idem author & hoc distichon in pro. Non omnia poss. om hoc modo.

Sunt pauci quibus usdem & virtus suppetit & res: Felix cui simul hac sunt data sorte diuina:

Vbi vide quomodo dixerit rem pro eo quod est xā. &.

V. 912. Kōve μὴ τὰ πρὸς τὸν νότον. Hic est error, sed nos in cunctis commutauimus. Erasmi lectionem, & sententiam secuti qui huc locum transferri in pro. Aequalis aequali delictat.

um Leonis ingredienti, qui dies xv. ante Augusti ca-
lend. est. Plin lib. 2. cap. 47 & lib. 18. cap. 18.

V. 1076. Οὐ σιωπῇ Hic quidam legunt Σιωπῇς.

V. 1042. ἡμετέρ.] Versus hic etiam sic legitur: ἡμετέροι
μῶν, αὐτῶν δὲ ἑσθ' ἀρχαλαῦς.

V. 1055. Τιμᾶν Corrupta hic erat lectio, Τιμᾶν δ' Ἀπιδαν
ipsam eam versionem per errorem relictam sic corrigis
Timago a mulierum officium fecerim in p. & c.

V. 1083. Λαδῶν Lac. dæmon urbs Lacomæ, cuius regionis
rex fuit Tyndarus, Asoru & Poluxu pater.

V. 1087. ἀρχαλαῦς Hic duos versus sic in Latinum conuer-
tis Eras. n. proxi Auribus lupum teneo.

Pectoro nostro tui quam mirè amor afficit, ut quem
Non odissi queam, sed nec amare queam.

V. 1099. Ἰβερὶ Magnæ populis Colophon & Smyrna vr-
bes, de quibus vide Strab.

V. 1102. Νεῦρα ἄλγ' hic legunt καλὰς δ' ἄρας αὐτῶν. i. bo-
nos totius erit. Quam ledionem secutus Eras. in p. n.

Aurum igni probatum habet sententiam sic expressit,

Veni ubi ad cor me, & confitebor in iudici plumbo,

Purum aurum quum sit totum erit egregium.

V. 1113. Πλοῦτε Πλοῦτε diuitia & diuitiarum dæm.

V. 1114. Μῆμνα Vlyssis descendit ad inferos, Odysseus
procos dedit neci domum tantam reuersus, Odysseus
Penelope fuit uxor Vlyssis, eius filius Telemachus.

V. 1125. ἐν τῷ μῶν Probi duabus vocibus Gnomologiba-
bent, ἔν τῷ μῶν

V. 1130. ἡ τῶν Uide prouer. Satius est iustis mederi
quàm finis, ubi Eras. hoc carmen vertit,

Pharmacanas erit sunt adhibenda malo.

V. 1131. Ελπίς Imitatio Hæsiædi in illa qua lib. 1. ἑρῶν ἔν
ἡμ. commentum est de Pandora, & spe in p. n. de eius so-
la relicta: de Pandora Nemesis, Iustitia in cælum profectus,
eius scelera: cum hominum consortium amplius ferre non
possent: cum finis nonnulla habes etiam Ouid lib. 1. Met-
am. & Ataliam in quæst.

98 ANNOTAT. IN THEOGN.

v.147. Μίπετ. Habetur hic ἄδην ex lib.1. Epigram. ubi
καπεῖς pro μίεῖς scriptum est.

v.1151. ὅτ' ἰσχυρὰ Stob. habet, in ἰσχυρὰ πλῆτεϊν, ἔδ'
ἄχουα alij citant ex Theog. in ἰδεα πλῆ.

v.1153. Πλῆτεϊ κί. Hos duos versus, qui desiderabantur, sic
ut invenimus apud Gnomologos, hinc loco inferimus,
cum videremus non esse aliā, quā posset referri illud,
αἶς δ' αἰπῆς, quod mox sequitur: liquidūque condideret
huius sententia alteram esse partem.

v.1160. Τοῦ μᾶ. Alij legunt οἰκῶν &.

v.1172. Τυαῖν. Legitur etiam τυαῖν &.

v.1183. αἰμῶς. Quidam legunt αἰμῶνι pro καλῶν ἱμῶν.

v.1198. Αἰμῶς. Pro ἱμῶν legitur etiam αἰμῶς.

v.1197. ὁμῶς & οἷον. Græcā intelligit, quæ ante quo tem-
pore ab Aquilone ad nos redi, incipiendam esse aratio-
nem admonet: quod copiosius enarrat Hesiod. in lib.2.
ὁμῶν κ' ἰκ' ad versum.

ὅσα δ' αἰμῶνι αἰμῶνι οἷον ἰκ' αἰμῶνι.

Quem locum Theognis hic imitatus est. Porro pro ἱμῶν quæ-
dam exempl. legunt ἱμῶν, ut est etiam in illo loco, quem
citamus Hesiod. ἱμῶν αἰμῶνι τε οἷον.

v.1200. αἰμῶνι αἰμῶνι. Siquis αἰμῶνι à nota significatione hic
αἰμῶνι sit, familia fortè an nomen fuerit, ut Argiris, quod
mox occurret, uxoris Theognidis nomen, Theban nomen
reverset stephanus, sed hanc Ionia in Asia civitatem
esse puto: ubi Letheus fluvius, ex Παρ & Eph. siorum
mente (inquit Strab. lib.14.) ortum habens, in Maan-
drium infuit.

v.1219. ἑρδῶν. Hos duos versus sic in Latinnū sermōnem
converterant,

Fallere difficile est inimicum: at amicum amicum,

Quando in eis, facile fallere Cyrene potest.

v.1221. ὁμῶν. Et eos priores 6. versus ex Ioan. Stobai A-
pophthegmatibus antecimus: quos ad hoc Theognidis
poemata referendos esse vel Cyreni nomen salū arguit.

ARGV-